

Giới thiệu Hậu Cung Nghi Tu Truyện

Converter: linhtinh174

Nguồn: Tàng thư viện

Editor: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Giới thiệu: Nếu đã từng đọc qua Hậu cung Chân Hoàn truyện, hẳn bạn sẽ ít nhất một lần cảm thấy thương thay cho nhân vật Hoàng hậu, cả đời nàng sống dưới hình bóng của tỷ tỷ đã khuất, lại phải mỉm cười trước thế cuộc đau thương

Ông trời thương xót, Chu Nghi Tu được sống lại lần thứ hai. Nàng quyết tâm đổi thay, vì bản thân mình và vì cả đứa con đã mất

*Mình cảnh báo trước nha. Bạn nào là fan của Chân Hoàn truyện và của Thuần Nguyên hoàng hậu thì nên cân nhắc kỹ trước khi đọc truyện này, vì hai người kia bị ngược thảm lắm :(

*Tóm tắt vài nét về Hậu cung Chân Hoàn truyện:

Chân Huyền là một thiếu nữ trong sáng, ngây thơ thuần khiết, trải qua sóng gió hậu cung, nàng ngày càng trưởng thành, quyết đoán, cuối cùng bước lên ngôi Thái hậu, nhưng cái giá phải nhận là sự cô độc tới cuối cuộc đời.

Chu Nghi Tu, hoàng hậu cao quý, thân phận thứ xuất. Năm xưa, nàng nhập cung, trượng phu từng hứa nếu sinh được con trai sẽ phong nàng làm hoàng hậu. Tỷ tỷ nàng tiến cung thăm nàng, được Hoàng đế sủng ái, bắt chấp tất cả đưa nàng ta trở thành chính cung nương nương. Còn Nghi Tu chỉ được sắc phong làm quý phi. Thậm chí, đứa con của nàng ra đời thân thể yếu ớt, bệnh tật đầy mình, chết yếu khi mới được hai ba tuổi. Điều đó khiến nàng hận, hận đến mức ra tay sát hại tỷ tỷ ruột của mình. Bước lên ngôi hoàng hậu, cái giá đổi lại của nàng là một đời không con cái, trượng phu sủng ái kẻ có dung mạo như tỷ tỷ mình. Khi biết được việc ác của nàng, Hoàng đế đẩy nàng vào lãnh cung, đến chết cũng không gặp lại nàng.

Thuần Nguyên Hoàng hậu, tỷ tỷ của Nghi Tu, là hình mẫu về vị hoàng hậu hiền lương thực đức, được Hoàng đế yêu thương hết mực, cũng là đối thủ mà Nghi Tu phải núp bóng đến cuối cuộc đời, dù nàng bị sát hại trước đến mấy năm. Cái chết của nàng là nỗi ám ảnh của Hoàng đế. Sau này, hẳn sủng ái Chân Huyền, phần nhiều cũng là vì dung mạo Chân Huyền rất giống với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tiếng pháo mừng tân đế đăng cơ vang lên từng hồi một, khắp Hoàng thành nhất mực náo nhiệt.

Phượng Nghi cung thì khác, vẫn giữ mãi vẻ tịch mịch quanh què. Chu Nghi Tu cô lê chút hơi tàn đến bên cửa sổ. Nắng sớm lung linh chiếu vào song cửa, hiện rõ mảng bụi mờ của thời gian với những vết móng tay của vị Hoàng hậu bất hạnh.

“Nương nương...” – Tiễn Thu lo lắng khẽ kêu lên, nàng ta là người duy nhất tình nguyện ở lại hầu hạ chủ cũ.

“Tiễn Thu, người nói xem, là vị Hoàng tử nào kia đăng cơ?” Cổ họng Chu Nghi Tu khản đặc rồi, giọng nói khàn khàn, nghe tiếng còn tưởng là một bà lão đã hơn trăm tuổi.

Tiến Thu từ nhỏ đã theo hầu nàng, giờ đây nhìn lại trên mái tóc chủ tử có thêm vài sợi bạc, bất giác ghen ngào, nửa muốn nói lại như không muốn. “Có thể là Tam hoàng tử, hoặc Tứ hoàng tử...” Bị giam lỏng nhiều năm, chủ tớ hai người thông qua bọn cung nữ thái giám mà biết được ít nhiều tin tức.

“Hừ...” Chu Nghi Tu vừa nghe lời nói từ thị tỷ tâm phúc, liền cười lạnh, “Bất luận kẻ nào, cũng là Chân Huyền kia được lợi!”

“Nương nương...” Tiễn Thu cảm thấy khó chịu thay cho chủ tử mình. Hậu cung nào thật tâm đối tốt với Hoàng đế, nhưng Huyền Lăng lại không để ý đến phu thê nhiều năm tình cảm đậm sâu, liền giam cầm nương nương vào nơi quanh què, còn Chân gia kia thì chiếm thế thượng phong không dứt.

Chu Nghi Tu chột thờ dài, “Hoàng thượng... những kẻ than khóc trước linh cữu ngoài kia có mấy ai thật lòng với Người chứ?...”

“Nương nương, người vừa mới khỏe lại, đừng đứng ngoài cửa lâu kéo lạnh”. Tiễn Thu khuyên nhủ.

“Phượng Nghi cung này đã là lãnh cung rồi, có ai mà để ý việc sống chết của ta đâu, cùng lắm chỉ còn người”. Chu Nghi Tu vỗ lấy bàn tay Tiễn Thu. “Là ta liên lụy người...”

“Nương nương...” Tiễn Thu cúi đầu, nước nôi.

“Người đi đi, để ta ở đây yên tĩnh một lát”.

“Dạ.” Tiễn Thu không an tâm nhìn nàng một hồi lâu, mới lặng lẽ bước ra khỏi chính điện.

Còn lại một mình, Chu Nghi Tu thần sắc uể oải ngồi trên hậu tọa Chiêu Dương điện. Nàng lặng thinh nhìn quanh bốn phía, đã không còn nữa những khung cảnh sáng ngời khi nàng còn là Đương kim Hoàng hậu. Nơi đây bây giờ là tịch mịch âm đạm, hiu quạnh không thôi. Chuyện cũ nhất thời nhớ lại, nỗi thê lương không ngừng kể xiết....

Năm đó, nàng nhập cung cũng là một ngày nắng đẹp như hôm nay, mang theo niềm tin và hy vọng. Mười lăm tuổi, nàng cũng như những nữ tử thông thường, khát khao được phu quân yêu thương, tin tưởng.

Những ước mơ đẹp để thời tuổi trẻ là thế, nhưng đã bị tỷ tỷ nàng làm cho tan biến. Trái tim trọng phụ thuộc về người khác, hậu vị chỉ là lời nói vô tình, lại thêm con trai đầu lòng bệnh chết, mỗi một chuyện, đều khiến nàng tê tâm liệt phế. Kể ra, hơn ba mươi năm, nàng chân chân chính chính hạnh phúc bên Huyền Lăng chỉ có hai năm ngắn ngủi. Từ sau khi tỷ tỷ mất, ngôi vị Hoàng hậu thuộc về mình, nàng đã không còn nghĩ đến hạnh phúc, suốt ngày ở hậu cung mình tranh ám đấu, từng chút từng chút một, tổn hao tâm huyết của nàng.

Nàng hận, hận trời đất cướp đi những thứ thuộc về nàng, hận Huyền Lăng, hận tỷ tỷ, hận Chân Huyền, hận cũng không biết bao lần những phi tần khác, càng hận bản thân. Biết rõ để vương vô tình, vậy mà tình cảm đối Huyền Lăng lại không thể dứt bỏ.

Phượng Nghi cung hoa lệ giam cầm thân xác, nàng chỉ có bi thương cùng thống hận.

Huyền Lăng là nam nhân nàng yêu cả một đời, cứu ngũ chí tôn đứng đầu thiên hạ, cuối cùng cũng rời thế gian mà đi. Chu Nghi Tu khóc đến khi hai mắt sưng đỏ, không còn một giọt lệ... Yêu hận, đều đã không còn ý nghĩa.

Nàng vẫn ngồi đó trên hậu tọa. Tuy rằng tóc mai điểm bạc, nhưng thần thái vẫn như trước, thần thái của một Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ.

Năm Chính Chương thứ nhất, Chu thị qua đời. Theo lệnh Thái hậu, truy phong Ôn Dụ Hoàng hậu, dùng Quý phi lễ hạ táng, không nhập Thái miếu. Nhất từ ba tuổi bệnh mà mất, chưa được đặt tên.

Linh hồn Chu Nghi Tu hờ hững xem phúng điệp viết tạm, thân xác táng ở một góc vườn hẻo lánh, không hương án, không hiến tế, bài vị gỗ nhúng một lớp sơn, chữ khắc khô cứng. Rồi sau đó, nàng xoay người rời đi.

Nàng ở Tử Cấm Thành lang thang hồi lâu, đến sau này đã đi đến đâu, nàng cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ được, trăng tròn lại tàn, tuyết lạnh lại tan, Chân Huyền kia cũng có khác gì nàng, một thân cô tịch cuối đời mà thôi.

Thắng làm vua thua làm giặc, Chân Huyền thắng, Chu Nghi Tu thua. Nhưng nhìn lại, Chân Huyền kia nào có vui vẻ gì, trong lòng Nghi Tu cũng thấy mừng đôi chút. Nhìn Chân Huyền vì nữ nhi xót lòng, nhìn Chân Huyền trên khuôn mặt lại thêm nhiều nếp nhăn, Chu Nghi Tu vô cùng thống khoái. Nàng cũng từng đến Di Ninh Cung, đứng cạnh giường của ả, nhưng không ai thấy nàng. Có một lần, nàng thử đi vào mộng của Chân Huyền, tận mắt nhìn ả sợ hãi nhân quả báo ứng, run rẩy cả người mà cười ra nước mắt. Tiếc thay, Nghi Tu là cô hồn đã quý, chỉ có thể bằng cách này cười nhạo đối phương.

Nàng lại lang thang trở về Phượng Nghi Cung. Cung điện vàng son đã đổi người làm chủ. Nàng ta là Hoàng hậu của Dư Nhuận. Cay đắng, cay đắng... Nàng ta cũng như nàng, là một nữ nhân không thể sinh con...

Hoàng hậu đời trước, hoàng hậu đời sau, bản thân ngồi trên hậu vị, người đi trước lặng lẽ xót xa, nhìn thấu nỗi bi thương trong mắt người đời sau. Hậu cung luôn không ngừng biến đổi, có người được sủng ái, có người thất sủng, có người bị phế vào lãnh cung. Cái vòng luân quần còn đó, vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Chu Nghi Tu biết rõ bí mật vì sao nhiều năm Dư Nhuận không con nối dõi, khiến Chân Huyền đau đầu, triều chính bất an. Nàng nhớ có một ngày nghe được Chân Huyền cùng Cận Tịch thăm thì nói chuyện, con giận trong lòng nàng bỗng chốc dâng trào. Dư Nhuận kia, chào ôi! Chính là nghiệt tử của Huệ phi và Ôn Thực Sơ! Chân Huyền ngang nhiên dám cướp giang sơn, dâng ngôi báu cho người ngoài!

Huyền Lăng, không biết chàng trước khi nhắm mắt, có biết được thiên hạ của mình đã đổi chủ hay không... Chớp mắt một cái, Chu Nghi Tu cảm thấy đây quả thực là báo ứng. Nam nhân như hán bạc tình làm sao! Hấn mắng nàng sao mang tâm địa rắn rết tàn độc, không để ý tình cảm tỷ muội ruột thịt, nhưng hán có hiểu không? Nếu Thuần Nguyên thực lòng coi nàng là tỷ muội, làm sao lại nặng tay trên, quyền rũ trượng phu của nàng, còn đoạt đi của nàng hậu vị kia chứ?

Chu Nghi Tu đứng ở nơi cao nhất của Tử Cấm Thành, nhìn xuống dưới là những tòa cung điện nối tiếp san sát nhau, đình đài, rường cột chạm trổ điêu khắc tinh xảo đẹp đẽ, bên trong lại âm thầm nhuộm máu đỏ tươi của bao thế hệ người...

Nàng mệt rồi, linh hồn lang thang hơn mười năm, thật sự mệt mỏi. Nàng sẽ rời đi nơi này, quên đi bao ân oán thị phi, quên Huyền Lăng, quên Chân Huyền, quên hết thảy, thân xác nàng đã về với cát bụi từ lâu lắm rồi.

Vàng thái dương tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, Nghi Tu nhắm mắt, để mặc vàng sáng chiếu vào người.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

“Nương nương, nương nương...”

Nghi Tu nghe tiếng Tiễn Thu gọi mình, trong lòng chợt sùng sốt, hồi lâu mới miệng hỏi, “Tiễn Thu, là người sao?”

“Là nô tì, nương nương, người thế nào rồi?” Tiễn Thu có chút lo lắng nhìn chủ tử, “Nương nương đừng dọa nô tì, nô tì biết người vì chuyện của Hoàng thượng với Đại Tiễn thư mà đau lòng, nhưng ngàn vạn lần xin người đừng tổn thương thân thể. Người đang mang thai...”

Chu Nghi Tu nghe lời an ủi của thị tỳ tâm phúc, liền run run, tay sờ lên bụng. Bụng nàng tròn cong, suýt nữa nàng đã bật khóc. Con của ta... Lúc này con còn ở trong bụng ta, con còn sống!

Tiến Thu chưa từng thấy vẻ mặt của chủ tử như thế, đoán là nàng đau lòng khôn xiết, liền vội vàng quỳ xuống, “Nương nương, xin người vì hoàng tử trong bụng mà bảo trọng thân thể, vạn nhất xảy ra chuyện gì, nô tì có chết đi cũng không còn mặt mũi gặp Tam phu nhân”.

Chu Nghi Tu khẽ nhắm mắt, bình ổn lại tinh thần, rồi chìa tay ra với Tiễn Thu. Tiễn Thu liền đỡ nàng đứng dậy, “Ta không sao, người đừng kích động, để kẻ khác nghe thấy, kéo lại bị chê cười”.

“Là nô tì sai, nô tì không dám nữa”. Tiễn Thu lập tức trở lại vẻ trầm ổn thường ngày, không lộ ra chút đau thương.

Chu Nghi Tu hài lòng nhìn nàng ta, đến cuối cùng, cũng chỉ có tâm phúc này nguyện ý theo nàng. “Ta đói bụng, người đi lấy chút điểm tâm cho ta đi”, nàng cất giọng, âm thanh mang theo muôn phần ôn hòa nhã nhặn.

Tiến Thu nhìn Nghi Tu gương mặt bình thản, trầm tĩnh không có nửa điểm đau lòng, cho rằng chủ tử đã nghĩ thông suốt, liền vui vẻ mang theo Hội Xuân ra ngoài phục mệnh.

Chu Nghi Tu ở lại trong thất. Mảnh sa màu hồng mỏng như cánh ve khẽ lay động, bên trên thêu hoa cùng kim tuyến tuyệt đẹp; mùi hương trái cây lan nhẹ khiến tâm hồn thư thái đôi phần. Những nơi trang nhã mà không tầm thường thế này, nàng hết thấy đều đã đi qua. Không tưởng được, bản thân có thể được trùng sinh, làm lại cuộc đời một lần nữa.

Nàng khẽ vuốt bụng, đứng trước gương. Mái tóc búi sơ, đính thêm hai trâm ngọc phi thủy. Nghi Tu có nét đẹp ôn hòa, điềm đạm. Nhớ lại đời trước, cũng vì bản thân đau lòng chuyện tỷ tỷ cướp đi ngôi vị hoàng hậu, thành hôn với Hoàng đế mà khiến thân mình khó sinh, đứa trẻ ra đời yếu ớt, ốm đau liên miên. Đời này, nàng âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt sẽ không giẫm lên vết xe đổ năm xưa, vì chuyện không đáng mà khiến con mình bị bệnh tật dày vò.

“Con à, nương sẽ che chở cho con, sẽ không để con chịu nửa phần ủy khuất”.

Nghi Tu trở lại vẻ bình thản như trước. Gian ngoài, Tiễn Thu đã bày lên bàn bao món điểm tâm ngon lành đẹp mắt. Sau đó, nàng ta cẩn thận từng chút đỡ chủ tử ngồi xuống, nhất cử nhất động vô cùng nhẹ nhàng. Nghi Tu bất giác cười thầm, Tiễn Thu mới vào cung hai năm, lúc này sao thực trẻ con đáng yêu, không hề giống chương sự cô cô Phụng Nghi cung miệng lưỡi sắc bén kiêu ngạo.

“Tiễn Thu, bên ngoài đang đồn đại chuyện gì thế?” Chu Nghi Tu sau khi ăn một ít bánh bơ cùng chè sen, đã thấy tinh thần ổn thỏa hơn, cất tiếng hỏi. Tiễn Thu liền cung kính trả lời, “Hồi nương nương, Hoàng thượng có ý muốn đón Đại Tiễn thư nhập cung, nhất thời xảy ra tranh cãi với Thái hậu. Thái hậu tức giận đến ngất đi, vừa này đã truyền ngự y đến xem mạch”.

Tốt lắm, bị con trai làm cho tức chết, cảm giác thế nào nhỉ, hảo cô cô? Chu Nghi Tu nghe xong, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, thốt ra một câu “Ta biết rồi”, rồi đứng dậy muốn đi dạo vài vòng. Tiễn Thu nghe lệnh, phúc thân theo hầu phía sau.

Đương giờ đang mùa xuân, mầu đơn nở rộ Phụng Nghi cung, sắc hoa muôn hồng nghìn tía rực rỡ, khiến người ta ngắm một lần mà nhớ mãi không quên. Chu Nghi Tu đến ngồi bên chiếc bàn đá, Tiễn Thu vội đi lấy gối mềm lót cho nàng, pha chút trà nóng, gọi vài vũ công dạo nhạc. Thấy nô tỳ tâm phúc định khoác thêm cho mình áo choàng, nàng liền ngăn lại. “Không sao đâu, như thế này là ổn rồi”.

Thái độ khác thường của chủ tử, vừa bình tĩnh vừa ung dung như không có việc gì xảy ra làm Tiễn Thu nghĩ mãi không hiểu. Lúc trước nghe được Hoàng thượng có ý với Đại Tiễn thư, Tiễn Thu vô cùng bất bình. Chủ tử vào cung không lâu liền mang thai, còn có lời hứa cùng hậu vị mai này, vậy mà dùng một cái, Đại Tiễn thư kia bước giữa chen ngang, trang điểm xinh đẹp tiến cung, khiến hoàng thượng vừa ý. Tiễn Thu không chịu nổi Chu Nhu Tắc kia, bản thân đã có hôn ước còn mang tâm quyền rũ *muội phụ, nghe nói, Hoàng thượng nhất quyết đón nàng ta vào cung, bất chấp tất cả lời phản đối của chúng đại thần, sau đó lại thấy Chu Nghi Tu nghe tin sét đánh mà khóc lóc một đêm dài, kinh động thai khí cũng không dám để lộ, chỉ có thể lặng lẽ truyền ngự y mà đau lòng cho chủ tử.

*Muội phụ: Phu quân của muội muội

Nghi Tu nhàn nhã ngồi bên bàn đá ngắm hoa, nhớ lại sự việc ngày trước. Năm đó Thái hậu cùng Huyền Lăng giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn là nàng nên giận trong lòng, đích thân hóa giải mối hiềm này, lấy lý do đích thứ khác biệt mà tôn tỷ tỷ làm Hoàng hậu. Nhưng lần này, nàng nhất định không để tỷ tỷ được như ý nguyện.

Nàng quyết không bao giờ tin rằng Chu Nhu Tắc vô tình trang điểm xinh đẹp khi vào cung, nếu nói vì Đại Phu nhân sai khiến cũng không thể, tôn ti lễ nghĩa nàng ta quên sạch rồi sao? Nghĩ lại, Nhu Tắc đối với nàng chỉ đơn giản là tình cảm hồi hột kẻ trên người dưới; nàng ổn định địa vị trong cung, tương lai còn có ngôi vị hoàng hậu đầy hứa hẹn, Nhu Tắc thân là đích nữ, làm sao có thể cam tâm gả cho con trai của Tướng quân, chẳng có chút tiền đồ gì?

Hảo tỷ tỷ của ta ơi, người tưởng mong tiến cung cùng mộng đẹp, cũng phải trước tiên xem thanh danh của chính mình bị bôi nhọ đến mức nào đã.

Khỏe miệng Chu Nghi Tu lộ rõ ý cười. Nàng đương mang thai tám tháng, thân hình tròn trịa đầy đặn, trông như hoa mẫu đơn quý phái, đẹp đẽ vô cùng.

“Ta mệt rồi, Tiễn Thu”.

Tiến Thu vội vàng chạy tới bên nàng, “Nương nương, người cẩn thận một chút, đề nôi ti đỡ người đi”.

“Người đấy, ngày trước ít nói vô cùng, sao lúc này lại nhiều lời như mấy ma ma ở Nội vụ phủ thế?” So ra, hoàng cung lớn thế này, có thể chân chân chính chính tin tưởng một người, không ai ngoài Tiễn Thu. Nàng ta luôn khiến nàng thấp phần thoải mái, khi nói chuyện còn vương vài phần tùy ý như ngày trước trong phủ Chu gia.

“Nương nương bây giờ như Lã Vọng buông cần, người biết không, bên ngoài đang âm ỉ lên đấy. Bọn họ đều chờ xem chủ ý của Hoàng thượng như thế nào!” Trong lời nói của Tiễn Thu mang theo chút tư vị, Chu Nghi Tu liền thấp giọng nhắc nhở, “Ồ đây muốn nói thế nào cũng được, nhưng ra ngoài phải giữ mồm giữ miệng, nhớ chưa?”

Tiến Thu nhin không được, “Nô ti biết. Nhưng nương nương định sẽ như thế mãi sao? Nếu Đại Tiểu thư thực là vào cung, người phải làm thế nào?”

Chu Nghi Tu nhìn nàng ta, rồi chậm rãi từng lời, “Muốn vào cung, trước tiên phải giải trừ hôn ước, năm đó phụ thân ta cùng với Uy Viễn Tướng quân, việc này ai ai cũng biết, Hoàng thượng không thể không có đạo lý như vậy; còn có Thái hậu, và hài tử trong bụng ta. Ta thực cũng muốn biết, Thái hậu xem trọng tôn tử hay chất nữ (cháu gái họ) của nàng”.

Tiến Thu vừa nghe, tâm hồn như trút được gánh nặng, liền cười, “Nương nương anh minh, là nô ti đã quá lo lắng”.

Trở về nội thất, Tiễn Thu mới đặt gối mềm vào sau lưng cho Nghi Tu ngồi dựa, đã nghe chủ tử phân phó, “Truyền lời của bản cung, ngày hôm nay không tiếp ai cả, bản cung muốn tĩnh tâm an thai, người thay ta quản đám cung nữ thái giám, nếu có kẻ nào vạ miệng, trước cứ bắt trói lại, ta sẽ xử trí sau”.

“Nô ti tuân mệnh”.

Tiến Thu lui ra rồi, Nghi Tu nhàn nhã nằm một hồi, lại đem tâm tư luân quản không thôi. Năm Càn Nguyên này, thực là không được chút thời gian yên tĩnh!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

*****Phụ lục cấp bậc*****

Hoàng hậu

Chính nhất phẩm: Quý phi, thực phi, hiền phi, đức phi

Tòng nhất phẩm: Phu nhân

Chính nhị phẩm: Phi

Tòng nhị phẩm: Chiêu nghi, chiêu viện, chiêu dung, thực nghi, thực viện, thực dung, tu nghi, tu viện, tu dung

Chính tam phẩm: Quý tần

Tòng tam phẩm: Tiếp dư

Chính tứ phẩm: Dung hoa

Tòng tứ phẩm: Uyển nghi, phương nghi, phân nghi, đức nghi, thuận nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Tòng ngũ phẩm: Tiểu nghị, tiểu viện, lương viện, lương đề

Chính lục phẩm: Quý nhân

Tòng lục phẩm: Tài nhân, Mỹ nhân

Chính thất phẩm: Thường tại, Nương tử

Tòng thất phẩm: Tuyền thi

Chính bát phẩm: Thái nữ

Tòng bát phẩm: Canh y

*Đôi chút về nhân vật Đoàn Quý tần Tề Nguyệt Tân:

Trong Hậu cung Chân Hoàn truyện, nàng là Đoàn phi, nhiều năm bệnh suyễn, thân thể yếu ớt, bị sủng phi của Hoàng đế là Hoa phi vì hiểu lầm mà ép uống canh hoa hồng, khiến nàng tuyệt tử. Đoàn phi là người tâm cơ, âm trầm, thâm lặng cùng Chân Huyền đâm sau lưng Nghi Tu một nhát, khiến vị hoàng hậu thất thủ đến mức không thể ngẩng đầu.

Thời điểm Nghi Tu trùng sinh, trở về nhiều năm trước, lúc này, Đoàn phi chỉ là một Quý tần, thanh xuân điểm lệ, tuy âm trầm nhưng trong lòng không có oán hận.

Một đêm an giấc đã qua, Nghi Tu chuẩn bị đi thỉnh an Thái hậu. Hội Xuân búi tóc cho nàng, dùng trâm ngọc kết hợp cùng bộ điều màu bạc, trông trang nhã mà không quá mức cầu kỳ. Tú Hạ nâng hộp trang sức lên, nói, “Nương nương, hôm nay người thỉnh an Thái hậu, nên chọn món đồ rực rỡ”.

“Nhiều lời, nương nương tự có chủ trương của người!” Hội Xuân trách nhẹ Tú Hạ, nàng ta liền vâng dạ, không dám nói thêm câu nào.

Khỏe môi Chu Nghi Tu thoáng qua nét cười, nàng tự tay chọn bộ váy hồng phấn thêu hoa phù dung, đeo lên hoa tai ngọc thạch, làn da mấy ngày trước trông nhợt nhạt nay đã có thêm phần sắc khí.

Bên ngoài, phu kiệu đã chờ đợi lệnh. Tiễn Thu đỡ chủ tử ngồi vững rồi mới an tâm lên tiếng khởi kiệu. Đoàn người chậm rãi tiến bước Di Ninh cung của Thái hậu.

Vừa đến, Nghi Tu đã nghe mùi đàn hương khá nồng. Từ khi Huyền Lăng tự mình chấp chính, Thái hậu liền không xuất đầu lộ diện, suốt ngày ở Phật đường niệm kinh cầu phúc. Chu Nghi Tu giật mình, nghĩ đến kiếp trước, bản thân cũng từng ngồi trước tượng Phật niệm kinh, kinh văn dù thuộc lâu lâu, nhưng một chữ cũng không vào tâm. Nữ nhân hậu cung chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Nàng đặt tay lên tay Tiễn Thu, đi thẳng vào trong điện. Thái hậu đang cho cá ăn, Trúc Tức cô cô bên cạnh thấy nàng liền cúi người hành lễ.

“Nô tì thỉnh an Mẫu hậu”. Nghi Tu hơi quỳ xuống.

“Trúc Tức, mau đỡ nàng, đừng để tôn tử của ai gia mệt”. Thái hậu không để nàng hành lễ, liền gọi người.

Nàng ngồi xuống ghế, trầm giọng đáp tạ, “Làm phiền cô cô quá”.

Thái hậu nhìn nàng bằng ánh mắt từ ái, đúng hơn là, đang nhìn bụng nàng, “Ai gia không phải đã bảo ngươi miễn thỉnh an rồi sao, vậy mà còn đến đây, vạn nhất trên đường đi va chạm không hay”.

“Thỉnh an Thái hậu là bổn phận của nô tì, không thể sơ suất được. Nô tì ngàn vạn lần không dám quên”. Lời Nghi Tu trầm nhẹ tha thiết, khiến người ta còn tưởng nàng là một người hiểu thuận.

“Ngao lăm”, Thái hậu vui mừng gật đầu, “Ai gia không có nhìn lầm ngươi, không uống công ai gia đưa ngươi tiến cung”.

Chu Nghi Tu cố tình làm ra bộ dáng nhu thuận vâng lời, “Lời này của Thái hậu, nô tì không dám nhận. Nô tì có ngày hôm nay đều nhờ ân đức của Mẫu hậu”.

Nàng vừa nói xong, Thái hậu liền ho khan hai tiếng. Trúc Tức vội mang trà đến. Đợi cho qua cơn suyễn, Thái hậu mới thở dài, “Nếu Hoàng đế có thể hiểu chuyện như ngươi một chút, ai gia mừng còn không kịp...”

“Hoàng thượng chính là nhân hiếu chi quân*, người không cần lo lắng”. Thái hậu còn chưa hỏi vào việc chính, Nghi Tu cũng không vội. Lão nhân gia nàng nghe vậy, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Quan sát thần sắc của chất nữ*, rốt cuộc tự hỏi phải chăng nàng ta cố ý ra vẻ như vậy, Huyền Lăng rất kiên trì trong việc đưa Nhu Tắc tiến cung, nàng ta không khỏi động tâm à? Thôi thì vào việc chính luôn vậy, “Nghi Tu, ngươi có nguyện như Nga Hoàng – Nữ Anh*?”

*Nhân hiệu chi quân: Quân vương - người con có hiệu của vạn dân

*Chất nữ: Cháu gái

*Nga Hoàng _ Nữ Anh: Đây là một tích xưa, ý nói hai tỷ muội cùng chung một chồng

Nghi Tu hơi chút chần động. Dù đã chuẩn bị tinh thần và lời lẽ đối đáp với Thái hậu, nhưng nào ngờ cuối cùng bị nàng ta đem củ khoai nóng này thả vào tay. Thái hậu không muốn nhận thua con trai mình, nên đẩy qua nàng. Cô cô à, đừng khinh người quá đáng thế, muốn đưa ta ra làm bìa đỡ sao?

“Xin Thái hậu thứ tội, nô tì cả gan có vài lời, Nga Hoàng – Nữ Anh cùng một thời điểm gả cùng một người, nhưng tỷ tỷ nô tì đã có hôn ước với con trai của Uy Viễn Tướng quân, điều này ai nấy đều biết, nên nô tì e là không ổn”.

Thái hậu lắc nhẹ đầu, thật là sầu não làm sao! Chỉ vì một nữ nhân, tuy rằng quân muốn thần tử, thần bắt tử bất trung, nhưng nếu quân đoạt thể của thần, việc này mà truyền ra ngoài chỉ có tổn hại đến thể diện hoàng thất; Uy Viễn Tướng quân kia lại là nguyên lão trải qua hai triều, danh vọng trên cao, Chu gia bất thành linh từ hôn, người ta sao mà không sinh oán hận? Thái hậu trước đây đối với Chu Nhu Tắc ấn tượng không phai, nhưng tình huống bây giờ, thật là...!!!

“Việc hôm nay đến đây thôi, Nhân phi trở về an thai cho tốt. Tiễn Thu, người hầu hạ chủ tử cho cẩn thận”. Thái hậu nói xong, liền vẫy tay ý bảo các nàng ra ngoài.

“Nô tì cáo lui”.

Trên đường trở về, Tiễn Thu nhìn không được liền lên tiếng, “Nương nương, Thái hậu cũng thật là... sao người có thể nói lời như vậy chứ? Đại Tiểu thư rõ ràng vô lý, chẳng lẽ chúng ta phải ngậm bồ hòn làm ngọt, mặc kệ nàng ta?”

“Đây mới là mong muốn thật sự của Thái hậu. Bất luận là ta hay tỷ tỷ có được lòng hoàng thượng, lão nhân gia nàng đều đặc ý, Chu gia càng được phong quang vô hạn”. Chu Nghi Tu bước xuống kiệu, đi ngang qua bức tường đỏ rực chốn thâm cung, lại cảm thấy lạnh cả người.

“Nương nương, hiếm khi chúng ta ra ngoài, để nô tì bồi nương nương dạo ngự hoa viên. Ở Phụng Nghi cung mãi, nô tì thấy người thật mệt mỏi”. Tiễn Thu nói với nàng.

“Vâng theo ý người, qua bên kia đình ngồi hóng mát. Bàn cung cũng lâu rồi không xem sắc trời ấm áp thế này”.

Kiệu liền một đường đến ngự hoa viên, vừa hạ xuống, Tiễn Thu đã vội chạy đến đỡ Nghi Tu, từng chút từng chút một kề sát bên nàng. Bụng nàng ngày một lớn hơn, quả thực có chút không tiện đi lại. Nghĩ đến kiếp trước, kiếp này liền cẩn thận từng ly từng tý, để một đời mới không lặp lại chuyện xưa.

Trước mắt, trong cung, Nghi Tu có vị phân cao nhất. Trừ Đoan Quý tần Tề Nguyệt Tân nhập cung đầu tiên, ngoài ra chỉ là vài mỹ nhân nhỏ nhọ mang chức vị thấp. Họ nhìn thấy nàng liền cúi đầu hành lễ, nhưng trong ánh mắt lại mang theo ý muốn cùng đổ kỵ. Từng người từng người lại thì thầm nhiều chuyện, cái chuyện kinh động của tỷ tỷ nàng.

Chu Nghi Tu lười so đo với những kẻ này, bất quá chỉ là già mồm, không đáng để nàng quan tâm. Nhưng Hội Xuân lại ra vẻ giận dữ vô cùng, Tiễn Thu liền trừng mắt với nàng ta, nàng ta mới ngoan ngoãn dịu xuống.

“Tần thiếp khấu kiến Nhân phi nương nương, nương nương kim an”.

Giọng nói ôn nhu mềm mại, uyển chuyển làm sao... Chu Nghi Tu hơi nhíu mày. Nhiều năm trôi qua, nàng đã quên Đoan phi ngày trẻ thanh xuân xinh đẹp, trong chốc lát động lại hình ảnh thân hình bệnh tật yếu ớt, gương mặt vô cảm đăm đăm, cùng với Phi Hương điện luôn nồng đậm mùi thảo dược ngày nào.

Đoan Quý tần Tề Nguyệt Tân vận váy màu lam nhạt, tôn lên nét nhu hòa mềm mại. Dung mạo nàng ta không hẳn là xuất chúng, nhưng lại toát ra khí chất điềm nhiên, yên ổn, lại thêm mắt ngọc mây ngài. Nếu ví Hoa phi là ngọn lửa đỏ rực rỡ, thì Đoan phi chính là nước hồ sâu thẳm, sâu không thấy đáy, khó có ai nhìn thấu được tâm tư của nàng.

“Thì ra là tỷ tỷ, không cần đa lễ. Hôm nay ngày xuân ấm áp, tỷ tỷ cũng đang đi dạo sao?”

Đoan Quý tần so ra hơn Huyền Lăng đến hai tuổi, lúc nhỏ được Thái hậu nuôi dưỡng, là thanh mai trúc mã với Hoàng đế. Tề Nguyệt Tân tuy là nữ nhi Tề phủ, nhưng lại lớn lên trong cung, nói trắng ra nàng chính là con tin của triều đình. Tề gia có khai quốc công thần, lại một lòng với vua, có thể thấy mưu lược tinh thông. Mộ Dung thị về sau phong quang, so với Tề gia mà nói không thể bằng.

Nghĩ đến việc Đoan phi nhậm nhục Hoa phi hơn mười năm ròng, cuối cùng liên thủ với Chân Huyền lật đổ mình, tâm cơ sâu hiểm, Chu Nghi Tu nhất thời không dám xem nhẹ như trước, cô tình làm ra thái độ thân mật cùng nàng ta tán gẫu. May mà lúc này hai người quan hệ bình thường, không thân lắm cũng không xa cách lắm, thái độ như thế sẽ không có vẻ nịnh bợ.

“Nhân phi muội muội nên bảo trọng thân thể, trong cung nhiều lời lẽ không hay, đừng suy nghĩ quá nhiều”. Đoan Quý tần nghe những câu xàm ngôn kia, nghe nhiều đến nổi chán nản.

“Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, muội muội trong lòng hiểu rõ, hơn nữa sự việc trong cung đều do Thái hậu và Hoàng thượng làm chủ, lời đồn rêu sẽ qua nhanh thôi”.

Đoan Quý tần thấy Chu Nghi Tu rộng lượng như vậy, liền khẽ cười, “Nhân phi muội muội, là ta lo quá nhiều rồi”.

“Muội muội nghe nói sức khỏe tỷ tỷ không tốt, nay tỷ tỷ đã khá hơn chưa?” Nghi Tu nhớ ra Tề Nguyệt Tần từ nhỏ bị suyễn, sau này lại bị Hoa phi ép uống canh hoa hồng mà tuyệt tử.

“Làm phiền muội muội quan tâm, ta đã tốt hơn trước”, Đoan Quý tần cười yếu ớt đáp lại, “Sắp đến giờ dùng ngọc thiện rồi, muội muội nên sớm hồi cung nghỉ ngơi, đừng để hoàng tử trong bụng bị đói, sẽ khiến Thái hậu và Hoàng thượng lo lắng”.

“Muội muội nghe theo tỷ tỷ, hôm nay muội về trước. Ngày khác sẽ thỉnh tỷ tỷ đến Chiêu Dương điện hàn huyên”. Chu Nghi Tu được Tiễn Thu và Đoan Quý tần đỡ lên kiệu, bãi giá Phụng Nghi cung.

“Nương nương, trước giờ chúng ta không có giao tình với Đoan Quý tần, sao hôm nay người lại cùng nàng nói nhiều như vậy?” Tiễn Thu vừa gỡ trầm xuống cho Nghi Tu vừa hỏi.

Nghi Tu vuốt nhẹ cây trầm hoa phù dung, mỉm cười, “Đoan Quý tần ở trong cung đã lâu, trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, lời nói được coi trọng hơn. Chúng ta mặc dù không cần cố gắng lấy lòng nàng, nhưng cũng đừng quá xa lạ, giao tình bình bình thế này cũng tốt”.

“Nô tì đã hiểu”.

Tiến Thu đỡ chủ tử nằm xuống, buông màn che, chung quanh nhất thời yên tĩnh. Ngày hôm nay thật hao tổn tinh thần, Nghi Tu mệt mỏi, nhắm mắt liền ngủ say.

Xa xa, Di Ninh cung cùng Nghi Nguyên điện*, đêm nay đèn đuốc vẫn sáng trưng không tắt.

*Nghi Nguyên điện: Tẩm cung của Hoàng đế

*Phi Hương điện: Tẩm cung của Đoan Quý tần

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Thời gian chậm chậm trôi, thấm thoát giờ mọ đã điểm.

Nắng sớm chiếu qua Tử Cẩm Thành, rải ánh vàng lên ngôi lưu ly cam óng ánh, những bức tường đỏ trầm mặc, bờ lan can trắng màu bạch ngọc. Xa xa, đã có thể thấy rõ những ngọn núi uốn lượn trong nhàn nhạt sương mai.

Tia nắng vàng ảm áp lóe lên từ phía chân trời, Huyền Lăng khi ấy đang đứng ở cửa lớn Nghi Nguyên điện. Trong mắt hần nhấp nháy bóng hình Chu Nhu Tắc. Cả đêm qua hần không chợp mắt được, nhưng hiện tại trong lòng lại cảm thấy khoan khoái khi nhớ đến nàng ta. Khoảnh khắc ngăn ngừi tương ngộ, nghĩ đến tình cảnh bây giờ, lòng hần bỗng thấy trống rỗng.

Trăng tròn gấp gờ, Nhu Tắc nhu tình, hần làm sao quên được...

Mặt trời ngả về hướng Tây, sắc đỏ hoàng hôn càng tôn thêm sự huy hoàng của Tử Cẩm Thành. Đêm xuống dần. Gió nhẹ thổi, tiếng phong linh* vang lên thanh thúy vui tai, xung quanh thoảng qua mùi hoa cỏ thơm ngát. Huyền Lăng lúc ấy đang tản bộ dọc hành lang. Tình cờ, một giọng nói uyển chuyển ngọt ngào, thanh âm theo gió nhẹ cùng hương hoa hường vào tai hần,... “Trong cung tuy cảnh sắc tươi tốt, nhưng lại quá mức ngọt ngào, sao bằng Giang Nam, giữa thiên nhiên rộng lớn đầy khí trời trong lành. Ta từng đọc qua: “Đêm động phòng gió xuân phôi phới – Khuôn ngực mỹ nhân như dòng sông – Bên gối tưởng rằng giấc xuân nồng – Như đi Giang Nam tận nghìn dặm”, cũng từng nghĩ đến, nhưng không biết đến bao giờ mới có cơ hội đến Giang Nam...”

*Phong linh: Chuông gió

Phi tần trong cung am hiểu thơ văn không nhiều, cùng lắm Nghi Tu kia chỉ nhớ chút ít. Thi thoảng ngẫu nhiên cùng nàng ta đàm luận, Huyền Lăng cũng không có cao hứng. Chợt hôm nay nghe có người ngâm tụng câu thơ mới mẻ, hần nhất thời vội vã hướng giọng nói kia mà bước đến, muốn xem xem là phi tần nào tài hoa như vậy.

“Đại Tiểu thư, chúng ta lần này đến thăm Nhị Tiểu thư, sao người lại nói như vậy, huống chi Phu nhân đã dặn chúng ta...”, một âm thanh nhỏ nhẹ khác vang lên, nhưng càng về sau càng nhỏ, Huyền Lăng rốt cuộc không nghe ra được gì.

“Mẫu thân... Nếu thực theo như ý mẫu thân, vậy Nghi Tu nàng...”, thanh âm kia lại lên tiếng, pha lẫn chút ưu sầu, Huyền Lăng chợt thấy lòng mình căng

thăng theo.

Hắn nhìn không được, đi rất nhanh tới phía trước. Bên hồ sen, hai thiếu nữ trẻ tuổi đang nói chuyện cùng nhau. Trong ánh chiều tà, người kia bóng dáng cũng mơ hồ, áo lụa lỏng lẻo, xiêm y thêu phượng hoàng tung cánh, rạng rỡ xiết bao. Cánh chim tựa như sắp bay vào khung trời rộng lớn

Nghe động, hai thiếu nữ xoay người lại. Huyền Lăng đã gặp nàng. Trong chốc lát, tâm hắn như bị đóng băng, mặt hắn ửng hồng, lồng ngực liên hồi khiêu loạn, hai má đỏ bừng như có lửa đốt. Hơn nửa ngày, hắn không có cách nào khiến bản thân bình tĩnh được, đầu óc lâng lâng lên chín tầng mây phiêu dang.

Hắn là Hoàng đế, thiên hạ là của hắn, hậu cung ba nghìn giai lệ. Nhưng hôm nay, hắn mới hiểu mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Nữ tử trước mắt hắn, so với phi tần trong cung đẹp hơn bội phần, hắn chợt nghĩ, đám người kia sao mà âm thầm nhàm chán...!!!

Nàng đẹp quá! Nàng không những đẹp như tiên, mà ánh mắt kia cũng kinh người, như biển sâu vạn trượng lấp lánh hai hòn ngọc minh châu sáng ngời, trong suốt, linh động hoạt bát. Cả người nàng toát ra khí chất của sự thông minh, tài hoa cùng chân thành, âm áp. Phi tần hậu đình, ba nghìn giai lệ, nào có được mỹ nhân như nàng?

“To gan, nhìn thấy Hoàng thượng còn không mau quỳ xuống!”. Lý Trường quát lớn, đánh tan bầu không khí im lặng nhất thời.

“Hoàng thượng thứ tội, chúng thần phụng ý chỉ của Thái hậu, tiến cung thăm Nhân phi nương nương”. Thị nữ mặc áo xanh kinh hoàng, vội quỳ xuống.

Giai nhân như tiên tử. Chu Nhu Tắc nàng còn đang định khuy gối, Huyền Lăng không muốn để váy áo nàng dính bụi đất, liền lên tiếng, “Không cần đa lễ, nàng đến thăm Nhân phi, đều là người một nhà cả, là trăm mọy muội. Nàng không biết, không có tội”.

“Đa tạ Hoàng thượng khoan dung, thần nữ Chu Nhu Tắc bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an”. Nàng dịu dàng thi lễ, giọng nói thánh thót như chim hoàng oanh, một khắc này, Huyền Lăng không sao quên được.

Mặt trăng đã lên đến chân trời, vầng thái dương mỗi lúc một nhạt màu. Thời khắc Nhật Nguyệt giao hòa, cùng đem so sánh với nàng, hắn cảm thấy mọi thứ đều bé nhỏ xiết bao! Nàng khiến tâm hồn hắn như bị thiêu đốt, cả người hắn run rẩy cả lên mất rồi!

Nhu Tắc thấy Hoàng đế nhìn chằm chằm mình hồi lâu, gương mặt nàng đỏ bừng cả lên, liền vội vã cáo từ, “Xin Hoàng thượng thứ lỗi, thần nữ đi trước, còn phải đến thăm tiểu muội”.

“Lý Trường, phái người theo hộ tống Chu Tiểu thư”.

Nàng vừa rời đi, Huyền Lăng như bị nàng cướp mất hồn. Hắn đứng ngây ngốc hồi lâu bên hồ sen, mãi đến khi ánh trăng lên đỉnh đầu, sao trên trời chỉ chít. Nhưng hắn không để ý nữa. Còn ánh sáng nào sánh bằng nàng đâu, nàng đã lấy đi tất cả ánh sáng đẹp đẽ trên đời này rồi!

“Hoàng thượng, trời đã nổi gió, chúng ta nên trở về”. Lý Trường cúi người, cung kính thưa.

“Lý Trường, nàng là người thế nào bên Nhân phi?”

Lý Trường sững sốt, vội trả lời, “Hồi Hoàng thượng, Chu Tiểu thư là tỷ tỷ của Nhân phi nương nương, trưởng nữ của Chu Đại nhân”.

Tỷ tỷ của Nhân phi? Huyền Lăng nghe đến, bỗng chốc nhìn lên ánh trăng ngọt ngào, lại nghĩ qua Nghi Tu kia trong Phụng Nghi cung. Nàng ta tuy cũng là người dịu dàng hiền đức, nhưng so với Nhu Tắc vẫn là kém xa một trời một vực. Lúc này, hắn không khỏi trong lòng thầm trách Thái hậu, lúc trước vì sao lại không để Nhu Tắc nhập cung chứ? Hắn đã tìm được tri kỷ là nàng, nhưng vận mệnh quả thực trêu ngươi.

Từ ngày đó, Huyền Lăng thường xuyên tìm cơ hội đến Phụng Nghi cung, không lạnh không nhạt quan tâm một chút cái thai của Nhân phi. Cũng từ lúc đó, đồ dùng ban thường không ngừng được đưa đến Chiêu Dương điện, mười phần thì có tám chín phần ban cho Nhu Tắc. Hắn cùng nàng thường đến hồ sen, ngự hoa viên bàn luận thi phú. Càng ngày, hắn càng yêu nàng sâu đậm, càng đối với Nghi Tu lạnh nhạt cực điểm.

Chu Nghi Tu là người khôn khéo, rất nhanh sau đó liền biết chuyện. Hoàng thượng cùng tỷ tỷ có tư tình, nàng không biết đã khóc hết bao nhiêu nước mắt, cuối cùng khiến thân thể bệnh không dậy nổi, liền sau đó, Nghi Tu kiếp trước trùng sinh.

Trở lại chuyện hiện tại, Huyền Lăng cố ý muốn đưa Nhu Tắc nhập cung, cùng Thái hậu giằng co gần một tháng trời. Thái hậu lâm bệnh phải gọi ngự y, hắn thân làm con không thể cứ ngồi yên mãi được. Rửa mặt qua bằng nước lạnh, thay đổi một thân thường phục, dùng xong bữa sáng, hắn liền đi Di Ninh Cung thỉnh an Thái hậu.

Nội thị cùng tỷ nữ quý gồi hành lễ nghênh đón hắn, hắn sải bước đến chánh điện của Di Ninh cung. Trong điện, mùi đàn hương thường ngày không còn nồng đậm, xen lẫn vào đó là mùi thảo dược nhàn nhạt. Sắc mặt Huyền Lăng trầm xuống, hắn lo lắng vô cùng.

Hắn bước vào tấm cung của Thái hậu, âm thanh từ ái quen thuộc từ nhỏ vang lên, “Là Hoàng đế đến sao? Mau gọi hắn vào, ai gia thấy hắn cũng lo lắng rồi”.

Huyền Lăng tiến lên vài bước, thỉnh an Thái hậu, kính cẩn hỏi thăm bệnh tình, lại phân phó ngự y cẩn thận điều dưỡng, dặn Trúc Tức đề ý nhiều hơn đến bữa ăn thường ngày. Tuy trước mặt Thái hậu hắn là một nhi tử hiếu thuận, nhưng vẫn toát ra khí chất uy nghiêm của đế vương.

Mẫu tử tình thâm, tưởng như tranh chấp cãi nhau chưa từng có.

Ngự y bắt mạch xong liền rời đi, trong tửem điện chỉ còn lại Huyền Lăng cùng Thái hậu, cùng tâm phúc Trúc Tức cô cô. Lý Trường được lệnh ra ngoài.

Thái hậu nhìn con trai, lẳng lặng nói, “Ta xem Hoàng đế hôm nay khí sắc không tốt lắm, đêm qua ngủ không ngon sao?”

“Gần đây triều chính bận rộn, nhi thần không khỏi có chút thiếu ngủ.”

“Quốc sự đương nhiên trọng yếu, nhưng cũng phải bảo trọng long thể. Hoàng đế là phúc của vạn dân, tất phải chú ý nhiều.”

“Nhi thần cần tuân theo lời Mẫu hậu dạy bảo.”

Thái hậu gật đầu, rồi lại vòng vo, “Hoàng nhi thân là vua một nước, tất nhiên hiểu được cần lấy quốc sự làm trọng, ai gia nghe nói biên thùy Tây Nam có chút biến*, không biết Hoàng đế định phái ai đi?”

*sự biến, biến động

Huyền Lăng cười nói, “Chỉ là một lũ man di cướp của, hà tất mẫu hậu phải lo lắng? Uy Viễn Đại tướng quân đóng ở Tây Nam nhiều năm, tuổi tác đã cao, trăm tính toán cho hẳn về dưỡng lão, ngày khác để Mộ Dung Thế Bách đi bình định. Người này bình thư thành thực, trước đây cũng từng lập công lao, là một nhân tài có thể dùng được.”

“Nghe hoàng nhi nói như vậy, xem ra đã tuyển chọn được người tài... “ Thái hậu sau đó chỉ hàn huyên vài câu, giọng điệu trở nên ôn hòa, “Ai gia mệt rồi, hoàng nhi, con cũng hồi cung nghỉ ngơi đi.”

Huyền Lăng không nhẫn nại hơn được nữa, nhũn mảy. Thái hậu không đề cập chuyện kia, mà Nhu Tắc và con trai của Uy Viễn Tướng quân sắp sửa đến ngày thành hôn. Đến khi đó, dù là Hoàng đế cũng không thể nói gì.

“Mẫu hậu, chuyện của Nhu Tắc...”

Thái hậu mỉm cười, dùng giọng nói dịu dàng đối với đứa con bướng bỉnh này. “Hoàng nhi, Nhu Tắc đã có hôn ước nhiều năm rồi. Đại trượng phu hà tất phải như vậy, cô nương tốt còn nhiều, bỏ qua nàng ta đi.”

Trầm mặc một lát, Huyền Lăng lại nói, “Mẫu hậu, trăm chỉ cần nàng.”

“Hoàng nhi, ta làm sao mà không mong con vạn sự đều được thỏa lòng chứ? Nhưng hoàng thất chúng ta cũng không thể bỏ qua tôn ti lễ giáo, thanh danh của nữ nhi còn quý hơn so với cả tính mạng. Con cứ cố chấp như thế, mai này làm sao A Nhu ngăn đầu làm người?” Thái hậu tận tình khuyên nhủ.

“Nếu như vậy, trăm sẽ lập nàng làm hoàng hậu, lúc đó, ai còn có thể nói ra nói vào?” Huyền Lăng giận dữ, đứng lên.

“Con lớn rồi. Lời của mẫu hậu con cũng nghe không lọt rồi.” Giọng nói ôn hòa không giấu được vẻ xót xa, Thái hậu liền ho khan hai tiếng, con bệnh lại tái phát.

Huyền Lăng cúi đầu, ngồi xuống trước mặt Thái hậu, “Là hoàng nhi lỗ mãng, xin Mẫu hậu bớt giận.”

“Hoàng nhi, con có từng nghĩ tới chưa, nếu con đưa Nhu Tắc vào cung làm hoàng hậu, Nghi Tu nàng phải làm sao đây, con còn nhớ đã đáp ứng với nàng điều gì chứ?” Lời của Thái hậu lộ ra sự bất mãn vô cùng.

Huyền Lăng rầu rĩ nói, “Đến lúc đó, trăm sẽ sách phong nàng làm quý phi, như vậy cũng không ủy khuất nàng. Huống chi nàng và Nhu Tắc là tỷ muội ruột thịt, khác biệt so với những phi tần khác, nếu hai người ở chung sẽ hòa thuận vô cùng.”

Nghe vậy, tâm tình của Thái hậu lại càng phức tạp, lo lắng lại càng nhiều hơn. Chu Nghi Tu là chính mình cho nàng vào cung, tính cách của nàng vô cùng phù hợp với nơi này, mà Nhu Tắc kia, Thái hậu nghĩ đến lần mẫu thân nàng ta đến thăm mà cười lạnh một tiếng. Có mẫu thân như thế, cho dù Nhu Tắc xinh đẹp thuận lòng người, chỉ sợ là cũng không rèn được thành vàng ngọc. Thái hậu thương con, nhất thời lâm vào thế khó xử, sầu càng thêm sầu.

“Nếu con thật lòng muốn đưa Nhu Tắc nhập cung, thì hôn sự của nàng phải làm sao?” Thái hậu tuyệt đối ủng hộ con, hẳn là cửu ngũ chí tôn đứng đầu thiên hạ, là con trai duy nhất của Thái hậu, cửu tử nhất sinh mới ngồi được lên ngai vàng. Tâm tư của con không thoát nổi ánh mắt của nàng. Nàng thấy được Huyền Lăng đối với Nhu Tắc tình ý đã sâu đậm, nếu như mình chia rẽ hai người, con trai buồn bực không vui, sẽ cùng nàng sinh ra hiềm khích. Một người trí tuệ và nhạy cảm như nàng, lúc này đối với con chỉ có sự khoan dung nhân từ. Chỉ cần không chạm vào lợi ích của nàng, nàng sẽ nhắm mắt mở một mắt lần này.

Từ nhỏ đã nương tựa vào mẫu hậu, nay nghe nàng nói ra, trong giọng nói có vài phần buồn lòng. Huyền Lăng vô cùng vui sướng liền nói, “Trăm đã nghĩ xong rồi. Ngũ thúc Trung Hoàng vương, chính thế có thứ nữ là Ninh An quận chúa, nàng ta còn trẻ, cùng con trai của Uy Viễn Tướng quân vô cùng xứng đôi. Trăm sẽ hạ chỉ tứ hôn, thành toàn cho họ.”

Nhìn vẻ mặt của con, Thái hậu biết trong lòng hẳn sớm đã có chủ ý, bản thân mình cũng không cứu vãn được nữa. “Nếu đã như vậy, thì cứ theo ý của hoàng nhi mà làm đi. Nhưng mà chuyện phong hậu cho Nhu Tắc phải từ từ đi, chúng ta sẽ bàn lại sau.”

Biết Thái hậu đã đáp ứng, Huyền Lăng vội vã lấy lòng, “Đa tạ Mẫu hậu, nhi thần vô cùng cảm kích!”

Thấy Huyền Lăng đã rời khỏi Di Ninh cung, Trúc Tức cô cô liền lên tiếng, “Thái hậu, Hoàng thượng cứ như vậy, Nhân phi nương nương...”

“Ta làm sao mà không biết chứ, Nghi Tu phải chi không phải chịu thiệt vì xuất thân... Nhắc đến đứa nhỏ này, cũng không phụ kỳ vọng của ta. Chỉ chờ cho đến khi nàng ta có con trai rồi, sẽ danh chính ngôn thuận bước lên ngôi vị hoàng hậu. Ai ngờ sự việc lại như thế này, đúng là người tính không bằng trời tính...”

Huyền Lăng và Nhu Tắc vừa gặp mặt đã tình sâu ý đậm đến thế này, ý trời không thoát được. Thái hậu thảm than trong lòng, Nghi Tu thực vô phúc, chỉ vì nàng mang thân phận thứ xuất.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Bên kia, Thái hậu đã chấp nhận chuyện của Huyền Lăng. Bên này, Chu Nghi Tu đem hơn phân nửa tâm tư vào việc an thai, không để ý đến việc gì khác, đóng cửa cung tịnh dưỡng. Mỗi ngày nàng đều ăn ngon, ngủ yên, thỉnh thoảng lại ra ngoài đi dạo, ngẫu nhiên gặp Đoàn Quý tần thì sẽ hàn huyên một hai câu. Lối đồn trong cung cũng dần dần đi xuống.

Vào một ngày, Huyền Lăng hạ chỉ tứ hôn Ninh An Quận chúa. Nửa canh giờ sau, Tiễn Thu đi nội vụ phủ lĩnh tiền tiêu hàng tháng, nhất thời nghe được, vội vàng quay trở lại điện Chiêu Dương.

Tiến Thu vừa bước tới cửa đã thấy Nghi Tu đang uống canh giải nhiệt. Nghi Tu thấy nàng tay cầm túi bạc, thở hổn hển liền cười, “Sốt ruột cái gì? Nơi nào thiếu tiền người à? Chậm chút ta cũng có trách đâu?”

Lời vừa nói ra, Hội Xuân cùng vài tiểu cung nữ che miệng cười trộm.

Chu Nghi Tu đặt bát xuống, dùng khăn lau miệng rồi phân phó Hội Xuân, “Người mau rót ly trà cho Tiễn Thu, những người còn lại ra ngoài cả đi. Bản cung mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Chờ cho đám cung nữ tạt vệt đi khỏi, trong phòng chỉ còn Tiễn Thu và Hội Xuân là hai nha hoàn hồi môn của Chu Nghi Tu.

Tiến Thu đã bình tĩnh lại, quỳ xuống, “Nương nương, nô tì vừa đi Nội vụ phủ, vô tình nghe được tin tức.”

“Nói ta nghe xem nào.” Chu Nghi Tu nhìn về mặt của Tiễn Thu, trong lòng đã đoán được tám chín phần là chuyện gì.

“Hoàng thượng tứ hôn cho Ninh An Quận chúa.”

“Tứ hôn?” Chu Nghi Tu trong lòng khẽ động, quả nhiên việc tới rồi, đúng như nàng tính toán, hoàng thượng yêu tỷ tỷ đến mức bản thân không còn kiềm chế được nữa, “Tứ hôn là chuyện tốt, dù sao Ninh An Quận chúa cũng là đường muội của hoàng thượng, hoàng thượng thay nàng chọn người, tất nhiên là người trong sạch rồi.”

Tiến Thu hơi bất mãn, “Dĩ nhiên là người trong sạch, nương nương cũng biết là ai rồi đấy. Chính là con trai của Uy Viễn tướng quân.”

“Ôi dào, vậy đại tiểu thư của chúng ta phải làm sao?” Hội Xuân không hiểu kịp lời nói của Tiễn Thu, có hơi khờ khạo, hiện tại còn không hiểu tình thế.

Tiến Thu chỉ tiếc rên sất không thành thép, trừng mắt nhìn Hội Xuân một cái, khiến nàng ta sợ tới mức rụt người lại.

Chu Nghi Tu đưa tay, lệnh cho nô tì tâm phúc đứng dậy, nói, “Ván đã đóng thuyền, chúng ta cũng không còn cách nào khác. Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, đã ra ý chỉ không thể thu hồi. Chúng ta cũng là nhắm mắt cho qua đi.”

“Nương nương tốt quá, người thật lương thiện, làm sao người có thể chịu được tâm tư của Đại tiểu thư? Đại tiểu thư muốn cướp đi vị trí của người, nàng ta lại là hôn ngọc quý trong tay lão gia và phu nhân, mai này nhập cung, nàng ta sẽ áp đảo người!” Tiễn Thu vì chủ tử mà sầu lo, hận bản thân không có địa vị, không có tiếng nói nơi cung cấm này.

“Nương nương, không phải Thái hậu đã nói, đợi người sinh hạ hoàng tử liền sắc phong người là hoàng hậu sao? Chẳng lẽ bây giờ lại đổi ý, muốn Đại tiểu thư lên làm hoàng hậu?” Hội Xuân vô cùng sốt ruột.

“Lo cái gì!” Chu Nghi Tu trầm giọng nói, “Chuyện đâu còn có đó, đợi thánh chỉ lập hậu ban ra rồi nói cũng không muộn. Huống chi, sự thật đã vậy, Thái hậu đối với bản cung phần nhiều cũng là áy náy, chưa hẳn là chuyện xấu. Việc của tỷ tỷ đến lượt hai người các người bàn sao?”

“Ý của nương nương là...” Tiễn Thu không hồ là tâm phúc của Nghi Tu, vừa nghe lời nói của nàng, đầu óc liền nhanh nhạy hiểu ngay.

“Cứ chờ xem, một lát nữa Thái hậu sẽ phái người tới đây. Bản cung đi nghỉ trước, hai người các người kín miệng một chút, nhất là Hội Xuân. Tiễn Thu,

ngươi chú ý cho ta.” Chu Nghi Tu nói xong, liền tựa vào giường, nhắm nhẹ mắt lại.

Quả nhiên, đúng như lời nàng nói. Một canh giờ sau, Tổng quản bên Di Ninh cung cầu kiến, thỉnh Nhân phi nương nương đến gặp Thái hậu.

...

Chu Nghi Tu thỉnh an theo phép như thường lệ, hỏi han từng chút về bệnh tình của Thái hậu rồi ngồi im, chờ cho Thái hậu lên tiếng.

Thái hậu nhìn Nghi Tu, thấy dung mạo nàng tuy không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng mặt mày thanh lệ đẹp tươi, liền thở dài một tiếng, “Nhân phi, hôm nay hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, ngươi đã nghe qua việc này chưa?”

Chu Nghi Tu làm ra vẻ suy nghĩ, “Nô tì có nghe thoáng qua. Ninh An Quận chúa thành thân, đây là hỷ sự.”

“Tuy là hỷ sự, nhưng khúc mắc trong đó không thể gạt được lòng người.”

Nghi Tu giả vờ nghi hoặc nhìn Thái hậu.

“Hoàng thượng có ý...” Thái hậu dừng một chút, đầu sao đây cũng là chuyện mất thể diện. “... đón tỷ tỷ của ngươi vào cung.”

Hốc mắt Nghi Tu nhất thời đỏ cả lên.

Thái hậu cũng là thứ xuất, làm sao không rõ tâm nguyện được làm chính thê của nàng? Vì vậy, giọng nói mới càng trở nên ôn hòa, dịu dàng, “Ngươi và A Nhu là tỷ muội, đều là nữ nhân Chu gia, các ngươi có thể ở cùng, là phúc khí của hậu cung.”

Thái hậu là lão bà thâm hiểm, nhất quyết không nói ra ý định lập Chu Nhu Tắc làm hoàng hậu. Nàng tranh đấu hơn mười năm trong hậu cung, vì nhi tử mà tự tay diệt trừ Nhiếp chính vương; người như nàng không bao giờ dễ dàng nói ra tâm ý của mình trước mặt kẻ khác. Đại phu nhân Chu gia không vừa lòng với quyết định ngày trước của nàng, không chừng biết được nữ nhi trở thành hoàng hậu vô cùng đắc ý.

Ý nghĩ đó, Thái hậu chôn chặt tận đáy lòng, không nói với bất kỳ một ai. Nàng cũng muốn xem thử con người của Chu Nghi Tu. Nếu nàng ta kêu gào khóc lóc, nàng còn có cách thứ hai.

Nghi Tu rung rung, ánh mắt chớp chớp đảo một cái, nàng đã lấy lại sự bình tĩnh, cung kính đáp, “Nô tì tuân theo ý chỉ của Thái hậu. Đợi khi tỷ tỷ nhập cung, nô tì sẽ đối đãi tỷ tỷ thật tốt, nhất mực tôn kính tỷ tỷ.”

Thái hậu gật đầu tỏ vẻ vừa lòng, quả nhiên chọn không sai người.

Chu Nghi Tu lại nói, “Không biết là khi nào tỷ tỷ tiến cung. Nô tì nên chuẩn bị trước, sẽ dọn ra khỏi Phụng Nghi cung.”

Thái hậu vừa nghe nàng nói liền sùng sốt, “Không cần phải vội. Ngươi cứ an tâm ở lại. Phụng Nghi cung là ai gia sắp xếp cho ngươi mà. Hoàng đế cũng đã đồng ý, đó là tâm cung của ngươi.”

“Nô tì e là không hợp với lễ...” Nghi Tu dè dặt nói.

Thái hậu cười miễn cưỡng, “Có gì mà không hợp chứ? Chuyện ngày sau hãy để ngày sau nói tiếp. Ai gia đã cho ngươi ở lại thì ngươi cứ ở. Ngươi thân thể nặng nề, đi lại nhiều quá, làm thương tổn tôn tử của ai gia mới là chuyện lớn. Kẻ nào dám dị nghị, ngươi cứ đến tìm ai gia.”

“Nô tì tuân chỉ.”

Phụng Nghi cung là tâm cung của Hoàng hậu. Tỷ tỷ ơi là tỷ tỷ, dù ngươi có là hoàng hậu, nhưng cũng không được ở chỗ của mình. Chu Nghi Tu nghĩ như vậy, trong lòng tạm thời cảm thấy thoải mái.

“Đưa trẻ ngoan, ai gia đã khiến ngươi chịu ủy khuất rồi.” Nói rồi, Thái hậu phân phó, “Trúc Tức, ngươi vào trong, lấy yến vàng trong kho phòng cho Nhân phi đưa về tắm bổ.”

“Thái hậu, thứ trân quý như vậy nô tì không dám nhận. Nô tì mỗi ngày đều uống qua thuốc an thai, miệng lưỡi đều đắng, thực sự ăn không nổi nữa.”

Chu Nghi Tu tỏ vẻ không chút oán hận Hoàng thượng. Thái hậu thấy nàng hiểu chuyện, liền tươi cười mà nói, “Mang thai đứa nhỏ rất mệt, dù sao cũng là tắm bổ cho nó. Ngươi cứ đem về, bảo người thêm chút đường phèn, ăn thứ này so với thuốc đắng còn tốt hơn.”

Nghi Tu từ chối mãi mà không được, mới đành bảo Tiễn Thu nhận lấy, “Nô tì tạ ơn Thái hậu ban thưởng.”

Rời khỏi Di Ninh cung, trở về Chiêu Dương điện, lúc này, Tiễn Thu mới bĩu môi, “Lần này đại phu nhân đắc ý rồi. Đại tiểu thư trở thành chính cung hoàng hậu, bà ta cũng là một bước lên trời.”

“Tiễn Thu, ngươi đi thăm dò một chút về con người của Ninh An Quận chúa cho ta. Quận chúa xuất giá, lại do Hoàng thượng tứ hôn, chúng ta cũng nên chuẩn bị cho nàng chút của hồi môn.” Nghi Tu đối với hậu vị tuy không còn chấp niệm như kiếp trước, nhưng bị người ta nể tay trên, nàng cũng thấy bất bình, vì vậy, nàng muốn khiến Đại phu nhân và Chu Nhu Tắc gặp rắc rối, có như vậy mới khiến nàng hài lòng.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Tiễn Thu dĩ nhiên làm việc thỏa đáng theo lời nàng dặn dò.

Nhớ lại đời trước, con trai của Uy Viễn tướng quân phải ngâm bó hòn làm ngọc, tân nương đổi thành huyện quân của hoàng thất, hai bên đều chưa biết mặt. Còn bây giờ, người thành thân với hắn là Ninh An Quận chúa. Trung Hoảng vương chỉ sinh được hai nữ nhi, hết mực chiều chuộng. Để xem, vị quận chúa này có cam tâm tình nguyện gả đi để thay Hoàng thượng gánh hết trách nhiệm không đây...

Trời trưa nóng nực, Hội Xuân bóp vai cho Nghi Tu, giúp nàng thả lỏng gân cốt. Đôi mắt lim dim của nàng sắp chìm vào giấc ngủ thì chợt thấy Tiễn Thu trở về. Nàng ta nhanh chóng lấy gối mềm lót sau lưng nàng, đỡ nàng tựa vào. Nàng nheo lại mắt, hỏi, “Việc thế nào rồi?”

“Hồi nương nương, nô tỳ đã dò hỏi được, Ninh An Quận chúa là ấu nữ*, thuở nhỏ được nuông chiều quá mức nên tính tình ngang ngược. Trong vương phủ, thị nữ phạm tội nhỏ thì bị đánh, phạm tội nặng chỉ còn nước tàn phế cả đời.”

*Ấu nữ: Con gái út trong nhà

Chu Nghi Tu cười nhạt, “Quả nhiên là ái nữ của vương gia, sủng đến tận trời. Hoàng thượng lần này ra mặt mai mối, chỉ tiếc, lòng tốt đặt không đúng chỗ.”

Tiến Thu bĩu môi một cái.

Nghi Tu khẽ nhắc nhở, “Nhớ, làm ra vẻ tự nhiên một chút.”

“Nương nương yên tâm. Bọn hạ nhân chỉ là nói tào lao hai ba câu, nếu kẻ nào có tâm tư truyền lời vào tai quận chúa cũng là điều hiển nhiên.”

“Bản cung đang chờ xem đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Khâm thiên giám định ra ngày cưới, khoảng một tháng sau chính là ngày đại cát đại lợi Thông thường, từ khi được tứ hôn cho tới lúc chính thức thành hôn, phải trải qua tam thư lục lễ*, chậm thì vài tháng, lâu thì nửa năm Một tháng quá thật quá nhanh, người người vì thế mà đồn đãi, vị quận chúa kia xuất giá vội vàng, cứ như rằng sợ nhà trai đổi ý

*Tam thư lục lễ: Theo phong tục cưới hỏi của người Hoa, phải lập ba văn bản, cử hành sáu nghi lễ

Lời đồn lan nhanh, cũng không ngăn được thánh chỉ đã ban ra Về phần đôi bên nghĩ thế nào, người ngoài không ai biết được Một tháng sau, Ninh An quận chúa xuất giá, gả cho con trai của Uy Viễn đại tướng quân

Huyền Lăng thấy ván đã đóng thuyền, tảng đá nặng trong lòng cũng buông lỏng được phân nửa, chỉ còn chờ thêm vài ngày là có thể nghênh đón Nhu Tắc vào cung Hắn vô cùng chờ mong, mỗi ngày đều cười hạnh phúc Lý Trường thấy vậy nhưng cũng không trách được Biết rõ tâm nguyện của chủ tử đã thành toàn liên âm thâm hậu hạ chu đáo hơn hẳn, không hề cập tới chuyện cũ nữa

Chu Nghi Tu lặng lẽ sai người lưu ý hôn sự kia, ngoài mặt, nàng vẫn ra vẻ bình tâm an thai như trước

Thắm thoát, thai nhi đã chín tháng, Nghi Tu đi lại ngày càng khó khăn Từ trong thất ra chính điện chỉ vón vện trăm bước nhưng nàng bước không nổi, phải nhờ hai người trái phải đỡ hộ Ngày trước có nghe người ta mười tháng mang thai vất vả gian nan, nàng còn cho rằng chuyện đó không thật, bây giờ, chính mình trải qua mới thấy thắm thía

Thái hậu miễn cho nàng thỉnh an, mỗi khi có việc thì phái Trúc Tức cô cô đến báo tin

Đoan Quý tần qua lại với Nghi Tu hai tháng qua, thi thoảng nhân rồi sẽ đến Phụng Nghi cung thăm hỏi Nàng xuất thân con nhà tướng, lại được nuôi dưỡng trong cung, khí chất càng thêm phần thanh cao; so với mấy cung tần khác thích đàm thọc bói móc chuyện này chuyện nọ, nàng cũng không có thân thiết, thường ngày chỉ cùng Nghi Tu hàn huyên

Hôm nay, Đoan Quý tần đến Phụng Nghi cung thăm Chu Nghi Tu Nàng bước qua cửa, vòng qua mấy tấm bình phong “Trọng sơn điệp thủy”, xuyên qua tiền viện, đã thấy Nghi Tu ngồi ngay ngắn hành lang trước tấm điện Dưới sàn được trải thảm mềm, nắng chiếu sáng khắp bóng dáng hai người Đọc hành lang treo mấy cái lồng chim, hai tỷ nữ đang cho chúng ăn uống

Thấy Đoan Quý tần đến, Nghi Tu một tay đỡ lưng, đứng lên nặng nề, tươi cười, “Đoan tỷ tỷ đến rồi đây à? Hội Xuân, mau pha trà Tỷ tỷ ngồi đi”

“Không được! Mau ngồi xuống trước, có gì nói sau, đừng để thân thể mệt mỏi” Đoan Quý tần vội cản nàng

“Đừng chiều muội như vậy Muội nghe mẫu thân nói, phụ nữ ở dân gian mang thai, họ còn có thể ra đồng làm việc kia mà”

Đoan Quý tần nói, “Họ là vì kẻ sinh nhai mà bắt đắ dĩ mới phải thế Muội có phúc lại không chịu hưởng, vô duyên vô cớ cứ để người mệt là thế nào?”

“Muội nghe theo tỷ tỷ vậy” Chu Nghi Tu và Đoan Quý tần cùng ngồi xuống đối diện nhau Hội Xuân mang trà cùng vài món ăn đặt lên bàn Chu Nghi Tu rót ra một chén rồi nói, “Nước dùng để pha là nước tuyết tan được Tiễn Thu cất kỹ từ năm trước, sáng nay mới lấy ra dùng Hiện tại, muội không dùng được đồ lạnh, phiền tỷ tỷ thay muội ném thử, được chứ?”

“Sao lại nói vậy? Đó là do ta có lộc ăn đấy thôi” Đoan Quý tần cầm lấy ly trà, nhấp một ngụm liền khen ngợi, “Quả thực quý hiếm, lạnh nhưng rất tuyệt”

“Tỷ thích là tốt rồi”

“Nhân phi muội muội, hiện giờ trong cung hiếm người được nhân nhĩ, phúc khí này của muội, không phải ai cũng cầu được đâu”

Chu Nghi Tu nghe vậy liền tỏ ra nghi hoặc, “Tỷ tỷ, sao lại nói như vậy?”

“Nói đi nói lại, chuyện này ai nấy đều đã đoán trước được rồi Ninh An Quận chúa xuất giá đến phủ Tướng quân, tính tình được nuông chiều thành thói, hơi không vừa lòng liền đánh chửi người hầu; thậm chí, đối đãi với công công* và bà bà* không có chút tôn trọng nào cả Quận mã* và nàng ta thì tình cảm cũng bình thường, sau đại hôn không lâu, quận mã liền nâng một nha hoàn lên làm thông phòng Nào ngờ được, nha hoàn kia lại mang thai đứa nhỏ Ninh An Quận chúa tức giận quá đỗi, kiểm chuyện rồi sai người dùng gậy đánh chết nàng ta Một xác hai mạng! Quận mã không chịu được nữa, liền tâu lên hoàng thượng, muốn dùng Thất xuất chi điều để hưu* nàng ta Bên ngoài đang xôn xao, không ai là không biết” Đoan Quý tần nói xong liền thở dài

*Quận mã: Giống như phò mã, là chồng của quận chúa

*Công công, bà bà: Bố chồng, mẹ chồng

*Hưu: Bỏ, ly hôn

“Vốn dĩ hoàng thượng có ý tốt, ai ngờ lại thành hậu quả như vậy Trung Hoàng đế quá cưng chiều nữ nhi, mới khiến tính tình quận chúa như thế” Chu Nghi Tu cũng lắc đầu

Hai người trầm mặc hồi lâu, Đoan Quý tần mới tiếp lời, “Ta nói chuyện này, vô tình khiến muội muội không vui, thật có lỗi quá”

“Tỷ tỷ đừng nói vậy Cả ngày ta ở trong cung vô cùng nhàm chán, chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả Bây giờ biết rồi, tuy là việc không vui, nhưng cũng giúp ta đề phòng một chút Mai này nếu ta sanh được nữ nhi, nhất định phải dạy dỗ thật tốt mới được”

Đoan Quý tần nhìn Chu Nghi Tu mang thai, trong mắt toát lên sự ngưỡng mộ ngập tràn, “Muội muội mang long duệ*, không biết khi nào ta mới có phúc khí đó đây”

*Long duệ: Thai rồng

Chu Nghi Tu nhìn người trước mắt, nghĩ đến kiếp trước, nàng ta vì gánh tội thay Huyền Lăng mà bị Hoa phi ép uống canh hoa hồng dẫn đến tuyệt tử, cuối cùng chỉ có thể nuôi dưỡng nữ nhi thay cho Tương tần mất sớm cũng thật đáng thương, liền an ủi, “Tỷ tỷ dung sắc thực lệ*, lo gì không có con, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi”

*Thực lệ: Hiền thực, diễm lệ

Đoan Quý tần nghe vậy thì cười nói, “Tạ Nhân phi nương nung cát ngôn**”

*Cát ngôn: Lời nói hay, nói tốt

“Hoàng thượng giá lâm!” Nội thị cất cao giọng hô to Chu Nghi Tu cùng Đoan Quý tần đang ngồi bên trong vội chỉnh trang lại, vẻ mặt nghiêm túc, bước ra ngoài nghênh đón thánh giá Hai nàng đồng thanh, “Nô tì tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an”

“Hai vị ái phi miễn lễ” Huyền Lăng không đành lòng, đưa tay đỡ hai người Hai ngày nay, hấn vì chuyện của Ninh An mà sầu não, gương mặt không được tự nhiên Vốn dĩ dùng cất nhắc hôn sự này với Uy Viễn tướng quân, dẫu sao cũng không khiến họ bị mất mặt vì chuyện từ hôn của Nhu Tắc Nào ngờ, Ninh An vậy mà kiêu ngạo cực điểm Nàng ta vào cung gặp Thái hậu, luôn miệng oán trách rằng bản thân mình chỉ là thể diện cho tiểu thư Chu gia Đồi bên bây giờ đều khó nói Tương có thể dễ dàng đưa Nhu Tắc vào cung, xem ra, nhất thời còn phải suy xét

“Nô tì vừa cùng Đoan tỷ tỷ phẩm trà, hoàng thượng có muốn ném thử không?” Chu Nghi Tu thấy sắc mặt Hoàng đế như vậy cũng không hỏi nhiều, chỉ mời hấn cùng ngồi xuống

Huyền Lăng gạt đầu Hội Xuân dâng lên ly trà mới, hấn nhấp một ngụm, nước tuyết tan trong veo hòa cùng lá trà giả nhỏ khiến cả người hấn run một cái, “Tay nghề của ái phi quả thực tinh tế”

“Đa tạ hoàng thượng khích lệ Nô tì nhân rồi, không có việc gì làm liền ngâm cứu chút để giết thời gian Hoàng thượng thích là tốt rồi”

Huyền Lăng thấy nàng có thai mà trên mặt không chút mệt mỏi, nhan sắc lại thêm phần nặn mà, cả người nàng toát ra tình mẫu tử, tâm tình của hấn cũng

địu lại một ít. Ngày đó khi nàng tiến cung, hấn và nàng cũng có ân ái, nhưng Nhu Tắc xinh đẹp đã chiếm cứ nửa tâm hồn hấn rồi, làm sao hấn còn gần gũi nàng như trước được nữa? Cảm thấy áy náy, Huyền Lăng liền mở miệng quan tâm, “Nàng rất khéo, nhưng cứ để đám nô tỳ làm là được rồi, đừng khiến bản thân mệt mỏi”

“Nô tì xin nghe theo của Hoàng thượng”

Huyền Lăng nhìn sang Đao Quý tần. Hấn đối với nàng ta đa phần là tình cảm tỷ đệ. Hai người là thanh mai trúc mã, so ra cũng thân thiết hơn so với người khác.

“Nguyệt Tân, sao hôm nay lại đến chỗ Nhân phi vậy?”

Đao Quý tần cười nhẹ, đáp, “Nô tì cùng Nhân phi muội muội nói chuyện rất hợp ý, nên nô tì đến thăm nàng”

Hai phi tần hiền hòa ở cùng một chỗ khiến tâm tình của Huyền Lăng tốt hẳn lên. Nhân, Đao hai người. Một người hiền thực uyển chuyển, một người cá tính nhu hòa, xem ra cũng là hợp nhau. Hậu cung yên bình, là phúc của Hoàng đế.

Huyền Lăng còn định nói thêm, đã thấy một tiểu thái giám thì thăm vài câu với Lý Trường ở bên ngoài. Lý Trường tái mặt, do dự nói, “Hoàng thượng”

“Có chuyện gì thế, sao người lại ấp a ấp úng?” Tâm tình Huyền Lăng mới tốt lên, nhìn về mặt của Lý Trường thì phát nản.

Lý Trường vừa thăm mắng tên tiểu thái giám đưa tin không đúng lúc, vừa cung kính trả lời, “Hồi hoàng thượng, Ninh An Quận chúa dẫn theo người, Quận mã” Hấn cắn răng một cái rồi nói tiếp “Đánh chết Quận mã ạ”

“Cái gì?!” Huyền Lăng không dám tin vào tai mình. Bất chấp nhị phi còn ngồi đó, hấn vội rào bước đi.

Chu Nghi Tu và Đao Quý tần nhìn nhau. Quý nữ được nuông chiều trong nhà vương thất không ít, nhưng nổi giận mà đem trượng phu đánh chết, chỉ có thể là Ninh An Quận chúa.

“Không biết là còn sinh ra bao nhiêu chuyện nữa đây. Ta về trước đây, muội muội hãy nghỉ ngơi cho tốt” Đao Quý tần trầm giọng, thờ dài một cái rồi đứng dậy rời đi.

Chu Nghi Tu bảo Hội Xuân đóng cửa cung lại, trong lòng không nhìn được mà vui sướng. Con giận này của Ninh An Quận chúa lớn quá rồi, cục diện rối rắm này, xem chừng Thái hậu và Huyền Lăng xử lý còn không kịp.

Nói cho đến cùng, ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết. Tỷ tỷ, giấc mộng đẹp đẻ của người, xem chừng phải đợi lâu rồi.

Hắt xì một cái, tâm tình của Chu Nghi vô cùng tốt. Chuyện càng lớn, càng nháo động triều đình, Nhu Tắc về sau nhập cung càng gian nan. “Lời người đáng sợ”, bốn chữ này đủ để giết người, khiến họ đau đớn từng chút một mà tìm đến cái chết!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đại Chu lập quốc gần trăm năm nay, chủ trương lấy nhân nghĩa trị vì thiên hạ. Vì thế, nữ nhi khuê các càng cần phải giữ tam tòng tứ đức, tuân thủ nữ tắc, nữ huấn. Vậy mà, Ninh An Quận chúa lại chọc vào cái tổ ong vô vẽ ấy. Quận mã bị thê tử giết chết, không lâu sau đó, tin này được truyền đi rất nhanh, người người trong kinh thành được dịp bàn tán xôn xao. Từ quần thần cho tới dân chúng đều hết sức chú ý đến việc này. Đám Ngự sử nhanh chóng hành động, chỉ cần thấy Huyền Lăng tỏ ra chút thiên vị, tấu chương liền dâng tới dồn dập.

Đứng nơi đầu sóng ngọn gió, Trung Hoàng vương vì bảo vệ nữ nhi mà phái người bảo vệ suốt đêm, còn Trung Hoàng vương phi thì tiến cung, thỉnh Thái hậu vì người nhà xử lý nhẹ tay.

Trước mắt, Trung Hoàng vương phi và Ninh An Quận chúa đang ở trong Di Ninh cung khóc suốt mướt. Thái hậu vốn dĩ bệnh cũng không nặng, nhưng vừa nhìn thấy hai người này thì hoàn toàn ngã xuống, một hồi sau mới bình tĩnh lại được rồi nói, “Trúc Tắc, người đưa quận chúa đi rửa mặt chải đầu, lộn xộn như thế còn ra thể thống gì? Dù sao cũng là con nhà hoàng thất.” Nói với người nhỏ thì giọng hiền hòa, nhưng khi đối với người lớn thì giọng nàng đánh lại, “Vương phi, hình luật trên giấy trắng mực đen là do tổ tông quy định, ai gia sợ là không bao che nổi cho nó.”

Trung Hoàng vương phi chỉ kém Thái hậu ba tuổi, mấy ngày nay chịu nhiều đả kích, khuôn mặt trở nên già đi. Nàng ta khóc đến mức sưng đỏ hai mắt, “Thái hậu, thần thiếp biết lần này Ninh An đã gây ra đại họa, chỉ sợ gặp chuyện không lành. Nhưng thần thiếp xin người, dù sao đi nữa, vương gia nhà và tiên đế cũng là huynh đệ. Thần thiếp cầu khẩn người giúp nàng bảo hộ tính mạng!”

Thái hậu thổi qua ly trà, nhấp một ngụm, chuyện không liên quan tới mình mà phải ngồi đây nghe, lão nhân gia nàng cảm thấy phiền chán. Trung Hoàng vương là đệ đệ không cùng mẫu thân với Long Khánh đế. Hấn ta ngày xưa chỉ là một kẻ bình thường, nhưng lần này lại để nữ nhi làm ra chuyện như vậy.

Xử lý không tốt, đám lão thần* sẽ bất mãn, tệ hơn nữa là khiến lòng dân không yên, ngôi vị hoàng đế của Huyền Lăng theo đó cũng bị uy hiếp.

*lão thần: đại thần trong triều, thường chỉ những người lớn tuổi

Vì việc này, Thái hậu lại một lần nữa cảm thấy tức giận đối với Chu Nhu Tắc. Nếu không phải nàng ta tự tiện tiếp cận Huyền Lăng, làm hỏng một mối lương duyên, thì đâu có xảy ra chuyện này.

Trung Hoàng vương phi ghen tỵ, đổ kị thành tính, lòng dạ hẹp hòi. Bởi vậy, trong vương phủ chỉ có một mình nàng ta sinh hạ hai nữ nhi. Tiểu thiếp nào mà mang thai đều bị vị vương phi này hạ thuốc, hoặc là chết hoặc bị đuổi đi, khiến cho Trung Hoàng vương không có con nối dõi. Ninh An Quận chúa quả thực giống y hệt tính cách của người mẫu thân này, thủ đoạn đầy mưu, tròng giảo hơn thầy mà cũng chẳng hay gì cho cam.

Nàng ta khóc nửa ngày, thấy Thái hậu thờ ơ, liền dùng khăn lau mắt, oán hận nói, “Thái hậu...”

Thái hậu đặt ly trà nhẹ nhàng lên bàn, nụ cười ôn hòa trên mặt, hoàn toàn không để ý đến vị vương phi đang khóc òa kia, “Đều là người làm cha làm mẹ, ai gia dĩ nhiên hiểu được lòng người. Có điều, nếu người chết chỉ là một thường dân hay một quan lại, thương bạc nhiều hơn một chút có thể trấn áp việc này. Nhưng mà, đó lại là con trai của Uy Viễn Đại tướng quân! Hẳn là nguyên lão hai triều, sự tình xem ra phức tạp rồi.”

“Thái hậu!” Trung Hoàng vương phi luống cuống đứng dậy, nước mắt giàn giụa, “Chẳng lẽ người muốn nữ nhi của ta phải đền mạng? Làm sao có thể như vậy? Ninh An là kim chi ngọc diệp, viên ngọc quý trong lòng Vương gia! Uy Viễn Tướng quân tuy lập công lao, nhưng chỉ là thần tử mà thôi. Hoàng thượng lên tiếng, hẳn dám kháng chỉ hay sao?!”

Quả là kẻ không biết điều. Thái hậu càng lúc càng xem thường vị vương phi này, nhưng nàng vẫn tỏ ra vẻ kiên nhẫn, nở nụ cười hòa ái, “Người đừng vội. Chuyện này khó giải quyết, không thể hấp tấp một sớm một chiều. Đều là con cháu hoàng thất, làm sao hoàng đế lại không cứu chứ? Người cứ từ từ đã.”

Lời vừa thốt ra, nói mà như không nói, Thái hậu thực sự là cao thủ trấn áp người. Trung Hoàng vương phi vậy mà vẫn như cũ, không cam lòng, “Ninh An của ta không thể cả đời trốn tránh người ngoài! Bên ngoài kia, một đám nhỏ sinh hủ bại đang muốn bắt nàng vì Quận mã mà đập đầu, còn muốn trị tội nàng, đúng là không để Vương gia vào mắt!”

Bất thành linh, Ninh An Quận chúa từ trong hậu viện chạy ào ra một cái, quỳ mạnh xuống, “Thái hậu, người cứu con với! Con biết sai rồi, lần sau không tái phạm nữa!” Nàng ta khóc đến nỗi hoa lệ đầm mưa, lớp trang điểm vừa dặm xong đã theo nước mắt mà trôi sạch.

Sớm biết có ngày hôm nay, tội gì phải gây ra chuyện ngày trước. Thái hậu thờ dài, “Ninh An, người cũng quá to gan. Người gây ra nông nổi, ai gia cũng không nắm chắc mười phần có thể cứu được người.”

“Nhưng con là Quận chúa!” Ninh An thấy Thái hậu không theo ý mình, bản tính kiêu ngạo phát tác, liền đứng phắt dậy, “Bọn họ dám bắt con sao?!” Lời nói nghe thì khí thế, nhưng đáng tiếc, nàng ta chỉ là kẻ ngoài mạnh trong yếu, không giấu nổi sự sợ hãi trong lòng. Nhìn khuôn mặt hiền từ của Thái hậu, nàng ta còn không dám do, “Con có nghe nói, hoàng thượng gả con đến Tướng phủ, không phải là thay thế cho nữ nhân mà hẳn thích sao?”

“Ninh An! Im miệng!” Trung Hoàng vương phi kích động, quát lớn ngăn lại lời của nữ nhi nhưng không kịp.

“Hoàng thượng ban hôn, cũng không có kêu người đi sát hại phu quân! Người quên chuyện của Khang Hòa Huyện chúa ngày trước rồi sao? Hả?!” Bị nói trúng điểm chí mạng, Thái hậu tức giận, lớn tiếng.

Ninh An bị giáng cho một đòn, nhất thời ngâm hòng. Năm xưa, Khang Hòa Huyện chúa được Long Khánh đế chỉ hôn cho con trưởng của phủ Bắc hầu. Nàng ta đổ kị thành thói, mổ bụng của thị thiếp, moi lấy thai nhi, sau đó đem bào thai đốt thành tro tán, rồi mời trượng phu đến xem. Tiểu Hầu gia giận quá, dùng roi đánh chết nàng ta. Long Khánh đế biết chuyện cũng không trách phạt, thậm chí còn gả tôn nữ cho, coi như đền bù.

Còn bây giờ, quận mã bị quận chúa đánh chết, không biết gia tộc của Uy Viễn tướng quân có dùng gia pháp như ngày trước hay không. Nên biết rằng, quận mã là con trai độc nhất của Tướng phủ, giờ đây Uy Viễn tướng quân coi như tuyệt hậu*.

*tuyệt hậu: không còn con nối dòng

Hai tai của Ninh An Quận chúa ong ong cả lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lúc này còn khí thế bức người, bây giờ cả thân thể mềm nhũn ra, ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

“Trúc Tức, truyền ngự y.” Thái hậu không thêm mở mắt, giọng nói hờ hững.

Trung Hoàng vương phi không dám khóc thêm nữa, lòng nóng như lửa đốt, vội vàng cùng đám nội thị đưa Ninh An rời khỏi điện.

Huyền Lăng hôm nay ở trên triều nuốt một bụng căm tức. Đám đại thần cứ một người rồi một người tấu trình, chỉ duy nhất một chuyện của Ninh An Quận chúa. Huyền Lăng phải nhẫn nại ngồi nghe, ai bảo hoàng thất sai trước làm chi?

Bãi triều, trở về Nghi Nguyên điện, hần đáp một phát đổ hết cả bàn. Ngày hôm nay thật là mất mặt!

Đối với đế vương mà nói, thể diện là quan trọng nhất.

Hần nổi giận, đập đồ rồi còn giẫm lên cho hả con tức. Nếu không phải lỗi của Ninh An thì sao hẳn phải mất mặt đến như vậy? Hẳn là hoàng đế, là thiên

tử của vạn dân! Huyền Lăng háng giọng rống, “Trung Hoàng vương dạy con không tốt, truyền ý chỉ của trẫm, đưa độc phụ kia đến Tướng phủ, muốn chém muốn giết, tùy ý bọn họ!”

Lý Trường nghe hán rống mà run cả người, biết là chủ tử đang giận nên liền giả điếc, làm như không nghe.

“Người đứng chết ở đó rồi sao mà không nghe trẫm nói hả?”

Thấy Lý Trường không động đậy, Huyền Lăng đá một cước vào cẳng chân hắn. Đầu gối của hắn ngay lập tức khuyu xuống, đau muốn chết mà vẫn cắn răng chịu đựng.

Lại rít một hơi, Huyền Lăng đá cho Lý Trường thêm một cái, “Đứng dậy đi, bồi trẫm đi dạo một chút.”

Lý Trường run rẩy, lau mồ hôi. Cuối cùng cũng qua cơn giận rồi.

Huyền Lăng vừa phát tác cơn giận, huyết khí không hòa. Hắn trầm nghĩ, chắc chắn là còn biện pháp giải quyết.

Kỳ thực, chuyện của Ninh An Quận chúa nói đơn giản thì đơn giản, nói phiền toái thì phiền toái. Tóm lại cũng chỉ phụ thuộc vào ý của Hoàng thượng mà thôi. Người ngồi bàn tán bình thường thì bảo, phụ thê tuổi trẻ khó kiềm chế, trong lúc vô ý ra tay giết người; Người bàn luận nghiêm túc thì đánh giọng, theo luật pháp của triều Chu, thê tử sát hại phu quân, nhất định phải xử trảm.

Ninh An dĩ nhiên không thể chết, nếu không, mặt mũi hoàng thất còn để vào đâu? Và lại, hôn sự này là do Huyền Lăng ban ra chiếu chỉ, sự tình sau đó hắn nào biết được. Nếu xử nhẹ quá, lão tướng quân Uy Viễn nhất định sẽ sinh oán hận, lạnh tâm với triều đình. Không chỉ có vậy, mai này nữ nhân tôn thất gả ra bên ngoài cũng khiến người ta sợ hãi.

Vì vậy, Huyền Lăng đắn đo, nghĩ hoài không thông.

Hắn cứ như vậy đi trong vô thức, trước mắt đã hiện ra hồ sen, nơi hắn lần đầu gặp gỡ Chu Nhu Tắc. Huyền Lăng âm thầm thở dài, “Uyển Uyển, duyên phận của trẫm và nàng sao cứ cách xa, chỉ mong sao một ngày mặt trời tỏa sáng, nàng đến khi đó vẫn còn đợi trẫm...”

“Hoàng thượng, phía trước là Chiêu Dương điện của Nhân phi nương nương. Có cần đến không ạ?” Lý Trường thấy hắn ngẩn người hồi lâu, lại mơ hồ nghĩ suy chuyện mờ lung, mới vội nhắc nhở.

“Nhân phi à... Được rồi, trẫm qua thăm nàng ấy một chút.” Huyền Lăng vuốt vuốt cằm, dù sao không gặp Uyển Uyển, nhưng có muội muội Nghi Tu của nàng. Nàng ta biết cách nói chuyện, cũng có thể giúp mình bớt chút tâm tư.

Nghe tiếng xướng lên của nội thị bên ngoài, Chu Nghi Tu đang ngồi liền ngồi dậy, vắn áo chỉnh tề rồi nghênh đón Huyền Lăng. Nàng thân mình không tiện, hành lễ khó khăn, hắn liền vội tiến đến đỡ nàng. Nghi Tu thấy như vậy, thực ngoài ý muốn của nàng, liền nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng...”

Huyền Lăng cũng thích Nghi Tu. Nhớ lúc nàng mới vào cung, vừa xinh đẹp vừa cẩn trọng, đối với hắn quan tâm vô cùng. Hơn một tháng, hắn ngủ lại Chiêu Dương điện của nàng. Chỉ tiếc, so với Uyển Uyển phóng khoáng, nàng lại quá quy tắc, khuôn phép. Đôi lúc, Huyền Lăng chế nhạo bản tính của nàng, nhưng nàng cũng chỉ cười cười cho qua, không bằng Uyển Uyển* còn nũng nịu với hắn một hai câu.

*Uyển Uyển: Tên gọi thân mật của Chu Nhu Tắc

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Huyền Lăng lâu rồi không chú ý đến nhan sắc của Nghi Tu, bây giờ nhìn kỹ, hắn thấy nàng dù mang thai nhưng trên mặt không hề bị thâm, hai bên chỉ nổi mỗi cái mụn nhỏ thì chợt có cảm giác gần gũi vô cùng. Dưa sát vào nàng, mùi hương nhàn nhạt tỏa ra nhất thời khiến hắn nhìn không được. Mấy ngày qua, hắn chưa từng hạnh phúc một phi tần nào.

Kiếp trước, Chu Nghi Tu làm phu thê nhiều năm với Huyền Lăng, mỗi một vẻ mặt mà hắn thể hiện, nàng đều đoán được tâm tình. Hôm nay thấy ánh mắt của hắn trở nên mê ly, nàng biết không ổn rồi. May mà cung nhân đều đã lui ra ngoài, bằng không, nàng chẳng biết nói sao cho phải. Nghi Tu ho nhẹ một tiếng, Huyền Lăng như bị dội cho chậu nước lạnh, thần trí tỉnh táo lại trong giây lát.

Nàng mỉm cười rồi ngồi vào ghế. Huyền Lăng cũng không trách nàng, phụ nữ mang thai không thể đứng lâu. Thấy nàng không tỏ ra vẻ tức giận vì mình không đứng đắn, hắn thở phào một cái, rồi ngồi song song với nàng.

“Nô tì tham ngủ, hoàng thượng đến, nô tì còn đang nằm ở trên giường nên nghênh đón vội vàng, y phục không được thỏa đáng, hoàng thượng không trách tội nô tì chứ?” Nghi Tu rót một ly trà rồi đưa cho Huyền Lăng.

Huyền Lăng đón lấy, nhấp một ngụm rồi nhìn nàng đang tựa tiểu phi tiêu* xem mình. Nền đèn soi sáng gian phòng, hắt chột thấy gương mặt nàng như ngọc trắng nõn nà, không khỏi thốt ra lời, “Nhân phi của trẫm quả không giống người thường, dưới ánh đèn, thực động lòng người.”

Chu Nghi Tu sững sốt. Lời của hắn vô tình làm lòng nàng kinh động. Từ sau khi hắn gặp tỷ tỷ, hắn có bao giờ nói ngọt ngào như vậy với nàng nữa đâu? Sống mũi cay cay, Nghi Tu cố kìm nén cảm xúc, “Nô tì thân người mập mạp, hoàng thượng nói vậy chỉ để dỗ nô tì cao hứng thôi.”

Huyền Lăng cười nhẹ, đưa tay qua bàn nắm lấy tay nàng, chột nghe tiếng leng keng, hắn liền để ý chiếc vòng ngọc của nàng, “Nàng còn mang nó sao...”

“Đây là vật mà nô tì thích nhất, một khắc cũng không rời.” Lúc Nghi tu nói câu này, trong mắt xẹt qua một tia oán hận. Rất may, hắn không nhìn thấy.

Huyền Lăng có hơi mất tự nhiên, hắn đứng dậy, “Trẫm còn có tấu chương, trước mắt phải quay về Nghi Nguyên điện. Ngày khác trẫm sẽ đến thăm nàng, nàng nghỉ ngơi cho tốt.”

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Nghi Tu hơi khuyu gối. Tiễn Thu đợi Hoàng đế đi rồi mới tiến đến đỡ nàng, thấy nàng vẻ mặt khác thường mới lo lắng hỏi, “Nương nương có chỗ nào không thoải mái ạ? Nô tỳ sẽ ngay lập tức gọi ngự y đến!”

“Không cần. Bản cung vẫn tốt, chỉ là nhiều tháng rồi, chân có hơi đau một chút.” Nghi Tu ngăn lại thị tỳ tâm phúc. Nàng không thể làm ra vẻ thờ ơ trước mặt Huyền Lăng, nhưng ít nhất, tình cảm của nàng đối với hắn đã dần dần phai nhạt.

Tiến Thu thập phần cẩn thận, dìu nàng vào giường trong nghi ngại.

Huyền Lăng trở lại Nghi Nguyên điện, bỏ qua phút xao lòng ở chỗ Nghi Tu, toàn tâm toàn ý xử lý vụ án.

Ngày hôm sau, Huyền Lăng ra ý chỉ về án sát phu của Ninh An. Nàng ta bị tước bỏ phong hào quận chúa, phế làm thứ dân, giữ đạo hiếu ba năm rồi đưa vào am ni cô tu hành sám hối, cả đời không được tái giá; lại đối với Uy Viễn Đại tướng quân an ủi một phen, phong làm Trần Nam hầu, ban thưởng một tòa trạch lớn, trăm lượng hoàng kim.

Đám đại thần thấy Hoàng thượng xử lý nghiêm minh, công bằng thì không dám nói gì nữa. Đại Tướng quân lĩnh chỉ tạ ơn. Một hồi phong ba đã được giải quyết êm thấm.

Về phần Ninh An, nàng ta cũng không còn làm bên nào lo lắng. Trung Hoàng đế yêu con như mạng, còn tưởng sắp phải đi nhặt xác của nữ nhi, đâu sao Uy Viễn Tướng quân rong ruổi nhiều năm trên sa trường, cá tính bướng bỉnh, tiền đề nhiều lúc còn phải kiêng nể. Nào ngờ, bây giờ hắn biết được nàng ta chỉ bị phạt xuất gia tu hành thì nhất thời cao hứng. Vương phủ dường ra nữ nhi nhiều năm như vậy, đâu có đem ra chém giết được.

Sự tình bình ổn, Nghi tu cũng sắp đến ngày sinh nở.

Đoan Quý tần đang hàn huyên ở điện Chiêu Dương, Hội Xuân bị trêu, khiến mấy cung nhân cười ngả cười nghiêng, bất thành lĩnh, sắc mặt Nghi Tu trở nên trắng bệch. Nàng ôm bụng không kịp thở, tà váy thấm đẫm nước.

Tiến Thu chưa nhìn thấy người ta sinh con bao giờ, nhất thời tay chân nàng ta cuống cuống cả lên. Đoan Quý tần quyết đoán hơn. Nàng nhanh chóng đỡ Nghi Tu vào trong rồi sai người gọi thái y và bà đỡ, lệnh cho Tú Hạ đi Dinh Ninh cung và Nghi Nguyên điện bẩm báo.

Không lâu sau đó, Huyền Lăng chạy đến, cùng lúc, Trúc Tức cô cô bên người Thái hậu tiến vào. Đây là đứa con đầu tiên của Hoàng thượng, ai nấy đều hết mực coi trọng.

“Hoàng thượng ngồi xuống trước đã, Nhân phi muội muội có lẽ lát nữa mới sinh.” Đoan Quý tần khuyên nhủ Huyền Lăng, vỗ vỗ vào bàn tay hắn như khi còn nhỏ. Hắn nhìn đôi mắt nàng đầy vẻ bình tĩnh cũng thấy lòng yên ổn phần nào, nhưng vẫn như cũ có lo lắng, “Trẫm nghe nói, nữ nhân khi sinh con đều sẽ kêu rất thảm, nhưng Nghi Tu không... Chẳng lẽ?”

“Hoàng thượng, chớ vị thái y đều đã ở bên trong, lại có thêm bà đỡ nhiều kinh nghiệm, muội muội tất vạn sự bình an. Người hoảng sợ như vậy, thì muội muội phải làm sao bây giờ?” Đoan Quý tần ôn hòa nói.

“Quý tần nói rất phải. Nhân phi nương nương cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ vì hoàng thượng hạ sinh long tử.” Lời của Trúc Tức cô cô khiến Huyền Lăng bình tĩnh lại, không đi tới đi lui nữa.

Trong phòng sinh, không khí vô cùng căng thẳng. Tiến Thu cùng nhóm thị tỳ bận việc luôn tay. Nội điện và ngoại điện dùng mấy tấm bình phong che chắn. Người trong nội điện chỉ được phép ra, không được phép vào, nếu có gì cần thì nói vọng qua bình phong. Bên hành lang, Hội Xuân đang nhóm bếp lò.

Sắp xếp đâu ra đó xong xuôi, Tiến Thu đi vào nội thất. Chu Nghi Tu nằm ở trên giường kêu hừ hừ.

“Nương nương, Hoàng thượng và Trúc Tức cô cô ở bên cạnh Thái hậu đều đến cả rồi.” Tiến Thu đứng một bên, nhìn chủ tử nhũn mảy, trên trán đầy mồ hôi mà trong lòng không khỏi sốt ruột.

Chu Nghi Tu gắng sức nói, “Ta... ta biết rồi.” Nàng không còn hơi để tiếp tục.

Bà đỡ cầm khăn nóng đắp lên trán nàng, “Nhân phi nương nương, người đừng hoảng hốt, phải giữ lại phần sức này để sinh hạ. Người nhất định sẽ sinh ra hoàng tử.”

Nghi Tu cố gắng thả lỏng người... “A-----!” Một cơn đau truyền đến, nằng thét chói cả tai.

“Sắp sinh rồi! Nương nương, mau dùng sức!” Mấy bà đỡ lập tức vây lấy nằng.

“A!!!” Nghi Tu cảm thấy tay chân đều đau đớn, tiếng thét càng lúc càng chói tai. Tiễn Thu sợ tới mức run rẩy cả người, hai tay che miệng lại, không dám bật ra tiếng khóc.

Một bà đỡ mừng rỡ nói, “Đã lộ đầu ra rồi! Nương nương, người dùng sức hơn nữa, sắp xong rồi!”

Lời của bà ta giống như phương thuốc quý ngàn năm hiếm gặp. Chu Nghi Tu quyết tâm dồn hết sức lực cuối cùng đẩy đứa nhỏ ra. Tóc bết lại trên trán nằng, ướt đầm mồ hôi. Mồ hôi rơi vào mắt, nằng mơ hồ không nhìn rõ được bất cứ ai. Lúc này, trong đầu nằng chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Nằng và đứa nhỏ tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không!

“Nương nương, người cố lên một lần cuối, dùng sức...!” Bà đỡ thúc giục.

Nằng cắn môi dưới thật chặt, trút hết sức lực của mình vào phút cuối cùng rồi ngất đi. Ngay lúc đó, tiếng trẻ sơ sinh òa khóc vang khắp cả điện.

Huyền Lăng mừng rỡ, định chạy vào trong xem sao thì bà đỡ cũng vừa ra, quỳ lạy hân, “Chúc mừng hoàng thượng! Nhân phi nương nương đã sinh hạ một hoàng tử. Mẫu tử bình an!”

Toàn bộ cung nhân Chiêu Dương điện nhất tề quỳ xuống, “Chúc mừng hoàng thượng và nhân phi nương nương có hoàng tử!”

Huyền Lăng mừng như điên, vội nói, “Truyền ý chỉ của trẫm, ban cho Chiêu Dương điện thêm ba tháng tiền tiêu!”

Xong xuôi, hân mới nhớ đến Chu Nghi tu, liền hỏi, “Nhân phi thế nào rồi?”

Thái y bẩm báo, “Hồi hoàng thượng, nương nương chỉ là mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh lại thì sẽ khỏe.”

“Tốt. Trẫm vào thăm nằng.” Hoàng thượng đợi cho bên trong thu dọn sạch sẽ rồi mới tiến vào nội điện.

Chu Nghi Tu chìm trong ảo mộng. Nằng thấy bản thân mình trở lại ngày còn là một phế hậu nơi lãnh cung. Trước mặt nằng, Nhu Tắc ôm một đứa nhỏ mới sinh còn bọc tã lót. Nằng ta nhìn nằng, ánh mắt cao cao tại thượng ra vẻ bố thí tình thương như ngày trước ở Chu phủ, “Muội muội, người yên tâm. Ta sẽ xem nó như con ruột của mình.”

“Không! Người dựa vào cái gì mà cướp con của ta? Trả con cho ta!” Nằng nổi điên, chạy đến giật lấy, nhưng làm thế nào cũng không bắt được Nhu Tắc, thậm chí một góc áo cũng không có khả năng sờ tới. Nằng liều mạng nhảy về phía trước, phát hiện mình đang rơi xuống vực sâu vạn trượng, rồi lịm đi.

Bình tĩnh dậy, ánh mắt Chu Nghi Tu đột nhiên tròn to, cái gì cũng nhìn mờ ảo. Một hồi sau, nằng mới bình tĩnh lại được. Huyền Lăng ngồi bên cạnh. Guồng mặt anh tuấn của hân tràn đầy tình yêu thương, quan tâm nằng. “Ái phi, trẫm ở đây này.”

Mái tóc dài của Nghi Tu xõa ra khắp giường. Nằng liếc nhìn hân, trong ánh mắt tỏa ra một tia lạnh lùng, không còn chút tình cảm. Huyền Lăng chột dạ, vội nhìn nằng, nhưng hân không thấy gì khác thường cả. Nằng lấy lại sự bình tĩnh, cố làm ra vẻ mặt thẹn thùng.

“Hoàng thượng à...” Nghi Tu thiếp đi khá lâu, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Huyền Lăng cười với nằng, “Ái phi vì trẫm mà hạ sinh hoàng tử, nằng vất vả rồi.”

Chu Nghi Tu nhắm mắt, cười yếu ớt.

“Trẫm quá mừng nên quên mất là nằng còn chưa thấy đứa nhỏ. Tiễn Thu, người ôm hoàng tử qua đây.”

Tiến Thu vâng dạ rồi lập tức đưa nhũ mẫu đến. Tiểu hoàng tử đã được tắm rửa sạch sẽ, bọc trong mấy lớp tã lót trắng phau. Nghi Tu nhìn không được, muốn nhìn xem con của mình, nhưng hai tay nằng không còn sức để chống lưng ngồi dậy. Huyền Lăng thấy thế liền đỡ nằng. Hội Xuân vội vàng lót thêm gối cho nằng dựa vào.

Nhũ mẫu tiến lên. Huyền Lăng xốc lại tã lót bao ngoài, lộ ra đứa nhỏ. Mắt nó còn chưa mở ra, xung quanh miệng đầy một bụm nước miếng.

Đứa trẻ mới ra đời còn giữ hình dáng nhăn nhéo, nhưng trong mắt Nghi Tu, chỉ cần là con của nằng thì tốt rồi. Nằng ứa nước mắt, khuôn mặt đầm lệ yêu thương.

“Sao lại khóc rồi? Người đâu, ôm hoàng tử ra ngoài đi.” Huyền Lăng vẫy tay, ra lệnh cho nhũ mẫu lui, còn mình thì an ủi Nghi Tu.

“Nô tì đã nghĩ, không biết sau khi sinh hạ có còn phúc được nhìn mặt con hay không, bây giờ thấy rồi, nô tì nhất thời xúc động.”*

*Thời cổ đại, phụ nữ sinh con luôn trong tình cảnh thập tử nhất sinh, vì vậy nằng mới có ý nghĩ này.

Huyền Lăng nghe xong thì cười, “Nói bậy cái gì đó? Hoàng nhi rất tốt, nàng cũng rất ổn. Mẫu tử bình an, trăm mừng còn không kịp!”

Mặc dù thân mình Chu Nghi Tu mệt mỏi đau nhức, nhưng nhìn thấy con ra đời mạnh khỏe, trong lòng nàng vui mừng vô cùng, còn hơn là được cho ăn mật đường ngọt thơm.

Bất chợt, Lý Trường tiến vào bẩm báo, “Hoàng thượng, có tin về chiến sự Tây Nam của Mộ Dung tướng quân.”

“Ái phi nghỉ ngơi trước, sau khi xong việc trăm sẽ đến thăm nàng.” Huyền Lăng phui phui áo bào rồi đứng dậy rồi đi.

Đợi đến khi ngự giá đi khỏi, Chu Nghi Tu mới vẫy Tiễn Thu đến bên giường, “Thái hậu đã gặp đứa nhỏ chưa?”

“Hồi nương nương, Trúc Tức cô cô đã xem hoàng tử rồi về bẩm báo với Thái hậu. Thái hậu còn ban thưởng cho người rất nhiều đồ.”

Nàng nghe xong, nhắm hai mắt lại, “Chỉ là chút vật ngoài thân mà thôi. Muốn ả nữ mẫu trung thành, người biết phải làm gì rồi đấy.”

Tiến Thu nhún người một cái, “Nô tỳ đã hiểu. Nương nương yên tâm.”

Thái hậu ở Di Ninh cung biết được Huyền Lăng có người kế tục, chân mày nhướng lên mừng rỡ, nói với Trúc Tức cô cô, “Ánh mắt của ai gia không nhìn lầm người. Nhân phi quả nhiên không phụ kỳ vọng của ai gia.”

“Thái hậu nhìn xa trông rộng. Lần này Nhân phi nương nương hạ sinh hoàng tử, thực là một đại hỷ sự.” Trúc Tức phụ họa theo nàng.

Vui mừng qua đi, Thái hậu thở dài, “Hoàng tử đã sinh hạ rồi, lẽ ra Hoàng thượng nên... Ai gia thật không dám nghĩ đến, hấn lại lật lọng đối với Nghi Tu. Vốn dĩ không phải...”

“Hoàng thượng đã nhất quyết đón Đại tiểu thư vào cung, chỉ e người không đổi ý đâu.” Trúc Tức cô cô nghĩ đến mấy lần Hoàng đế đề cập với Lễ bộ vài việc, trong lòng không khỏi bất an.

“Ai gia vốn định nhường hấn một bước, đợi cho đứa nhỏ ra đời rồi tính tiếp. Và lại, vì chuyện của Ninh An, thanh danh của Nhu Tắc không còn tốt như trước. Ai gia nghĩ hấn đã bỏ ý định đó rồi, nào ngờ hấn vẫn cố chấp không buông...” Nhắc đến con trai, Thái hậu lắc đầu.

“Hoàng thượng từ nhỏ đã bướng bỉnh. Bản thân người nhìn trúng Đại tiểu thư, nào sẽ dễ dàng buông tay? Nhưng mà Nhân phi nương nương vừa mới sinh xong, hoàng thượng lại quá hấp tấp, chỉ sợ làm nàng bị kinh động...” Trúc Tức cô cô là người lời đời*, dĩ nhiên nói ra ngay điểm mấu chốt.

*sành đời, hiểu đời

“Ai gia cũng là đang lo lắng điểm này. Dù sao cũng nên chờ cho đứa nhỏ đầy tháng đã. Nghi Tu lần này lập công lớn, Hoàng đế nên giữ thể diện cho nàng.” Thái hậu nhìn bức họa Quan Âm trên tường, gương mặt vẫn lộ ra vẻ sầu não không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chu Nghi Tu vừa mới sinh con, chưa thể xuống giường. Vì vậy, Thái hậu tự mình ôm đứa nhỏ, chủ trì nghi thức tắm rửa trong vòng ba ngày.

Tiến Thu ngồi xuống bên mép giường, hầu hạ chủ tử, dứt cho nàng từng muỗng thuốc bổ. Nàng ta nói chuyện liên tục, thao thao bất tuyệt rằng ba ngày qua náo nhiệt ra sao. Nghi Tu thấy con trai được sung ái, nhất thời cao hứng.

“Nương nương, mọi sự thuận lợi vô cùng. Thái hậu rất hài lòng, đích thân tắm cho hoàng tử như hồi hoàng thượng còn nhỏ. Tiểu hoàng tử rất ngoan, không khóc cũng không nháo, còn cười khanh khách. Thái hậu đưa ngài cho nữ mẫu bồi, ngài cũng không chịu buông lão nhân gia nàng ra.”

Nghi Tu cười nhẹ. Thái hậu cố ý làm như vậy để hoàng thượng hiểu. Trước mắt, thanh danh của Chu Nhu Tắc xuống dốc đáng kể, Huyền Lăng muốn đón nàng ta vào cung, chỉ sợ là muốn vản trở ngại. Huống chi, bản thân hấn vừa có hoàng tử. Lúc này đây, hấn phong hậu cho Nghi Tu là hoàn toàn hợp lý, đảm đại thần chắc chắn không có nửa câu nhiều lời. Thái hậu càng ra vẻ yêu thương đứa nhỏ, càng tỏ rõ lập trường của mình, chính là muốn hấn phải suy xét lại.

Tiến Thu lại nói, “Ai cũng nói hoàng tử của chúng ta có phúc khí, Hoàng thượng vì thế mà phá lệ, đặt tên cho ngài.”

Theo quy tắc trong cung, trẻ sơ sinh sau khi đầy tháng mới chính thức được đặt tên. Kiếp trước, con của Nghi Tu hơn ba tuổi vẫn còn là đứa nhỏ vô danh, Huyền Lăng không thèm để ý. Đời này, mọi sự đến sớm khiến nàng không ngờ được, liền hỏi lại, “Sao lại nhanh như thế được?”

Tiến Thu thấy nàng kinh ngạc quá mức, nhỏ giọng giải thích, “Cũng không hẳn là Tiểu hoàng tử có phúc khí. Chỉ là, trong khoảng thời gian tắm ba ngày

vừa qua, bên ngoài truyền tin đến, nói là Mộ Dung tướng quân đại thắng ở Tây Nam, bắt gọn thổ phi, binh bọn phản loạn. Thái hậu vui mừng hết sức, cho là Tiểu hoàng tử mang đến vận may. Hoàng thượng kinh hỷ, liền đặt tên cho ngài.”

Quá nổi bật đi... Chu Nghi Tu chợt thấy trong lòng nặng nề, vinh sủng bậc này... Con nàng còn quá nhỏ, đừng áp mọi thứ lên nó chứ?

“Đứa nhỏ lấy tên là gì?”

Tiền Thu nghĩ rồi nói, “Dư Phong ạ. Thái hậu nghe xong thì bảo rất hay.”

Nghi Tu nghe xong, gật đầu. Kiếp này, con trai nàng sớm có tên tuổi, khẳng định về sau cũng không quá bị thương.

Tiền Thu thấy nàng mệt mỏi thì không nhiều lời nữa. Nàng ta bỏ chén thuốc qua khay, lấy gối mềm đỡ sau lưng Nghi Tu.

“Ngươi mau bồng đứa nhỏ qua cho ta nhìn một cái. Ba ngày rồi, ta không được thấy con.”

Tiền Thu vội gọi nhũ mẫu. Chu Nghi Tu thấy nhũ mẫu đến, liền đón lấy đứa nhỏ ôm vào lòng. Ánh mắt nàng tràn đầy tình yêu thương của một người mẹ. Nàng cọ mũi trên trán con. Con nàng nhỏ nhắn, mềm mềm, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, môi phụng phịu nước miếng, làn da mịn màng, hồng hồng đáng yêu. Chu Nghi Tu chợt cảm thấy, trên thế gian, cốt nhục thân sinh mới là tất cả. Nàng dịu dàng thủ thi vào tai con, “Phong nhi, nương vĩnh viễn sẽ không để con chịu nửa phần khổ sở...”

Dường như hiểu được lời của mẫu thân, Trương hoàng tử Dư Phong động đậy trong tã lót, nở nụ cười hi hi.

Có người mừng vui, tất có người sầu não. Huyện Lăng có con trai, được vạn người chúc phúc; mà Chu Nhu Tắc ở trong Chu phủ, lúc này lại đang lâm vào buồn bã âu lo.

Mặt trời ngả về chiều, chút nắng còn sót lại vương vấn trên những đóa hồng đỏ thắm. Nhà cao cửa rộng trở nên âm u khó tả, tịch mịch sưng mù. Chu Nhu Tắc đứng lặng nơi hành lang dài hun hút. Nàng chờ đợi ngày qua ngày. Mọi thứ cứ như đến rồi lại xa quá tầm tay của nàng. Buồn bã chất chứa trong lòng khiến gương mặt xinh đẹp của nàng không còn nổi một chút sức sống.

Chu phu nhân hùng hổ đi tới chỗ Chu Nhu Tắc, thấy nàng ngồi ngẩn ngơ, ngón tay quấn vòng quanh một lá liễu dài thì bực tức, “Cô nãi nãi* của ta ơi! Giờ phút này, con còn có tâm trạng ngồi ở đây sao?”

*Cô nãi nãi: Bà cô

Chu Nhu Tắc vừa nghe, liền bỏ tay ra, vội vàng nhún người thi lễ, “Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?”

“Con gái của thôn nữ quê mùa kia vừa hạ sinh hoàng tử, càng lúc càng đặc thế rồi! Thái hậu tìm mọi cách giữ thể diện cho nàng ta. Con ơi! Chúng ta phải mau nghĩ cách. Con muốn bản thân mình bị nàng ta đạp lên đầu à?! Nếu như thật sự là như vậy, phải làm sao bây giờ?”*

*Chu phu nhân lo sợ Chu Nghi Tu được lập làm hoàng hậu.

Chu phu nhân là người háo thắng, thấy nữ nhi của mình xinh đẹp rạng ngời hơn Nghi Tu biết bao nhiêu, làm sao chịu để con gái cúi đầu trước thứ nữ kia? Bà ta muốn tranh đến cùng. Và lại, mấy ngày này, những phu nhân khác ở kinh thành liên tục đến nhà châm chọc, bà ta càng lúc càng không cam lòng!

“Con là Đại tiểu thư, đích nữ của phủ Tổng Đốc. Nàng ta chỉ là thứ nữ, chẳng lẽ con muốn sau này phải dập đầu thỉnh an nàng ta?”

Mẫu thân của Chu Nghi Tu – Mạnh thị, là tam phu nhân của Chu gia, tính tình yếu đuối, sau khi con gái nhập cung liền qua đời. Nàng xuất thân trong một gia đình phú hào ở nông thôn, cũng coi như là tiểu thư ở vùng quê nghèo. Chu lão gia và nàng là thanh mai trúc mã. Lúc này, họ Chu chưa có danh vọng cao sang. Chu lão gia chỉ là một huyện lệnh, so với Mạnh thị vô cùng xứng đôi vừa lứa. Đồi, ai biết trước được chữ ngờ. Long Khánh đế băng hà, Lâm phi lên ngôi Thái hậu. Từ đó, Chu gia như nước đẩy thuyền lên. Ngạn ngữ có câu, “Một người làm quan, cả họ được nhờ”. Toàn tộc dọn đến kinh thành. Chu lão gia dựa vào khả năng luôn cúi của mình trong quan trường, được thăng chức rất nhanh đến Tổng đốc. Dĩ nhiên, ngay sau đó, hấn lấy nữ nhi danh gia làm chính thê.

Mạnh thị ở lại miền quê, kiên trì không xuất giá. Nàng đợi Chu lão gia hồi hương tế tổ. Hấn thấy nàng vẫn chưa gả, liền cảm động vô cùng, nạp nàng làm thiếp. Chu phu nhân lo sợ nàng dùng tình cảm thanh mai trúc mã quyến rũ hấn, liền đưa thị tỳ lên giường trượng phu, sau đó, nâng nàng ta thành nha hoàn thông phòng. Mạnh thị là người thành thật, không hề ghen tuông hay khốc lóc om sòm, cố gắng nhẫn nhịn. Chu phu nhân thấy nàng không hề than thở, và lại, Chu lão gia đối với nàng cũng chỉ là vui vẻ nhất thời, liền để mặc không để ý. Nha hoàn thông phòng kia mang thai trước, trở thành di nương, Mạnh thị bị bỏ rơi. Đám người hầu biết ý, đối xử ghê lạnh với nàng. Dần dần, Mạnh thị bị bỏ rơi ngay tại Chu phủ. Nếu như không phải sau này nàng có Nghi Tu, người ta cũng không biết đến sự tồn tại của nàng.

Chu lão gia không có con trai, chỉ có hai nữ nhi, đích nữ Nhu Tắc cho phu nhân hạ sinh và thứ nữ Nghi là con gái của Mạnh thị. Lúc trước, nha hoàn thông phòng kia mang thai, trở thành di nương thứ hai, địa vị cao hơn cả Mạnh thị, trong bụng có nam hài, nhưng chỉ sáu bảy tháng thì bị sảy mất.

Chu Nhu Tắc, trời sinh tướng mạo đẹp đẽ, khí chất hấp dẫn người khác. Chu lão gia tiếc vì không có con trai nối dõi, mời đến nhà mấy vị danh sư, dạy cho nàng cầm kỳ thi họa. Nàng đàn rất hay, lại múa vô cùng đẹp. Chu phu nhân ký thác mọi kỳ vọng vào nàng, trông cậy nữ nhi một bước lên mây, hóa rồng hóa phượng.

Nhưng mà, Thái hậu lại chọn Chu Nghi Tu tiến cung. Chu Nhu Tắc sau đó được phụ thân đính ước với con trai của Uy Viễn tướng quân. Chu phu nhân

bực bội trong lòng, liền lợi dụng cơ hội, bảo nàng vào cung thăm muội muội, trang điểm cho nàng đẹp như tiên tử hạ phàm, mong nàng được như ý mình sở nguyện.

Không ngoài dự liệu, Huyền Lăng vừa gặp Nhu Tắc đã nhất kiến chung tình, muốn đón nàng vào cung, bắt chấp tất cả, tranh cãi kịch liệt với Thái hậu. Nào ai biết được sau này lại sinh ra chuyện của Ninh An Quận chúa, chuyện tiến cung cũng vì thế mà kéo dài. Nháy mắt một cái, ba tháng đã trôi qua. Nghi Tu hạ sinh hoàng tử, địa vị vững vàng, không ai có thể lung lay. Ăn trộm gà không được, còn mất thêm năm gạo. Mấy cáo mệnh phu nhân ngày trước luôn miệng khen ngợi Chu Nhu Tắc, bây giờ âm thầm nhạo báng Chu phu nhân mượn nữ nhi để trèo cao, cuối cùng rơi vào kết cục không đầu.

Chu Nhu Tắc vừa hoang mang vừa lo sợ, nàng không biết bản thân phải làm sao. Từ nhỏ, nàng đã nghe lời của mẫu thân. Chỉ cần mẫu thân nói một câu, dù đồng ý hay không, nàng cũng vâng vâng dạ dạ làm theo. Vốn dĩ, đối với nàng, quan trọng nhất là phụ mẫu, bây giờ có thêm Huyền Lăng. Trừ bỏ ba người này, những người khác nàng không muốn để tâm tới. Chu Nghi Tu là muội muội nàng, nhưng chỉ là thứ xuất. Chu phu nhân ghét ra mặt, không để nữ nhi lại gần nàng ta. Vì thế, tỷ muội hai người chẳng thân thiết gì. Mỗi ngày, Chu Nhu Tắc thấy nàng ta đến chỗ mẫu thân thỉnh an, quần áo cũ kỹ, trâm hoa cài tóc không có một cái thì cảm thấy thương hại, sau đó sai người đưa vài món đồ đến tiểu viện trong phủ.

Thực lòng, nàng đối với Nghi Tu so ra còn kém hơn đối với nha hoàn tâm phúc. Đích thứ khác biệt, đó cũng là bóng ma ám ảnh trong lòng Nghi Tu.

Nhu Tắc thuở nhỏ sống sung sướng an nhàn, nàng lại là chất nữ* của Thái hậu, Chu phu nhân hết mực cưng chiều. Có điều, nàng ngây thơ thuần khiết, đối với địa vị bản thân vô cùng nhạy cảm. Gặp Huyền Lăng, thấy hần tâm đầu ý hợp, nàng liền nghĩ đến việc muốn gả cho hắn làm thê tử. Trong những ngày dài đợi chờ, nửa đêm, Nhu Tắc một thân một mình ra ngoài, hướng lên trăng sáng, trời cao mà khấn nguyện. Nàng nguyện đất trời phù hộ cho nàng đứng vững trung cung*. Bí mật này của nàng, không một ai phát hiện. Vì vậy, khi nghe mẫu thân nói, mộng đẹp trong lòng nàng liền tan nát. Hôn phu đã chết, con đường về sau quá mịt mờ, nàng hoảng đến mức khóc nức nò.

*Chất nữ: Cháu gái (bên nội)

*Ý nguyện của Nhu Tắc quá rõ ràng, vừa được làm Hoàng hậu, vừa chiếm trọn trái tim Huyền Lăng

Chu phu nhân không để ý tới gương mặt trắng bệch của nữ nhi, vẫn tiếp tục lái nhai, “Nếu con không trở thành hoàng hậu, à thôn nữ quê mùa kia quá hời hời! Ta có chết cũng không nhắm mắt...!!!”

“Mẫu thân, con cũng muốn được như vậy...!” Chu Nhu Tắc thấp giọng nói, trong lòng nàng cảm thấy bất bình, nàng có chỗ nào không bằng Nghi Tu chứ?

Chu phu nhân lại nói, “Con của ta ơi, trời tính không lại mưu kế con người, hưởng chi, con xinh đẹp tài hoa như vậy, nếu gả cho kẻ dưới thì không hay chút nào! Ta nhất định giúp con bước lên ngôi phượng hoàng cao quý!”

Hai người đang trò chuyện thì Đại nha hoàn Thúy Vân của Chu phu nhân từ ngoài chạy vào, vội vàng hành lễ rồi nói, “Phu nhân, Đại tiểu thư, trong cung truyền lời đến: Nhân phi nương nương hạ sinh hoàng tử, Thái hậu ân chuẩn, khi Hoàng tử đầy tháng, mời lão gia và phu nhân vào cung dự yến tiệc.”

Chu phu nhân mừng rỡ, khoe miệng giương cao, cất tiếng cười lớn, “Trời cuối cùng cũng chiều theo ý ta!” Bà ta vẫy tay với Thúy Vân, “Nha đầu, đến phòng thu chi thông báo, Nhị tiểu thư có tin vui, cả phủ tăng thêm một tháng tiền công.”

Thúy Vân cảm thấy nghi ngờ. Từ trước đến nay, phu nhân lạnh nhạt với Nhị tiểu thư, sao bây giờ lại vui mừng vì nàng như vậy? Có điều, tiền thưởng thì mình được lợi chứ ai, nghĩ nhiều làm gì? Lắc đầu một cái, Thúy Vân liền nhanh nhẹn đi thông báo với mọi người.

Không có ai ở xung quanh, Chu phu nhân cao hứng nói, “Bồ Tát phù hộ. A Nhu, lần này tiến cung, con phải nắm lấy cơ hội, phải khiến cho việc được thành. Ta muốn xem thử, nha đầu của à thôn nữ kia tranh thế nào cho được. Có sinh ra con trai cũng vô dụng mà thôi!” Bà ta kéo tay Chu Nhu Tắc, vuốt ve triu mến, “Thầy tướng số đã nói con về sau đại phú đại quý, nhất định chính là mệnh phượng hoàng, chuyện trước đây chỉ là phong ba, qua rồi sẽ thuận buồm xuôi gió...”

Nhu Tắc cười sung sướng. Nụ cười của nàng so với mẫu đơn trong phủ càng kiều mỹ muôn phần. Trái tim nàng dường như đã sớm bay vào hoàng cung, ngự bên Huyền Lăng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Mùng tám tháng năm là ngày đầy tháng của Đại hoàng tử, Phượng Nghi cung được dịp chăng đèn kết hoa. Vì đây là con trai đầu lòng của Huyền Lăng, lại thêm tin mừng thắng trận ở Tây Nam, hần và Thái hậu đều cảm thấy đứa nhỏ này có phúc khí, đặc biệt phá lệ khai ân. Không chỉ có vương gia mệnh phụ, mà ngay cả nhà mẹ của Nhân phi, biểu huynh biểu muội của Thái hậu cùng toàn bộ người nhà của Chu thị được mời vào cung dự yến tiệc.

Mọi người vừa ngồi xuống, thời gian còn chưa hết một nén nhang, tiếng nội thị đã vang lên, “Hoàng thượng giá lâm!”

Trừ Thái hậu, tất cả những ai có mặt đều nhất loạt quỳ xuống nghênh đón Hoàng đế. Huyền Lăng sai bước tiến vào điện Chiêu Dương. Hắn đứng ở bậc thềm, tay chấp sau lưng, mắt đảo quanh tìm kiếm. Không thấy người trong mộng, trong lòng hắn chợt dấy lên nỗi bất an. Huyền Lăng đưa tay ra, nói ngắn gọn, “Miễn lễ.”

Đám mệnh phụ, tiểu thư đài các nhanh chóng đứng dậy ồn ào. Huyền Lăng liếc qua các nàng một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng.

Thái hậu nhìn thấu vẻ mặt của con nhưng không nói gì với hắn, luôn miệng cười, “Hoàng đế đến rồi. Ai gia còn định phái người đi thỉnh Hoàng đế đấy.”

Huyền Lăng thờ dài, “Đã để mẫu hậu chờ lâu, là lỗi của trẫm. Trẫm nhất định tự phạt mình ba ly rượu để bồi tội với mẫu hậu.”

Thái hậu mặt mày hớn hờ vì được con trai lấy lòng, liền nói, “Được rồi. Hôm nay là ngày đầy tháng của tôn tử ai gia. Mau bồng đứa nhỏ qua đây để hoàng thượng khai tịch*.”

*khai tịch: đặt tên (chính thức)

Chu Nghi Tu ôm Đại hoàng tử Dư Phong trong lòng, nàng cảm nhận rõ bao ánh mắt ghen tỵ đang hướng về phía mình. Nàng ngồi vào bên phải Huyền Lăng, nở nụ cười yếu ớt nhưng khí độ vẫn ung dung. Chu Nhu Tắc ngồi ở xa, nhìn thấy vậy thì trong lòng cả kinh. Nàng ta không tin được mười mấy tuổi đã có vẻ mặt trầm tĩnh ít nói ngày xưa với bây giờ là một.

Chu Nghi Tu đã trải qua hai kiếp người, đời trước làm hoàng hậu, bản thân chấp chương lục cung, tự nhiên có phong thái trầm ổn hơn người. Ngược lại, Chu Nhu Tắc là khuê nữ vừa qua tuổi cập kê, làm sao sánh bằng nàng? Nàng ta tuy nhan sắc hơn người, nhưng khi nhìn nàng lại chợt thấy chột dạ.

Thừa dịp mọi người đang chọn vở kịch để xem diễn tấu, Huyền Lăng ghé vào tai Lý Trường thì thầm vài câu, sắc mặt Lý Trường liền tái đi. Thái hậu và Nghi Tu đều đề ý thấy, nhưng không ai nói một lời nào hay đề lộ ra biểu hiện khác thường.

Thái hậu mỉm cười, giọng lạnh lạnh, “Hôm nay là gia yến, cũng là ngày đầy tháng của Hoàng tử. Dù một nhà cả, các khanh không cần giữ lễ tiết. Rượu cứ thoải mái uống, vui vẻ hãy nói cười. Ai gia có được tôn tử hăng hái trông, có thể nói là đại hỷ sự.”

Mọi người cười vang, không khí buổi gia yến cũng bớt đi phần nào căng thẳng.

Dư Phong vừa mới đầy tháng, thấy ai nấy đều cười vui, nhất thời nhúc nhích tay chân liên tục. Nghi Tu vỗ vỗ nhẹ hắn, “Ngoan nào, đừng nháo.”

Thái hậu vươn tay, ẵm lấy đứa nhỏ. Cho dù là trẻ con, Dư Phong cũng cảm nhận được mọi người rất yêu thương hắn. Hắn rúc vào lòng Thái hậu, khuôn mặt mềm mềm kề sát ngực tổ mẫu, ngón tay búp măng nắm lấy những hạt trân châu trên chiếc vòng cổ của nàng. Thái hậu thương quá, liền hôn hắn một cái thật sâu. Một màn này, càng khiến mọi người đối với Nhân phi ân cần hơn vài phần.

Hoàng tử còn nhỏ, vừa mới ra gió một chút đã được nhũ mẫu bồng vào trong. Trung tâm của buổi gia yến bây giờ chỉ còn Thái hậu, Hoàng thượng và Nhân phi.

Huyền Lăng và Nghi Tu theo thứ tự kính rượu Thái hậu. Lão nhân gia nàng cao hứng uống một mạch. Thừa dịp, Huyền Lăng đảo mắt qua hai hàng nữ quyến ngồi phía bên dưới, trong lòng khẽ động: Nàng ở nơi nào? Hắn lại nhìn một lần nữa, nhưng vẫn không thấy ánh mắt sâu thẳm kia. Gương mặt của hắn âm trầm. Nếu nàng không ở đây, việc hắn sai người làm, ý tứ hắn bày ra còn có ý nghĩa gì nữa? Hắn chợt thấy ly rượu trong tay nhạt nhẽo, vô vị làm sao.

Đèn hoa chiếu sáng, trong điện nổi bật sự hoa lệ kiêu diễm. Đám mệnh phụ phu nhân cùng mấy vị tiểu thư vui vẻ kính rượu Thái hậu. Huyền Lăng bình thần nhìn các nàng, cảm thấy ồn ào vô cùng.

Lý Trường thay chủ tử hỏi thăm rõ ràng, rồi trở lại bên người Hoàng đế bẩm báo.

Huyền Lăng bất chợt nhìn ra. Chu Nhu Tắc hóa ra ngồi ở vị trí rất xa. Hắn ngạc nhiên khi thấy nàng, hận không thể đem mấy kẻ sắp xếp chỗ ngồi ra đánh mấy gậy cho hả giận. Nàng ở nơi đèn đuốc khuất bóng, lại bị mấy phu nhân che mất. Trước mặt đám người đeo đầy vòng vàng châu ngọc, Nhu Tắc trang điểm sơ qua, vận áo màu lục nhạt, khiến nàng bị lu mờ đi, nhưng lại có gì đó tựa như thoát tục, phảng phất ánh sáng lung linh màu ngọc bích.

Huyền Lăng thấy nàng rồi, nhất thời hài lòng với mọi thứ xung quanh. Thái hậu, Nghi Tu và mọi người đều cười vui vẻ. Khuôn mặt hắn cũng lộ ra ý cười.

Thấy hắn khác thường như thường, Nghi Tu liền đề ý. Dõi theo ánh mắt chăm chú của hắn, nàng nhìn thấy vị tỷ tỷ kia – Chu Nhu Tắc. Khóe miệng nàng giật giật. Nghi Tu đảo mắt, thấy Thái hậu cười sung sướng, liền làm như không có gì xảy ra.

Vở kịch diễn tấu kết thúc, tiếp theo là màn ảo thuật phun lửa của nghệ nhân. Đám vương công quyền quý vỗ tay liên hồi. Không khí chung quanh càng lúc càng thoải mái, giống như yến hội gặp gỡ bằng hữu, từng ly rượu đưa lên mời nhau, không có ai ra vẻ trách cứ.

Huyền Lăng bước đến chỗ ngồi của Chu thị. Chu lão gia và phu nhân vội vàng đứng dậy thi lễ. Huyền Lăng cười nói, “Thái hậu nói rồi, hôm nay là gia yến, không nên câu nệ lễ quán thần. Biểu thức đừng làm vậy.”

Hắn vừa dứt lời, Chu lão gia liền bảo không dám. Chu phu nhân mừng như điên, đảo mắt qua Nhu Tắc, nói, “Còn không mau kính rượu hoàng thượng?”

Nhu Tắc cười e thẹn. Chén rượu dâng lên, Huyền Lăng uống một hơi cạn sạch. Rượu từ tay người thương, đắng cay cũng trở nên ngọt bùi.

“Tư lượng của Hoàng thượng thật tốt.”

Huyền Lăng nhìn mỹ nhân khuynh thành, tình cảm càng lúc càng mãnh liệt. Nàng đẹp quá, dáng hình của nàng đã khắc sâu vào tim hắn rồi. Thái hậu dù có phản đối cũng không ngăn được hắn. Cái gì càng khó có được, càng trở nên quý giá vô cùng.

Hôm nay, Huyền Lăng dễ dàng gặp được Nhu Tắc. Hắn thăm nghĩ, hắn nên tìm một chỗ nào đó vắng người để cùng nàng bày tỏ tư tưởng.

“Mấy ngày trước, trẫm vừa có được một bảo vật, tương truyền là từ Đường triều – Thiệu Tào tỳ bà. Không biết tiểu thư có bằng lòng cùng trẫm xem thử hay không?”

Thấy Hoàng thượng mời ân cần như vậy, Nhu Tắc chợt giật mình. Nàng ta hướng mắt nhìn lên phía trên, thấy Nghi Tu còn đang chăm chú nghe chuyện của Trịnh Quốc công phu nhân, không hề chú ý đến bên này, liền đáp ứng Huyền Lăng.

Chu lão gia không khỏi nhíu mày, định ngăn cản thì Chu phu nhân đã đẩy Nhu Tắc về phía Hoàng đế. Sự việc đã định, Chu lão gia cũng không muốn làm trái ý Huyền Lăng, tuy dẫn lòng nhưng mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng.

Huyền Lăng sung sướng vô hạn. Hắn cho người truyền lời rằng mình phải đi thay y phục rồi rời đi. Một lúc sau, Nhu Tắc cũng biến mất. Nàng ta và hắn nghĩ không có ai để ý việc cả hai nhất thời vắng mặt, nào có biết được, Nghi Tu và Thái hậu đều nhìn thấy cả.

“Trúc Túc, đợi đến khi yến tiệc văn, bảo Chu phu nhân đến gặp riêng ai gia.” Mặt Thái hậu trở nên sâu nảo, quay đầu qua phía Nghi Tu, “Nhân phi, người đừng để bụng.”

“Thái hậu quá lời rồi.” Chu Nghi Tu thấp phần kính cẩn.

Trong lòng Thái hậu thầm ca thán, Nhân phi thực sự thích hợp trở thành chính cung hoàng hậu. Buồn vui không lộ trên mặt, mới xứng đáng là người đứng đầu hậu đình.

Có người dạo bước qua cầu, xuôi theo những phiến đá đi vào đình phía nam. Hai bên, bạch quả phủ lá vàng rậm rạp, đèn đuốc chiếu qua tạo thành những mảng bóng hoa in trên nền đá. Trong vườn, những đóa thực được lặt lẽ khéo nhụy. Gió lao xao lay động. Suối nước chảy róc rách dưới chân cầu.

Huyền Lăng thấy Nhu Tắc đã đến rồi, trong lòng vạn phần nhớ mong, vội kêu lên, “Uyển Uyển!”

Lúc đầu, Chu Nhu Tắc còn ra vẻ e lệ, thần thái mất tự nhiên. Nàng cũng từng học qua Nữ tắc và Nữ giới, hiểu rõ tam tông tứ đức. Có điều, tình cảm trong lòng không thể kiềm chế. Nàng quyết định bất chấp tất cả, lễ giáo ném qua một bên, đi theo tiếng gọi của chữ “tình”. Ban đầu, nàng còn ngượng ngùng dăm nội thị tỷ nữ bên ngoài, nhưng rồi trước ánh mắt hấp dẫn của Huyền Lăng, hai người quấn lấy như sam, liền miên một hồi.

Nhu Tắc phần nhiều là im lặng, nhưng đôi mắt đẹp của nàng đã nói cho Huyền Lăng biết suy nghĩ trong lòng. Hắn tưởng như gió xuân đang phôi phôi cuộn trào trước mắt, khiến hắn say lòng bất tận.

Huyền Lăng thủ thi rất nhỏ, chỉ có một mình Nhu Tắc nghe được, “Uyển Uyển, ta sẽ thuyết phục Mẫu hậu, đón nàng vào cung. Nàng phải chờ ta.”

Nàng cúi đầu, nhỏ nhẹ, “Hoàng thượng...” rồi khom người định tạ ơn thì hắn đã đỡ nàng dậy.

Hắn nắm chặt bàn tay của nàng, hận không thể ngay lập tức chạy đến Chiêu Dương điện, đứng trước mặt mọi người, tuyên bố đón nàng vào cung bầu bạn.

Bên này tình chàng ý thiếp. Bên kia, Chu phu nhân bị Thái hậu mắng cho một trận về việc bà ta tự ý đưa nữ nhi vào cung quyến rũ thánh nhan, thậm chí còn muốn mượn quyền lực Chu gia để tạo lợi thế.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào song cửa. Chính điện Di Ninh cung, Thái hậu nửa nằm nửa ngồi trên ghế, áo màu vàng sáng, đang được một tỷ nữ xoa bóp chân cho.

“Ý của Hoàng thượng, Nhân phi có biết không?”

Chu Nghi Tu nghĩ đến việc ngày hôm qua, lòng nàng càng trở nên lạnh lẽo. Một đời trước, nàng thật lòng yêu hắn, kết quả đổi lại được gì ngoài việc bị tống vào lãnh cung, cả đời không con cái? Nhi tử vừa đầy tháng, hắn chắc chắn sẽ đưa tỷ tỷ nàng tiến cung. Nàng cúi đầu, trả lời Thái hậu, “Hồi mẫu hậu, nô tì biết ạ.”

Thái hậu cười nhạt, vẫy vẫy tay, ý bảo tỷ nữ đang xoa chân cho mình ra ngoài, chỉ để lại Trúc Túc cô cô bên cạnh rồi nói, “Ai gia cũng không còn cách nào khác. Hắn đã cố chấp như vậy, người làm mẫu thân như ta không chiều theo hắn thì còn biết làm sao? Ai gia biết, người là người rộng lượng, hắn sẽ không để bụng chuyện này.”

“Nô tì không dám. Hoàng thượng là vua của một nước, nhất ngôn cửu đỉnh. Người đã vừa ý tỷ tỷ, nô tì nhất định tận tâm phụng dưỡng tỷ tỷ chu đáo.” Chu Nghi Tu trả lời.

Thái hậu thấy nàng không có vẻ gì là giả vờ, liền chậm rãi nói, “Chuyện này nói ra cũng khó. Từ sau việc của Ninh An, bên ngoài liên tục xôn xao” rồi nhíu mày, nghĩ đến Chu phu nhân dám bằng mặt không bằng lòng với mình mà con tức trào dâng, “Chỉ là tiến cung, không cần rêu rao cho cả thiên hạ

biết. Chiến sự ở Tây Bắc còn đó, quốc khố hao tổn nặng nề, hết thảy đều phải đơn giản!”

Chu Nghi Tu ra về nghĩ ngợi rồi vòng vo, “Nếu làm như vậy, nô tì e là ủy khuất tỷ tỷ.”

Thái hậu cười lớn, “Nàng ta vào cung làm Hoàng hậu, vinh quang vô hạn, có gì mà ủy khuất? Huống hồ, là chính cung nương nương, theo lý mà nói, mẫu nghi thiên hạ phải khiến cho các phi tần thuận hòa, Hoàng thượng đồng con nối dõi. Ai gia còn muốn vì Hoàng đế, tuyển thêm vài tiểu thư khuê các. Hiện thời trong cung chỉ có Ngươi và Nguyệt Tân*, phi tần có danh phận không nhiều, thực là quạnh quẽ.”

*Đoan Quý tần, tên thật là Tề Nguyệt Tân.

“Mẫu hậu làm chủ, nô tì hết thảy tuân theo.”

Thái hậu gật đầu hài lòng, “Ai gia đã chọn được ba vị tiểu thư, hai ngày sau sẽ nhập cung.”

Quả thực là quá nhanh! Nghi Tu thầm cảm phục. Việc này chẳng khác nào tát cho Nhu Tắc và Chu phu nhân một bạt tai. Chu phu nhân vất hết óc, nghĩ mọi cách đưa nữ nhi vào cung, Thái hậu liền chọn thêm phi tần. Xem ra, Nhu Tắc kia đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt rồi.

“Không biết mẫu hậu đã tuyển cô nương của nhà nào?”

Thái hậu nói, “Cam Thừa tướng và Miêu Tướng quân, năm xưa một lòng ủng hộ Hoàng thượng đăng cơ. Đều là nhà gia giáo cả, nữ nhi của họ ắt được giáo dưỡng kỹ lưỡng. Ngoài ra, ai gia còn cho gọi Trưởng nữ của Canh gia.”

“Mẫu hậu nhìn xa trông rộng, mấy vị muội muội nhất định rất tốt. Nô tì thực cao hứng làm sao, mai này nô tì có thêm tỷ muội để bầu bạn.”

“Ngươi yên tâm. Trong lòng của ai gia, ngoài Hoàng đế ra còn có ngươi. Huống chi, ngươi đã hạ sinh hoàng trưởng tôn, ai gia nhất định không bạc đãi ngươi. A Nhu tuy về sau là Hoàng hậu, nhưng Hoàng đế đã đồng ý với ai gia, tấn vị ngươi thành quý phi, từ nay chỉ ở dưới một người. Phụng Nghi cung kia, ngươi không cần chuyển đi, cứ yên tâm ở lại đó.”

Chu Nghi Tu đứng dậy, cúi người, “Nô tì tạ ơn ân điển của Thái hậu.”

Hành động của Chu Nhu Tắc khiến Thái hậu vốn đối với nàng ta có chút hảo cảm cũng thấy bất mãn. Lão nhân gia nàng làm sao mà bằng lòng? Chỉ là giữ thể diện cho con trai mà thôi. Thái hậu muốn hậu cung cân bằng, tuyệt đối sẽ không để cho Nhu Tắc chuyên sủng, liền tuyển mấy tiểu thư khuê các làm phi tần. Nghi Tu là người làm cho lão nhân gia nàng hài lòng nhất, vậy mà chỉ được phong Quý phi. Bởi lẽ đó, Thái hậu mới cất nhắc nàng nhiều hơn một chút.

Chu Nghi Tu trở lại Chiêu Dương điện, Tiễn Thu rót cho nàng ly trà nóng rồi nói, “Nương nương, Đại tiểu thư luôn khi dễ người, dám đoạt cả ngôi vị Hoàng hậu; chúng ta bây giờ lại vô duyên vô cớ đi chúc mừng cho người ta.”

“Nói bậy bạ gì đó?!” Nghi Tu thấy thị tỷ tâm phúc quá lạnh lẽo, thần sắc nàng liền trở nên nghiêm nghị, “Mấy lời oán hận này về sau không được nói nữa. Truyền lệnh của ta, kẻ nào miệng mồm không sạch sẽ, lập tức đưa vào Thận hình ty, tránh để Phụng Nghi cung dơ bẩn.”

“Nô tì tuân mệnh.” Tiễn Thu thấy chủ tử tức giận, nhất thời không dám lên tiếng.

“Ngày tháng còn dài, cứ để nàng ta đắc ý vài bữa đi. Hậu cung sắp có thêm người mới, tuồng hay chỉ vừa mới bắt đầu...” Chu Nghi Tu húp vài muỗng cháo. Hiện tại, nàng có con trai. So với Chu Nhu Tắc kia có ngôi vị Hoàng hậu mà không được lòng Thái hậu, nàng tất nhiên chiếm ưu thế hơn.

Trong ấn tượng của nàng, Cam thị và Miêu thị không phải là kẻ dễ bắt nạt, vì vậy, nàng quyết định làm “ngư ông đắc lợi”. Nhất thời nhớ lại kiếp trước, kết cục của hai người kia cũng không vui về gì.

Tỷ tỷ ơi, tỷ tỷ à, lần này muội muội cho ngươi sống lâu trăm tuổi. Để xem, Huyền Lăng có còn thủy chung với “Thuần Nguyên Hoàng hậu”* dịu dàng, thiện lương hay không...?!

*Thuần Nguyên Hoàng hậu: Có thể nói, đây là bốn chữ ám ảnh cả đời Chu Nghi Tu ở kiếp trước, cũng là bóng ma trong cuộc đời Huyền Lăng, nỗi khổ u ám phần đời còn lại của Chân Huyền trong Chân Hoàn truyện.

*Lời tác giả: “Lúc trước xem phim Hán Vũ Đế, thấy Đậu Thái hậu có một câu nói kinh điển: “Có thể làm Hoàng hậu, chưa gọi là phúc khí; Lên ngôi Hoàng Thái hậu, mới thực có phúc khí.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hai ngày sau, Chu Nghi Tu theo lệ đi thỉnh an Thái hậu, gặp được ba vị cung tần*.

*Cung tần: Cách gọi những phi tần mới sắc phong, chưa được sủng hạnh

Lớn tuổi nhất là Cam thị, năm nay vừa tròn mười sáu, được phong làm Tiệp dư Tòng tam phẩm. Cam thị là đích nữ, con gái nhỏ nhất của Thừa tướng. Nàng ta vận áo đỏ quần lụa rực rỡ, phảng phất không khí ngày xuân, mắt hạnh mang theo tia vui mừng sung sướng. Cam thị hành lễ với Thái hậu, động tác vô cùng quy củ, không chút khấn trương, chắc hẳn là đã luyện tập rất nhiều.

Đứng ở phía sau nàng ta, về phía trái chính là Miêu thị, 15 tuổi, mang vị phân Uyển nghi Tòng tứ phẩm. Miêu thị là do tiểu thiếp được sủng ái nhất của Miêu Tướng quân hạ sinh. Nàng có khuôn mặt trái xoan, khi thỉnh an Thái hậu, giọng nói của nàng thánh thót như chim hoàng oanh, thanh thúy làm sao.

Cuối cùng là Canh thị, tên gọi Tĩnh Ngôn, được phong làm Lương đệ Tòng ngũ phẩm*. Người cũng như tên, bộ dáng hiền lành ngoan ngoãn. Chu Nghi Tu nhớ tới kiếp trước, nàng ta chỉ sinh được Dư Ly – một hoàng tử tư chất quá bình thường, mất bao công sức mà Huyền Lăng vẫn không hề đoái hoài đến. Nàng khẽ lắc đầu.

*Lương đệ ở đây là phân vị của phi tần, không phải cách gọi trắc phi của Thái tử.

*Canh Tĩnh Ngôn: Trong Hậu cung Chân Huyền truyện, nàng ta chính là Cẩn phi, hạ sinh hoàng tử Dư Ly. Trong Hậu cung Chân Hoàn truyện (phim), nhân vật Cẩn phi được thay bằng Tề phi Lý thị, có con trai là Tam Aka Hoàng Thôi.

Thái hậu nheo mắt nhìn cảnh xuân tươi đẹp trước mặt. Miêu thị dung nhan tuyệt sắc, nổi bật nhất trong ba người. Có điều, mắt nàng ta hơi giàn, chỉ e là kẻ không an phận. Thái hậu cười mà nói, “Nhân phi và Đoan Quý tần vào cung sớm hơn các người, sau này ở cùng hai người bọn họ, phi tần phải thuận hòa, chớ có tranh chấp khiến ai gia và hoàng thượng phiền lòng.”

“Nô tì cẩn tuân giáo huấn của Thái hậu.”

Thái hậu gật đầu, quay người nhìn Nhân phi và Đoan Quý tần, “Các nàng là người mới, hai người cũng nên chỉ dạy nhiều hơn cho các nàng.”

Chu Nghi Tu và Tề Nguyệt Tân đồng thanh “dạ” một tiếng.

“Thái hậu, càng ngày càng có nhiều người hiếu kính với người, đây quả là chuyện tốt.” Trúc Tức cô cô ở một bên phụ họa.

Trên môi Thái hậu nở ý cười, “Nói hay lắm. Trúc Tức, người đi lấy lễ vật gặp mặt ai gia đã chuẩn bị, ban cho ba người các nàng đi.”

Cam thị, Miêu thị, Canh thị liền cúi đầu tạ ơn. Thái hậu tiếp tục nói, “Vào cung rồi, về sau, các người phải tuân theo cung quy, vì hoàng gia khai chi tán diệp, ai gia muốn có thêm vài tôn tử để ấm lòng.”

Ba cung tần nghe xong lời này, bất giác đỏ cả mặt.

Thấy trời không còn sớm nữa, Thái hậu bảo mọi người trở về. Rời khỏi Di Ninh cung, kiệu của Chu Nghi Tu và Đoan Quý tần đi song song với nhau. Lần trước lúc sinh hạ, Quý tần chiếu cố Nghi Tu hết mình. Vì vậy, nàng cũng *bánh ít đi, bánh quy lại*. Nhân mỗi khi nói chuyện, nàng đều khuyên Huyền Lăng nên ghé thăm tỷ tỷ ít nhiều. Nhờ đó, Chiêu Dương điện và Phi Hương điện quan hệ càng lúc càng thân thiết.

*Thành ngữ: Có qua có lại

“Ta thấy hôm nay khí sắc muội muội không được tốt, tối hôm qua ngủ không được sao?” Đoan Quý tần cất giọng thanh thanh, khiến cho thời tiết nóng bức cũng trở nên mát mẻ không ít.

“Hôm qua Phong nhi nghịch quá, hơn nửa đêm còn không chịu ngủ. Muội cũng chỉ có thể thức cùng hắn, trời gần sáng mới chịu yên. Tỷ tỷ xem, mắt muội có quầng thâm rồi này!” Chu Nghi Tu hơi giận mà nói.

Đoan Quý tần không có con cái, đối với Dư Phong vô cùng yêu thích. Lần trước, nàng còn tự tay làm hai xấp áo yếm mang tới Chiêu Dương điện. Nghe Nhân phi nói vậy, nàng cười vui vẻ, “Đã làm mẫu thân rồi mà tính tình còn trẻ con như vậy, phúc khí của muội, không ai phải ai cũng cầu được đâu.” Nàng vừa nói xong, trong lòng chợt có chút tiếc nuối.

Nghi Tu thấy vậy liền an ủi, “Tỷ tỷ đừng buồn, nhất định sẽ có một ngày tỷ có tin vui.”

Đoan Quý tần cười trừ, “Đều là ý trời, ta chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi.”

Thấy nàng vẫn cứ buồn bã, Chu Nghi Tu liền vòng vo đổi chủ đề, nói đến việc dạo gần đây tiết trời nóng nực, ngự thiện phòng đưa tới rất nhiều loại trái cây mát lạnh ngon lành, “Nhiệm Đông ở chỗ muội làm mấy món ấy vô cùng ngon, so với các cung khác càng là khác biệt. Tỷ tỷ có muốn cùng muội nếm thử tay nghề của nàng không?”

Đoan Quý tần nói, “Muội muội có lòng, cung kính chi bằng tuân mệnh.”

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, chợt có tiếng cười của nữ tử từ phía sau truyền đến. Mỹ nhân nào mà dám lớn gan cười vang giữa cung cấm nội điện thế kia? Chỉ có thể là một trong ba cung tần vừa nhập cung. Đoan Quý tần nói với Chu Nghi Tu, “Xem kia, chúng ta còn không bằng mấy muội muội hoạt bát, thích nói to cười lớn.”

“Tỷ tỷ nói phải. Tiền Thu, người đi nhìn thử, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.”

Rất nhanh, không tới một khắc, Tiền Thu đã quay trở lại, bấm báo chủ tử, “Hồi hai vị nương nương, là Miêu Uyển nghi đang nói cười với đám thị tỳ, giữa chừng cao hứng quá nên mới cười vang như vậy.”

“Ta biết rồi.” Chu Nghi Tu nhìn Đoàn Quý tần rồi nói, “Quả là cô nương hường ngoại, nhất định hoàng thượng sẽ rất thích.”

Đoàn Quý tần gật đầu, không nói gì thêm.

Vài ngày sau, Huyền Lăng lần lượt cho gọi Cam, Miêu, Canh ba người thị tẩm. Miêu thị hồn nhiên, ngây thơ, tính tình quả thực hợp khẩu vị của hần. Vì thế, so với hai người còn lại, hần phá lệ sủng ái nàng ta hơn một chút, đồ dùng ban thưởng rất nhiều. Miêu Uyển nghi nhất thời trở nên nổi bật.

Ban đêm, Hội Xuân lau lớp trang điểm cho Nghi Tu, khẽ nói, “Nương nương, Miêu Uyển nghi mới được thánh sủng đã đi rêu rao khắp nơi. Nô tỳ nghe nói, lúc sáng khi đi thỉnh an Thái hậu, nàng ta gặp Cam Tiệp dư trên đường mà làm như vô hình, đợi đến khi người bên cạnh nhắc nhở, nàng ta mới hành lễ qua loa cho xong.”

Chu Nghi Tu tháo khuyên tai xuống, hỏi, “Cam Tiệp dư kia phản ứng thế nào?”

Hội Xuân nghĩ ngợi rồi bấm, “Nàng ấy không hề ra vẻ trách cứ Miêu Uyển nghi, chỉ nói, đều là tỷ muội, không cần quá để ý mấy nghi thức xã giao này.”

Nghi Tu cười một cái, “Xem ra, Cam Tiệp dư này là người có tâm cơ.”

“Nương nương tâm sáng như gương, không việc gì có thể qua mắt người được.”

“Người đấy! Chải đầu cho ta thì không lên tay, mồm miệng lại ngày càng lưu loát.” Chu Nghi Tu trách nhẹ Hội Xuân. Nha đầu kia không bằng được Tiền Thu trầm ổn, nàng liền nhắc nhở, “Bây giờ nói cái gì cũng còn quá sớm. Người nhìn lại đi, chuyện của họ vốn không liên quan tới bản cung.”

“Không hẳn đâu ạ. Nương nương cứ ngồi xem là được.” Hội Xuân cười trộm, “Nói đi nói lại, Hoàng thượng cũng thật kỳ quái, nếu không có Đại tiểu thư, ắt hẳn người sẽ thủ thân như ngọc.”

Nghe câu này xong, Chu Nghi Tu chột cười. Cây trâm trong tay Hội Xuân vô tình rơi xuống đất. Mảnh ngọc màu lá vỡ ra, Hội Xuân vội nhặt nó lên, tiếc nuối, “Nô tỳ thật không phải, đã làm hỏng trâm hoa quýnh mà nương nương thích nhất.”

“Không sao, chỉ là trang sức mà thôi, bảo ai đó sửa lại được rồi.” Nghi Tu vẫy vẫy tay, “Người vừa nói thủ thân như ngọc? Sao người lại cho rằng Hoàng thượng thủ thân như ngọc?”

“Nương nương, nô tỳ có nghe qua chuyện xưa, Đắc Kỷ mê hoặc Trụ vương, có thể nói là ả độc sủng hậu cung. Mai này khi Hoàng thượng đón Đại Tiểu thư vào rồi, chỉ e nơi này chàng chàng thiếp thiếp một đôi.” Hội Xuân bĩu môi, nói với vẻ khinh bỉ.

“Người lấy ví dụ này không tốt. Người ít được đọc sách nên dùng điển cố bị sai. Trụ vương vì mỹ nhân mà mất nước, nhưng Hoàng thượng không phải người như vậy. Coi chừng bị kẻ khác nắm lấy nhược điểm này mà gán cho cái tội khi quân.”

Hội Xuân sợ hãi tội đồ, vội vàng nói, “Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám nói lung tung nữa.”

Chu Nghi Tu dùng ngón tay chỉ nhẹ vào trán nàng ta, rồi uống một ngụm trà.

Cam Tiệp dư càng ra vẻ nhường nhịn, Miêu thị càng đắc ý. Nàng ta ý vào vị phân cao, hẳn được lúc là tìm cách ức hiếp Canh Lương đệ. Nội vụ phù theo lệ mang đồ đến cho các phi tần mới tiến cung, mỗi người hai cuộn gấm thêu hoa, còn có trang sức, châu ngọc đủ kiểu. Miêu thị thẳng tay chọn mấy thứ rực rỡ nhất, để lại phần thừa ít ỏi cho Canh Lương đệ. Canh thị tuy là thường nữ, con của quan nhị phẩm, mẫu thân mất sớm, kẻ mẫu đối với nàng không có cảm tình nhiều nhưng không hề ngược đãi, thậm chí còn dạy dỗ nàng thành người cẩn trọng, trầm tĩnh. Vì vậy, nàng không dám tranh chấp với Miêu thị, chỉ có thể lặng lẽ gạt đi nước mắt.

Nghi Tu biết được việc này. Trước mắt, hậu cung chưa có chủ (ý nói Hoàng hậu), đích thân nàng chăm sóc quản cung vụ. Nàng lập tức sai người lấy thêm một phần vải thuộc hàng thượng đẳng cấp cho Canh Lương đệ để nàng ta nợ mình cái ân tình, thậm chí ghi lòng tạc dạ. Kiếp này, Chu Nghi Tu sẽ không tính toán cướp đi con trai nàng ta*, nhưng tạm thời, bớt đi một đối thủ cũng tốt.

*Trong Hậu cung Chân Huyền truyện, Dư Ly có mẫu thân là Cẩn phi Canh thị. Nghi Tu không con nối dõi, để giữ gìn hậu vị cũng như đảm bảo cho con đường Thái hậu độc tôn về sau, nàng bày mưu tính kế, dồn ép để Cẩn phi nhận tội rồi tự vẫn, còn mình nhận nuôi Dư Ly.

Tiết trời ngày càng trở nên nóng bức. Thái hậu ở mãi trong cung, chịu không nổi. Huyền Lăng là đứa con hiếu thuận, truyền chỉ, đưa Thái hậu đến hành cung Thái Bình nghỉ mát. Các cung chủ* cũng phải theo tùy giá.

*Chủ của mỗi cung, thường từ Chính tam phẩm trở lên, không phải Cung chủ trong truyện kiếm hiệp.

Nghi Tu được an bài ở Trà Thắm hiên, cách Vũ Hoa các – nơi Đoàn Quý tần ở khoảng trăm mét, qua lại vô cùng thuận tiện.

Sắp xếp xong xuôi, Đoàn Quý tần phái Cát Tường đến, thỉnh Nhân phi cùng đi dạo.

Hai người bước tới bên hồ, chợt nghe từ xa vọng lại tiếng khóc nỉ non của một nữ tử đang cầu xin tha mạng. Đoàn Quý tần không chịu được, nhủ vậy nói, “Đang ngắm cảnh đẹp thế này mà lại bị quấy rầy, là kẻ nào làm trái quy củ như vậy?! Không biết Thái hậu cần yên tĩnh lúc này hay sao?”

“Có lẽ là hạ nhân nào đó làm sai, chịu phạt.” Chu Nghi Tu cũng buồn bực theo. Chẳng biết ai bất chấp đến thế, phạt kẻ dưới mà cũng không biết lúc nào nên phạt, phạt ở nơi nào cho được.

“Nương nương, hình như là người của Miêu Uyển nghi...” Hội Xuân nhìn tới nhìn lui rồi nhanh miệng trả lời.

Chu Nghi Tu và Đoàn Quý tần liếc mắt nhau hiểu ý. Miêu thị đúng là kiêu ngạo quá rồi, trong cung chẳng còn xem ai ra gì nữa.

Cát Tường (tỳ nữ tâm phúc của Đoàn Quý tần) theo hầu phía sau, nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng từ phía hồ đang qua bên này.”

Huyền Lăng ngồi mãi ở Thanh Nam điện mà phát bực. Thừa dịp gió mát trời trong, hần liền ra ngoài đi dạo, nào có ngờ nghe được tiếng khóc nỉ non thảm thiết. Tiết trời nóng bức càng thêm khiến hần mệt mỏi. Vì thế, hần bước qua bên kia xem thử chuyện gì xảy ra, đúng lúc nhìn thấy Miêu Uyển nghi đang đánh mắng cung nữ. Tưởng rằng phạm lỗi nghiêm trọng, ai dè chỉ là nàng ta vô tình làm vỡ vòng tay san hô của nàng. Nhớ đến Ninh An Quận chúa kiêu căng ngày trước, Huyền Lăng chợt cảm thấy Miêu thị vô cùng chán ghét, mà cung nữ kia lại có vài phần xinh đẹp, khóc đến hoa lệ đầm mưa, cánh tay trắng nõn nà trầy da tróc vẩy do bị đánh. Hần đối với Miêu thị chỉ có thêm ác cảm, liền hạ chỉ, bắt nàng ta đóng cửa suy nghĩ, không được ra khỏi Yên Thích Trai cho đến lúc hồi cung.

Miêu Uyển nghi phạm lỗi lần này, nhất thời thất sủng. Mấy phi tần ngày trước bị nàng ta ức hiếp, thấy vậy thì vỗ tay mừng rỡ. Chu Nghi Tu cũng chú ý nhiều hơn tới Canh Lương đệ nhất gan. Miêu thị lâm vào cảnh ngày hôm nay, có trách thì trách nàng ta không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Sau khi rời hành cung Thái Bình, Huyền Lăng phái người đến Chu gia liên tục, cốt chỉ để thư từ qua lại với Chu Nhu Tắc. Hần và nàng tình ý đậm sâu, đại diện lập hậu đã được chuẩn bị kỹ càng, nhưng hần cũng không quên gọi phi tần đến thị tẩm. Dầu sao, hậu cung nhiều con nhiều cháu mới là có phúc.

Chiêu Dương điện – nơi ở của Chu Nghi Tu là nơi Huyền Lăng ghé qua thường xuyên nhất. Nhưng mà, hầu như mỗi lần đến, hần đều vòng vo rồi lại nói sang Nhu Tắc, hỏi rất nhiều chuyện lúc còn nhỏ của hai tỳ muội. Nghi Tu đành miễn cưỡng trả lời cho qua. Từ xưa tới giờ, Chu phu nhân nào có để nàng qua lại thân thiết với Chu Nhu Tắc? Tỳ muội gì chứ? Một năm nói chưa tới mười câu, có chuyện gì với nhau mà kể? Chịu thôi. Nàng nửa thật nửa giả, tự mình nghĩ ra vài thứ kể với hần. Huyền Lăng cảm thấy sung sướng bất tận, nhưng Nghi Tu thì càng lúc càng mất cảm tình với kẻ bạc bẽo này.

Mười lăm tháng chín, năm Canh Nguyên thứ hai là ngày diễn ra đại hôn của Huyền Lăng. Hôn lễ và phong hậu cùng một lúc, nghi thức long trọng. Bởi vì mới kết thúc chiến sự ở Tây Nam, Thái hậu hạ chỉ, hết thảy phải giản lược, nhưng vẫn phải có uy nghi của đế vương. Vì vậy, trống đồ rú khắp nơi, câu đối rực rỡ được treo lên. Bất kể là ngo môn, cửa cung, cửa điện đều chỉ chít những chiếc đèn lồng đỏ thắm. Thậm chí, Nghi Nguyên điện còn dán mấy chữ song hi bên cửa sổ. Khắp nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Bên ngoài Di Ninh cung, cả trăm người đứng nghiêm chỉnh, im lặng như tờ. Các phi tần và thái phi đều tập trung ở chính điện, theo cấp bậc mà đứng hai phía trái phải, chờ đợi tiếng chuông của buổi lễ.

Thái hậu ngồi trên ngai cao, lễ phục vàng sáng càng tăng thêm phần nghiêm trang, cao quý. Tiếng chuông từ ngo môn vang lên. Sáo nhạc cất lên một hồi báo hiệu. Hoàng đế bước vào, hướng Thái hậu hành lễ.

Phi tần, nội thị, tỳ nữ nhất loạt quỳ xuống, nghênh đón thánh giá. Thái hậu thần sắc không đổi nhìn Huyền Lăng, vẻ mặt từ ái rộng lượng vô vàn rồi mỉm cười. Thấy Mẫu hậu vui mừng, trong lòng Huyền Lăng sung sướng cực độ.

Thái hậu dựa theo quy củ, nói, “Giai nhi giai phụ, vĩnh hải hợp hảo.” Huyền Lăng cúi đầu thật sâu, “Tạ ơn Mẫu hậu. Nhi thần và A Nhu nguyện phu thê đồng lòng, ân ái dài lâu.” Hần bái một cái rồi lui ra. Sáo nhạc lại vang lên. Thái hậu nghe câu nói của con mà cảm thấy bất an, từng chữ một cứ quanh quẩn bên tai. Thế nhưng, trong nháy mắt, lão nhân gia nàng đã bình tĩnh, định thần trở lại.

Theo quy củ, Hoàng hậu sau khi tiến cung, Thái hậu sẽ đến Bảo Hòa điện nhận lễ của Hoàng đế và các Thân vương, đồng thời thiết yến và ban thưởng cho gia mẫu của Hoàng hậu (Chu thị). Đám phi tần đứng dậy, dựa theo vị phân, lần lượt đi ra ngoài, đến tham gia đại hôn.

Thái hậu bất thành linh dừng lại, tầm mắt quét qua một vòng phía sau. Nhân phi trầm tĩnh như nước, buồn vui không lộ trên mặt. Đoàn Quý tần lạnh nhạt như thường ngày. Chỉ có Cam Tiệp dư là nhếch miệng cười. Canh Lương đệ hơi hồi hộp. Nhưng mà, Miêu Uyển nghi vừa mới được thả ra kia, thần thái gian gian, có gì đó không được đúng. Tuy nàng ta không dám nhìn lên nhưng dung nhan diễm lệ vẫn nổi bật nhất trong nhóm phi tần. Thái hậu ghi nhớ kỹ điều này, không nói gì cả, tiến bước tiếp đến Bảo Hòa điện.

Cả một ngày dài, lễ hợp cẩn diễn ra xong xuôi, cuối cùng cũng kết thúc đại hôn. Canh Nguyên đệ của Đại Chu đã có Hoàng hậu.

Chu Nghi Tu mệt đến nỗi khắp lưng đau nhức, chân tê tái. Nàng đứng gần tám canh giờ chứ ít gì?! Đêm nay, hậu cung náo nhiệt vô cùng càng làm nàng thêm phiền chán, hận không thể bay lập tức về điện Chiêu Dương để ôm con.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngày thứ hai sau khi đại hôn diễn ra, Thái hậu hạ chỉ, tấn phong cho các phi tần. Chu Nghi Tu thức dậy thật sớm, mặc vào người bộ lễ phục của Quý phi do Nội vụ phủ mang tới. Áo gấm dệt hoa, mỗi một phượng hoàng tung cánh đều dùng chỉ vàng đính kim tuyến thêu lên. Bộ lễ phục này được tú nương giỏi nhất may, trong vòng mấy tháng đã hoàn thành.

Tiền Thu và Hội Xuân giúp chủ tử thay y phục. Tú Hạ mang mũ phượng hoàng năm đuôi lên đầu Nghi Tu, gài thêm châu ngọc cùng mười sáu cây trâm cài. Nàng ta có hơi bất bình, “Nương nương, người vốn nên vận cung trang màu đỏ, dùng trâm phượng hoàng chín đuôi...”

“Chuyện cũng đã rồi, nhiều lời được ích gì? Người để ý một chút, đừng khiến ta phải xấu mặt.” Tiền Thu đỡ lấy tay nàng. Phía sau, Hội Xuân và Nhiệm Đồng cùng nhau nâng vạt váy cho nàng. Đoàn người chậm rãi ra khỏi điện Chiêu Dương. Trước tiên đến Thái miếu để tiến hành lễ sắc phong, sau đó đi khấu tạ Đế Hậu.

Thái hậu không đồng ý để Nhân phi rời Phượng Nghi cung. Huyền Lăng vì quá yêu giai nhân, lại muốn Mẫu hậu vừa lòng. Hắn ra lệnh cho người của Công bộ ngày đêm tu sửa lại một cung đã cũ gần Nghi Nguyên điện, cố gắng hoàn thành trước ngày đại hôn, đặt lên nơi đó là Cam Tuyền cung, cũng là nơi ở về sau của Chu Nhu Tắc.

Chu Nhu Tắc ngồi ngay ngắn ở chính điện. Đuôi mày khéo mắt của nàng ta đều lộ rõ phong tình còn vương lại của đêm hôm qua. Khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ non nớt, lễ phục thêu bách phượng bay lượn. Nàng ta đang chủ trì buổi lễ sắc phong phi tần, trong lòng vô cùng hồi hộp. Chu Nhu Tắc nhìn qua Huyền Lăng, thấy ánh mắt ngọt ngào đầy tình ý của hắn cũng bớt đi phần nào lo lắng.

Lý Trường tuyên đọc thánh chỉ, đại khái như sau: Nhân phi Chu thị, tấn vị Nhân Quý phi; Đoan Quý tần Tề thị phong làm Đoan phi; Cam Tiệp dư, tấn vị Tu nghi; Miêu Uyển nghi, thăng vị Dung hoa; Canh Lương đệ tấn vị Tần, phong hiệu là Xác.

Miêu thị vốn ngẩng mặt làm cao, tự cho rằng nhan sắc của Cam thị và Canh thị thua xa mình, hôm nay nghe được bản thân chỉ được thăng nửa cấp, mà Cam thị lại trở thành Tu nghi, Canh thị còn có thêm phong hào thì vô cùng chướng mắt. Nàng ta giận dữ, sắc mặt căng thẳng. Huyền Lăng liếc xéo nàng ta một cái.

Lễ bái xong xuôi. Một phi tần đứng dậy, kính rượu với Chu Nghi Tu, “Tần thiết chúc mừng Nhân Quý phi thăng vị.”

Chu Nghi Tu cũng nâng ly, đáp lại, “Đa tạ muội muội.” Nàng ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Huyền Lăng cười với nàng, “Ái phi, hảo tửu lượng!”

Nàng ra về thẹn thùng, “Nô tì hôm nay có hơi tùy hứng, mong Hoàng thượng bỏ qua.”

Huyền Lăng cũng nâng lên ly rượu, “Ái phi xưa nay trầm ổn, cẩn trọng, hiếm khi được tùy hứng như vậy. Trầm uống với nàng một chung, mong sao sau này ái phi và Uyển Uyển hòa hợp, đồng lòng quản lý hậu cung thuận hòa.”

Một người gọi “Ái phi”, một người gọi “Uyển Uyển”, đủ thấy tình ý phân biệt rõ ràng.

Chu Nhu Tắc đứng dậy, hướng Chu Nghi Tu kính rượu rồi nói, “Ly này ta mời muội muội. Đa tạ muội muội bấy lâu nay đã chăm sóc tốt cho Tứ lang.”

Trước mặt đông đủ mọi người, Hoàng hậu gọi Hoàng thượng hai tiếng “Tứ lang”. Chư phi trở mắt nhìn. Đế hậu quả thật tình thâm, xưng hô với nhau vô cùng thân thiết.

“Tỷ tỷ quá lời rồi, đây là bổn phận của nô tì.” Chu Nghi Tu khẽ nhấp chút rượu, còn lại đều lén đổ vào trong tay áo.

Miêu thị bất thành lĩnh đứng dậy, cười duyên đáng rồi thốt lời, “Hoàng hậu và Quý phi nương nương quả là tỷ muội thâm tình, khiến người khác ngưỡng mộ không kịp. Thủa xưa, Nga Hoàng – Nữ Anh cùng chung một chồng, nay Đại Chu ta cũng được như vậy, thực sự rất đáng mừng.”

Miêu thị vốn dĩ xinh đẹp tuyệt trần, giọng nói oanh oanh yến yến, lại nịnh hót đúng lúc. Huyền Lăng vì thế mà cũng bớt đi nửa phần bất mãn với nàng ta.

Đoan phi ngồi ở một bên, trên mặt thoáng qua chút ưu phiền, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Miêu thị cất cao giọng, nói tiếp, “Nghe nói, trước khi Hoàng hậu nương nương vào cung, sự vụ lục cung đều do Nhân Quý phi quản, không biết bây giờ người đã tiến cung rồi, Quý phi đã trả lại quyền cho nương nương chưa?”

Nàng ta vừa dứt lời, mọi ánh mắt nhất tề đổ về Chu Nghi Tu. Nàng cười nhẹ một cái rồi nói, “Miêu muội muội có hơi nôn nóng đấy.” Nghi Tu nghiêng đầu qua một bên, “Tiền Thu.”

Tiền Thu từ đằng sau tiến lên mấy bước, khom người hành lễ với Đế Hậu, cung kính bẩm báo, “Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu, Quý phi nương nương đã đem sự vụ lục cung viết lại đầy đủ, lát nữa sẽ sai người dâng lên cho Hoàng hậu.” Lời nói không chút lúng túng, Tiền Thu nói xong thì quay về chỗ một cách quy củ.

Chu Nghi Tu đứng dậy, nói với Chu Nhu Tắc, “Tỷ tỷ xin đừng trách muội. Vì việc phong hậu, khắp nơi đều rất nhiều thứ phải xử lý. Hôm qua, muội muội thức suốt đêm, vừa làm vừa sai người lo liệu, định rằng sau khi lễ sắc phong kết thúc sẽ tự mình đưa đến Châu Quang điện cho tỷ tỷ, chỉ là không

ngờ Miêu muội muội nóng vội hỏi trước. Nếu có gì sơ xuất, mong tỷ tỷ thứ tội.”

Nhu Tắc nào dám mở miệng trách cứ, liền vội đáp, “Muội muội nhọc công rồi. Chút việc nhỏ, không cần phải thành tội nghiêm trọng vậy đâu. Muội muội không đề cập tới, ta còn không có nghĩ qua đây.”

“Tỷ tỷ là Hoàng hậu, đứng đầu hậu cung. Vạn sự lớn nhỏ đều do tỷ tỷ quyết định. Muội muội chỉ là tạm thời mà thôi. Bây giờ tỷ đã vào cung, vật về với chủ, muội nên giao lại cho tỷ mới đúng.” Thái độ của Chu Nghi Tu thập phần kính cẩn, khiến người ta nghe không ra ý xấu.

Huyền Lăng rất hài lòng, nhìn hai người với vẻ mặt ôn hòa, “Ái phi là người thông minh, rất hiểu đại thể. Hoàng hậu mới vào cung, nơi này còn xa lạ với nàng ấy. Trẫm hạ lệnh, ban quyền cho Quý phi, cùng Hoàng hậu giải quyết sự vụ lục cung. Tỷ muội hai người đều đồng ý cả chứ?”

Nhu Tắc và Nghi Tu hướng hần thi lễ, đồng thanh đáp, “Nô tì tuân chỉ.”

Huyền Lăng đỡ lấy tay ái thể, “Đừng nghiêm trọng mấy nghi thức này quá.”

Miêu thị tưởng rằng nói hai ba câu có thể tạo nên hiềm khích giữa Quý phi và Hoàng hậu, nào ngờ Nghi Tu xử lý ôn hòa khiến cho nàng ta bị mất mặt. Nàng ta giận dữ, hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống.

Đàn sáo hòa âm, tấu lên khúc nhạc thanh nhã. Màn hồng lay động, đèn đuốc sáng choang. Châu ngọc, trâm cài trên tóc phi tần lóng lánh, muôn sắc muôn màu. Không khí thơm nồng mùi hương son phấn.

Chu Nghi Tu thân là Quý phi, đứng đầu các phi tần, địa vị chỉ dưới Hoàng hậu. Đoan phi ngồi ở xa, hướng nàng nâng ly rồi mỉm cười. Bên cạnh, Cam Tu nghi cũng kính rượu với nàng. Chu Nghi Tu nhìn những phi tần má lúm đồng tiền, mặt hoa da phấn, trong ánh mắt họ có bao phần chân thật chúc mừng, nàng đều biết cân nhắc rõ ràng. Rượu ngon, nhưng không thấy ngọt, pha vào đó là cay đắng xót xa.

Hoàng hôn buông xuống, Chu Nghi Tu cùng bốn phi tần vừa được tấn vị hồi cung thay y phục, chuẩn bị tham dự dạ yến. Đa phần các cáo mệnh phu nhân, nhóm nữ quyến được mời đến dạ yến này. Do đó, các nàng không cần phải mặc lễ phục, chỉ cần thay cung trang hợp với thân phận là được.

*Đoạn sau, là khi dạ yến đã kết thúc ^^

Nửa ngày ở lại chỗ kia, da mặt Chu Nghi Tu căng cả ra. Trở về điện Chiêu Dương, nàng liền được nữ hầu xoa lưng bóp vai. Một hồi sau, nàng đi vào nội thất, cởi bỏ lễ phục, chỉ mặc trường y màu bạc. Tú Hạ múc nước rửa mặt cho nàng. Tiễn Thu và Hội Xuân cùng nhau kiểm lại lễ vật mà các phủ đưa tới.

Chu Nghi Tu nửa nằm trên giường, uống mấy ngụm trà. Ban này, phi tần nào kính rượu cũng được nàng uống cạn, đầu lười vì thế mà tê rần. Bây giờ, nàng không nếm nổi món nào nữa.

Hội Xuân ghi lại lễ vật đưa đến cũng như người tặng lễ, Tiễn Thu kiểm tra xem đã đủ chưa. Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Hội Xuân kéo một hòm đầy trân châu Nam Hải đến trước mặt Nghi Tu rồi nói, “Đây là lễ vật từ nhà Miêu Tướng quân mang tới. Nương nương, người thấy sao ạ?”

Tú Hạ giúp chủ nhân rửa mặt bằng nước hoa hồng, vừa đưa khăn cho Nghi Tu vừa cả giận mà nói, “Hừ! Miêu Dung hoa đúng là kẻ không có mắt, dám ngang chân nương nương! Đồ của nhà nàng ta, không chừng là đồ có độc!”

Chu Nghi Tu liếc mắt một cái, “Màu sắc trơn láng, xem ra là hàng thượng phẩm. Miêu Phu nhân chắc cũng khó lắm mới tìm được thứ này. Lưu lại đi, về sau không dùng tới, nếu có cơ hội thì thưởng cho kẻ khác.”

Sổ sách của lục cung đều đã đưa qua Châu Quang điện của Chu Nhu Tắc. Nàng từ giờ không phải lo lắng mấy việc đó, sinh ra nhàn rỗi không ít. Mỗi ngày đều chơi đùa với con, còn có Đoan phi thi thoảng tới hàn huyên, đầu đến nỗi nhàm chán?

Qua buổi trưa, Tiễn Thu tiến vào, bẩm báo, “Nương nương, Văn thái y đến xem mạch bình an.”

“Ngày trước là Trương thái y cơ mà? Lúc nào thì đến Văn thái y... Bỏ đi. Gọi hần vào đây.” Chu Nghi Tu ngồi trên ghế, tay trái tì vào bàn. Dáng vẻ trầm tĩnh của một Quý phi.

Thái y theo sau Tiễn Thu bước vào, tay ôm hòm thuốc, quỳ xuống đất, hành lễ, “Vi thần Văn Thế Thanh, thỉnh an Quý phi nương nương.”

“Văn thái y không cần đa lễ. Bản cung thấy người rất lạ, hình như ta chưa từng gặp qua.”

“Hồi nương nương, vi thần chỉ mới vào Thái y viện mà thôi.”

“Vậy lúc đầu, người đảm nhiệm chức vụ gì, ở đâu?” Chu Nghi Tu âm thầm đánh giá hần, cảm thấy hình như đã gặp hần đâu đó rồi, nhưng nghĩ mãi một hồi, không nhớ nổi mình đã thấy hần bao giờ.

“Sư phụ của vi thần là Lâm thái y. Trước kia, thần ở kinh thành mở y quán chẩn bệnh. Sau đó, sư phụ cáo lão hồi hương, đề cử vi thần vào đây.”

Văn Thế Thanh nói chuyện ôn hòa, không tỏ vẻ giả vờ gian dối, trên trán hơi có mồ hôi, không rõ là trong điện quá nóng hay do hần quá hồi hộp.

“Thì ra là vậy. Ngươi đứng lên đi.”

“Tạ nương nương.”

Văn Thế Thanh lấy gối mềm đặt lên bàn, phủ khăn lụa trên cổ tay Nghi Tu rồi mới bắt mạch và nói, “Nương nương sau khi hạ sinh hoàng tử điều dưỡng rất tốt. Gần đây trời lạnh, tuy người có hơi ngủ nhiều, nhưng không đáng lo ngại.”

“Làm phiền thái y rồi.”

Chu Nghi Tu đánh mắt qua một cái, Tiễn Thu liền bỏ một nắm hạt bí đỏ vào hàu bao, nhét vào tay Văn Thế Thanh, “Thái y, nương nương chúng ta thỉnh ngài uống trà.”

“Không dám, không dám...” Văn Thế Thanh từ chối mãi không được, đành nhận lấy, vãi tạ Nghi Tu, “Vi thần tạ ơn nương nương ban thưởng. Vi thần cáo lui.”

“Tiễn Thu, tiễn Văn thái y.”

Một lát sau, Tiễn Thu quay về. Chu Nghi Tu liền phân phó nàng, “Ngươi đi điều tra hần ta một chút. Bản cung muốn biết, lời của hần ta có thể tin được bao nhiêu phần.”

Tiến Thu lĩnh mệnh đi ngay. Nàng ta vừa ra ngoài, Nhiễm Đông đã tiến vào, cúi đầu hồi báo, “Nương nương, Giang Phúc Hải* đã quay trở lại.”

“Bảo hần vào đây.”

*Giang Phúc Hải: Thái giám lãnh sự của Phụng Nghi cung.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mấy ngày trước, Chu Nghi Tu phái Giang Phúc Hải đi điều tra một việc, đó là tìm nhà mẫu thân của nàng, tức Mạnh thị. Chu thị chỉ xem Nhu Tắc là con gái trong nhà, bởi Chu lão gia chưa từng coi nàng là nữ nhi của hần. Nàng nhớ, lúc sinh thời, mẫu thân từng nhắc qua đôi chút về Mạnh gia. Do đó, nàng ra lệnh cho Giang Phúc Hải âm thầm tìm hiểu.

“Nô tài bái kiến Quý phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.” Giọng của tên thái giám lãnh sự eo éo vang lên.

“Đứng dậy đi.” Chu Nghi Tu nhắc chung trà lên, thổi nhẹ một cái, hơi nước lượn lờ vờn quanh. Khuôn mặt nàng như có sương mù huyền ảo.

“Tạ nương nương.” Giang Phúc Hải đứng lên, khoanh hai tay, chờ lệnh của chủ tử.

“Làm đến đâu rồi?”

“Hồi nương nương, nô tài tìm kiếm ngày đêm, phụ mẫu của Tam phu nhân (Mạnh thị) vẫn còn sống, con cháu đông đúc, an hưởng tuổi già.” Giang Phúc Hải cung kính, trả lời lưu loát, không có nửa điểm giấu diếm.

Nghe được tin rồi, Nghi Tu vô cùng xúc động. Nàng lấy khăn chấm lên mi mắt, con ngươi lóe lên tia sáng nhìn về phía Giang Phúc Hải, “Ngươi làm rất tốt, không uổng công bản cung coi trọng ngươi. Có điều, ngươi phải nhớ cho rõ, việc này không được để lộ ra khỏi Phụng Nghi cung. Bằng không, e là không ai giữ được mạng...”

Chu Nghi Tu đối với tên nô tài phản chủ* này ở kiếp trước cũng không dám tin nhiệm nhiều. Nếu không phải hiện tại nàng nắm trong tay tính mạng của cả nhà hần, hần làm sao dám tận tâm như vậy chứ?

*Trong *Hậu cung Chân Hoàn truyện*, Giang Phúc Hải sau khi bị đưa vào Thận Hình Ty tra tấn, cuối cùng đã khai ra toàn bộ sự thật rằng năm xưa, Thuận Nguyên Hoàng hậu bị chủ tử của hần giết hại.

Giang Phúc Hải quỳ xuống đất, dập đầu, “Nô tài nguyện vì nương nương vào sinh ra tử, chết ngàn lần cũng không hối tiếc!”

Chu Nghi Tu thu hồi tia nhìn sắc bén, trở lại dáng vẻ hiền lành. Nàng nói, “Ngươi không cần phải chết ngàn lần như thế. Ngươi chết rồi, ai sẽ làm Đại Tổng quản của Phụng Nghi cung đây? Tốt nhất, ngươi giữ mồm giữ miệng cho ta, biết cái gì nên, cái gì không nên làm, bản cung tuyệt đối không bạc đãi ngươi.”

Vừa dứt lời, nàng liền truyền gọi, “Nhiễm Đông.”

Một cung nữ tướng mạo bình thường, giản dị đến mức khó tin bước vào, “Nương nương, người có gì phân phó ạ?”

“Đem trân châu Nam Hải mà Miêu Tướng quân đưa tới, xâu thành một chuỗi, thưởng cho Giang Phúc Hải.”

Nhiễm Đông tuân lệnh, trao cho tên thái giám lãnh sự chiếc hộp gỗ khắc hoa văn tinh xảo. Nghi Tu cất lời, “Đây là phần thưởng của ngươi. Nhận lấy đi.”

“Tạ ơn nương nương.” Giang Phúc Hải mắt sáng cả lên khi nhìn thấy mấy viên trân châu to tròn, láng bóng. Chu Nghi Tu biết rõ, nàng có thể dùng tiền mua được hân, dĩ nhiên người khác cũng có thể. Vì vậy, nàng không muốn dùng tới hân lần thứ hai.

“Nương nương, người có gì cần nô tài đi làm nữa không ạ?”

“Không cần. Họ đều sống rất tốt, bản cung cũng an tâm rồi. Người ở thôn quê, không có việc gì đâu. Ngươi lui xuống đi.” Chu Nghi Tu không kiên nhẫn, vẫy vẫy tay, ý bảo hân ra ngoài.

Giang Phúc Hải không ngờ được, chuyến này đi được thưởng lớn như vậy. Hân nghĩ, bán số trân châu này đi sẽ thu được món tiền khổng lồ, nhất thời vui đến tít mắt, liền lặng lẽ ôm hộp gỗ rời khỏi điện Chiêu Dương.

“Nhiễm Đông, bản cung tự mình viết một phong thư, ngươi giúp ta đưa ra bên ngoài. Nếu có kẻ tò mò hỏi, cứ nói là nhũ mẫu ngươi bệnh nặng, bản cung cho phép ngươi về chăm sóc, đợi bà ấy khỏe lại rồi mới hồi cung.” Chu Nghi Tu nói một hồi rồi dặn dò, “Mọi sự phải cẩn thận.”

“Nhị Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định làm tốt việc này.” Nhiễm Đông gọi Nghi Tu như khi còn ở Chu gia.

Nhiễm Đông được nàng xem như người thân ở kiếp này. Nàng ta là nha hoàn hồi môn của Mạnh thị, con gái của Nhũ mẫu Nghi Tu. Thuở nhỏ, nàng ta và nàng cùng nhau lớn lên. Tiễn Thu và Hội Xuân là sau này được mua về. Nhiễm Đông không phải người thông minh, nhan sắc bình thường. Kiếp trước, Nghi Tu coi thường nàng ta, thi thoảng chỉ phái đi làm mấy việc vặt. Nào ngờ, Kỳ tảo Quân Văn Uyên mưu hại Chân Huyền không thành, cuối cùng, Nhiễm Đông vì chủ tử mà gánh tội, bị trục xuất khỏi cung, chết trong đêm lạnh đầu đường.

Đời này, Nghi Tu nhất mực coi trọng Nhiễm Đông, đưa bạc cho nàng ta, bảo nàng ta cùng nhũ mẫu đến chỗ khác ở, tránh cho Đại phu nhân làm khó dễ. Bên ngoài nhìn ngoài, chỉ thấy Nhiễm Đông có ở Chiêu Dương điện cũng được mà không có cũng chẳng sao, đâu biết được nàng ta chính là người thay chủ tử lưu ý nhất cử nhất động của lục cung. Hai người cùng nhau lớn lên, nàng ta rất có cảm tình với Mạnh thị, càng trung thành hơn với Nghi Tu. Vì vậy, việc liên lạc với Mạnh gia bên ngoài, Nghi Tu chỉ tin tưởng và sai một mình Nhiễm Đông đi làm.

Nhiễm Đông ngay lập tức rời cung, mang theo phong thư của chủ tử.

Đời trước, Mạnh thị qua đời, nhà mẹ cũng không được tin. Ngày đó, Chu Nghi Tu chỉ muốn quên đi thân phận thứ xuất của mình, chưa bao giờ nghĩ tới việc đi tìm họ. Bởi lẽ, Mạnh thị làm thiếp cho người ta, thanh danh chẳng tốt lành gì, hơn nữa còn bị thất sủng trong phủ, cuộc sống vạn phần khổ sở, một phong thư cũng chẳng dám sai người đem về. Mạnh gia chỉ là phú hào ở thôn quê, so với Chu thị kém xa phân lượng. Cứ như vậy, nàng và Mạnh gia cắt đứt liên lạc.

Trải qua một đời dài, bị người nhàn tâm vứt bỏ, Chu Nghi Tu quyết không bao giờ tin tưởng Huyền Lăng và Chu gia nữa. Nàng muốn tìm kiếm huyết mạch tình thân, nếu như trong họ tộc có nhân tài, nàng có thể quan tâm, chiếu cố, họ sẽ nhất mực nghe nàng. Ở nơi Từ Cẩm Thành lạc lõng, nàng cũng không đến nỗi đơn độc.

Màn đêm yên tĩnh. Gió lạnh từ cửa sổ lùa vào, lay động tấm rèm châu, phát ra tiếng leng keng.

Chu Nghi Tu tựa người vào giường, hồi tưởng lại năm đó, Đại phu nhân ức hiếp mẫu tử nàng. Trí nhớ hiện về, nàng hận đến nổi suýt nữa đã bấm móng tay đến chảy máu.

Điều thị*, kiếp này không khiến nữ nhi ngươi sống dở chết dở cũng uống công ta trùng sinh trở về!

*Chu phu nhân, mẫu thân của Chu Nhu Tắc. Họ Điều là khi chưa xuất giá

Ở thành Biện Châu, Mạnh gia rất có tiếng. Ở thôn quê, họ cũng là phú hào. Mạnh lão gia có một con gái, đặt tên Lôi Nương. Lôi Nương chính là mẫu thân của Nghi Tu. Năm xưa, nàng cố chấp gả cho Chu lão gia, dù làm thiếp cũng cam tâm tình nguyện. Mạnh gia xấu hổ tột cùng, từ đó ít lui tới xóm làng. Nếu không phải vì hôn sự về sau của Mạnh Nhân, Mạnh lão gia sẽ chỉ ở thôn quê an dưỡng tuổi già, tuyệt đối không về lại thành.

Mạnh lão gia hiện đã hơn năm mươi tuổi, sớm đẻ nhi tử và nhi tức* Vương thị lo liệu mọi sự trong nhà, còn mình và thê tử Tô thị an tâm làm thái thái.

*con dâu

Mạnh Nhân là con trai độc nhất trong nhà, lúc còn trẻ từng thi đỗ Tú tài, nhưng sau đó thì trượt mãi, cuối cùng quyết định chuyên tâm quản lý sản nghiệp của gia tộc để lại. Hân cùng Vương thị sinh được hai nam một nữ. Trưởng tử Khải Thái lớn hơn Nghi Tu một tuổi, trời sinh có khả năng đọc sách, còn ít tuổi đã đỗ Cử nhân.

Nghe quản gia bẩm báo rằng bên ngoài có cổ nhân cầu kiến, Mạnh Nhân nghi ngờ một hồi nhưng cũng mời vào. Đó là một phụ nhân* hơn ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, đi cùng nữ tử còn trẻ, hình như là nữ nhi của nàng ta.

*Có thể hiểu là người phụ nữ đã có chồng

“Không biết vị đại tẩu này tìm ta có việc gì?”

Phụ nhân bảo nữ nhi hành lễ. Nữ tử trẻ tuổi cúi chào Mạnh Nhân rồi nói, “Nhiệm Đông thỉnh an cữu lão gia.”

“Bình nhi, người còn nhận ra ta không?” Lời nói của phụ nhân có hơi xúc động, vừa mở miệng đã gọi nhũ danh từ nhỏ của Mạnh Nhân. Lúc còn bé, sợ hấn khó nuôi, Mạnh lão gia gọi hấn là “Bình Ca”, kẻ hầu người hạ trong nhà đều kêu hấn như vậy.

Mạnh Nhân giật mình, hỏi lại, “Người là người phương nào? Vì sao biết tên ta lúc nhỏ?”

Nước mắt tràn mi, phụ nhân quý xuống rồi nói, “Ta là nha hoàn của Đại Tiểu thư (Tam phu nhân), Ngọc Châu. Cách biệt hai mươi năm, quả nhiên thiếu gia đã không nhận ra ta nữa rồi.”

Mạnh Nhân nghe xong thì hiểu, thì ra chính là thị tỷ tâm phúc của tỷ tỷ. Hấn vội vàng sai người gọi phụ mẫu đến, báo rằng có tin tức từ tỷ tỷ.

Mạnh lão gia và lão phu nhân đến, hai người nhận ra Ngọc Châu. Hốc mắt của Mạnh lão phu nhân đỏ cả lên, bà khóc nức nở rồi nói, “Lôi Nương đi đã hơn hai mươi năm, một phong thư cũng không có gửi về, chẳng biết bây giờ nàng ra sao nữa...”

Mạnh lão gia lạnh lùng gạt đi, “Nàng chớ mong mỏi chúng ta, muốn bay đi thật xa, còn hỏi nàng nữa làm gì?!” rồi xoay qua nhìn Ngọc Châu, “Nếu là nàng phải người tới thỉnh an thì thật đúng là về với thêm chuyện! Ta không có nữ nhi vô tâm như nàng!”

Ngọc Châu lau nước mắt, “Lão gia, người nói oan cho tiểu thư rồi. Nàng không phải không muốn gửi thư về, mà là không thể gửi...”

Mạnh lão phu nhân vừa nghe, liền vội nói, “Lôi Nương gặp chuyện sao? Có phải Chu phu nhân đối với nàng không tốt? Ta đã bảo mà, làm thiếp nào được sống dễ dàng...”

Mẫu thân của Nghi Tu dẫu sao cũng là trưởng nữ của Mạnh lão gia, năm xưa là hòn ngọc được ông nâng niu trân quý. Nghe vậy, ông trở nên giận dữ, “Sống không được thì cứ về đây! Nàng dù có bị hù đi nữa, chúng ta sẽ chăm sóc nàng cả phần đời còn lại...!”

Ngọc Châu càng thêm nức nở, quý trên mặt đất, khóc không thành tiếng, “Lão gia, phu nhân... Tiểu thư... Tiểu thư... Tiểu thư đã qua đời sáu năm rồi...”

Lời nói ra tựa như sét đánh ngang tai. Mạnh lão phu nhân chịu không nổi nữa mà ngất đi. Mấy nha hoàn vội tới đỡ bà, quạt quạt hồi lâu, cho bà uống ly trà. Bà vừa tỉnh lại thì khóc rống lên, “Lôi Nương tội nghiệp của ta, đến khi chết cũng không được gặp mặt mẫu thân một lần... Người đầu bạc như ta phải tiễn kẻ đầu xanh...!”

Mạnh lão gia dờ dả người. Lâu lắm rồi không có tin tức nữ nhi, bây giờ lại nhận được tin nữ nhi đã chết. Ông không biết phải làm sao cả, thất thần hồi lâu.

Mạnh Nhân và tỷ tỷ, từ nhỏ, hai người rất thân thiết. Nghe được tin, hấn vô cùng thương tâm, liền nói với Ngọc Châu, “Người nói ta nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Châu kể lại một loạt, từ lúc Lôi Nương đến Chu phủ đến khi nàng mất. Hai mắt Mạnh lão gia đỏ cả lên, hấn không thể đánh chết kẻ bạc tình của Chu thị.

“Tiểu thư mất đi, một cái khăn tang cũng không được treo. Nhị Tiểu thư phải cầu xin Đại phu nhân hồi lâu, bà ta mới cho nàng để tang trong linh đường, nhưng không được đốt vàng mã, tùy tiện tìm một cỗ quan tài chôn vội...”

Mạnh lão gia không chịu nổi tên họ Chu ham mê hư vinh kia, giờ lại còn nghe được kết cục thê lương của nữ nhi, nhất thời cõi lòng đau đớn khôn xiết, nước mắt lưng tròng.

“Vậy bây giờ, ngoại tôn nữ* đáng thương của chúng ta ra sao?” Mạnh lão phu nhân nghe nói nữ nhi còn sinh ra một đứa con gái, liền cảm thấy thương yêu Chu Nghi Tu.

*Cháu ngoại

Nhiệm Đông lấy trong người ra phong thư của chủ tử. Mạnh lão gia mở ra, thấy trước mắt một cái túi, bên trong là chiếc vòng xâu ngọc thạch, hạt đá nhỏ vàng xen kẽ. Mạnh lão phu nhân nhận ra ngay lập tức, “Đây là ta tự tay làm cho Lôi Nương đây mà?! Năm xưa, ta bảo nàng giữ bên người...” Nói chưa hết, bà đã nghẹn ngào.

Mạnh lão gia đã có tuổi, gặp phải đã kích lớn như vậy, mắt nhìn chữ không còn rõ nữa, liền để cho con trai xem. Mạnh Nhân đọc qua phong thư. Nét chữ rất đẹp, có khí khái. Hấn không khỏi khâm phục tính cách cứng cỏi của người viết. Chết nữ của hấn không giống như tỷ tỷ hiền lành yếu đuối.

Trong thư, Nghi Tu không nói mình được gả vào cung, chỉ nói bản thân gả cho quan lớn ở kinh thành. Đích mẫu sắp tâm phá hoại, khiến cho nàng từ chính thê trở thành tiểu thiếp. Hiện tại, vấn đề đóng thuyền, nàng chỉ ngóng trông ngoại tổ gia* sớm ngày phong quang, khiến nàng thêm phần hãnh diện, cũng là an ủi mẫu thân trên trời có linh thiêng.

*Nhà ngoại

Nhiệm Đông nói, “Nhị Tiểu thư nay đã xuất giá, hiện thời tạm hài lòng, phu gia* cũng không khó xử nàng. Chỉ là trước khi lâm chung, phu nhân đã từng nhắc nhở, nên chúng ta mới trở về báo tin cho mọi người.”

*Ý nói người chồng, ở đây là Huyền Lăng

“Ngoại tôn nữ đáng thương của ta, sao nàng và Lôi Nương lại không khác gì nhau đến thế? Cùng là thiếp thất... Chu gia đáng hận kia, tùy ý đưa đây mẫu tử nàng, bảo sao lòng ta không đau cho được...” Mạnh lão phu nhân vỗ ngực liên hồi, nói trong đau đớn.

“Lão phu nhân, người đừng buồn nữa. Tuy tiểu thư không được làm chính thất, nhưng bà* rất thích nàng, nàng cũng không đến nỗi khổ sở. Lần này ta tới báo tin, một là mong hai vị nên bi thương, hai là, phu gia ở kinh thành, quy củ rất nghiêm, tiểu thư không dễ dàng ra khỏi phủ được. Nàng bảo ta mang tới chút lễ vật, đây là chút lòng hiếu kính trưởng bối của nàng. Tiểu thư có nói, ngày sau, nếu con cháu trong nhà có lên kinh ứng thí, chắc chắn nàng sẽ tận tâm giúp đỡ. Xin mọi người đừng xa lánh nàng.”

Nhiệm Đông vừa dứt lời, liền gọi người mang vào mười hòm gấm vóc thịnh hành nhất trong kinh thành cùng mấy hộp trân ngọc và đặc sản trân quý, tất cả đặt ở ngoài sảnh.

Mạnh Nhân nói, “Bản thân ngoại sinh nữ* sống cũng không dễ dàng, mấy thứ này tốn kém nhiều bạc, chúng ta không dùng đâu, bảo tiểu thư ngoi giữ lại, ngoi chỉ truyền tin là được rồi.”

*Cháu gái, gọi hân là cữu cữu

“Lễ khinh tình ý trọng*. Tiểu thư nói, hai mươi năm qua không lui tới với ngoại tổ gia là do lúc nhỏ nàng không biết đến mọi người, bây giờ biết được mình còn có thân nhân, tất thấy những thứ này đều là lòng hiếu thảo của nàng, mong mọi người đừng từ chối.”

*Ý nói, quan trọng là tình nghĩa bên trong

“Các nàng đừng sá xa xôi tới đây, bảo các nàng mang về cũng không hay lắm. Thôi thì chúng ta nhận lấy, nhưng sau khi trở về, ngoi phải nói với Nghi Tu, lần sau đừng làm vậy, chúng ta không phải nhận nữ nhi để lấy phú quý sang giàu. Chỉ cần nàng sống tốt, nàng đã hiếu thuận với chúng ta rồi.” Mạnh lão phu nhân lau nước mắt rồi nói, có hơi hờn giận.

“Lão phu nhân yên tâm. Ta nhất định chuyển lời của người cho tiểu thư.” Nhiệm Đông quỳ gối thi lễ.

Từ đó về sau, cửa lớn Mạnh gia rộng mở. Trưởng tử của Mạnh Nhân – Mạnh Khải Thái đậu Nhị giáp Tiến sĩ. Lúc Huyền Lăng phong hân làm quan Ngự sử, mới biết hân là biểu ca của Nhân Quý phi. Mạnh Khải Thái sau này quả thực là tâm phúc giúp Chu Nghi Tu diệt trừ họa lớn. Nhưng đó là chuyện sau này, tạm thời chúng ta không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nhiệm Đông phục mệnh xong liền trở về, thuật lại với chủ tử về toàn bộ sự việc. Nghi Tu sau khi nghe chuyện, không khỏi lắc đầu thở dài, “Nếu năm đó mẫu thân không cãi lời ngoại tử phụ, sẽ không rơi vào kết cục như thế này...”

Kiếp này, nàng tìm đến Mạnh gia. Trước mắt, hai bên đã nói lại chút tình thân máu mủ ruột rà, nhưng bấy nhiêu vẫn chưa đủ sức ảnh hưởng đến cuộc sống về sau của nàng. Nàng hiện tại vẫn là Nhân Quý phi đoan trang hiền thực, ung dung nhân nhã; hảo muội muội của Hoàng hậu; sinh mẫu của Đại Hoàng tử Dư Phong.

Nhu Tắc từ khi tiến cung đến nay, tình cảm với Huyền Lăng càng lúc càng nồng nàn, nhất thời độc chiếm quân sủng. Đêm nào Hoàng thượng cũng ghé qua cung Cam Tuyền. Mấy phi tử khác vô vô ngóng trông, thăm oán hận Hoàng hậu dụ dỗ để vương, thân là người đứng đầu hậu cung mà không biết khuyên Hoàng thượng nên mưa móc ban đều. Dĩ nhiên, tức thì tức, họ cũng chỉ dám nói sau lưng người khác. Mỗi sáng, cả đám oanh oanh yến yến, mặt mũi tươi cười đi thỉnh an Hoàng hậu. Họ đâu có ngờ tới mức động vào nàng ta lúc này. So với việc về sau Hoa phi tiến cung (ở kiếp trước), hậu cung hiện thời yên bình đến lạ, khiến Chu Nghi Tu thích thú vô cùng.

Một ngày nọ, nàng phái Hội Xuân đi thỉnh Đoan phi đến cùng phẩm trà. Hội Xuân đi một hồi rồi trở về bẩm báo, “Nương nương, bệnh cũ của Đoan phi tái phát, hiện đang nằm nghỉ trên giường, e là không đến được.”

Chu Nghi Tu cảm thấy có gì đó ngoài ý muốn. Thân thể Đoan phi quả thực không khỏe ngay từ lúc đầu. Kiếp trước, nàng ta bị Hoa phi ép uống canh hoa hồng, dẫn đến không thể sinh con. Thái y viện không dám chữa, cứ vậy mà bệnh tật kéo dài, lâu lâu tái phát một lần. Ý trời... Nghi Tu thở dài, đứng dậy rồi nói, “Tiển Thu, bản cung muốn qua điện Phi Hương.”

Điện Phi Hương và điện Chiêu Dương cách nhau một khoảng khá xa, đường đi ngang qua Mật Tú cung. Lúc này, chỉ có vài mỹ nhân, tiểu nghi không được sủng hạnh ở lại đây, so với Mật Tú cung xoa hoa đẹp đẽ của Hoa phi kiếp trước vô cùng kém xa. Nghĩ tới chuyện cũ, Nghi Tu hơi nhẩn mày, cước bộ mỗi lúc một nhanh hơn.

Cách Mật Tú cung không xa là một hồ nước. Tiết trời bây giờ lạnh lẽo, đa số cá nuôi đều ở dưới đáy hồ. Vì thế, rất ít phi tần có hứng thú đến đây ngắm cảnh, chỉ có hai tiểu thái giám túc trực quét lá. Bất thành lĩnh, có tiếng la hét ầm ĩ vang lên. Tiễn Thu cảm thấy bất mãn liền nói, “Mật Tú cung trước mắt chưa có chủ*, vậy mà vị nào lại không hiểu quy củ thế kia không biết.”

*Cung chủ, thường từ Chính tam phẩm trở lên mới được ban quyền làm chủ một cung.

“Chúng ta qua đó xem thử.” Chu Nghi Tu lên tiếng.

Nàng vừa tới gần, đã nghe giọng nói thanh thúy vang lên.

“Dung hoa minh giám. Vừa rồi Thái Ngọc đựng phải nô tỳ, nô tỳ mới sơ ý làm đổ ấm trà, khiến váy của Dung hoa bị ướt. Nô tỳ không có ý mạo phạm”

Miêu thị thốt ra lời lẽ đanh đá, “Phạm lỗi chính là phạm lỗi! Còn dám ngụy biện? Xác Tàn*, người quản nô tỳ của người như thế đấy à?!”

*Canh Tĩnh Ngôn, tấn vị Tàn, phong hiệu Xác; không phải tên Xác Tàn.

“Nương nương, người định qua đó sao?” Nghe Tiễn Thu hỏi, Chu Nghi Tu chỉ lắc đầu, ý bảo nàng ta đừng vội.

Xác Tàn là người nhất gan, liền thừa dịp, “Xin tỳ tỳ đừng trách phạt Thúy Quả. Muội muội sẽ bồi tội với tỳ tỳ.”

Miêu thị càng lúc càng chua ngoa, “Bản cung dĩ nhiên không so đo với một tiểu nô tỳ không hiểu lý lẽ, nhưng Xác Tàn à, người phải gọi ta một tiếng Dung hoa mới phải. Ở đâu ra kiểu xưng hô tỳ tỳ muội muội vậy hả? Đúng là thiếu quy củ.”

“... Tàn thiếp quản giáo hạ nhân không tốt, xin Dung hoa thứ tội.”

Chu Nghi Tu đứng hơi xa, tuy không nhìn thấy, nhưng nàng cũng cảm nhận được vẻ mặt thống khổ đến mức nào của Xác Tàn.

Thúy Quả sợ chủ tử chịu khổ, vội quỳ xuống, “Là nô tỳ đã phạm sai, chuyện này không liên quan tới tiểu chủ của nô tỳ. Xin Dung hoa lượng thứ!”

Miêu thị thấy người khác lùi một bước liền muốn tiến thêm một bước, “Nếu đã vậy, ta sẽ thay Xác Tàn quản giáo con tiện tỳ như người, cho nàng ta biết thế nào là quản hạ nhân cho tốt!”

Nàng ta vừa giơ tay lên định tát, đã nghe tiếng ho khan vang lên từ đằng sau. Miêu thị quay lại, nhìn thấy Nhân Quý phi thì phát hoảng. Đám người nhất tề hướng Chu Nghi Tu hành lễ, “Nhân Quý phi nương nương vạn phúc kim an!”

“Đứng lên đi.” Nghi Tu làm ra vẻ không để ý, hơi nâng tay vẫy vẫy rồi nói, “Miêu muội muội đây là đang làm cái gì vậy?”

Miêu thị đắc ý, liền thừa, “Nô tỳ của Xác Tàn dám làm ướt váy của nô tì. Nô tì muốn thay chủ tử nàng ta giáo huấn một chút.”

Chu Nghi Tu liếc nhìn váy nàng ta, thấy chỗ ướt chỉ cỡ một cái móng tay, nàng chậm rãi nói, “Muội muội giáo huấn nô tỳ không sai. Có điều, nắng nàng một hai câu đề nàng nhớ kỹ là được, không cần thiết phải động thủ.”

“Nếu nô tì không đánh nàng, nàng sao có thể nhớ? Huống hồ, nàng da dày thịt béo, hai bạt tai chẳng sao cả.” Miêu thị đáp lời với vẻ khinh thường.

“Quân lệnh như núi, muội muội tất hiểu câu mưa dầm thấm đất. Nhưng mà, nơi đây là hoàng cung, không phải quán doanh. Và lại, lần trước Hoàng thượng cấm túc muội muội vì tội đánh mắng phi tần, mới đó đã quên rồi sao? Nếu đã thế, chi bằng để Hoàng thượng đánh muội vài cái, muội mới nhớ giáo huấn của người. Muội xem, như vậy có hay hơn không?”

Đám thị tỳ không nhịn được, che miệng cười trộm. Miêu thị tức giận, trừng mắt nhìn Chu Nghi Tu, mặt đỏ cả lên. Tiễn Thu thấy vậy liền quát lớn, “Dung hoa sao dám dùng ánh mắt đó với Quý phi nương nương? Chẳng lẽ người không hiểu rõ tôn ti? Quý phi nương nương cư vị chính nhất phẩm, Dung hoa chỉ là chính tứ phẩm mà thôi. Lễ nghi quy củ, người đã quên cả rồi sao? Còn nữa, Dung hoa nên tự xưng mình là “tần thiếp” mới đúng, hai chữ “nô tì” kia, chỉ có Quý tần chính tam phẩm trở lên mới được phép dùng!”

Miêu thị bị Tiễn Thu dạy dỗ, mặt hết thể diện, trong lòng vô cùng oán giận liền nói, “... Tần thiếp hồi cung thay y phục, không thể bồi nương nương ngắm cảnh. Tần thiếp cáo lui.”

“Lui đi.” Chu Nghi Tu lười đầu vờ mồm với nàng ta. Miêu thị cùng tỳ nữ vội vàng khuất dạng, nàng ta không cam lòng chút nào.

“Tần thiếp đa tạ Quý phi nương nương”. Xác Tàn hành lễ, bái tạ Nghi Tu.

Nghi Tu bảo Tiễn Thu đỡ Xác Tàn đứng dậy rồi nói, “Bản cung gần đây không khỏe, ít ra ngoài nên không biết Miêu Dung hoa ương ngạnh đến mức này. Muội muội chịu ủy khuất rồi, về sau tránh mặt nàng ta một chút.”

Xác Tàn nức nở, “Tần thiếp xin nhớ kỹ. Lúc này, nàng ta thực sự cố tình gây khó dễ cho tần thiếp, nếu nương nương không ra mặt giúp đỡ, tần thiếp đã

bị nàng ta làm cho nhục nhã...”

“Muội quá lời rồi. Chúng ta đều là tỳ muội, cùng hầu hạ Hoàng thượng, theo lý mà nói nên thuận hòa mới đúng.” Chu Nghi Tu nhìn qua Thúy Quả rồi nói, “Ngươi là một nha đầu dám làm dám chịu, rất tốt. Tiễn Thu, thường cho nàng chút bạc. Sau này nhớ phải hành sự cẩn thận, đừng để tiểu chủ ngươi phải chịu khổ lần nữa.”

“Nô tỳ xin ghi nhớ, nô tỳ nhất định tận tâm hầu hạ tiểu chủ.” Thúy Quả nhận thưởng, vẻ mặt tràn đầy vui mừng.

“Bản cung còn có việc, không tiện lưu lại đây. Trời nổi gió rồi, muội muội nên hồi cung đi, đừng để bản thân nhiễm lạnh.” Lời nói của Nghi Tu vô cùng bình dị, gần gũi, không có vẻ giả vờ của người cư vị phẩm cao.

Xác Tần vô cùng cảm kích. Sau khi nàng ta lui xuống, Tiễn Thu mới nói với chủ tử, “Nurong nurong cho nàng phần ân tình cũng tốt, để sau này nàng vĩnh viễn ghi ơn tận đáy lòng. Đại Tiểu thư kia thì không được như nurong nurong, mai này xem ra chẳng có ai một lòng hướng đến ả ta đâu.”

“Theo như bản cung sơ tính, hai tháng qua, Hoàng thượng không có đêm nào ngủ lại chỗ mấy phi tần khác.” Nghi Tu hồ hững nói.

“Hoàng hậu giữ rịt lấy Hoàng thượng. Thái hậu càng lúc càng không vừa lòng. Ngày dài tháng rộng, ắt hậu cung bất mãn không yên.” Tiễn Thu nói với giọng vô cùng khinh bỉ. Hành động của Chu Nhu Tắc hôm nay, cũng chính là mầm mống cho sóng gió ngày sau.

“Ngươi để ý quá. Đừng vội nhúng tay vào. Lục cung là do Hoàng hậu quản, nếu có chuyện xảy ra, ai nấy đều sẽ tìm tới nàng ta cả thôi.” Chu Nghi Tu không để lộ buồn vui trên mặt, nàng đang rất mong chờ màn diễn sắp tới.

Đoan phi đang ở trong điện Phi Hương. Thị tỳ Cát Tường thấy người đến thì vội hành lễ, “Nhân Quý phi nurong nurong kim an.”

“Nurong nurong các người đã khỏe hơn chưa?” Chu Nghi Tu hỏi han.

Cát Tường trả lời, “So với lúc phát bệnh, bây giờ người đã ổn hơn rồi ạ.”

Nghi Tu đi sâu vào trong điện. Nàng thấy Đoan phi chỉ mặc y phục trắng thuần giản đơn, còn định tiến lên hành lễ với nàng thì liền ngăn cản, “Tỷ tỷ mau nằm xuống. Nơi đây không có người ngoài, tỷ không cần phải hành lễ với muội.”

Đoan phi tựa đầu vào giường, giọng nói yếu ớt, “Chỉ là bệnh cũ tái phát, khiến muội muội phải đi một chuyến, làm khó muội rồi.” Nàng ta nói xong liền ho khan hai tiếng.

Chu Nghi Tu hỏi, “Tỷ tỷ đã uống thuốc rồi, sao sắc mặt vẫn tái nhợt như vậy?”

“Hồi Nhân Quý phi, nurong nurong từ trước đến giờ luôn uống thuốc do Trương Thái y kê, nhưng bệnh vẫn không dứt.” Cát Tường vội nói.

“Lắm miệng.” Đoan phi trách yêu Cát Tường, rồi cười với Nghi Tu, “Ngày trước ta chiều nàng quá, để muội muội chê cười rồi.”

“Tỷ tỷ sao lại nói vậy? Cát Tường quan tâm tỷ, nha đầu tốt như vậy hiếm có lắm!” Chu Nghi Tu lại nói, “Trương Thái y ở Thái y viện đã lâu, khó tránh khỏi nảy sinh chút tâm tư*.” Nàng quay đầu, phân phó, “Truyền Văn Thái y đến.”

*Ý nói lão là con cáo già, chữa không tận tâm, không cầu công lao, chỉ cầu hư vinh mà thôi.

Tiến Thu vâng mệnh, vội đến Thái y viện. Đoan phi hơi ngại, liền nói, “Để muội muội lo lắng rồi.”

Chu Nghi Tu cười, nói, “Tỷ tỷ khách khí quá. Văn Thái y là đồ đệ của Viện thừa Thái y viện đã cáo lão hồi hương, mỗi ngày đều đến bắt mạch bình an cho muội. Y thuật của hắn không có gì đáng ngại. Hắn cũng là người thành thật, không giống lão già ba phải* kia.”

*Ý nói Trương Thái y

“Thật ra, tỷ tỷ chỉ sợ là tên lang băm chữa sai bệnh...” Đoan phi nghe vậy thì vuốt cằm.

Thời gian trôi qua nửa nén hương, Tiễn Thu mới dẫn người đến. Văn Thế Thanh hướng Nghi Tu và Đoan phi hành lễ. Chu Nghi Tu nói với hắn, “Không cần đa lễ. Ngươi mau xem bệnh cho Đoan phi đi.”

Văn Thế Thanh cẩn thận bắt mạch, mày hơi nhíu lại. lát sau, hắn mới đứng dậy, thưa dạ, “Hồi nurong nurong, Đoan phi nurong nurong mắc phải hen suyễn, ăn theo phương thuốc của Trương Thái y là chữa đúng bệnh, có điều, phương thuốc này thiên về ôn hòa*, cơ thể vì thế mà kháng lại, nên uống mãi không khỏe. Vì thân sẽ kê một phương thuốc khác để trung hòa được tính của thuốc cũ. Ngày thường, Đoan phi nurong nurong nên ăn bạch quả nhiều hơn, kết hợp uống thuốc, tránh dùng đồ có nhiều dầu mỡ.”

*Không chữa hết bệnh cũng không làm bệnh nặng thêm. Loại thuốc này giống như tạo điều kiện cho bệnh phát triển, nhưng khi uống thuốc vào liền giảm bệnh, cứ như vậy mà không hết được.

“Làm phiền thái y.” Nghi Tu lên tiếng, Tiễn Thu liền đưa cho hắn một cái hầu bao, mà Đoan phi cũng bảo Cát Tường đưa một thỏi vàng để thưởng, thậm chí sai người tiễn bước Văn Thế Thanh ra ngoài.

“Đa tạ muội muội. Không có muội, ta không biết đến khi nào bệnh này mới hết được.” Đoàn phi vỗ vỗ bàn tay của Chu Nghi Tu.

“Tỷ tỷ khách sáo rồi, chút việc nhỏ mà thôi. Tỷ tỷ yêu thương Phong nhi, còn tự tay may quần áo cho hắn, muội muội nghĩ đến vô cùng cảm kích.” Nhắc tới con, ánh mắt của Nghi Tu tràn đầy tình yêu thương của người mẹ.

“Phong nhi là đứa nhỏ khiến người ta vừa gặp đã yêu, muội muội thực là người có phúc.” Đoàn phi không có con, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

“Ngày khác, đợi tỷ tỷ hết bệnh, muội muội sẽ bông Phong nhi qua đây. Hắn nhớ tỷ tỷ lắm rồi, cả ngày ôm gối thủ hồ của tỷ, không chịu buông ra đấy.”

Đoàn phi nghe được lời, khóe miệng lộ ra ý cười.

Chu Nghi Tu trở lại điện Chiêu Dương. Nàng nói với Tiền Thu, “Người nói Văn Thái y có đứa con trai, có phải tên là Thực Sơ không?”

Tiền Thu giật mình, “Sao nương nương biết ạ?”

Nghi Tu mỉm cười. Quả nhiên, nàng đoán không sai. Văn Thế Thanh chính là phụ thân của Ôn Thực Sơ*. Kiếp trước, Thuần Nguyên Hoàng hậu chết đi, Huyền Lăng quá đau thương, trong cơn giận dữ liền tru diệt toàn bộ Thái y viện. Có lẽ là lúc đó, tên Thực Sơ ấy đã đổi họ Ôn. Nghĩ đến việc hắn ta là bằng hữu của Chân Huyền, thay Chân Huyền làm không ít chuyện, còn tư thông với Huệ phi, nàng thực sự muốn diệt trừ Văn gia ngay lúc này. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thay vì giết người, nàng nên thu phục hắn, bỏ đi một cánh tay của Chân Huyền, sau này tìm cơ hội diệt cả hai họ một thể.

*Trong Hậu cung Chân Hoàn truyện, Ôn Thực Sơ là thanh mai trúc mã của Chân Huyền, vì Chân Huyền mà âm thầm giúp đỡ, mặc kệ nàng có yêu hắn hay không. Trong một lần trốn đại, hắn qua đêm với Huệ phi, có với nàng ta một hoàng tử tên là Dư Nhuận. Dư Nhuận đăng cơ, xưng ngôi hoàng đế, vì được nuôi dưỡng ở cung Chân Huyền, Chân Huyền một bước thành Hoàng Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Nương nương, Đại Tiểu thư nói, Hoàng thượng hiện tại muốn dụng binh, hậu cung từ trước tới giờ quá xa hoa tốn kém, nên bắt đầu hôm nay, mọi thứ đều phải tiết kiệm để dành cho quân lương, tiền tiêu mỗi cung phải giảm hai phần.” Tiền Thu vừa nói vừa xoa vai cho Chu Nghi Tu, không hề xưng Chu Nhu Tắc kia hai tiếng “Hoàng hậu”, chỉ gọi theo kiểu như khi còn ở Chu phủ.

Hội Xuân ngồi phía dưới, đang rửa chân cho chủ tử, nghe thấy thế thì vội xen mồm, “Trong cung có bấy nhiêu người đâu? Cùng lắm chỉ tầm mười vị được tấn phong làm phi tần, vị phân chẳng cao bao nhiêu, lấy đâu ra bạc ra tiền mà chi tiêu cho xa hoa tốn kém? Nô tỳ nghe nói, Hoàng thượng lúc nào cũng ban thưởng cho Cam Tuyền cung, món đồ gì cũng giá trị hơn vạn lượng hoàng kim! Hôm rồi là phượng hoàng phi thúy, hôm nay là ngọc bích trân quý. So với chỗ chúng ta, bọn họ chi tiền mỗi tháng còn nhiều hơn, thế mà lại chẳng nghe Đại Tiểu thư muốn sung mấy thứ đó làm quân lương kia đấy! Nàng ta chỉ giỏi ở trước mặt Hoàng thượng khoe mẽ lấy lòng thôi!”

“Những lời này chỉ cần biết, không cần phải nói ra, tránh để người ta bảo các người gây chuyện, oán trách Hoàng hậu hiền đức.” Mấy thị tỳ tâm phúc còn quá non tuổi đời, hồn nhiên ngây thơ, nghĩ gì nói vậy. Chu Nghi Tu không thể không nhắc nhở.

Nàng tiếp tục nói, “Tỷ tỷ làm vậy, dĩ nhiên là muốn lấy lòng Hoàng thượng, nhưng một phần, nàng cũng thật tình muốn vì trượng phu phân ưu. Đáng tiếc, Đại Phu nhân bảo hộ nàng quá kỹ, khiến nàng không hiểu được lòng người hiểm ác trong cung. Nếu không lấy vàng lấy bạc ban cho chúng, chúng sẽ cam tâm tình nguyện làm việc cho nàng sao? Bằng mặt không bằng lòng, ắt chỉ có gây chuyện xấu.”

“Ý của nương nương, nô tỳ đã hiểu. Người có gì phân phó ạ?” Tiền Thu vẫn là người nhanh trí nhất.

“Đội đã chứ. Ta muốn xem mấy người khác đối với chuyện này phản ứng thế nào.” Chu Nghi Tu hắt hơi một cái.

Quả nhiên, mọi thứ đúng như nàng sở liệu. Chu Nhu Tắc mỗi ngày cùng Huyền Lăng phong hoa tuyết nguyệt, lại thêm quản lý cung vụ, khó tránh khỏi nhiều điểm sơ suất. Đám nô tài phía dưới bắt đầu giờ trò gian trá, vì tiền mà bất chấp như con thiếu thân. Dầu sao, bây giờ trong cung phải tiết kiệm, dẫn đến thiếu bạc, việc lại nhiều, bọn chúng lợi dụng khe hở này để moi móc ít vốn.

“Đây là cái gì hả?! Trà dở tới mức muốn vứt đi thế này cũng dám đưa tới cho các vị nương nương uống? Người muốn phản rồi sao?! Ta trở về bẩm báo với nương nương, nhất định sẽ khiến người phải đi Thận hình ty chịu khổ dịch!” Hội Xuân hung hăng quát lớn, suýt nữa thì hất đổ ly trà.

Tiểu thái giám bị Hội Xuân mắng liền sợ hãi, khắp người run lên, “Nô tài có mười lăm gan cũng không dám động đến các vị nương nương! Gần đây, tiền tiêu trong cung giảm quá nhiều, trà đưa đến mỗi nơi đều không đủ, đành phải dùng trà cũ bù vào. Tỷ tỷ bớt giận. Có vị tiểu chủ còn không được khá như thế này đâu.”

Hội Xuân nghe vậy liền cười, “Người đã nói vậy rồi, ta phải cảm ơn người. Làm như ta không biết vậy ấy, người dám đem thứ thế này đến Cam Tuyền cung không?! Người nghĩ Quý phi nương nương hiền lành sẽ không thêm so đo tính toán chứ gì?”

“Hội Xuân tỷ tỷ đừng giận. Nô tài nhất thời hồ đồ. Nô tài sẽ đi lấy lá trà tươi đến!” Tiểu thái giám vội nói liên hồi.

“Ta tưởng ngươi chết ở đâu rồi chứ! Mấy vị nương nương còn đang chờ, sao ngươi không nhanh lên hả?” Tú Hạ được Chu Nghi Tu phái đi để thúc giục Hội Xuân, thấy nàng ta đang cãi nhau với tiểu thái giám liền lớn tiếng.

“Nhanh cái gì? Ngươi qua đây mà nhìn. Thứ trà này mà bảo ta đem dâng lên nương nương, ta không có dám đâu. Ngươi muốn thì cứ đi mà dâng.” Hội Xuân phũ tay, bực bội.

Tú Hạ tiến lên phía trước, cẩn thận xem qua nước trà rồi cười lạnh một tiếng, “Về nói với sự phụ của ngươi, lần sau nếu còn dám mang thứ rác rưởi này tới, đừng trách Phụng Nghi cung không giữ thể diện cho hần. Chúng ta nề hần là lão nhân ở trong cung lâu năm, coi như lần này hần nhìn không kỹ.”

“Đa tạ hai vị tỷ tỷ khoan hồng độ lượng, nô tài lần sau không dám nữa.” Tiểu thái giám nói xong thì chạy nhanh một mạch, không dám ngoái đầu lại.

“Một đám hỗn tạp!” Hội Xuân bực bội, phun ra mấy câu.

Tú Hạ nói, “Nương nương bảo ta lấy chút trà Phong Lộ thượng đẳng, ngươi để ở chỗ nào vậy? Ta tìm mãi mà không thấy.” Giọng của nàng ta vô cùng nhẹ nhàng, so với khi nãy tưởng như hai người khác biệt.

Hội Xuân kéo nàng ta tới hầu phòng, phái một tiểu cung nữ mang trà tới, rồi tự mình pha qua ba lần nước, cuối cùng mới sắp ra khay, đưa cho Tú Hạ, “Vẫn là so không bằng ngươi, mỗi ngày tay đều cầm vàng bạc châu báu, ta chỉ nhúng tay vào mấy thứ này cũng chẳng đáng bao đồng.”

“Ngươi đấy, chỉ giỏi khoe mẽ. Ngươi lại muốn nói nương nương thưởng cho ngươi nhiều, nhưng ta nhiều hơn chứ gì?” Tú Hạ cười, mừng vui một câu rồi đi.

Tú Hạ bung khay trà đến vườn hoa phía sau điện Chiêu Dương. Tháng chín, mẫu đơn chưa đến mùa, cúc vàng đã nở rộ, xinh đẹp vô vàn. Kim long, lăng vân, sáp tuyết, chu chu, đều là danh phẩm

Chu Nghi Tu mời các vị cung chủ đến thưởng cúc. Hầu hết mọi người đã tới đông đủ, chỉ có Miêu thị của Diên Hi cung là chưa có mặt. Có lẽ nàng ta ghi hận việc lần trước bị Nhân Quý phi giáo huấn. Về phần Chu Nhu Tắc, do nhiệm phong hàn nên phải dưỡng bệnh.

“Nghe nói mẫu đơn ở chỗ Quý phi là đẹp nhất, không ngờ hôm nay được thấy hoa cúc cũng rạng ngời không kém. Nô tì thực sự mở rộng tầm mắt.” Cam Tu nghi dù không xinh đẹp bằng Miêu thị, nhưng gương mặt tròn đầy, tươi sáng, tỏa ra quý khí. Đáng tiếc, nàng ta là người hiền lành chất phác, Huyền Lăng không có để tâm đến, cả tháng cùng lắm chỉ được thị tẩm một hai lần.

“Cam muội muội quá khen. Hôm nay muội vận váy lụa vàng điểm lệ làm sao, cứ như là biết được tâm ý của bản cung, rằng sẽ thỉnh muội đến đây thưởng cúc ấy!”

Cam thị cười tươi rạng rỡ, nói, “Đây là váy nô tì may từ khi còn ở nhà, tình cờ làm sao, tỷ tỷ mời đến thưởng cúc, nô tì liền sai người lấy ra để mặc. Quý phi tỷ tỷ quả là hảo nhân lực.”

Xác tần chen vào đôi lời, “Vừa nghe Quý phi nói, tần thiếp vừa nhìn sang, váy của Tu nghi quả là rực rỡ, dường như có kim tuyến dính vào những cánh hoa cúc vàng.”

Chu Nghi Tu thấy Đoàn phi không nói gì cả, liền hỏi, “Muội thấy Đoàn tỷ tỷ tinh thần tốt hẳn lên, có lẽ là bình phục rồi chăng?”

“Khỏe hơn rất nhiều là đằng khác. Văn Thái y y thuật cao minh, ta còn phải tạ ơn muội muội.” Đoàn phi cười đáp.

“Sao lại khách khí vậy chứ? Chúng ta đều là tỷ muội mà. Tỷ tỷ có thích chậu hoa Hoà Đế kia không?” Chu Nghi Tu để ý thấy Đoàn phi ngắm một chậu cúc tìm nhiều lần.

Đoàn phi hơi vuốt cằm, “Quả là hiếm thấy. Hai đóa hoa dính chặt vào nhau.”

Tiền Thu thấy vậy liền nói, “Đoàn phi nương nương quả là có mắt nhìn. Chậu hoa ấy còn có tên là Uyên Ương, ngay từ khi nở đã là một đôi, dính chặt không rời, bên Hoa phòng bảo là giống hiếm.”

Nàng ta vừa dứt lời, mọi người nhất thời im lặng. Đế Hậu gấn bó như keo sơn, những phi tần khác chỉ là “Tà y huân lung tọa đão minh”*, mấy tháng liền chẳng ai gặp qua long nhan. Tiền Thu phát hiện mình nói sai, vội vàng thỉnh tội, “Nô tỳ lỡ lời, xin các vị nương nương thứ tội.”

*Câu thơ trong bài Hậu Cung Từ của Bạch Cư Dị thời Đường, có nghĩa là “Dựa vào lò hương ngồi chờ đến sáng”. Tiền Thu vô tình nhắc tới sự gấn bó không rời, mấy phi tần khác liền liên tưởng đến việc mình ngồi chờ Hoàng thượng hằng đêm, trong khi hần đang mãi mê với vị Hoàng hậu Nhu Tắc, long phụng hòa hợp.

“Ngươi chỉ là vô tình, không có tội, đứng lên đi.” Đoàn phi nhàn nhạt nói.

Xung quanh trở nên trầm lắng. Đúng lúc, Tú Hạ bung trà tới, Chu Nghi Tu mới hóa giải bầu không khí u sầu, “Mọi người đều nếm thử đi. Đây là trà Phong Lộ thượng đẳng, pha qua ba bốn lần nước mới thành. Tiết trời mùa thu, uống cái này hợp nhất.”

“Quý phi nương nương đến thứ trần quý như vậy, tần thiếp thực có lộc ăn.” Xác tần nhanh miệng nói, mọi người vui vẻ trở lại. Ai nấy đua nhau phẩm trà. Cam thị khen lấy khen để, “Trà của nương nương vô cùng tốt. Gần đây, Nội vụ phủ đưa toàn những hạng thứ phẩm đến các cung. Chúng nô tì không thể nuốt nổi.”

Nghi Tu bình thần nhấp một ngụm trà rồi nói, “Chắc là bọn nô tài làm việc không đề tâm, nhất thời sơ sót.”

Không khí lại trở nên im lặng. Cam thị không giỏi ăn nói, nàng suy nghĩ hồi lâu rồi mới dám tiếp lời, “Quý phi tỷ tỷ thực khoan hồng độ lượng, nô tì không thể sánh bằng.”

Xác tần cúi đầu, nói ra, “Luận theo quy củ, tần thiếp không nên lăm miệng. Tần thiếp biết bản thân mình không bằng các vị nương nương là chủ vị một cung. Hiện tại, Thọ Kỳ cung chưa có chủ, so với các tỷ muội khác, tần thiếp phân vị cao hơn nên mới quản lý sự vụ. Nửa năm qua, Hoàng thượng không hề triệu bất kỳ ai của Thọ Kỳ cung đến thị tẩm, các tỷ muội chỉ có thể trông vào bổng lộc hàng tháng. Nhưng mà mấy hôm nay, đám nô tài đưa đến toàn là đồ thứ phẩm, còn hùng hồn nói là phải cắt giảm thu chi, hết thảy đều vì Hoàng thượng. Tần thiếp đành lấy của hồi môn ra dùng, mỗi lúc một nhiều, gần như đã hết sạch rồi...”

“Hoàng hậu nương nương nghĩ cho quốc sự, mới bắt đấng dĩ đưa ra hạ sách này. Chúng ta theo lý nên vâng theo, không được oán giận...” Đòi mắt Chu Nghi Tu hiện chút ưu sầu, nhưng rất nhanh, nàng liền gạt đi.

Đoan phi vẫn như trước, im lặng không nói.

Sau một hồi thương cảm với bao câu chuyện vui, các phi tần ra về, trên mặt mỗi người đều mang vẻ sầu muộn.

Trở lại điện Chiêu Dương, ngồi xuống một lúc, Chu Nghi Tu suy ngẫm về biểu hiện của mỗi người ban nãy. Cam Tu nghi được giáo dưỡng quá kỹ, thành ra lệ thuộc vào Nữ tặc Nữ huấn, khô cứng nhặt nhẻo. Còn Xác tần, kiếp trước bị nàng nắm trong tay, nếu nàng ta có dùng mưu kế nàng cũng dễ dàng đoán được. Chỉ có Đoan phi, lạnh lẽ mà xa cách, thâm hiểm khó dò.

Đoan phi vào cung sớm nhất, đối với thể sự nhìn rõ hơn người, không chừng nàng ta đã thấy có điểm đáng nghi nhưng lại không muốn nói, chẳng màng quan tâm. Chu Nghi Tu cố gắng giữ quan hệ tốt với nàng ta, cũng không dám trông cậy gì nhiều. Đoan phi là kiểu “Người không phạm ta ta không phạm người”. Năm xưa, nàng ta và nàng vô ân vô oán, quan hệ mờ nhạt. Bây giờ, nàng ta chỉ cần giữ im lặng, cũng là đang ngầm ngầm giúp nàng rồi.

Chu Nhu Tắc được Thái y chữa trị tận tình, sức khỏe dần tốt lên. Nàng ta chỉ bị nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại. Vốn được nuông chiều từ bé, lại thêm quản lý cung vụ nặng nề, bệnh mới nhất thời nặng thêm.

Một sáng nọ, chư phi đồng loạt đến Châu Quang điện thỉnh an Hoàng hậu. Chu Nhu Tắc ngồi trên ghế cao, thần sắc mệt mỏi.

Mọi người thấy khuôn mặt Hoàng hậu tái nhợt, cả thân gầy đi, tưởng như một con gió thổi cũng đủ thổi bay nàng ta, so với Nhân Quý phi nở nụ cười nhẹ nhàng, phong thái đoan trang trầm ổn, đột nhiên đều nảy ra ý nghĩ. Chu Nghi Tu mới là người có phong độ thực sự của chính cung nương nương.

Chu Nhu Tắc nhìn lướt qua các phi tần, không thấy Miêu thị đâu, nàng ta mới quay qua hỏi Thái giám Tổng quản Trương Thọ Hải, “Người đi hỏi xem Miêu Dung hoa vì sao đến trễ.”

Hoàng hậu mới đỡ bệnh, không ai dám huyền thuyên tự tiện, cười nói lớn tiếng. Châu Quang điện rộng lớn chỉ còn vang lên tiếng ho khan của Chu Nhu Tắc.

“Miêu thị xưa nay thân thể yếu ớt, trời lại lạnh như vậy, chắc nàng ta không nở rời chăn ấm nệm êm.” Nghi Tu đùa vui một câu, khiến cho bầu không khí lỏng ra chút ít.

Đợi qua một hồi lâu, Trương Thọ Hải dẫn Thái Ngọc từ Diên Hi cung tiến vào hành lễ. “Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.”

“Đứng lên đi. Miêu Dung hoa sao giờ này còn chưa tới?” Giọng nói của Chu Nhu Tắc bị khàn đi.

“Hồi Hoàng hậu nương nương, Dung hoa bị trúng độc, nên không thể tới thỉnh an nương nương.”

Thái Ngọc vô cùng kích động. Chu Nhu Tắc nhất thời ho nhiều hơn, “Sao lại như vậy? Đang yên đang lành làm thế nào trúng độc được?” Con ho kéo tới dồn dập. Hoàng hậu ngắt xiú ngay tại Châu Quang điện, các phi tần thấy thế thì loạn cả lên.

Chu Nghi Tu thấy đám người ồn ào, lập tức đứng dậy, cất cao giọng với các cung nhân, “Hoàng hốt như thế còn ra thể thống gì?! Còn không mau đưa Hoàng hậu vào trong nghỉ ngơi?” rồi quay sang mấy phi tần, “Chư vị tỷ muội hồi cung trước đã, đợi Hoàng hậu hết bệnh, chúng ta sẽ lại đến thỉnh an.”

Mọi người vâng dạ rồi lui ra.

Sau khi đưa Hoàng hậu vào trong nội điện, Chu Nghi Tu liền phân phó Chương sự cô cô của Châu Quang điện, “Thính Tuyết, người mau đi gọi Thái y đến bắt mạch; Thường Tinh, người đợi khi nào bài triều thì đến Nghi Nguyên điện ngay tức khắc để bẩm báo.”

Thính Tuyết và Thường Tinh là nha hoàn hồi môn của Chu Nhu Tắc, lúc nhỏ làm bạn với nàng ta, đối với Nhị Tiểu thư bị bỏ rơi trong phủ, họ chẳng thêm tôn trọng. So cùng đám hạ nhân, hai người các nàng giống với tiểu thư hơn. Có điều bây giờ, cả hai hoang mang, lo sợ tội đồ, hoàn toàn quên đi ngày xưa bản thân khinh miệt Chu Nghi Tu ra sao, nhất nhất gật đầu nghe lời nàng.

Chương 16

Huyền Lăng nghe tin ái thiếp bất thành linh ngất xỉu, sau khi bãi triều, hân không về Nghi Nguyên điện thay thường phục mà hối hả chạy tới Châu Quang điện. Nhu Tắc được Thái y tận tình chăm cứu, dần dần tỉnh lại. Về phần Nghi Tu, nàng không rảnh ở lại nhìn cảnh tình chàng ý thiếp, trước đó đã phân phó đám cung nhân lo liệu mọi sự rồi trở về điện Chiêu Dương.

“Nương nương, ngay cả ông trời cũng giúp người! Hoàng hậu trông thật đáng thương.” Hội Xuân hớn hở, cao hứng hơn cả chủ tử.

Chu Nghi Tu lườm nàng ta một cái, nói, “Chuyện của Miêu thị, có phải do các người làm không?” Nếu đúng là họ làm, nàng nhất định phải dạy dỗ lại đám nha đầu này, kéo ngày sau có kẻ khó quản.

Hội Xuân vội trả lời, “Nương nương minh giám. Chúng nô tỳ không làm gì cả. Chắc chắn là phi tử nào đó thiếu kiên nhẫn, không đợi được Miêu thị tự sinh tự diệt liền động thủ với nàng ta. Nương nương, người có còn nhớ lần trước ở Thái Bình hành cung, Miêu Dung hoa đã từng đánh nằng một cung nữ không?”

Chu Nghi Tu làm sao nhớ ra diện mạo của cung nữ đó? Huống hồ, khi ấy, nàng đứng cách họ khá xa, cùng lắm chỉ thấy lờ mờ bóng dáng. “Cũng có ấn tượng một hai phần.”

Hội Xuân tiếp tục nói, “Nương nương, nàng ta tên là Ngọc Nhụy, dung mạo xinh đẹp. Miêu Dung hoa sợ nàng ta có tâm tư khác nên kiếm cớ trách mắng, đánh cho đến khi tàn phế hai tay.”

“Ngay cả thị tỳ của mình cũng không tha, Miêu Dung hoa đúng là khiến người ta đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.” Tú Hạ cẩn thận gỡ bộ điều trên tóc Nghi Tu xuống, sau đó vừa dùng lược búi chải đầu cho nàng, vừa nghe Hội Xuân nhiều chuyện.

“Ngọc Nhụy bị đánh cho tàn phế hai tay, Miêu Dung hoa đuổi nàng ta khỏi Diên Hi cung. Nàng ta bị điều xuống nhà bếp làm việc. Bấy nhiêu việc đấy, sao Ngọc Nhụy có thể không oán hận? Nàng ta định hạ độc, nhưng thức ăn đến Diên Hi cung đều được các thái giám thử qua trước, nên đành lực bất tòng tâm. Vừa khéo làm sao, Hoàng hậu nương nương ra lệnh giảm bớt tiền tiêu của các cung. Nhà bếp cũng vậy. Ngọc Nhụy liền chớp thời cơ, lấy mấy nguyên liệu đã mốc meo, nấu bữa tối cho Miêu Dung hoa.” Nói đến chỗ này, Hội Xuân tràn đầy ý cười trên mặt, “Nghe nói, Miêu Dung hoa đi tã* rất nặng, cả buổi tối qua gà chó không yên*, sáng ra thì nàng ta nằm luôn trên giường.”

*Bệnh tả.

*Ý nói cả cung náo loạn.

“Đúng là báo ứng! Trước kia, Miêu Dung hoa lúc nào cũng ức hiếp các vị tiểu chủ có phân vị thấp hơn mình, hôm rồi còn dám bắt kính với nương nương. Ông trời quả là có mắt.” Tú Hạ cười vang, cùng Hội Xuân kẻ xướng người họa.

“Hai người đấy, lắm mồm vào! Mai này xuất cung, có thể mở gánh hát, kiếm cả bọn tiền!” Chu Nghi Tu vừa lắc đầu vừa cười.

Cười vui với hai thị tỳ một hồi, nàng bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói, “Chuyện này truyền ra, Hoàng hậu chắc chắn sẽ nói bản thân bị kẻ dưới làm mờ mắt, huống chi nàng ta vốn có ý phân ưu với Hoàng thượng, lại đang mắc bệnh nặng, Thái hậu và Hoàng thượng cũng không nỡ trách cứ nàng ta đâu.”

Hội Xuân và Tú Hạ như bị gọi cho chậu nước lạnh, ý nghĩ vui sướng khi người gặp họa cũng theo đó mà tiêu tan.

“Các người ngày thường làm việc phải để ý, nhìn thấy cái gì thì nhìn, đừng vội nhiều lời, khi nào về Phụng Nghi Cung thì muốn nói sao cũng được; còn ở bên ngoài, lắm người lắm kẻ, đâu đâu cũng có tai mắt, ta nói câu này để nhắc nhở hai người.” Chu Nghi Tu dặn dò.

“Nương nương, Lý Trường tới truyền lệnh, Hoàng thượng mời người đến Di Ninh cung.” Tiễn Thu đẩy cửa tiến vào bên trong nội điện.

“Có việc gì ở chỗ Thái hậu sao?”

“Hồi nương nương, nô tỳ nghe Lý Trường nói, Hoàng hậu cũng ở đó, nô tỳ đoán có lẽ là vì việc của Miêu Dung hoa.”

“Bảo hân đợi một lát. Bàn cung thay y phục rồi sẽ đi ngay.” Nghi Tu vội gọi Tú Hạ trang điểm lần nữa.

Thái hậu ngồi ở ghế thượng trong Di Ninh cung. Huyền Lăng và Nhu Tắc ngồi một bên. Chu Nghi Tu vừa tới, hành lễ với từng người rồi nói, “Không biết Hoàng thượng triệu nô tì đến có việc gì?”

Huyền Lăng đối đáp với nàng đầy khách khí, “Ái phi, trầm nghe nói, khi nãy ở Châu Quang điện, Uyển Uyển ngất đi, may có ái phi mà cục diện không loạn. Hai người tỳ muội tình thâm, trầm cảm thấy vô cùng an ủi.”

“Hoàng thượng quá khen nô tì rồi. Tỳ tỳ là người đứng đầu hậu cung, lại là tỳ muội ruột của nô tì, nô tì thực không dám quá phận. Chuyện lúc sáng, mong tỳ tỳ đừng trách muội muội đã tự quyết.”

“Tâm ý của muội, ta rất cảm kích, nào dám trách cứ.” Chu Nhu Tắc dù đã tỉnh lại, nhưng giọng nói yếu ớt, dường như không có khí lực.

“Nàng nói ít thôi, nghỉ ngơi nhiều một chút.” Huyền Lăng đối với Nhu Tắc vô cùng che chở, sợ nàng ta mệt mỏi.

Thái hậu thấy vậy liền nhìn qua Nghi Tu, thấy gương mặt nàng ra vẻ thờ ơ thì vô cùng kinh ngạc, “Hoàng đế, ai gia nghe nói, Miêu thị ốm đến liệt giường, có chuyện này sao?”

Huyền Lăng chợt ngăn người, hẳn đã quên hỏi thăm bệnh tình của Miêu thị, trong đầu hẳn chỉ có Nhu Tắc mà thôi.

Sắc mặt Nhu Tắc trắng bệch như tờ giấy, nàng ta ho khan một cái rồi nói, “Mẫu hậu, là nhi thần vô năng, suy nghĩ không chu toàn. Trong lòng nhi thần vô cùng áy náy, không dám đảm nhận trọng trách chưởng quản hậu cung, nhi thần nguyện giao quyền cho người tài giỏi hơn.”

“Hoàng hậu hà tất phải nói vậy? Người thân đứng đầu lục cung, nếu không có khả năng, thì ai có hả?!” Thái hậu lớn tiếng. Đối với một Hoàng hậu mà nói, quyền hành quản lý cung vụ rơi vào tay người khác, thanh danh sẽ vô cùng tổn hại.

Nhu Tắc ôm ngực, nói với giọng yếu ớt, “Nhi thần mới vào cung, sự vụ từ trước đều do muội muội lo liệu ổn thỏa. Khẩn xin Thái hậu đồng ý cho muội muội chấp chưởng hậu cung thay nhi thần, nhi thần cũng yên tâm hơn.”

“Hoàng hậu đã nói vậy rồi, ái phi tạm thời hãy chưởng quản lục cung, đợi Uyển Uyển lành bệnh thì giao lại phượng ấn.” Huyền Lăng từ đầu tới cuối chỉ lo lắng cho Nhu Tắc, mặc kệ Nghi Tu có đồng ý hay không, hẳn ôm lấy ái thể quay về tẩm cung của mình.

“Cung tiền Hoàng thượng, Hoàng hậu.” Chu Nghi Tu và các cung nhân đồng loạt khom người, cúi chào Đế Hậu.

Nghi Tu cảm thấy mình không còn phận sự ở đây nữa, nàng hướng Thái hậu hành lễ, cung kính, “Mẫu hậu nếu không có gì phân phó, nô tì xin được phép cáo lui.”

Thái hậu cất lời, ý vị sâu xa, “Im hơi lặng tiếng, từng bước đoạt lại quyền chấp chưởng lục cung, sạch sẽ và lưu loát như vậy, ai gia không khỏi vỗ tay khen ngợi người đấy. Nhân Quý phi, người nhớ cho kỹ, tâm của Hoàng đế hiện tại đang ở đâu, bằng không, dù người nắm trong tay quyền cao chức trọng cũng không thể duy trì lâu dài. Người và Hoàng hậu là người thân ruột thịt, lẽ ra nên hòa thuận mới phải, không được phép lộ ra tâm tư khác.”

Thái hậu ngồi trên ghế cao của chính điện Di Ninh cung, trong tay cầm trượng, rồng vàng uốn lượn xung quanh, miệng rồng ngậm viên minh châu chói sáng, thể hiện uy quyền của một người từng tự tay trừ đi Nhiếp Chính vương cản đường Hoàng đế. Dù đã lui về ẩn thân trong tòa cung điện này, nhưng tai mắt của nàng vẫn ở khắp nơi dò xét. Lời của nàng thốt ra ý vị sâu xa, mỗi một câu chữ tựa như dao sắc đâm từng nhát một vào lòng Chu Nghi Tu.

“Mẫu hậu nói lời này, thực khiến nô tì sợ hãi. Nô tì tuy không cùng một mẫu thân với Hoàng hậu, nhưng là nữ nhi Chu gia, nô tì quyết không làm ra chuyện hại người, nhất định hiếu kính với tỳ tỳ, mẫu hậu không cần lo lắng.” Trước mắt Thái hậu, Nghi Tu không để lộ ra nửa vẻ khiếp đảm, ánh mắt vẫn bình tĩnh, kiên định vô cùng.

“Hy vọng được như thế.” Giọng của Thái hậu đã trở nên ôn hòa hơn, ra vẻ nhẫn nại, khuyên nhủ, “Ai gia biết người không cam lòng, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, A Nhu trở thành Hoàng hậu, người cũng là Quý phi rồi, dưới một người mà trên vạn người. Ai gia chỉ trông mong tỳ muội hai người đồng lòng, vinh quang hiện tại không dễ gì đạt lấy được, đừng để ai gia uống phí tâm huyết bấy lâu nay.”

“Nô tì xin ghi nhớ lời dạy bảo của Thái hậu.”

“Người về trước đi. Tạm thời, phượng ấn của A Nhu sẽ do người chưởng quản, người cố gắng làm cho ổn thỏa, đừng để hậu cung lại thêm việc ầm ĩ, khiến ai gia và Hoàng đế phiền lòng.” Thái hậu dặn dò câu cuối cùng.

“Nô tì tuân chỉ, nô tì xin được phép cáo lui.”

Thấy bóng lưng của Chu Nghi Tu đã rời đi, Thái hậu mới thở dài một hơi rồi nói, “A Nhu tính tình hiền lành, gặp chuyện lại thiếu quyết đoán, không thích hợp làm chính cung nương nương. Bây giờ nàng ngồi trên hậu vị, ai gia cũng không thể bảo hộ nàng mãi được, chỉ sợ Nghi Tu không rõ tâm tư của ai gia, đối với chuyện cũ luôn canh cánh trong lòng.”

Trúc Tức cô cô đứng bên cạnh liền ai ủi, “Thái hậu lo nhiều rồi. Nhân Quý phi đã hứa sẽ không làm ra chuyện có hại đến Hoàng hậu, có lẽ nàng đã thông suốt, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Tỳ muội tương tàn, ở hậu cung còn thiếu chuyện để kể sao?” Thái hậu chợt nhớ lại điều gì đó, trong chốc lát liền lắc đầu, mi mắt trĩu nặng nỗi sầu lo, “Nghi Tu kiên cường, mưu kế thâm sâu. A Nhu đối với nàng, giống như ấu khuyển* trước nanh vuốt mãnh hổ, khẳng định không là đối thủ. Nếu như Nghi Tu thực sự cố chấp, mặc dù ai gia không làm gì được nàng, chỉ mong nàng có thể suy nghĩ rõ ràng, ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện lưỡng bại câu thương*...”

*Ấu khuyển: Chó con

*Lưỡng bại câu thương: Hai bên đều bị tổn thương, không một bên nào có lợi

Trên đường trở về từ Di Ninh cung, kiệu Quý phi được đưa đi chậm rãi, hai bên đều có thị tỳ cầm đèn soi đường. Chu Nghi Tu ngồi trong kiệu, khụy tay dựa vào tay vịn, nhớ lại lời Thái hậu. Nàng sớm đã biết, mọi thứ đều không qua được mắt của Thái hậu, nhưng bây giờ lão nhân gia kia lo thừa rồi, vì nàng đâu có muốn lấy mạng Chu Nhu Tắc.

So với tự mình trừ bỏ tỷ tỷ, mượn tay Huyền Lăng mới là cách tốt nhất. Nàng muốn hẳn tự nhận ra sai lầm, muốn hẳn cảm thấy việc đưa Nhu Tắc lên ngôi Hoàng hậu là sự si nhục lớn nhất. Chỉ có như vậy, thù hận trong lòng nàng mới có thể nguôi ngoai.

“Nương nương, bây giờ Thái hậu quay qua coi trọng Đại Tiểu thư rồi. Rõ ràng là nàng ta chim tu hú chiếm tổ chim khách*.” Tiễn Thu vừa lau lớp trang điểm cho Chu Nghi Tu, vừa nói với vẻ bất bình xen lẫn căm giận.

*Tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như chim khách, chim chích,..v.v. Tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ. Ý nói Chu Nhu Tắc ở đầu nhảy ra chiếm lấy hậu vị.

Chu Nghi Tu cười nhẹ, “Thái hậu trước đây không có, bây giờ liền thiên vị nàng ta. Bản cung bất quá chỉ là một quân cờ mà thôi. Nếu tỷ tỷ tâm tư sâu dày, thủ đoạn mênh mông, Thái hậu làm sao nghĩ tới ta chứ?! Hiện giờ tỷ tỷ được Hoàng thượng sủng ái, tọa vị trung cung Hoàng hậu, danh chính ngôn thuận, Thái hậu không giúp nàng ta sao được? Ngược lại, nếu ra về giúp ta, lại càng khiến ta lo sợ lão nhân gia nàng có tâm tư khác.”

“Nương nương, tiếp theo chúng ta phải như thế nào? Quyền quản lý lục cung đã về tay người, chúng ta có nên sắp xếp một số người đến chỗ Hoàng hậu hay không?” Tiễn Thu dò hỏi ý của chủ tử.

Chu Nghi Tu chậm rãi lắc đầu rồi nói, “Tạm thời chưa cần đâu. Thính Tuyết và Thường Tinh bên người tỷ tỷ, ta thấy chúng không phải kẻ an phận thủ thường, sớm muộn cũng làm N ra chuyện ồn ào, đến lúc đó, chúng ta sẽ làm như giúp đỡ là xong. Người nếu có gặp qua hai nàng ta, chỉ chào hỏi cho có lệ thôi, không nên quá thân cận.”

“Nô tỳ đã hiểu.”

“Phải rồi. Bây giờ bản cung tạm thời chường quân phượng ấn, mỗi ngày người phải đem toàn bộ sự tình ta xử lý bẩm báo cho Hoàng hậu, để tránh miệng lưỡi oan nghiệt ngoài kia, nói bản cung là kẻ quá phận. Nhớ cho kỹ, chỉ là tạm thời. Người truyền lời xuống đám cung nhân, toàn bộ Phượng Nghi cung phải khiêm nhường an phận, nếu để bản cung biết có kẻ chớ cây gần nhà, gà cậy gần chuồng, gây ra chuyện không đâu, đừng trách bản cung trở mặt vô tình. Phải nhớ, Thận Hinh ty bên kia đang thiếu kẻ làm khổ địch...” Ánh nến lóe sáng, chiếu lên khuôn mặt kiên định của Chu Nghi Tu.

“Nô tỳ nhất định tuân mệnh nương nương, làm tốt chuyện này.” Tiễn Thu cúi đầu vâng lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Điện Chiêu Dương giờ đây quyền cao chức lớn, tuy rằng chỉ là tạm thời, nhưng những ai sáng suốt đều nhận ra ý vị sâu xa trong đó. Nếu muốn đứng vững ở hậu cung, không bị đám nô tài chèn ép, nịnh nọt Nhân Quý phi nhiều vào mới là kẻ thức thời.

Phượng Nghi cung vui như trẻ con. May mà Chu Nghi Tu đã truyền lời xuống đám cung nhân trước đó, trừ bỏ mỗi sáng phải cùng các cung chủ bàn việc cung vụ, thời gian còn lại đóng cửa không tiếp bất cứ một ai. Lý do cũng đường đường chính chính, là dành thời gian chăm sóc cho Đại Hoàng tử. Dư Phong còn nhỏ, lại là đứa con duy nhất của Hoàng thượng, nếu có kẻ động đến, tất không thể tha thứ. Nhờ đó, Phượng Nghi cung được dịp yên tĩnh không ít.

Đối với chuyện Miêu thị bị hạ độc, Chu Nghi Tu ra lệnh đem Ngọc Nhục trượng tể, lại ban thưởng cho Dung hoa nhiều thuốc bổ để an ủi. Sau đó, Huyền Lăng chọn ra một ngày, tấn vị Miêu thị lên Chính tam phẩm Quý tần, ban phong hào “Ninh”, cũng nhờ đó mà nàng ta một bước lên làm chủ vị Diên Hi cung.

Chu Nghi Tu không có ý kiến với việc làm của Hoàng đế. Nàng biết rõ, hẳn đang âm thầm làm suy yếu thế lực của Miêu Tướng quân, đem thực quyền phân tán cho Mộ Dung gia. Nhớ lại kiếp trước, hẳn cực kỳ sủng ái Hoa phi rồi lật đổ gia tộc nàng ta, nàng liền không khỏi khiếp sợ cái gọi là tình cảm của đế vương.

Dân gian có câu: “Tam phiên, lục tọa, thất lãn, bát bò*”. Không giống đời trước, kiếp này Dư Phong được Nghi Tu chiều cổ tứ bề, thân thể đặc biệt khỏe mạnh.

*Trẻ con ba tháng biết lật, sáu tháng biết ngồi, bảy tháng biết lãn, tám tháng biết bò.

“Phong nhi, xem cái trống trong tay mẫu phi hay chưa này.” Chu Nghi Tu cầm cái trống nhỏ trong tay lắc lắc. Dư Phong kêu nha nha, hai má phúng phính cười vô cùng đáng yêu.

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiếng của Lý Trường vang lên bên ngoài.

Nhu Tắc còn đang bệnh, sao hân lại đến điện Chiêu Dương? Vẻ dịu dàng trong nháy mắt biến mất trên khuôn mặt Chu Nghi Tu. Nàng vội trung ra bộ dáng đoan trang cung kính, nghiêm túc vô cùng, phân phó nữ hầu chăm sóc cho con rồi đi ra cửa tiếp giá.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Huyền Lăng liền đỡ nàng, “Ái phi không cần đa lễ. Hôm nay trẫm đến để thăm nàng và Phong nhi.”

“Tạ Hoàng thượng.”

Dur Phong đã biết ngồi, nhưng Huyền Lăng từ đầu đến cuối mới chỉ gặp con hai lần, xem chừng đã quên mất diện mạo đứa nhỏ luôn rồi. Chu Nghi Tu đối với Hoàng đế sớm đã lạnh lòng, nhưng trên mặt nàng vẫn tươi cười như trước.

“Lâu ngày không gặp, Phong nhi đã lớn hơn nhiều.” Huyền Lăng nhìn Dur Phong trong lòng nữ hầu. Đây là con trai đầu của hân, cũng là đứa duy nhất. Mặc dù địa vị của Uyển Uyển trong lòng hân không ai có thể lay động, nhưng đối với con, hân vẫn rất coi trọng. Huyền Lăng nói với nữ hầu, “Cho trẫm ôm một cái nào.”

Nữ hầu hơi e dè nhìn Chu Nghi Tu, thấy nàng khẽ vuốt cằm, mới thận trọng đưa đứa nhỏ cho Huyền Lăng.

Huyền Lăng ôm con, đặt hân ngồi vững trên đầu gối mình rồi nói, “Tiểu tử này nặng hơn trước đây.”

“Tiểu hài tử này rất nháo, nô tì ôm lâu, hân liền mất động.” Chu Nghi Tu mang trà thơm do Tiễn Thu đưa tới đặt trước mặt Huyền Lăng.

“Ái phi vất vả rồi.”

Dur Phong tròn xoe đôi mắt nhìn người trước mặt, trong lòng vô cùng tò mò. Tuy rằng hân rất hiếm khi gặp phụ hoàng nhưng lại không hề khóc lóc, ngược lại hừ hừ mấy câu.

“Hân đang nói gì vậy?” Huyền Lăng lần đầu làm phụ thân, thấy phản ứng của con thì tỏ vẻ nghi hoặc.

Chu Nghi Tu cười, “Hân còn chưa biết nói đâu. Tiểu hài tử đối với phụ mẫu cùng chung huyết thống liền cảm thấy thân cận, vì thế khi gặp hoàng thượng, hân cũng không sợ.”

Huyền Lăng nghe lời nàng nói, trong lòng vô cùng thoải mái. Lúc nhỏ, hân không được tiên đế sủng ái. Bây giờ, hân có cốt nhục của mình, lại hoạt bát đáng yêu như vậy, cùng hân gần gũi, làm sao hân không mềm lòng cho được.

“Ái phi nói rất hay. Hân không hổ là hoàng nhi của trẫm. Lý Trường, ban cho Nhân Quý phi mười thước lụa hoa vàng, tiền tiêu của nữ hầu hàng tháng ngang ngửa ngũ phẩm ôn nhân.”

“Nô tì tạ ân điển của Hoàng thượng.” Chu Nghi Tu cùng nữ hầu khấu tạ.

“Ái phi mau ngồi đi, trẫm trăm công ngàn việc, ít có thời gian đến thăm hai mẫu tử. Bây giờ, nàng lại thay Uyển Uyển quản lý hậu cung, khó tránh khỏi mệt nhọc, trẫm thấy mà đau cả lòng.” Huyền Lăng đùa với con. Dur Phong ngồi trên đùi hân, cười không ngừng.

“Hoàng thượng quá lời. Phong nhi là cốt nhục thân sinh của nô tì, sao nô tì lại vất vả chứ? Nô tì chỉ thay tỷ tỷ chăm sóc vài ngày, không biết bệnh tình của tỷ tỷ đã khá hơn hay chưa?” Nghi Tu không chịu nổi cái bộ dạng giả tạo này của Huyền Lăng, liền vội chuyển đề tài.

Nhớ tới Nhu Tắc, tinh thần của Huyền Lăng chợt tỉnh táo, trong mắt cũng hiện lên một loại tình cảm khác, “Uyển Uyển thân thể yếu ớt, dù các Thái y đã tận tình chữa trị, nhưng còn phải mất một thời gian nữa mới khỏe lại. Trẫm lo lắng vô cùng, nên đã cấm nàng ấy không được quan tâm quá nhiều mấy việc vặt bên ngoài.”

Lời này thực khiến người ta dở khóc dở cười. Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, vì Hoàng đế mà lo liệu hậu cung biết bao việc lớn việc nhỏ, sao vào miệng hân lại thành việc vặt? Nói vậy chẳng khác nào bảo Nhu Tắc kia trời sinh chỉ biết lo chuyện vặt vãnh à? Nghi Tu càng cảm thấy chê cười. Nàng nói, “Tỷ tỷ từ nhỏ đã sung sướng an nhàn, phá lệ chiều chuộng thân mình một chút cũng là điều khó tránh khỏi. Tục ngữ có nói, bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như tầm kéo to. Huống chi, mấy vị Thái y đều có kinh nghiệm, chỉ là mất chút thời gian, chắc chắn tỷ tỷ sẽ hồi phục.”

Huyền Lăng tràn đầy lo lắng trong lòng, “Ái phi quả nhiên tỷ muội tình thâm. Uyển Uyển có muội muội như nàng cũng tốt, tính tình nàng ấy quả thực đơn thuần.”

“Hoàng thượng quá khen.” Nghi Tu chỉ biết một điều, Huyền Lăng càng coi trọng, càng ấn tượng với nàng, con trai của nàng về sau mới có cơ hội xuất đầu phong quang.

Bất thành lời, Huyền Lăng hô nhỏ một tiếng. Nghi Tu vội đứng dậy xem có chuyện gì rồi cười, “Hoàng thượng mãi nói chuyện với nô tì, quên mất Phong nhi. Tiểu gia hỏa này thật là, ngồi yên như thế, ai ngờ lại âm thầm bày trò...!”

Huyền Lăng vốn dĩ không vui, nhưng nghe lời này của nàng, tâm tình trở nên tốt hẳn, “Tiểu tử đúng là không nhường một ai!”

Áo bào của hắn ướt đầm nước tiểu của đứa nhỏ. Cũng may, hôm nay hắn mặc thường phục nên không có gì đáng ngại. Nghi Tu vội gọi người đi lấy y phục khác cho hắn thay. Hội Xuân đưa lên một bộ màu nước biển thêu hoa văn hình rồng. Huyền Lăng đưa Dur Phong cho nhũ mẫu, liếc mắt thấy y phục thì vô cùng ngạc nhiên, “Ái phi vẫn còn giữ sao? Trẫm tưởng đã mất rồi chứ.”

Bộ y phục này là lúc Chu Nghi Tu tiến cung tự tay làm cho Huyền Lăng. Sau này, nó vô tình bị rách, hắn không có mặc lại. Từ lúc hắn và Chu Nhu Tắc có tư tình, Nghi Tu đau lòng đến cực điểm. Nàng sai người ném vào trong rương, vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy thêm lần nào nữa.

“Lúc trước, y phục này bị nhánh cây nhỏ quét qua làm xước vài chỗ. Nô tì sửa lại rồi sai người giặt sạch, cắt đi. Không ngờ hôm nay có đất dụng võ, đỡ cho Lý Trường phải mệt nhọc quay lại tắm điện, cũng bớt đi phần nào thời gian, tránh làm trễ việc của Hoàng thượng.” Nghi Tu nói xong, liền giúp Huyền Lăng thay y phục, buộc đai lưng cho hắn.

Hắn vốn cho rằng nàng cố ý làm vậy để khiến hắn áy náy mà tranh thủ tình cảm, nhưng bây giờ thấy nàng tự nhiên, hào sảng, trong lời nói không có chút nào để tâm đến ý tứ của hắn, liền hiểu ngay đây chỉ là hành động nhất thời của nàng, không phải giả vờ. Huyền Lăng có hơi cảm động, nắm lấy bàn tay của Chu Nghi Tu, “Ái phi có tâm.”

Dur Phong – kẻ đầu sỏ vừa gây chuyện, hoàn toàn không phát hiện bản thân mình đã phạm sai. Hắn nằm trong lòng nhũ mẫu, miệng bật lên tiếng cười khanh khách không ngừng, thỉnh thoảng còn phụt phụt nước miếng. Huyền Lăng nựng hai cái má núng nính của hắn, rồi vỗ vỗ mu bàn tay của Chu Nghi Tu, nói, “Tiểu tử này rất bướng bỉnh, ái phi chiều cổ hắn, vất vả cho nàng rồi.”

Nàng cười, “Hài tử hiếu động, sau này mới cứng cáp.”

Huyền Lăng gật đầu, “Trẫm còn có tấu chương cần phê duyệt, lúc khác sẽ đến thăm nàng và con.” Nói xong, hắn khời giá, quay lại Nghi Nguyên điện.

Nghi Tu tiễn hắn đi rồi, điện Chiêu Dương trở nên an tĩnh. Hội Xuân không hiểu, liền hỏi, “Nương nương, Hoàng thượng hiếm lắm mới đến một lần, sao người không giữ Hoàng thượng ở lại?”

“Tâm không ở đây, giữ lại cũng vô dụng. Hoàng hậu còn đang bệnh, nếu lúc này bản cung giữ Hoàng thượng qua đêm chỗ này, chỉ sợ bệnh của nàng càng nặng hơn, Hoàng thượng thêm đau lòng, đâm ra trách ngược bản cung thì sao? Còn không bằng khách khí tiễn người đi, tránh cho kẻ khác nói bản cung chỉ biết lợi dụng khi ai đó gặp khó khăn.” Chu Nghi Tu tuy có dụng mạo không sánh bằng Nhu Tắc nhưng mưu trí hơn người, tầm mắt nàng luôn phóng ra xa để xem xét thế cục.

Điện Chiêu Dương tạm thời trở thành nơi tụ tập của đám phi tần. Chu Nghi Tu sai người đem sổ sách thu chi của các cung trình báo rõ ràng, sau đó nói một cách rào đón với Huyền Lăng, rằng việc tiết kiệm Hoàng hậu nương nương đề ra tuy là việc tốt, nhưng hơn một năm qua, các cung đã quen tiêu dùng mức cũ, nay giảm tiền tiêu hàng tháng, chỉ sợ nhất thời thiếu thốn trăm bề, nên xem xét lại.

Huyền Lăng từ nhỏ lớn lên ở trong cung, nghe qua ý của nàng liền hiểu ngay. Hắn đâu ngờ được hậu cung lại tiết kiệm tới mức ấy, liền gật đầu đáp ứng. Chu Nghi Tu từng bước khôi phục lại hậu cung, bắt những tên nô tài gian xảo, trộm đồ, bớt xén đi Thận Hình ty. Đồng thời, nàng yêu cầu các cung dùng giấy dày dán lên cửa sổ thay cho lụa trắng, coi như tiết kiệm, giữ phần nào thể diện cho Chu Nhu Tắc.

Tiết trời giá rét, dán cửa sổ lại bằng giấy, so ra tiện nghi hơn trước, bên trong nội điện càng rộng thoáng hơn, tiết kiệm được rất nhiều tiền. Biện pháp này, vốn là kếp trước, Chân Huyền nghĩ ra để lấy lòng Huyền Lăng. Bây giờ, Nghi Tu y theo đó mà bắt chước, hậu cung tất thấy đều kính phục nàng.

Về phần Chu Nhu Tắc, bệnh của nàng ta mãi không đỡ hơn được. Huyền Lăng đến thăm mỗi ngày, có lần hắn tới điện Chiêu Dương, nói rằng Nhu Tắc ho khan rất nhiều, mà tiết trời ngày một lạnh hơn. Nghi Tu biết thế, sau đó liền triệu Văn Thế Thanh đến Chiêu Dương điện. Trong ấn tượng của nàng, vị tỷ tỷ “hiền đức” kia chưa từng bị bệnh nặng như vậy.

Đám Thái y phụ trách xem bệnh cho Hoàng hậu không có Văn Thế Thanh trong đó, Nghi Tu trước đó đành phải bảo Tiền Thu đi mua chuộc một tiểu thái giám để lấy phương thuốc. Văn Thế Thanh xem qua, hắn nói, “Hồi nương nương, chiếu theo phương thuốc này, bệnh tình sớm sẽ hồi phục, có điều cần phải uống thuốc bỏ để điều dưỡng.”

“Thật sao?”

“Mặc dù y thuật của vi thần không cao minh bằng sư phụ, nhưng phương thuốc đơn giản thế này, vi thần có thể chẩn ra.”

Chu Nghi Tu cười, nói, “Đại nhân tự xem nhẹ mình rồi. Bản cung thấy, y thuật của đại nhân, người thường không thể sánh bằng.”

“Nương nương quá khen.”

Chu Nghi Tu ra ý, bảo Tiền Thu lấy ghế. “Đại nhân, mời ngồi xuống nói chuyện.”

Văn Thế Thanh đành phải ngồi, hắn hơi khom người, “Nương nương có gì phân phó vi thần?”

“Văn Thái y, ngày thường ngoại trừ đến chỗ bản cung bắt mạch bình an, còn xem cho vị nương nương nào khác không?”

Văn Thế Thanh nhất thời giật mình, hắn đáp, “Hồi nương nương, trừ việc mỗi ngày đến chỗ của người và Đoan phi nương nương, vi thần không có đến chỗ các tiểu chủ khác.”

“Vậy à? Tiếc nhỉ. Nghe nói gần đây Hoàng hậu mắc bệnh, sao Viện thừa không để đại nhân đến chữa trị cho nàng?” Chu Nghi Tu cố ý hỏi câu này.

Nàng không muốn Văn Thế Thanh lọt vào tầm mắt của Chu Nhu Tắc, đồng thời ám chỉ Thái y viện không có cơ hội cho hắn xuất đầu. Có như thế, nàng mới có thể thu phục hắn, ngày khác hắn còn có điểm cho nàng dùng đến.

“Vi thần y thuật kém cỏi, không dám động đến phượng thể của Hoàng hậu nương nương.”

Chu Nghi Tu nói rất chậm rãi. “Nói vậy, bản cung và Đao phi da dày thịt béo, tùy ý đại nhân muốn chữa sao thì chữa à?”

Văn Thế Thanh nghe thế, vội quỳ xuống đất, thỉnh tội, “Vi thần không có ý này! Vi thần không giỏi nói chuyện, nương nương thứ tội.”

Chu Nghi Tu hơi nâng tay, “Đại nhân không cần khẩn trương, bản cung chỉ đùa thôi mà. Ngày thường, đại nhân không có việc bận, tốt nhất nên tập trung nghiên cứu y đạo, mới là đúng đắn.”

“Vi thần nhớ kỹ lời dạy bảo của nương nương.”

Chu Nghi Tu thấy hắn lộ rõ vẻ nghi hoặc, liền giải thích cho hắn hiểu, “Hoàng hậu bệnh nặng, nếu chữa trị cho nàng khỏe hẳn, có thể được Thánh thượng ban thưởng, gia quan tiến tước; bằng không, nếu có sơ xuất, mất đầu chẳng chơi. Bản cung hy vọng đại nhân biết người biết mình, tránh giao du với kẻ xấu, kéo bị liên lụy, vì vậy nên mới nhắc nhở.”

Văn Thế Thanh là người thành thật, nghe xong thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Đa tạ nương nương chỉ điểm. Vi thần nhất định ghi nhớ, tận tâm phụng dưỡng nương nương.”

“Đại nhân nói lời này, bản cung an tâm rồi. Với y thuật của đại nhân, chỉ cần thời gian mà thôi, tất có thể chấp chương cả Thái y viện.” Đánh một gậy rồi cho quả ngọt, chiêu này của Chu Nghi Tu quả nhiên thuận buồm xuôi gió.

“Vi thần đã hiểu.”

Văn Thế Thanh về nhà, nhớ lại những lời của Chu Nghi Tu, lưng bỗng dưng phát lạnh. Hắn biết mình đã bị trói cùng một thuyền với Phượng Nghi cung, từ nay trở về sau, làm việc càng phải đề dặt, cẩn thận, không thể đi sai một bước, bỏ qua những hy vọng, mơ ước ngày trước ở trong đầu.

Đêm đến, Chu Nghi Tu dỗ con đi ngủ. Nàng trần trọc, thăm đoán vì sao Nhu Tắc lại giữ bệnh lâu như thế. Huyền Lăng xem nàng ta như trân bảo, nhưng có lẽ từ khi trở thành Hoàng hậu, bản tính của nàng ta đã thay đổi chút ít. Mắt thấy Nghi Tu được lòng nhiều người, chỉ sợ nàng ta đã động tâm tính kế. Để xem, Hoàng hậu nương nương sẽ làm ra chuyện gì sắp tới, lấy được tâm của mọi người đây...

*Có thể nói, căn bệnh kia chỉ là tâm kế của Chu Nhu Tắc, nhằm khiến người khác thương tâm, đau lòng, không ai nổi trách những việc nàng ta làm sai... Ước chế một của ta là đây. Về sau còn có ước chế khác bla bla... Trời đã sinh Nghi Tu sao còn sinh thêm Nhu Tắc?!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-1

Tuyết lạnh phủ trắng Tử Áo thành, khắp nơi tựa như có ánh sáng bàng bạc lấp lánh, hành lang rủ xuống những dải băng. Nội vụ phủ sớm đã phân phát y phục mùa đông, đưa đến Phượng Nghi cung mấy lô sưởi ấm.

Năm mới sắp đến, trong cung bắt đầu chuẩn bị cho yến hội vào đêm Trừ Tịch. Hai mươi lăm tháng chạp, mọi thứ đã được lo liệu xong xuôi. Nhà nhà vẩy nước quét sân, chăng đèn “Ngũ phúc cát tường”, dán chữ “Phúc” lên cửa. Không khí đón mừng năm mới nhộn nhịp khắp Hoàng thành.

Đêm ba mươi là yến tiệc đoàn viên, Huyền Lăng hạ chỉ, tuyên chư vị thân vương vào cung đón giao thừa.

Chu Nghi Tu ngồi trước gương trang điểm. Tú Hạ và Hội Xuân thì nhau tát bột. Tiễn Thu cùng Nhiễm Đông mở hương y phục, lấy từng bộ từng bộ ra cho chủ tử xem. Thân là Quý phi, phải mặc sao cho xứng với thân phận của mình.

Cuối cùng, chọn ra bộ lễ phục làm bằng gấm với tơ vàng, hoa văn là những áng mây cầm tú rực rỡ, kết lên châu ngọc, có vẻ hào phóng, cũng quá sức xa hoa.

“Nương nương, dạ yến đêm nay, chư vị trong hoàng thất đều sẽ tới. Người nên mặc long lấy hơn một chút chứ?” Tú Hạ vẫn khẳng khái, muốn cài trâm không tước đính ngọc lên tóc cho chủ tử.

“Hoàng hậu đã lâu không xuất hiện, đêm nay, nhất định nàng ta sẽ tham dự. Đến khi đó, dung sắc diễm lệ, áp đảo mọi người, ta làm sao tranh nổi bật được với nàng? Chỉ khiến kẻ khác được một phen chê cười mà thôi.” Điểm đặc biệt của Chu Nghi Tu từ trước tới giờ chưa từng là sắc đẹp.

Tú Hạ nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, chuyên tâm búi tóc cho nàng.

Thái hậu yêu thương tôn tử, cho người truyền lời đến, bảo Nghi Tu mang Dur Phong đến yến hội. Chu Nghi Tu gọi nhũ mẫu cho tiểu gia hòa ăn no trước, miễn cho sự việc ngoài ý muốn phát sinh. Ra khỏi cửa cung, Tiễn Thu chu đáo còn khoác thêm cho nàng áo choàng, chỉnh trang lại mọi thứ rồi mới yên tâm để nàng lên kiệu, tiến đến chính điện.

Thành viên trong hoàng thất đều đã tề tựu đông đủ. Tiên đế không có nhiều con, ngoài Huyền Lăng kế thừa ngôi vị, Kỳ Sơn vương Huyền Tuân, Nhữ Nam vương Huyền Tế, Thanh Hà vương Huyền Thanh, Bình Dương vương Huyền Phần, còn lại đều mất sớm. Huyền Tuân và Huyền Tế đã thành gia lập thất, được phong thân vương. Huyền Thanh và Huyền Phần, một chín tuổi, một mới lên sáu, được Thái hậu và Trang Hòa Thái phi nuôi dưỡng.

Người khác thì không nói, Chu Nghi Tu đối với Thanh Hà vương ấn tượng rất sâu. Hần và Chân Huyền ái tình loạn luân, Chân Huyền còn sinh cho hần hai đứa con, được nuôi dưới danh nghĩa của Huyền Lăng! Nghi đến đây, Nghi Tu bất giác liếc nhìn lên ghế trên.

Đợi mãi không thấy người đến, Huyền Tế nhìn không được liền nói, “Hoàng hậu nương nương đúng là làm giá!” Hần vừa dứt lời, sắc mặt của Vương phi Hạ thị ngồi cạnh đã trầm xuống.

Huyền Lăng làm sao chịu nổi khi Nhu Tắc bị người ta nói như vậy? Hần suốt nửa thì nổi giận, bỗng từ bên ngoài truyền đến tiếng hô của nội thị, “Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Mọi người vội đứng dậy hành lễ. Cả chính điện nhất thời im lặng. Nhu Tắc đỡ tay phải của Thái hậu, làm ra bộ dáng hiếu thuận. Hai người tiến vào trong điện. Huyền Lăng cũng bước tới đỡ mẫu hậu. Đế hậu mỗi người một bên, thỉnh Thái hậu ngồi xuống ghế.

Thái hậu cười vui vẻ, khuôn mặt hòa ái, nói, “Bình thân cả đi. Đừng vì ai già mà câu nệ. Lúc này Hoàng hậu đến Di Ninh cung chờ ai già, ai già già cả rồi, đi đứng không được nhanh, mới chậm trễ như vậy. Đã phiền mọi người đợi lâu.”

Ánh mắt Chu Nghi Tu đảo qua Chu Nhu Tắc ngồi bên cạnh Huyền Lăng. Quả nhiên, nàng ta có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, vận lễ phục “Bách Điều Triều Phụng” thêu chỉ vàng chỉ bạc, đầu đội mũ phượng đỉnh châu kết ngọc. Nàng ta tỏa sáng đến mức những mỹ nhân còn lại chỉ là một màu âm đạm nhàm chán.

“Nô tì đến chậm, mong Hoàng thượng thứ tội.” Giọng nói uyển chuyển, ôn nhu, khiến người ta nghe mà say cả lòng.

Huyền Lăng nào dám trách cứ nàng ta, liền nói, “Uyển Uyển có hiếu với mẫu hậu, sao gọi là có tội được?”

Một màn Đế Hậu tình thâm, chả trách Hoàng thượng không tiếc cường đoạt thần tức*. Hoàng hậu quả là tuyệt sắc giai nhân, nhưng bộ dáng lại thấp phần yếu đuối, không giống mẫu nghi thiên hạ chút nào, xem ra phải có phúc lắm mới có thể đứng đầu lục cung.

*Cường đoạt thần tức: Ý nói Hoàng đế cướp lấy nữ nhân vốn được định sẵn làm dâu của Uy Viễn Tướng phủ. (Các nàng có thể xem lại mấy chương đầu, vì chuyện này mà âm ỉ cả hậu cung)

“Ôm Đại Hoàng tử qua, để ai già ôm một cái nào.” Thái hậu muốn gặp tôn tử, Nghi Tu liền gọi nhũ mẫu bế sang.

Dur Phong ngồi trong lòng Thái hậu, may là không có quấy phá, chỉ hơi nghịch mà thôi. Hần mở miệng cười, nhe ra mấy cái răng sữa. Thái hậu thương quá, bảo hần cực kỳ giống Phụ hoàng hần lúc nhỏ.

Nghi Tu nghe mà cảm thấy đầu đầy mồ hôi lạnh. Ánh mắt mọi người nhìn Dur Phong càng lúc càng đỏ. Nàng không dám chắc Nhu Tắc kia sẽ lại tính ra kể gì tiếp theo. Thái hậu nói ra lời ấy chính là ngầm nhắc nhở, lão nhân gia nàng có thể cất nhắc Hoàng hậu, dĩ nhiên thừa khả năng cất nhắc Quý phi, ai đó đừng có tự ý bày mưu đặt kế.

Qua ba tuần rượu, Thái hậu trở về Di Ninh cung nghỉ ngơi. Yến hội trở nên thoải mái rất nhiều. Mấy vương gia liên tục kính rượu với Huyền Lăng, nói mấy câu vạn tuế, chúc cho quốc thái dân an, cát tường như ý.

Mọi năm, ca múa cung đình chỉ có một kiểu, coi rất nhàm chán. Miêu thị vừa được tấn vị Quý tần, chứng nào tật nấy, đứng lên, nũng nịu với Huyền Lăng, “Hoàng thượng, hay là chúng ta đổi cái khác hay hơn đi?”

“Ái phi có cao kiến gì?” Huyền Lăng nhìn Miêu thị. Nàng ta đeo đầy châu ngọc khắp người, lờ lẹt sáng chói quá mức. Hần cảm thấy rất nản, nhưng không muốn làm nàng ta mất mặt trước hoàng thất nên không nói.

Khỏe miệng Miêu thị nhếch lên, ra vẻ hoạt bát, “Chúng tỳ muội tiến cung, ai nấy đều có tài nghệ xuất chúng. Nếu không ngại, mỗi người hãy tự biểu diễn sở trường của mình, khiến cho nơi đây thêm vài phần lạc thú.”

Hậu cung từ trên xuống dưới nghe vậy liền tức giận, hận không thể lao ra lấy dao bấm nhỏ cái miệng của nữ nhân không có đầu óc này. Có điều, Huyền Lăng không giận, vỗ tay rồi cười nói, “Không sai. Yến hội hôm nay, đều là người một nhà cả. Cung quy gì đấy bỏ qua hết đi, lấy vui vẻ làm đầu.”

“Hoàng thượng đã nói vậy rồi, chi bằng để Quý phi tỷ tỷ biểu diễn tài nghệ trước.” Miêu thị vô cùng đắc ý, quét mắt nhìn qua Chu Nghi Tu.

Chu Nghi Tu đứng dậy, “Quý tần muội muội đề cử người đầu tiên, ta nghĩ nên chọn người giỏi nhất. Bản cung không rành âm luật, chỉ sợ làm mọi người mất hứng.”

Huyền Lăng gật đầu, quay sang Miêu thị, “Quý phi nói có lý. Ái phi, nàng biểu diễn trước đi.”

Miêu thị lộ vẻ thất vọng, quỳ xuống, “Nô tì tuân chỉ.” Nàng ta sai người mang đến một cây đàn cổ. Tiếng đàn cũng khá êm tai, nhưng lúc thì lên quá cao, lúc lại xuống quá thấp, giống hệt như tính tình của kẻ đang biểu diễn. Miêu thị đứng là kẻ lông bông.*

*Lông bông: Không đứng đắn, lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-2

Khúc nhạc kết thúc. Huyền Lăng lệnh cho Lý Trường đi lấy bột hương Như Ý ban thưởng. Miêu thị vui vẻ đa tạ, rồi quay đầu sang hướng Nghi Tu, nói, “Tiếp theo, dĩ nhiên là Quý phi tỷ rồi.”

Nghi Tu còn định lên tiếng từ chối, Chu Nhu Tắc đã vội đáp lời, “Hay là để nô tì múa một điệu Kinh Hồng Vũ, mang đến niềm vui cho mọi người trong đêm giao thừa hôm nay?”

Lời vừa thốt ra, tất cả những ai có mặt đều không khỏi giật mình. Đại Chu từ khi lập quốc cho tới nay chưa từng có vị Hoàng hậu nào hiển vũ trước mặt người khác.

Ca múa đối với nữ tử mà nói là chuyện dễ dàng, một khi người đã sai bước vung tay, ai nấy đều thập phần tán thưởng. Có điều, khuê nữ danh môn dù có tài giỏi tới đâu, họ cũng tuyệt đối không chấp nhận uốn lượn trước mặt người khác, kéo lại làm hồng thanh danh. Hoàng hậu thân là Quốc mẫu, hôm nay hành sự như vậy, chỉ sợ chẳng khác gì Triệu Phi Yến* của tiền triều.

*Triệu Phi Yến là Hoàng hậu của Hán Thành đế, xuất thân là ca cơ trong phủ Công chúa; xinh đẹp, độc ác, tàn hại Hoàng tử.

Chu Nhu Tắc đã ra mệnh thỉnh cầu, Huyền Lăng cũng không thể cự tuyệt. Nghi Tu làm ra bộ dáng vui vẻ thanh nhàn. Hoàng hậu đi vào trong thay y phục, cài xuống mũ phượng, mái tóc hơi xoắn, cài lên trâm màu xanh ngọc rồi bước ra ngoài, dáng đi uyển chuyển, mềm mại.

Trong mắt Huyền Lăng tràn đầy sự kinh ngạc, hân hoan lên tán thưởng, “Uyển Uyển quả là xinh đẹp vạn phần, thuần khiết mà phong lưu chẳng kém Trâm có được nàng, là báu vật trời ban!”

Nhạc vang lên, là khúc “Lạc Thần Phứ”. Chu Nghi Tu đối với Kinh Hồng Vũ chẳng có chút hứng thú. Chu Nhu Tắc bệnh còn chưa khỏi hẳn, vậy mà đã luyện múa đầu ra đấy! Chén rượu màu hồ phách ánh lên màu vàng sáng chói trước mặt, Chu Nghi Tu chẳng thèm để ý đến màn trình diễn của tỷ tỷ. Kiếp trước, nàng đã xem điệu múa này không biết bao nhiêu lần. Chu Nhu Tắc, Chân Huyền, An Lăng Dung, một lũ sống vì sắc tồn tại vì hương, suốt ngày chỉ mong nhận ân sủng của đế vương!

Nàng lơ đãng nhìn quanh, vô tình gặp ánh mắt của Đoan phi. Đoan phi vẫn trầm ổn như thường lệ, khẽ nở một nụ cười với nàng, rồi lại quay đầu qua Chu Nhu Tắc đang uốn lượn giữa sân.

Khúc nhạc kết thúc. Chu Nhu Tắc đứng dậy, lấy tay gạt mấy sợi tóc còn vương bên má, ngượng ngùng, “Nô tì tự bêu xấu mình rồi.”

Huyền Lăng đích thân bước xuống, phủ áo choàng lên vai cho nàng ta rồi cả hai cùng sóng bước trở lại chỗ ngồi.

“Nàng mới hết bệnh, lẽ ra nên tĩnh dưỡng nhiều mới tốt. Kinh Hồng Vũ nàng múa rất đẹp, nhưng lại tổn hao sức lực quá mức, trầm xem mà cũng hơi ái ngại.”

Ánh mắt Nhu Tắc lộ ra vẻ ngọt ngào, khuôn mặt mặt một vẻ vì điệu múa vừa rồi có hơi ửng đỏ, vô tình làm tăng thêm vẻ kiều diễm.

“Hoàng huynh và hoàng tẩu quả thực phu thê tình thâm, là phúc của Đại Chu. Kinh Hồng Vũ về sau truyền ra nhân gian, chúng ta lại có thêm một giai thoại.” Huyền Tế thốt ra câu nói mang hàm ý khinh thường. Vương phi Hạ thị phải trừng mắt với hắn, hắn mới vội thu liễm thái độ.

Huyền Lăng đang cao hứng nên cũng không chấp nhất ý xấu trong lời nói của Huyền Tế. Giờ đây, hắn chỉ biết nghĩ đến Nhu Tắc mà thôi. Trong điện, trừ bỏ Đế Hậu tình cảm mỗi lúc một trào dâng, những người còn lại chỉ biết mắt to mắt nhỏ nhìn mà ghen tỵ.

Bất thành linh, Chu Nghi Tu nghe sau lưng mình có tiếng nói không rõ ràng, cơ hồ là đang thốt ra từng chữ, “... Chu... chu...” Nàng xoay người lại, thấy nhũ mẫu sợ đến tái mặt đi, đang cố gắng dỗ Dư Phong ngồi yên.

“Còn không mau bế Đại Hoàng tử về?” Chu Nghi Tu lên tiếng.

“Ôm Phong nhi qua cho trẫm nhìn một cái.” Huyền Lăng nói, Nghi Tu bắt đầu dĩ đành làm theo lệnh.

Dư Phong được bế đến, đôi mắt đen tròn nhìn chằm chằm người trước mặt.

“Hoàng nhi vừa rồi nói cái gì?”

Nhũ mẫu đáp, “Đạ, Đại Hoàng tử lắm bả chữ “Chu”...”

Huyền Lăng không khỏi mừng rỡ, cúi đầu nhìn con rồi nói, “Nói lại cho phụ hoàng nghe với nào.”

Dư Phong cũng rất nhiệt tình, không mấp môi chữ “Chu” nữa, mà phát âm rõ ràng hai tiếng “phụ hoàng”. Huyền Lăng nghe xong thì bất ngờ quá, liền nói, “Đứa nhỏ này thiên tư thông minh, không hổ là con trai của trẫm!”

Nhu Tắc thấy vậy cũng muốn kiểm tra đứa nhỏ. Nào ngờ, tiểu hài tử không thèm nhìn nàng ta, trái lại quay đầu, hướng về phía Chu Nghi Tu mà kêu “a a”, khiến nàng ta một phen xấu hổ.

Đoan phi lúc này mới thốt lời, “Hoàng thượng, Tiểu hoàng tử còn nhỏ, rời khỏi Quý phi lâu như vậy, xung quanh lại nhiều người, chắc là đang rất sợ.”

Huyền Lăng xưa nay đối với Đoan phi vô cùng kính trọng, lập tức đưa đứa nhỏ cho nhũ mẫu. Dư Phong được bế qua chỗ Chu Nghi Tu. Hắn ôm chặt cổ nàng, cúi đầu vào vai nàng.

Nghi Tu đợi đến khi tiểu hài tử không còn nghịch nữa mới bảo nhũ mẫu bế hẳn trở về điện Chiêu Dương. Nàng đứng dậy, nâng chén rồi nói, “Nô tì chúc Hoàng thượng phúc thọ an khang, nguyện cho Đại Chu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.”

Huyền Lăng nghe vậy thì rất mừng, “Tốt! Quý phi quả rất hiểu lòng trẫm!”

Mọi người thấy thế liền ào ào đứng dậy, nhất loạt hô vạn tuế, càng khiến Huyền Lăng nở mày nở mặt. Về phần Miêu thị, lời nói của nàng ta sớm đã tựa như mây khói bị thời tiêu tán trong gió đêm.

Yến hội tiếp tục ca múa. Chu Nghi Tu kính Đoan phi một ly rượu, khoe miệng hai người tràn đầy ý cười sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-1

Kinh Hồng Vũ vốn đã thất truyền từ rất lâu, chỉ sau một đêm liền danh chấn thiên hạ. Các giáo phường nhanh chóng phổ biến, thậm chí trong mấy gia đình quan lại hiển hách cũng rèn luyện cho mấy vũ cơ nhuần nhuyễn điệu múa này. Huyền Lăng càng sủng ái Nhu Tắc hơn trước, mỗi ngày tan triều đều chạy đến Cam Tuyền cung, khi thì đàm luận thơ phú, lúc lại kẻ đánh đàn người xướng vũ, sớm tối đồng lòng, ân ái triền miên.

Để hậu kiem điệp tình thâm, nhóm phi tần ở hậu cung ngày đêm mỗi mắt ngóng trông. Mùa đông năm nay rét mướt, lại thêm mấy cổ giấm chua nổi lên tứ phía. Chu Nghi Tu thấy bọn họ đến Chiêu Dương điện than thở mãi mà nhàm chán, liền chọn một ngày rồi cùng Tiền Thu và Hội Xuân ra ngoài giải sầu.

Mai đỏ nở rộ, mùi hương lan tỏa khắp Ý Mai Viên. Chu Nghi Tu dừng bước tại nơi này. Hoa đẹp quá, tựa như vàng mây đỏ trên trời, rợp bóng vườn cây. Đáng tiếc, cảnh sắc dù có rực rỡ đến đâu cũng không xua đi được nỗi hận của nàng với hai nữ nhân đời trước. Màu đỏ chói lọi ấy như đang khoét sâu vào vết thương cũ trong lòng nàng.

Tiền Thu thấy thần sắc của chủ tử khác thường, liền nói, “Nếu nương nương thích, nô tỳ sẽ sai người chiết lấy vài cành đem về, đặt trong tấm điện để nương nương ngắm nhìn mỗi ngày. Nơi này tuyết dày như vậy, nương nương đứng lâu, chỉ e sẽ nhiễm phong hàn.”

Chu Nghi Tu hít một hơi thở thật sâu rồi khẽ lắc đầu, “Bản cung đã lâu không thấy hoa mai nở rộ như vậy... Người chiết lấy vài cành, đưa qua Cam Tuyền cung. Tỳ tỳ vốn yêu thích loài hoa này, chỉ là nàng bệnh lâu ngày, không tiện đi lại nhiều, coi như một chút tâm ý của bản cung đi.”

“Đạ. Nô tỳ sẽ gọi người làm ngay.” Tiền Thu phúc thân một cái rồi nhanh chóng đi lo liệu.

“Nương nương, bên kia có mấy gốc Ngọc nhị đàn tâm vừa nở, là giống mới được trồng, người có muốn qua đó xem thử không?” Hội Xuân thấy Chu Nghi Tu cứ nhìn vườn mai chăm chú, liền ước hỏi.

“... Cũng được, theo ý người vậy.” Hội Xuân cẩn thận đỡ chủ tử đi qua những chỗ tuyết đóng thành lớp dày. Cả Ý Mai Viên trắng xóa một màu tuyết. Khi mùa xuân đến, tuyết tan thành nước, thấm sâu vào đất, rất có lợi cho mai.

“Hương trung biệt hữu vận. Thanh cực bất tri hàn. Nghịch phong như giải ý. Dung dịch mặc tôi tàn*.” Chu Nghi Tu nhớ mãi bài thơ này, chuyện cũ theo đó mà ùa về trong trí nhớ.”

*Trích từ bài thơ “Mai Hoa” của Thôi Đạo Dung thời Đường.

Hội Xuân không thông hiểu thi thư, nghe chủ tử ngâm vịnh bài thơ với giọng mang đầy ưu sầu phiền muộn, lẫn trong đó là nỗi thương tâm không thể nào

kẻ xiết cũng không dám xen mồm vào, đành ở một bên cẩn thận đỡ đàn.

Bất thành linh, giữa không gian lặng im chợt vang lên tiếng nói của một người trẻ tuổi, “Hiếm khi nghe được có người biết thưởng thức hoa mai như vậy, bản vương thực muốn gặp mặt một lần.”

Hội Xuân cao giọng trách mắng, “Ai đó?! Còn dám lén lút lút, quý phi nương nương đang ở đây, sao không dám ra bái kiến hả?”

“Tiểu vương đường đột rồi, không biết quý phi tâu tâu giá lâm, mong tâu tâu thứ lỗi cho.” Huyền Thanh bước đến gần Chu Nghi Tu. Lúc này, y mới có chín tuổi, vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt trẻ con, nhưng những cử chỉ, hành động đã có phong phạm của một vị vương gia tự tại sau này.

Chu Nghi Tu cười hiền, “Hóa ra là Thanh Hà vương, sao hôm nay đệ không ở Ngưng Huy đường cho ấm áp, lại chạy đến Ý Mai Viên lạnh lẽo này làm chi?”

Mẫu thân của Huyền Thanh là Thục Quý phi Nguyễn thị, sớm đã xuất cung tu hành, để y lại cho Thái hậu nuôi dưỡng. Y là đứa con được sủng ái nhất của tiên đế, Nguyễn thị ngày trước làm như vậy cốt để bảo toàn tính mạng cho y.

Huyền Thanh nắm cành mai trong tay rồi nói, “Đệ định chiết lấy vài nhánh mang đến cho Thái hậu, nào ngờ đi lại một hồi mới nhận ra mình đã lạc đường. May thay gặp được Quý phi tâu tâu, nếu không, e là đêm nay, tiểu vương phải ở lại chỗ này rồi.”

Tuy rằng Huyền Thanh hiện tại chưa trưởng thành, nhưng Chu Nghi Tu thân là phi tần, không thể tùy tiện trò chuyện với nam tử khác. Y nói chuyện thân thiết như vậy, nếu ngày sau Huyền Lăng có hỏi tới, nàng cũng không biết phải nói làm sao.

“Lục vương là người con hiếu thảo, ắt hẳn Thái hậu rất vui.” Nghi Tu gật đầu khen ngợi.

“Đa tạ Quý phi tâu tâu đã khích lệ. Phải rồi, ban nãy vô tình nghe được Quý phi tâu tâu ngâm vịnh vài câu thơ hay, phải chăng tâu rất yêu thích hoa mai?”

Chu Nghi Tu khẽ lắc đầu, “Chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi, không thể nói là yêu thích được.”

“Hóa ra là như vậy, tiểu vương hiểu lầm rồi.” Huyền Thanh nghe Nghi Tu nói vậy, sự hứng thú trong lòng liền giảm đi hơn phân nửa. Y thờ dãi, “Trời không còn sớm nữa, tiểu vương không quấy rầy nữa húng của Quý phi tâu tâu, tiểu vương phải về Di Ninh cung ngay, kéo Thái hậu lo lắng.”

“Giang Phúc Hải, tuyết rơi khá dày, người đưa lục vương về đi.” Chu Nghi Tu phân phó.

“Nương nương, lục vương này cũng thật có lòng, không uổng công Thái hậu và Hoàng thượng hậu đãi y.” Hội Xuân thấy Huyền Thanh đi rồi mới dám nói.

Chu Nghi Tu cười trừ. Nếu Huyền Lăng biết được ngày sau Huyền Thanh cho hán đội nón xanh*, thử hỏi hán có còn hậu đãi y nữa hay không? Cái gì mà tình huynh đệ cơ chứ, chỉ là chưa xuất hiện mâu thuẫn mà thôi, bằng không, hán hà tất gì phải ban rượu độc cho y hồi kiếp trước?

Trở về Phụng Nghi cung, thấy Tiễn Thu sốt ruột vô cùng, Chu Nghi Tu vội hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Tiến Thu vội nói, “Nương nương, Hoàng hậu nương nương vừa phái người tới. Đại Hoàng tử bị đưa đi rồi!”

“Cái gì?!” Chu Nghi Tu không kìm được con giận dữ, “Đi Cam Tuyền cung!” Muốn làm người tốt cũng không yên! Chu Nhu Tắc! Nàng ta cho rằng nàng sẽ cam tâm sao?!!!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2

Chu Nghi Tu vội vàng chạy tới Châu Quang điện thuộc Cam Tuyền cung. Dư Phong khóc mãi không thôi, nhũ mẩu đồ thế nào cũng chẳng chịu nín. Chu Nhu Tắc vội ôm lấy hán, hán càng khóc lớn hơn, khóc đến nổi đỏ cả mặt. Huyền Lăng không còn cách nào khác, nghe nội thị báo Chu Nghi Tu đến, liền vội nói, “Mau tuyền nàng ấy vào!”

Chu Nghi Tu hành lễ đầu đó xong xuôi, Huyền Lăng gọi nàng qua dỗ đứa nhỏ. Dư Phong vừa được ôm vào lòng mẫu thân liền nín khóc, chỉ còn những tiếng thút thít, nấc nghẹn.

“Đại Hoàng tử còn nhỏ, khó tránh khỏi kêu khóc. Xin Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương thứ tội.”

“Đều tại bản cung không tốt, vốn dĩ chỉ muốn nhìn đứa nhỏ một chút, nào ngờ khéo quá hóa vụng.” Sắc mặt Chu Nhu Tắc không tốt, vừa nãy nàng ta đã cố gắng cúi thấp người để đỡ Dư Phong, vậy mà đứa nhỏ còn không chịu cho nàng ta mặt mũi, đúng là không biết điều!

“Thật ra là ý của trẫm. Uyển Uyển thích Phong nhi như vậy, trẫm chỉ muốn họ thân với nhau hơn một chút.” Huyền Lăng ở một bên nói chen vào.

“Tâm ý của tỷ tỷ, muội muội rất hiểu. Hoàng thượng, đứa nhỏ hay đùa là chuyện thường tình, đôi lúc nô tì cũng phải chiều theo hần.” Chu Nghi Tu tiếp tục nói, “Không lâu nữa, khi tỷ tỷ có con rồi, mẫu tử tình thâm, không chừng Hoàng thượng còn phát ghen với hần nữa kia.”

Huyền Lăng quay đầu qua nhìn Nhu Tắc, “Uyển Uyển, nàng sẽ làm như thế thật sao?”

Khuôn mặt Chu Nhu Tắc nhất thời đỏ bừng cả lên. Nàng ta cúi đầu, không nói gì cả, nắm lấy bả vai của Huyền Lăng. Nghi Tu gọi nhũ mẫu, bảo ôm đứa nhỏ đi xuống, còn mình thì vội chuyển sang đề tài khác, “Muội muội hôm nay có đưa tới mấy cành mai đỏ, không biết tỷ tỷ có thích không?”

“Đẹp lắm. Muội muội có lòng.” Nhu Tắc nhìn thấy Chu Nghi Tu cười, nhưng ánh mắt nàng lại lạnh lẽo vô cùng thì cảm thấy run cả người. Không biết vì sao, mỗi lần đối mặt với muội muội, nàng ta đều có cảm giác kỳ lạ, khiến nàng ta không thể phát ra cái uy của một vị Hoàng hậu.

“Uyển Uyển, nàng lạnh sao?” Nhất cử nhất động của Chu Nhu Tắc đều không lọt khỏi tầm mắt của Huyền Lăng. Thấy nàng co rúm người, hần lập tức quan tâm.

“Lò sưởi đốt lâu rồi, có lẽ cũng nên cho thêm ít than.” Chu Nghi Tu nói.

Huyền Lăng lập tức phản phó Lý Trường, “Y theo lời của Quý phi mà làm đi.”

Chu Nghi Tu thấy sự việc vừa rồi đã qua đi liền đứng dậy, nói, “Trời đã không còn sớm nữa. Nô tì nên hồi cung rồi, ngày khác sẽ lại đến vấn an tỷ tỷ.”

Huyền Lăng không để ý, hơi nâng tay, “Ái phi về đi.”

“Nương nương, hôm nay trời nắng, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?” Hội Xuân thấy chủ tử sau khi trở về từ Cam Tuyền cung cứ mãi phiền muộn, liền nghĩ đủ cách để chủ tử được vui.

Nghi Tu hiểu ý tốt của Hội Xuân, nàng gật đầu đồng ý.

Mới ra cửa đã gặp người. Người nọ thấy Chu Nghi Tu, vội bước tới cúi chào, “Tần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.”

Chu Nghi Tu nhìn ra là Cẩn Tần, nàng cười với nàng ta, “Muội muội không cần đa lễ. Không ngờ bản cung và muội muội đều có nhã hứng đến đây ngắm tuyết.”

Cẩn Tần trang điểm theo lối thuần khiết, áo màu lục phối cùng váy dài màu trắng non, trên tóc cài đôi thoa ngọc bích, đứng giữa nơi đầy tuyết trắng như hòa làm một thể. Nàng ta cung kính, “Tần thiếp ở trong cung mãi cũng buồn, thỉnh thoảng mới ra cửa, không dám nhận lời nói của nương nương.”

“Muội còn trẻ, nên ăn mặc rực rỡ hơn một chút.” Chu Nghi Tu ra vẻ quan tâm.

Giương mặt Cẩn Tần chột thoảng qua chút thương cảm, “Tần thiếp ở phân vị Tần nhỏ bé, nào dám so sánh cùng các vị nương nương. Huống chi, Hoàng thượng có lẽ đã sớm quên tần thiếp, tần thiếp có trang điểm rực rỡ cũng không có ai xem.”

Chu Nghi Tu khẽ lắc đầu, Cẩn Tần quả thực là người không có đầu óc. Dám nói ra lời như vậy, nếu lọt vào tai kẻ khác, chỉ e nàng ta sẽ bị gán vào tội oán hận Hoàng đế. Kiếp trước, nàng giúp nàng ta dọn sạch đối thủ, kiếp này, nàng sẽ không làm như vậy nữa. Chu Nghi Tu không ra tay cũng có người khác thay nàng trừ đi Cẩn Tần.

“Muội muội hà tất nói ra lời ấy? Hoàng thượng không nhớ đến muội, tại sao không nghĩ cách để người chú ý đến, mà lại ở đây coi nhẹ bản thân mình?”

“Ý tốt của nương nương, tần thiếp xin nhận. Nhưng mà, trong mắt của Hoàng thượng nào có tần thiếp?” Cẩn Tần nói xong, nơi khóe mắt đã có mấy giọt lệ.

Nghi Tu trầm nghĩ, thà rằng chính mình thu nạp Cẩn Tần, còn hơn để nàng ta về phe Chu Nhu Tắc, sau này đợi cơ hội thuận lợi có thể đẩy ngã vị tỷ tỷ kia. Nàng lặng lẽ đánh giá nàng ta một phen, “Hình như trên người muội muội có mùi huân hương?”

“Mùi của nương nương thật đấy! Đây là túi thơm do thần thiếp làm ra.” Cẩn Tần lấy từ bên hông ra một cái hồng bao.

“Có phải bên trong có hương hoa mai?” Nghi Tu vốn tinh thông y đạo, bất kỳ loại dược thảo nào cũng không thoát được cái mũi của nàng.

“Đúng vậy, còn có lá thông, lá trúc. Tuy rằng không phải là báu vật gì, nhưng mùi hương này vô cùng thanh nhã.” Cẩn Tần thấy Nhân Quý phi hứng thú liền hồ hởi nói.

Chu Nghi Tu nghe xong thì cười, “Muội muội rất khéo tay, nhưng có điều, lá trúc kia quá nồng, át đi cái hương thơm thanh khiết của hoa mai, để chúng cùng một chỗ e là không hợp với nhau.”

Cẩn Tần hơi ngơ ngác rồi hiểu ra, lúc này mới khụy gối xuống, “Đa tạ nương nương chỉ điểm, tần thiếp cảm kích vô cùng.”

“Muội muội là người thông minh. Bản cung cũng nên trở về rồi.” Chu Nghi Tu xoay gót, trở lại Phượng Nghi cung.

Trên đường về, Hội Xuân không kìm được tò mò liền hỏi chủ tử, “Nương nương, Hoàng thượng có lẽ đã sớm quên đi vị Cẩn Tần nhỏ bé kia rồi.”

Chu Nghi Tu nghe vậy liền lườm Hội Xuân một cái, “Nàng ta có được sủng ái hay không không quan trọng, mấu chốt ở chỗ, bản cung sẽ giúp nàng nhưng Hoàng hậu thì không. Huống hồ, nếu thật sự nàng ta may mắn được sủng ái, tất nghĩ đến bản cung đầu tiên. Hoàng hậu không phải luôn khen ngợi nàng ta “im lặng ngoan ngoãn” hay sao? Cẩn Tần được sủng, tỷ tỷ cũng không thể phản đối. Dám có ý muốn đoạt Phong nhi của bản cung, bản cung ngại gì mà không để tỷ tỷ nhường ít yêu thương của Hoàng thượng cho kẻ khác?”

“Vội tính tình của Hoàng hậu, xem ra chỉ có thể nhẫn nhịn. Người xem, lúc nào nàng ta cũng chiếm lấy Hoàng thượng, nhưng gần một năm rồi mà chẳng có tin vui...”

“Im ngay! Những lời này muốn nói là có thể nói sao? Nếu để kẻ khác vô tình nghe thấy, người có một trăm cái miệng cũng không đủ để đền tội!” Chu Nghi Tu cá giận, quát lên.

Hội Xuân sợ tới mức quỳ xuống đất thỉnh tội, “Nô tỳ lỡ lời, xin nương nương thứ tội.”

Chu Nghi Tu thờ dài, “Cũng tại ta ngày thường quá chiều người! Sau khi hồi cung, người theo Nhiệm Đông mà học lại quy củ. Bản cung không cần người quá mềm mại ở bên cạnh!”

“... Nô tỳ tuân mệnh.” Hội Xuân lặng lẽ lui ra.

Mấy ngày sau, hậu cung truyền ra tin tức, Huyền Lăng sủng hạnh Cẩn Tần, thăng vị cho nàng ta lên Tông Tử phẩm Thuận nghi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20-1

Sóng gió nhỏ ở hậu cung không thoát được tai mắt của Thái hậu. Hoàng hậu đưa Dư Phong đến Châu Quang điện, tuy ngoài mặt thì nói rằng mình quan tâm đứa nhỏ, muốn cùng nó thân thiết hơn một chút, nhưng những người sáng suốt đều nhìn ra chủ ý của nàng ta.

Thái hậu ngồi bên cửa sổ, chăm chú nhìn mấy con cá vàng tung tăng trong bể nước rồi nói với Trúc Tức, “Loại vật vô ưu vô lo, chỉ biết há miệng ăn cơm, nào có như người trong hậu cung, bề ngoài thì tôn quý mà nỗi khổ trong lòng đành ngậm đắng nuốt cay.”

Trúc Tức cô cô nói, “Thái hậu khổ tận cam lai, giờ nên là lúc người hưởng phúc.”

Thái hậu nhếch môi, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, “Tuy người nói như vậy, nhưng nếu ai gia thật sự buông tay, phó mặc mọi thứ, không biết hậu cung này sẽ loạn thành cái dạng gì nữa.”

Lão nhân gia nàng vừa dứt lời, thị tỷ ở bên ngoài đi vào bẩm báo, Hoàng hậu đang chờ ở điện bên ngoài.

Thái hậu cảm lấy khăn Trúc Tức đưa đến, suy nghĩ trong giây lát rồi đứng dậy, “Đi thôi, lâu rồi ai gia chưa gặp Hoàng hậu.”

Chu Nhu Tắc đứng ở chính điện Di Ninh cung. Huyền Lăng hiểu thuận, so với Cam Tuyền cung của nàng, nơi này hơn phân nửa là trần bảo hiểm có trên đời. Có điều, nàng chẳng còn tinh thần để mà ngắm chúng, trong lòng nàng đang lo lắng khôn nguôi, không biết Thái hậu đột ngột gọi nàng đến là có việc gì.

Kỳ thực, Chu Nhu Tắc không cần Thái hậu hỏi đến cũng có thể đoán ra năm bảy phần là do chuyện của Dư Phong. Bây giờ nghĩ lại, hôm đó nàng hành động có hơi nóng nảy, vô tình đắc tội với Chu Nghi Tu, nhưng rồi nàng lại nghĩ, nàng là Hoàng hậu kia mà? Chu Nghi Tu chẳng qua chỉ là phi tần, lấy cái gì để oán trách nàng?

Trúc Tức cô cô đỡ Thái hậu đi ra chính điện, Nhu Tắc vội hành lễ, “Nhi thần thỉnh an Mẫu hậu, Mẫu hậu thiên tuế vạn phúc.”

“Đứng lên đi.” Thái hậu ngồi ngay ngắn ở ghế trên, nhìn vị Hoàng hậu xinh đẹp nhưng chẳng có một chút khí chất, trong lòng cảm thấy ức chế vô cùng, liền nói, “Ai gia nghe được Hoàng hậu gần đây không khỏe, giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Nhu Tắc thấy Thái hậu không trêu nên gọi mình là “A Nhu” như thường ngày, trong lòng liền dấy lên nỗi lo lắng, nhưng rồi khi nghe lão nhân gia nàng hỏi thăm bệnh tình của mình, nàng cũng bớt đi đôi chút nghĩ ngợi rồi thưa, “Đa tạ Mẫu hậu quan tâm, nhi thần đã khỏi hẳn.”

Thái hậu “ừ” một tiếng rồi tiếp tục, “Hoàng hậu khỏe mạnh thì ai gia yên tâm, có điều, người và Hoàng thượng đã qua một năm đại hôn mà vẫn chưa có tin vui.”

Nhu Tắc cúi đầu, khẽ nhếch môi đáp, “Nhi thần vô năng, đã chậm chạp việc sinh hạ long duệ cho Hoàng thượng.”

“Hoàng hậu sao lại khiêm tốn như vậy? Ai gia thấy, Hoàng thượng rất sủng ái ngươi, ngày ngày nghỉ lại Cam Tuyền cung, đưa nhỏ cùng lắm chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Có điều, ngươi thân là Hoàng hậu, độc sủng là chuyện tối kỵ, hậu cung không thiếu người tài đức, ngươi nên khuyên nhủ Hoàng thượng đừng quá vắng vẻ những phi tần khác.”

“Mẫu hậu giáo huấn rất phải, đều là lỗi của nhi thần.”

“Ngươi là Hoàng hậu, phải có lòng bao dung. Ai gia nghe nói, ngươi sai người đưa Dur Phong đến Châu Quang điện, còn thỉnh cầu Hoàng thượng cho ngươi nuôi nấng, có việc này không?”

Nhu Tắc nhất thời nghẹn lời, một hồi lâu sau mới dám nói, “Nhi thần... nhi thần rất thích Đại Hoàng tử, cho nên...”

Thái hậu nghe vậy thì thờ dài, “Dur Phong là con ruột của Nghi Tu, lúc sinh phải trải qua muôn vàn khó khăn. Nàng bây giờ đã là Quý phi, so với ai gia, lẽ ra ngươi nên nhìn thấu mọi sự mới phải. Ngươi tự mà cân nhắc, đừng để tình cảm tỷ muội hai người đi vào chôn đường cùng.”

Nhu Tắc bị Thái hậu nói cho một hồi, thẹn đến mức mặt đỏ tai hồng, giọng cũng chột trở nên yếu ớt, “Nhi thần nhớ kỹ, từ nay về sau sẽ đối xử với muội muội thật tốt.”

“Ai gia không có trách, ngươi cũng đừng cả nghĩ. Ngươi thân là cháu của ai gia, ai gia sao không thương ngươi chứ? Nhưng ngươi đã là Hoàng hậu, phải biết nghĩ cho Đại Chu, nhiều con nhiều cháu mới là phúc của xã tắc. Ngươi về đi, suy nghĩ cho kỹ mấy lời của ai gia...”

Trong cuộc đời của mình, Thái hậu hận nhất nữ tử dụ dỗ, mê hoặc đế vương, độc sủng kiêu ngạo. Năm xưa, tiên hoàng Long Khánh đế vì Thục Quý phi mà phế truất Hạ Hoàng hậu, bất hòa với đường nẫu là Chiêu Hiền Thái hậu, biết bao phi tần đã chịu liên lụy trong chuyện ngày đó. Giữa thế cục như vậy, Lâm phi quyết định nhẫn nại ẩn mình, từng bước đoạt lấy đế vị cho Huyền Lăng. Chu Nhu Tắc tuy rằng không đúng, nhưng đầu sao cũng là cháu gái của lão nhân gia nàng, chịu chút dạy dỗ này là được rồi.

Chu Nhu Tắc quay về tẩm điện, nghỉ lại mấy lời hôm nay của Thái hậu, càng nghĩ càng thương tâm, chần uyên ương bị nàng vò lấy trong nước mắt. Vì sao chứ? Nàng đến bây giờ sao vẫn chưa có con? Phải đợi đến bao lâu nàng mới hoài thai đứa con của mình...?!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2

“Nương nương, Đoan phi nương nương và Cam Tu nghỉ đến.” Tiền Thu kéo rèm, nghiêng hai vị quý nhân vào nội điện.

Chu Nghi Tu mời cả hai ngồi xuống rồi phân phó hạ nhân, “Tiền Thu, nhanh đi lấy trà Bích Loa xuân mang đến đây. Đoan tỷ tỷ và Cam muội muội không ngại tuyết lạnh đường xa đến thăm bản cung, lúc này đây cần sự ấm áp mới phải.”

Tiền Thu lĩnh mệnh đi ngay. Đoan phi nhìn thấy trên bàn có mấy quyền sở nhỏ liền nói, “Muội muội chăm chỉ thật đấy, sách gì thế?”

Nghi Tu khẽ cười, “Mọi chuyện đều bình yên vô sự, Hoàng hậu dần khỏe lại, muội muội đâm ra lười nhác, lúc rảnh rồi đọc chút thi từ tạp văn thôi.”

“Quý phi tỷ tỷ không nề hà trước vinh nhục, chính là tấm gương cho chúng tần thiếp.” Cam thị mở miệng khen ngợi.

“Cam muội muội quá lời rồi, bản cung thực không dám nhận, chỉ là hư danh mà thôi.” Chu Nghi Tu đảo mắt nhìn qua song cửa. Một luồng gió lạnh thổi qua, mảnh tuyết trắng trên cành cây lộp độp rơi xuống.

Cam thị thấy Nhân Quý phi nói vậy liền nhú mày, “Nô tì nghe nói, Cam Tuyền cung bên kia vô cùng xa hoa lộng phí, trong sổ ghi lại có bảo vật trân quý đến vạn lượng vàng, nàng ta là quốc mẫu, chỉ e việc này không ổn đâu.” Sau khi nàng nhập cung, bề ngoài luôn cố gắng duy trì vẻ hiền đức, hiếu thuận, nhưng từ khi thấy Hoàng hậu ca múa trước mặt người khác, chẳng ra thể thống gì, trong lòng liền chẳng có chút tôn kính.

Nghi Tu rất thích tính tình của Cam thị, ăn ngay nói thẳng, không hề vòng vo tam quốc. Nàng cảm thấy nàng ta vô cùng thú vị, thuận miệng nói một câu, “Cam muội muội nóng nảy quá đấy. Hoàng hậu thân là mẫu nghi thiên hạ, vài món bảo vật đã là gì, Hoàng thượng dù có ban cho nàng ta lâu vàng cũng là lẽ đương nhiên.”

Cam thị đối với Huyền Lăng tình cảm bình bình, nghĩ lại quân thần khác biệt nên cũng không dám đưa ra ý kiến gì thêm, chỉ nói, “Nếu đã là vậy, nô tì không còn gì để nói.”

“Ta nói đùa đấy mà, muội muội đừng tưởng thật.” Chu Nghi Tu thàn than trong lòng, Cam tướng giáo dưỡng con cái quá quy củ, đáng tiếc, kiếp trước bị Huyền Lăng phê làm thứ dân, khí tiết tuổi già khó lòng giữ được.

Lò than bắn ra vài tia lửa nhỏ, đúng lúc, nhũ nẫu bé Dur Phong vào trong. Dur Phong thấy Đoan phi, giơ tay ra, ý muốn nàng ôm hân. Đoan phi cẩn thận từng chút một đón lấy hân từ trong tay nhũ nẫu, đặt hân ngồi trên đầu gối rồi cười với Nghi Tu, “Mấy ngày không gặp, đã lớn hơn rất nhiều rồi. Thời

gian mới đó mà trời mau quá, con người ta cũng ngày càng già đi.”

“Tỷ tỷ còn trẻ, sao lại nói như vậy chứ?” Chu Nghi Tu nhìn con rồi nói, “Sao không tìm người khác? Con đấy, chỉ biết làm nũng với Đoàn mẫu phi!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Dur Phong chọt kêu lên, “Đoàn mẫu phi.” Ánh mắt hắn chọt chuyển hướng nhìn qua Cam thị, dường như suy nghĩ một lát rồi bập bẹ, “... Cam... Cam mẫu phi.”

Đứa nhỏ đang tập nói làm hai người đều cảm thấy vui. Cam thị cười tươi, “Tỷ tỷ quả có phúc khí, Đại Hoàng tử thông minh, thực khiến người ta ngưỡng mộ.”

Chu Nghi Tu cười cười, xua xua tay rồi nói, “Tiểu hài tử này, muội đừng có khen hắn, hắn sẽ kiêu ngạo cho xem. Từ lúc biết nói cứ luôn âm ỉ không thôi, ta thực mong hắn yên lặng một chút.”

Dur Phong dường như hiểu được lời của mẫu phi hắn, hắn liền cọ đầu vào người Đoàn phi, miệng ngậm lại không dám hé răng khiến Đoàn phi thấy mà mềm cả lòng, trách nhẹ Nghi Tu, “Có mẫu thân nào như muội không, làm đứa nhỏ buồn rồi này.”

Chu Nghi Tu nhếch miệng cười, cố ý lắc đầu rồi thở dài một hơi, “Tỷ tỷ mới bấy nhiêu đã mềm lòng rồi, kè làm mẫu phi như muội nếu không quản hắn, sau này lớn lên, hắn trở thành bá vương sẽ khiến người khác thương tâm cho xem. Dù sao đi nữa, muội cũng làm người ác rồi, tỷ tỷ đừng chiều hắn quá đấy nhé.”

“Muội muội tuy nói vậy nhưng lòng còn mềm hơn cả ta, hôm trước ta nghe được muội đến Cam Tuyền cung...”

Ánh mắt Dur Phong chọt khép lại, hai tay nắm nắm, nằm ở trong lòng Đoàn phi mà ngủ. Đoàn phi liền nói chuyện nhỏ đi.

Chu Nghi Tu cảm thấy khó chịu, trả lời, “Muội chịu mọi khổ cực, mười tháng hoài thai mới sinh được con. Nàng ta dựa vào đâu mà muốn đoạt lấy? Đừng là khinh người quá đáng...”

“Nàng ta xem ra cũng là nóng vội, thân là sủng quan hậu cung, vậy mà hơn một năm không có tin vui, trong cung nhìn mãi, chỉ một mình muội là có đứa nhỏ.” Đoàn phi đối với mọi việc trong hậu cung đều hiểu rõ ràng, nàng ta chê bai Chu Nhu Tắc một cách rất kín đáo, thẳng thắn nói ra điểm mấu chốt.

Cam thị vô cùng khinh thường, liền nói, “Từ xưa đến nay, trung cung đứng đầu luôn là người khoan dung độ lượng, hòa hợp cùng chúng phi tần, vì hoàng gia khai chi tán diệp, kéo dài con nối dòng. Cam Tuyền cung kia bản thân sinh không được, lại còn dày mặt đòi Hoàng thượng cho mình nuôi con của người khác vất vả sinh ra, đạo lý ở đâu chứ?”

“Cam muội muội nói năng cẩn thận, thân là phi tần, không nên tùy ý nghị luận Hoàng hậu.” Chu Nghi Tu vội lên tiếng ngăn cản, xem ra Cam thị đã bắt mẫn lắm rồi.

Chốn hậu cung này, đêm dài tịch mịch, sủng ái của đế vương lạnh lẽo như dòng nước, chỉ có bản thân mình có đứa nhỏ mới có thể duy trì địa vị ngày sau. Còn như không con, lại ít thánh sủng, kết cục duy nhất là chết già ở thâm cung, có danh mà cũng như không.

Chu Nghi Tu chuyển hướng nhìn sang Đoàn phi rồi nói, “Đạ yến đêm đó cũng là nhờ tỷ tỷ giải vây, muội muội lấy trà kính rượu, tạ ơn tỷ tỷ.”

Đoàn phi cười trừ, “Muội muội khách khí quá. Ta nhìn Dur phong lớn lên từ nhỏ, dĩ nhiên không muốn hắn trở thành mục tiêu công kích của kẻ khác.”

“Đáng tiếc, lòng người luôn không bao giờ đủ. Tỷ tỷ đã là Hoàng hậu cao quý rồi, tại sao phải cùng ta tranh giành đứa con này thì mới được chứ? Thánh sủng dồi dào như nàng, còn sợ không sinh nổi con trai trưởng hay sao?” Chu Nghi Tu nhăn mày, bộ dáng vô cùng ủy khuất.

Cam thị đối với chuyện phong hậu năm đó, nguyên nhân bên trong lẫn bên ngoài đều có nghe qua, vô cùng khinh bỉ hành động hèn mọn của Chu Nhu Tắc. Nàng ta nhìn Chu Nghi Tu rồi nói, “Quý phi tỷ tỷ xin đừng buồn. Khắp hậu cung này đều biết rõ, Hoàng thượng sủng ái Hoàng hậu quá mức, nô tì tin tưởng Di Ninh cung sẽ không dễ yên.”

Chu Nghi Tu gật đầu, “Ta cũng không cầu điều gì cả, chỉ cầu Phong nhi bình an lớn lên là đủ.”

Đoàn phi vỗ nhẹ lưng của Dur Phong rồi quay sang nói với Chu Nghi Tu, “Muội có con bên mình, dĩ nhiên không phải sầu lo, nhưng cần cẩn thận những kẻ ở trong bóng tối. Trong cung, đứa nhỏ có thể lớn lên bình an không nhiều, muội nghĩ lại chuyện của Tiên đế ngày trước sẽ hiểu.” Giọng nói của Đoàn phi ẩn giấu sự sợ hãi, thuở nhỏ nàng lớn lên trong chốn cung đình, mọi sự sớm đã nhìn thấu.

Kiếp trước, Chu Nghi Tu một tay sát hại không ít hoàng tử, bây giờ nghĩ lại cũng thâm kinh hãi. Dur Phong tuy hiện tại khỏe mạnh, nhưng không phải khi đó ba tuổi hắn đã chết hay sao? Mặc dù đời này hắn được sinh ra không chút lo ngại cũng không thể không phòng. Muốn những ngày sau được sống yên ổn, xem ra chính mình cũng phải tính toán rất nhiều. Vì vậy, Nghi Tu vô cùng cảm kích lời nhắc nhở của Đoàn phi, “Muội muội xin nghe theo lời tỷ tỷ.”

Đoàn phi thường ngày ít nói, có thể thốt ra lời như vậy cũng vì nàng không có con, lại rất thương yêu Dur Phong nên mới phá lệ một lần.

Cam thị cũng có chuyện phiền lòng riêng của mình. Mẫu thân nàng bệnh liệt giường, mọi việc trong nhà đều do người thiếp hầu hạ lâu năm của Cam tướng quản lý. Nàng là đích nữ, biết được chút ít thủ đoạn tranh giành nơi hậu viện, liền nói, “Gia phụ trị gia nghiêm cẩn, nô tì từng gặp qua vài thứ xuất đệ muội, họ lúc nào cũng im hơi lặng tiếng, khiến người ta không rét mà run.”

Phượng Nghi cung nhất thời chìm trong biển lặng, ba người đều lộ rõ vẻ đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-1

Đông qua xuân về, hoa đào rực rỡ, nở rộ vào năm Càn Nguyên thứ ba.

Tháng tư xuân ý dạt dào, ấy là sinh thần của Hoàng hậu Chu Nhu Tắc. Sủng ái của Huyền Lăng đối với nàng trước sau không đổi. Hần tặng nàng một gốc san hô, cao chừng ba mươi thước, sắc màu đỏ tươi, ban đêm ánh nến chiếu vào, khung cảnh lung linh rạng rỡ.

Chu Nghi Tu lạnh nhạt liếc nhìn, càng nghĩ càng thấy Chân Huyền ở kiếp trước rõ buồn cười, Huyền Lăng thương cho nàng ta cái gì, tỷ tỷ nàng đều đã dùng qua cả rồi.

Hôm nay là sinh thần của Hoàng hậu, đám phi tần ai nấy đều chuẩn bị lễ vật. Chu Nghi Tu biết từ nhỏ Chu Nhu Tắc được Đại phu nhân nuông chiều, nhân giới của nàng ta rất cao, phàm là vàng bạc liền cảm thấy chướng mắt vì cho rằng chúng dung tục. Vì vậy, nàng gọi Tiền Thu lấy ra một bộ vòng tay chạm ngọc đường chi thượng đẳng, coi như chút tâm ý. Quả nhiên, Chu Nhu Tắc cực kỳ yêu thích, dạ yến ban đêm liền mang theo. Làn da của Hoàng hậu vốn đã trắng mịn, đeo vào vòng tay càng có vẻ ôn nhuận ngọc ngà, thêm vào lối trang điểm “Hoa đào”, nàng ta khiến ánh mắt vị Hoàng đế càng lúc càng si mê. Chúng phi tần ngồi phía dưới hận đến đỏ mắt.

Yến hội trôi qua một hồi, mấy món ăn đều đã dâng lên. Mấy phi tử ra về yểu điệu, dùng không nhiều lắm, có khi chỉ một hai gắp đã buông đũa rồi. Tình cảnh này thật đúng như câu thơ: “Chu môn tử nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt*.”

*Nơi cửa son rượu thịt ê hề, ngoài đường cái có xương người chết rét. Đây là hai câu thơ của Đỗ Phủ, trích từ bài Năm trăm chữ vịnh nỗi lo nghĩ trên đường từ kinh đô về huyện Phụng Tiên, trong tập Trường An Khốn Đốn (746-755).

Nhu Tắc ngồi bên cạnh Huyền Lăng, nở nụ cười dịu dàng vô cùng, “Hôm nay là sinh thần của nô tì, lại được Tứ lang yêu thương như vậy. Tứ lang, hoa đào trong Ngự hoa viên nở rộ xuân về, hương thơm khiến người ta say cả lòng, nô tì có cho người làm ít “Hoa đào tố”*, mời Tứ lang và chư vị tỷ muội thưởng thức.”

“Uyển Uyển có lòng, trăm cũng có lộc ăn.” Huyền Lăng đối với ái thê tựa như vầng mệnh.

Thính Tuyết bên người Nhu Tắc nhanh chóng bày ra mỗi bàn một đĩa. Nghi Tu nhìn qua, trông cũng tinh xảo, mùi hương hoa đào thơm ngát lay lay.

Bất thành linh, nàng nghe thấy có tiếng thở dốc. Chu Nghi Tu quay đầu nhìn lại, phát hiện Canh Tĩnh Ngôn vừa được tấn vị Thuận nghi đang ôm lấy bụng, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi toát ra trên trán, thân người co cứng lại.

Cam thị ngồi gần đó thấy vậy, vội hướng Huyền Lăng nói, “Hoàng thượng, Canh Thuận nghi có lẽ là ăn không tiêu, bụng không thoải mái, hay là triệu Thái y tới xem cho nàng?”

Ninh Quý tần Miêu thị chột chen ngang, “Canh Thuận nghi có cái miệng khéo thật, món ăn của Hoàng hậu vậy mà vẫn không hợp khẩu vị của nàng ta sao?”

Cam thị ngày thường vốn không để Miêu thị chanh chua kia vào mắt, nhin không được liền nói, “Ăn uống cũng có lúc đau bệnh bất thường, Canh Thuận nghi không may mới bị như vậy, Quý tần cần gì phải nghĩ nhiều đến thế?”

“Ngươi...!” Miêu thị cứng họng, hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa.

Huyền Lăng đang cao hứng, nghe thấy Cam Tu nghi nói vậy thì có vẻ không vui, hần xoay qua Lý Trường rồi phân phó, “Đưa Canh Thuận nghi trở về Thọ Kỳ cung, gọi cả Thái y đến.” Lý Trường lập tức tuân mệnh. Canh thị không còn sức để tạ ơn, nàng ta nhanh chóng được cung nhân dìu đi.

Canh Tĩnh Ngôn cũng lăm chỉ như viên đá nhỏ ném xuống giữa hồ, gây ra chút gợn sóng. Một hồi sau, yến hội lại tiếp tục như cũ.

Nhu Tắc nói với Huyền Lăng, “Nô tì gần đây học được một khúc nhạc, mời Tứ lang cùng chư vị tỷ muội thưởng thức.” Nàng ta sai người mang tới vật đính ước giữa nàng ta và Hoàng thượng, ti bà Thiệu Tào. Nhu Tắc ngồi ở chính giữa, bắt đầu gảy đàn.

Chu Nghi Tu và Đoàn phi ngồi đối diện khẽ liếc nhìn nhau, không nói gì. Miêu thị rõ ràng là kẻ chẳng biết an phận, xen mồm vào, “Hoàng hậu nương nương đa tài đa nghệ, nô tì không sao sánh kịp.” Giọng nói của nàng ta ả ả một tia châm chọc.

Nhu Tắc nhất thời cứng đờ người, Huyền Lăng thấy vậy liền trách mắng, “Quý tần uống say, nói năng vô lễ, còn không mau đưa nàng ta về Diên Hi cung cho tỉnh rượu?!”

“Hoàng thượng, nô tì...” Miêu thị còn chưa kịp nói thêm, cung nhân bên người đã dìu nàng ta đi.

Chu Nghi Tu, Đoàn phi và Cam Tu nghi im lặng, làm như không nghe không thấy, sắc mặt bình thản như thường.

Không lâu sau, Lý Trường từ bên ngoài tiến vào. Hắn ta có vẻ rất vội, vừa đến liền thì thầm mấy câu bên tai của Hoàng thượng. Chu Nghi Tu và Đoàn phi để ý thấy sắc mặt Huyền Lăng liên tục biến hóa. Ánh mắt hắn nửa sợ hãi nửa vui mừng, khuôn mặt đỏ bừng lên vì rượu.

Chu Nghi Tu rất nhanh đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Đội Chu Nhu Tắc gầy xong bản đàn, Huyền Lăng đứng dậy nói, “Sinh thân Uyển Uyển vốn đã là một ngày vui, nhưng không ngờ trăm lại có thêm một tin vui khác nữa, đúng là song hỷ lâm môn!”

“Tứ lang nói cho nô tì biết với?” Nhu Tắc ôm đàn, trở lại bên người Huyền Lăng.

“Đĩ nhiên rồi, mọi người đều nên biết cả. Lý Trường vừa mới báo cho trăm, Canh thị của Thọ Kỳ cung đã mang thai hơn hai tháng, ít lâu nữa trăm lại có thêm hoàng nhi rồi!” Huyền Lăng luôn hy vọng bản thân có thêm con nối dòng, đáng tiếc, Nhu Tắc lại không như ý nguyện của hắn, bây giờ Canh thị có thai, bảo sao hắn không mừng cho được?

Quả nhiên đúng như Chu Nghi Tu suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2

Chu Nghi Tu ngồi ở vị trí đứng đầu chư phi nên nhìn thấy rõ ràng. Huyền Lăng vừa dứt lời, Chu Nhu Tắc liền siết chặt cây tì bà trong tay, khuôn mặt cũng trở nên cứng nhắc, hoàn toàn không còn vẻ tươi cười lúc đầu.

Tỷ tỷ ơi là tỷ tỷ, không biết bây giờ người nghĩ thế nào nhỉ? Canh thị chỉ đắc sủng vài hôm đã mang long thai, còn người thì thịnh sủng một năm trời, để ta coi lần này người nổi nóng tới mức nào.

Mọi người đứng dậy, nâng chén kính Huyền Lăng, đồng thanh nói, “Chúc mừng Hoàng thượng. Chúc mừng Canh Thuận nghi!”

Huyền Lăng ngửa lời, uống một hơi cạn sạch.

“Nô tì cung chúc Tứ lang và Canh muội muội sớm có hoàng tử.” Ánh mắt của Chu Nhu Tắc hạ xuống, xen lẫn một tia âm trầm.

“Uyển Uyển có lòng, trăm luôn ngóng trông một ngày, nàng vì trăm hạ sinh long tử.” Huyền Lăng ôm lấy vai Nhu Tắc, dịu dàng nói.

Nàng ta cười miễn cưỡng, đáp lại, “Nô tì cũng vậy, mong sao trời xanh hiểu cho tâm ý.”

Huyền Lăng cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Canh thị mặc dù có thai, nhưng Chu Nhu Tắc mới là người hắn yêu nhất. Thấy nàng không vì vậy mà sinh lòng ghen, hắn vô cùng cao hứng, cất giọng nói, “Truyền ý chỉ của trăm, tấn phong Canh thị làm Chính Tứ phẩm Dung hoa, lệnh cho Thái y viện phải hết mực chăm sóc, sớm ngày hạ sinh hoàng tử bình an. Việc ăn uống của Dung hoa, Nội vụ phủ cần để ý cẩn thận, tuyệt đối không được có nửa điểm sai lầm, bằng không, trăm sẽ phạt nặng!”

Chư phi lại nâng chén chúc mừng Canh thị. Chu Nghi Tu ra về thờ ơ. Móng tay của Chu Nhu Tắc càng lúc càng bấm chặt cây đàn, khuôn mặt trở nên kích động.

Yến hội đã tàn, Nhân Quý phi quay trở về Chiêu Dương điện. Việc Canh thị có thai đã truyền khắp hậu cung. Tú Hạ múc nước, giúp Chu Nghi Tu rửa sạch lớp trang điểm trên mặt. Nàng ta vô cùng vui sướng khi thấy người gặp họa, cười nói, “Nương nương, Canh Dung hoa có thai, Đại Tiều thư hẳn là sốt ruột lắm!”

Chu Nghi Tu dùng khăn nóng lau người, đáp lại, “Sốt ruột hay không là chuyện của nàng, chúng ta chỉ việc yên lặng ở trong cung là được.”

“Nhưng mà nương nương, Hoàng thượng khó khăn lắm mới có đứa con thứ hai này, nhất định sẽ phá lệ chiếu cố Canh Dung hoa, chúng ta lại sắp có trò hay để xem rồi!”

Ngày kế tiếp, Chu Nghi Tu bảo Tiễn Thu chuẩn bị lễ vật đưa sang Thọ Kỳ cung. Canh thị vừa có thai, cửa cung tưởng chừng như bị đập nát, người tới tặng lễ chúc mừng ào ạt. Vừa bước vào trong, Chu Nghi Tu liền nhìn thấy một bàn đầy những thứ. Nàng cười với Canh thị, “Bản cung đến chậm, không tưởng tượng được chỗ của muội muội đã thành cả núi đồ rồi.”

Canh thị thấy nàng đến, trong lòng cảm kích ân huệ ngày trước, đích thân ngồi dậy nghênh đón. Chu Nghi Tu vội nói, “Không cần đa lễ. Mau nằm xuống

đi, bây giờ muối là quý nhân đấy.”

Canh Tĩnh Ngôn có chút ngượng ngùng, tựa vào đầu giường rồi đáp, “Quý phi nương nương, tần thiếp thực không dám nhận.”

“Sao lại không dám chứ? Muối mang long thai, về sau sinh hạ hoàng tử. Phúc khí này, không phải người thường có thể so sánh được đâu!” Chu Nghi Tu chột hời tưởng lại kiếp trước. Thời gian này, Dư Ly đâu có chào đời? Vậy mà hiện tại Canh thị mang thai, xem ra, có thể sinh hạ hay không vẫn là chuyện không nói trước được.

“Không hẳn là Hoàng tử đâu. Tần thiếp thực lòng mong một Công chúa vừa nhu thuận vừa hiểu chuyện.” Canh Tĩnh Ngôn khiêm tốn nói.

“Hoàng tử dĩ nhiên tốt, Công chúa cũng được. Đều là con của Hoàng thượng, người nhất định hết lòng yêu thương chúng. Bản cung thực lòng ngóng trông, càng nhiều đứa nhỏ càng tốt, ngày sau Dư Phong có người chơi cùng.” Chu Nghi Tu nói xong liền quay đầu, “Tiễn Thu, mang qua đây.”

“Dạ.” Tiễn Thu cầm một cái hộp lớn bước tới, mở ra, bên trong là bức tượng Quan Âm. Nàng ta nói, “Đây là tượng Quan Âm Tổng Từ làm từ bạch ngọc do Vân Nam tiến cống. Quý phi nương nương có ý thỉnh từ các vị cao tăng ở Bảo Hoa điện để cầu phúc, hôm nay mang tặng Dung hoa, chúc mừng Dung hoa có tin vui.”

“Bạch ngọc này là thứ trân quý, huống chi tượng Quan Âm sống động như thật, tần thiếp thực không dám nhận, xin Quý phi nương nương giữ lại.” Canh Tĩnh Ngôn mở miệng từ chối. Chu Nghi Tu ra tay hào phóng, lại tự thân đến chúc mừng, so với Chu Nhu Tắc chỉ kêu Thỉnh Tuyết đến đưa lễ còn tốt hơn nhiều. Tâm của Canh Tĩnh Ngôn càng lúc càng hướng về phía vị Nhân Quý phi này.

“Bản cung mang lễ đến, muối còn muốn bản cung mang lễ trở về? Chuyện này truyền ra, mặt mũi bản cung biết để vào đâu? Bản cung nghĩ muối đang có thai nên đưa tới tượng Quan Âm Tổng Từ, cầu xin Bồ Tát phù hộ cho muối và Hoàng thượng sớm ngày có được Hoàng tử.” Nói xong, Chu Nghi Tu vỗ nhẹ bụng của Canh Tĩnh Ngôn.

Chu Nghi Tu là người thông minh, dĩ nhiên sẽ không mang đồ ăn đến tặng, lỡ như bị kẻ nào đó động tay động chân, bản thân mình vô duyên vô cớ phải gánh lấy tội thực không hay chút nào. Bây giờ tặng cho nàng ta bức tượng, vừa thể hiện tâm ý, vừa không có kẻ hở cho người khác hãm hại, trừ khi Canh thị bị người ta dùng tượng đánh vào bụng.

“Nương nương đã nói vậy, tần thiếp nếu còn từ chối thì thực bất kính.” Canh Tĩnh Ngôn cảm kích vô cùng, quay sang phân phó thị tỳ, “Thúy Quả, mau đưa tượng Quan Âm của nương nương đặt ở trong cung.”

“Muội muội mang thai, ăn uống phải cẩn thận hơn một chút. Uống ít trà thôi, đừng ăn đồ cay nóng kéo độc. Còn nữa, mỗi ngày ở trong cung nên chăm đi qua đi lại nhiều hơn, lúc sinh đứa nhỏ mới sức, đừng có suốt ngày nằm mãi...” Chu Nghi Tu là người từng trải, ân cần dặn dò rất nhiều.

Canh Tĩnh Ngôn nghiêm cẩn nghe theo rồi nói, “Lời của nương nương so với mấy người tặng lễ kia đáng tin hơn nhiều. Từ khi tần thiếp có thai, trong lòng quả thực sợ hãi.”

Chu Nghi Tu cười, nói, “Bản cung nói nhiều rồi, có điều, nữ nhân sinh con là đại sự, cẩn thận hơn trước là chuyện nên làm.”

Trở lại Chiêu Dương điện, Chu Nghi Tu mở miệng hỏi Tiễn Thu, “Canh Dung hoa là do ai chăm sóc?”

Tiến Thu đáp, “Dạ, là Chương thái y Chương Di, hẳn là người am hiểu phụ khoa nhất ở trong cung.”

Nghe vậy, Chu Nghi Tu hơi vuốt cằm, “Hoàng thượng xem ra rất coi trọng cái thai này.”

“Cũng không phải sao? Trước mắt, Hoàng thượng chỉ có một mình Đại Hoàng tử, con nối dòng ít ỏi. Đám triều thần bên ngoài đang nhón nháo, nghị luận ào ào về Đại Tiểu thư.” Lúc nhắc tới Chu Nhu Tắc, Tiễn Thu liền lộ ra vẻ khinh miệt.

“Canh Tĩnh Ngôn mang thai, ai nấy đều chú ý. Bản cung thực muốn xem, cái ghế Hoàng hậu này tỷ tỳ còn ngồi bao lâu nữa đây? Ngươi mau truyền lệnh xuống, bảo mọi người trong cung của ta cách xa Thọ Kỳ cung một chút, tránh chuốc họa vào thân.”

“Nô tỳ đã hiểu. Mũi tên đã nhắm vào chim đầu đàn. Canh Dung hoa đột ngột có thai, hậu cung này mấy ai mà không đồ mắt?” Tiễn Thu và Chu Nghi Tu, chủ tớ ăn ý, một câu liền thấu hiểu.

“Hội Xuân đâu?”

“Đang ở cùng Nhiễm Đông ạ. Nhiễm Đông có nói qua, dạo này nàng ta yên tĩnh hơn trước, khôn lên không ít.”

Chu Nghi Tu cười nhẹ, “Bảo Nhiễm Đông và nàng ta chú ý động tĩnh các cung.”

Việc Canh thị hoài thai tựa như viên đá ném xuống mặt hồ hậu cung yên tĩnh. Phi Hương điện Đoan phi và Nhân An điện Cam Tu Nghi chỉ đành thờ dài, buồn cho bản thân phúc bạc. Diên Hi cung Miêu thị vốn khinh thường Canh Tĩnh Ngôn, tự cho rằng nhan sắc mình hơn nàng ta, nay thấy nàng ta mang thai thì không nhịn được. Miêu thị đập nát cái bình hoa, đứng ở trong tấm điện mà mắng, “Chỉ biết làm bộ dạng nhút nhát để quyến rũ Hoàng thượng, còn bày đặt ra vẻ đáng thương! Hồ ly mù tịt! Ngươi tưởng cái bụng của ngươi giỏi lắm sao?!”

“Nương nương bớt giận, chỉ mới hai tháng thôi, ai biết được là có thành hay không...” Thái Ngọc là nha hoàn hầu môn của Miêu thị, vội ra miệng khuyên ngăn chủ tử.

Miêu thị thu lại con tức, giọng nói vô cùng lạnh lùng, “Phải rồi, mang thai thì sao chứ? Sinh được hay không lại là chuyện khác.”

Thái Ngọc quét mắt một cái, tên tiểu thái giám đứng ở bên cạnh liền vội vàng thu dọn mảnh sứ đã vỡ. Nàng ta tiếp tục nói, “Nurong nurong đừng tức giận làm gì. Canh Dung hoa đó có thai, trừ Quý phi, ai mà không hận nàng ta? Chỉ sợ Hoàng hậu còn căm hận gấp trăm ngàn lần.”

Miêu thị nghe vậy liền nở nụ cười, “Đúng rồi. Hoàng hậu được Hoàng thượng yêu thích như vậy, đến giờ cũng không có tin vui, dĩ nhiên phải hận chết à kia rồi. Người đi thăm dò động tĩnh chỗ Cam Tuyền cung một chút, để xem bên kia có hành động gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22-1

Trong Cam Tuyền cung, Chu Nhu Tắc trần trọc mãi mà không ngủ được. Canh thị có thai, Huyền Lăng sớm đã qua Thọ Kỳ cung bầu bạn với nàng ta, để một mình nàng ở lại chỗ này ngóng trông.

Đứa nhỏ, tại sao không phải là nàng hoài thai đứa nhỏ? Nhu Tắc siết chặt nắm tay, xé rách chiếc gối lụa mềm. Thính Tuyết ngồi ở đầu giường, nghe động liền hỏi, “Nurong nurong, nô tỳ đốt chút hương an thần cho người nhé?”

“Không cần.” Chu Nhu Tắc nàng không cần hương an thần, cái nàng cần chính là một đứa con.

Thính Tuyết từ nhỏ đã được Chu phu nhân đích thân chọn để hầu hạ Chu Nhu Tắc, bản tính lạnh lợi, thấy chủ tử mặt ủ mày chau liền hiểu ngay nguyên nhân, lựa lời khuyên nhủ, “Nurong nurong, người đừng buồn nữa. Canh thị tuy mang thai, nếu sinh ra cũng chỉ là con thứ. Nurong nurong là chính cung Hoàng hậu, mai sau con của người mới là con trưởng. Huống chi, Hoàng thượng rất sủng ái nurong nurong, sớm muộn sẽ có đứa nhỏ, không chừng tương lai còn được phong làm Thái tử. Khi đó, người phong quang vô hạn, Canh Dung hoa kia làm sao sánh bằng?”

Nhu Tắc nghe từ miệng của thị tỳ miêu tả về một tương lai tốt đẹp, tuy trong lòng vô cùng mừng rỡ nhưng vẫn còn băn khoăn, “Đã hơn một năm không có động tĩnh, Hoàng thượng nhất định rất sốt ruột. Nếu ta đợi mãi mà vẫn không có kết quả thì phải làm sao?”

“Nurong nurong đừng nói vậy. Nô tỳ từng nghe nói, có nữ tử thành thân đã lâu mà không có con, phải đi cầu thiên phượng*, ăn vào một lần liền linh nghiệm. Nếu người sốt ruột, chúng ta hãy gửi thư về cho phu nhân, thỉnh phu nhân đi tìm thiên phượng. Đợi đến khi nurong nurong sinh được con trai rồi, sau lưng sẽ không còn kẻ nào dám đàm tiếu này nọ nữa.”

*Thiên phượng: Cái này không rõ nghĩa lắm, đại khái là một loại thuốc uống vào để có con.

Nhu Tắc nghe Thính Tuyết nói liền động tâm, “Có lý. Ngày mai người hỏi phủ, bảo mẫu thân ta lưu ý chuyện này một chút.”

Thính Tuyết cúi đầu tuân mệnh, “Nurong nurong, người nghỉ sớm đi. Sáng mai, các phi tần chủ tử đến thỉnh an, người không thể để họ nhìn thấy bộ mặt như bây giờ.”

Sáng hôm sau, Dư Phong nghịch ngợm đòi đến chỗ Đoan phi. Chu Nghi Tu bắt đầu đi đành phải mang hân qua Phi Hương điện.

Đoan phi đang ngồi ở hành lang, nhìn Cát Tường đá cầu với mấy tiểu cung nữ. Thấy Nghi Tu đến, nàng ta vội đứng dậy chào, “Muội muội tới lúc nào thế? Ta không kịp cả nghênh đón.”

Cát Tường và mấy cung nữ kia vội vàng hành lễ. Nghi Tu cười nhẹ, “Đừng để ý, cứ chơi thoải mái đi. Bản cung đến để trò chuyện với chủ tử các người.”

Nói xong, nàng cùng Đoan phi vào trong nội điện. Hai người ngồi đối diện với nhau, cùng nhau phẩm trà. Dư Phong gặp Đoan phi, liền quên đi sự tồn tại của mẫu thân hân. Hân cứ quần nàng ta mãi không thôi.

Chu Nghi Tu làm ra vẻ giận dữ, “Tiểu tử không có lương tâm! Hân thấy tỷ tỷ hiền quá, lúc nào cũng ôm lấy tỷ tỷ làm nũng. Người khác nhường bộ hân liền làm tới, tính ra cũng không uổng công tỷ tỷ vì hân mà may mắn bộ quần áo đấy.”

Đoan phi khẽ cười, “Bản thân ta nhàn rồi cả ngày, nếu không vì Phong nhi làm chút đồ thì chẳng còn cách nào khác để giết thời gian. Quần áo ta làm, so ra tốt hơn Nội vụ phủ đưa tới ấy chứ.”

“Tỷ tỷ nói đúng. Mỗi khi lấy đồ từ Nội vụ phủ về, muội phải đem giặt rửa thật sạch mới dám cho hân mặc.” Trong lời của Chu Nghi Tu hàm chứa ẩn ý, rằng nàng hiểu được lời của Đoan phi, phải cẩn thận mọi bề.

Đoan phi ôm Dư Phong một lát. Thấy hân có vẻ buồn ngủ, Nghi Tu liền kêu nữ mẫu ôm hân đi.

Phi Hương điện từ trước tới nay bày trí đơn giản, không quá xa hoa. Trên tường treo vài bức tranh sơn thủy, trong đó có một bức phá lệ khác thường,

giấy đã ó vàng. Chu Nghi Tu không khỏi thắc mắc, “Không giống như cảnh sắc Trung Nguyên, bức họa kia dường như là phong cảnh của vùng Tái Ngoại.”

“Mất muối tinh thật, đó là vật mà gia phụ tặng cho ta trước khi tiến cung.” Giọng nói của Đoàn phi thấp thoáng có chút hoài niệm.

Trước khi Đoàn phi Tề Nguyệt Tân vào cung, Thái hậu khi đó vẫn còn là Lâm phi. Phụ thân của nàng, Tề Bất Trì, nhiều năm đóng quân ở vùng biên cương, vì triều đình mà gìn giữ giang sơn, có công rất lớn. Tiên đế lo sợ hấn công cao mà kiêu ngạo, người xưa có câu: Tướng ở bên ngoài, lệnh của vua đôi khi không tuân; hoàng đế không ở gần, khó tránh tướng sinh ra tâm tư khác. Vì vậy, Tiên đế hạ lệnh đưa ấu nữ của Tề Bất Trì tiến cung, giao cho Lâm phi nuôi dưỡng, miễn cho hấn đưng có lòng riêng ở bên ngoài.

Cửa cung sâu như biển. Đoàn phi từ khi vào cung đã hơn mười năm ròng, kể từ lúc còn để tóc trái đào trẻ thơ, nàng và phụ thân rất lâu rồi không có gặp lại.

Chu Nghi Tu thầm nghĩ chính mình nói sai rồi, tự dừng lại gọi ra chuyện buồn của người khác. Liếc mắt thấy khói trắng trên ly trà lượn lờ, nàng vòng vo chuyển đề tài, “Trà của tỷ tỷ thơm quá, điện Chiêu Dương còn không bằng ấy.”

Đoàn phi biết nàng cố ý lảng sang chuyện khác nhưng cũng không vạch trần, thuận miệng nói theo, “Muội muội là Quý phi, có cái gì mà không tốt chứ, tự dừng lại đề ý ra ở chỗ ta. Ta thấy muội muội đang đỡ ta thì có.”

“Nơi này của tỷ tỷ vô cùng thanh nhã, không giống với chỗ người khác, lá trà vì vậy mà hương vị cũng thêm phần thanh mát. Muội muội ở Chiêu Dương điện, Phong nhi cứ huyên náo, muốn phẩm trà cũng chẳng ngồi yên được mà phẩm.”

“Phong nhi là đứa trẻ ngoan, ngày sau muội muội ắt có phúc khí.” Đoàn phi cười nhẹ rồi nói tiếp, “Nghe nói gần đây, Canh Dung hoa được Hoàng thượng chiếu cố rất nhiều. Trừ Cam Tuyền cung bên Hoàng hậu, người đi Lan Tuyền cư nhiều nhất.”

Chu Nghi Tu nói, “Nàng ta đang có thai, tất nhiên không thể so với trước kia, Hoàng thượng chiếu cố nàng ta hơn một chút cũng là chuyện bình thường.”

Đoàn phi tiếp lời, “Ninh Quý tần đạo này rất hay đến chỗ Hoàng hậu.”

Chu Nghi Tu làm như không thèm để ý, nàng hạ chung trà xuống rồi nói, “Nàng ta muốn nịnh bợ Hoàng hậu, tiện thể gặp Hoàng thượng luôn đây mà.”

Miêu thị tự cho rằng bản thân mình xinh đẹp tuyệt trần, làm sao chịu hạ mình trước Canh Tĩnh Ngôn chứ? Nàng ta rốt cuộc là đang lợi dụng Chu Nhu Tắc, mượn thời cơ đoạt lấy ân sủng, vậy mà vị Hoàng hậu kia lại cho rằng nàng ta thành thực kính trọng mình.

Nghi Tu thấy sắc mặt Đoàn phi điềm tĩnh như thường lệ, trong lời nói không lộ ra chút ý ghen tuông, nàng biết nàng ta đối với Huyền Lăng căn bản không thêm đề ý. Huyền Lăng sủng ai hay ghét bỏ ai, Đoàn phi đều không quan tâm. Chỉ là không có con, lại khiến nàng ta tiếc nuôi trăm bề.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22-2

Canh Tĩnh Ngôn trước đây bị Hoàng thượng vắng vẻ, nay nhờ có thai mà được sủng ái, nhất thời trở nên đắc ý; thêm vào đó, Huyền Lăng hứa hẹn rằng sau khi sinh con, sẽ tấn vị Quý tần cho nàng ta. Vì vậy, nàng ta hết sức chờ mong đứa nhỏ này, mỗi ngày đều rất dè dặt, cẩn trọng mọi sơ suất.

Lúc đến Cam Tuyền cung thỉnh an Hoàng hậu, động tác hành lễ của Canh Tĩnh Ngôn ra vẻ cẩn thận vô cùng. Miêu thị thấy thế liền cười nhạo, “Canh Dung hoa đúng là biết chiều chuộng thân thể, đối với Hoàng hậu nương nương mà cũng hành lễ cho có lệ.”

Canh Tĩnh Ngôn nhịn không được, mặt đỏ bừng cả lên, “Tần thiếp không dám có ý bất kính với Hoàng hậu nương nương. Đây đều là Thái y dặn, khi hành lễ, động tác phải nhất mực cẩn thận.”

Miêu thị nói, “Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu lục cung, người mặc dù đang mang thai, cũng không nên quá kiêu ngạo như thế.”

Canh Tĩnh Ngôn vô duyên vô cớ bị nói như vậy, khuôn mặt liền trở nên trắng bệch. Nàng ta không dám đứng dậy, đành nói với Chu Nhu Tắc, “Tần thiếp không có ý đó, xin Hoàng hậu minh giám.”

Miêu thị đứng ở một bên, lấy tay áo che miệng mà cười lạnh.

Nhu Tắc lúc này nhìn thấy Canh Tĩnh Ngôn tiến vào trong điện, hai tay thủ ở trước bụng liền cảm thấy không vui. Bây giờ lại nghe Miêu thị nói như vậy, nàng ta cảm thấy Canh thị quả thực là ý sủng sinh kiêu, “Dung hoa có thai là việc mừng, nhưng đừng quá không đúng mực, khiến hậu cung khó tránh khỏi bị chê trách, cũng làm tổn hại danh dự của Dung hoa.”

Canh Tĩnh Ngôn không khỏi ủy khuất, trên mặt chẳng dám biểu lộ gì, đành cúi đầu dạ thưa, “Tần thiếp xin tuân theo sự chỉ bảo của Hoàng hậu.”

“Đứng lên đi.” Nhu Tắc thấy cả người Canh thị lung lay sắp đổ, cũng sợ nàng ta vạn nhất có chuyện.

Canh thị ngồi vào chỗ. Phía đối diện, Miêu thị trừng mắt, hừ lạnh, “Đúng là già mồm cái lão!”

Bởi vì đang được Huyền Lăng coi trọng, Canh Tĩnh Ngôn tự thấy mình có thêm dũng khí, liền đáp lại, “Quý tẩn sao cứ phải nhắm vào tẩn thiếp? Nếu vì thấy tẩn thiếp có thai mà bất mãn thì cứ nói thẳng. Không cần phải ngấm ngầm tìm cách hại người!”

Miêu thị không ngờ được, Canh Tĩnh Ngôn thế mà cũng dám láo xược cái lớn với nàng. Lòng mảy của nàng dựng ngược cả lên, thốt ra lời vô cùng lạnh lùng, “Bản cung vốn có hảo ý, muốn nhắc nhở Dung hoa vài câu, rằng muội muội không thể vì có hoàng tự mà quên mất tôn ti. Ai ngờ muội lại đi vu cáo bản cung! Hoàng hậu nương nương đứng đầu lục cung phi tẩn, xin người làm chủ cho tẩn thiếp!”

Chu Nhu Tắc vốn là loại người không có chủ kiến, tính tình lại như quả hồng mềm. Thấy tình huống trở nên ác liệt, nàng ta không biết làm sao cho phải, đành phải mở miệng hòa giải, “Quý tẩn nghĩ nhiều rồi. Bản cung thấy, Dung hoa cũng không có ý vu cáo Quý tẩn.”

“Nương nương rộng lượng. Đáng tiếc, lại có tiểu nhân không biết đáp lòng sự nhân hậu của nương nương.” Miêu thị thấy Nhu Tắc yếu đuối, vốn đã không vừa mắt, nay lại càng thêm xem thường.

“Hoàng hậu nương nương, tẩn thiếp không khỏe, xin được cáo lui trước, ngày khác lại đến thỉnh an nương nương.” Canh Tĩnh Ngôn thấy không thể trông cậy vào Nhu Tắc, liền đi trước một bước.

Miêu thị nhất quyết không buông tha, “Dung hoa đây là vì bản cung nói trúng nên mới chột dạ mà vội rời đi sao? Cũng chưa biết trong bụng Dung hoa là nam hay nữ, vậy mà lại đắc ý, tưởng rằng mình sớm được làm Chủ tử.”*

*Chủ tử ở đây là chương quản một cung, thường từ Chính tam phẩm trở lên, Dung hoa chỉ là Chính tứ phẩm.

“Người...” Canh Tĩnh Ngôn nghe được lời này liền cảm thấy nhục nhã, trong mắt long lanh mấy giọt nước. Nàng vốn không có tài ăn nói, trước mặt Miêu thị nhỏ mọn này chỉ đành cam bái hạ phong.

Nhu Tắc có hơi hoảng hốt, trước giờ nàng chưa từng gặp qua người nào khó chơi như Miêu thị, liền quay sang nói với Canh Tĩnh Ngôn, “Dung hoa vẫn là nên sớm trở về đi, bản cung sẽ không giữ muội ở lại.”

Canh Tĩnh Ngôn vốn không nghĩ tới vị Hoàng hậu này lại vô dụng như thế, trong lòng vừa tức vừa oán. Nàng phúc phúc thân rồi rời đi.

Nào ai biết được. Vừa mới đi có hai bước, còn chưa ra khỏi Châu Quang điện, chân của nàng đã mềm nhũn cả ra. Canh Tĩnh Ngôn ngã ra đất, khóc lớn, “Bụng ta đau quá! Nương nương, Hoàng hậu nương nương... cứu... cứu ta...”

Chu Nhu Tắc hoảng mang tốt độ. Miêu thị cũng hoảng cả rồi, vội biện bạch, “Hoàng hậu nương nương, chuyện này không liên can đến nô tì! Là do nàng ta ngã sắp xuống!”

Bất thành linh, Thính Tuyết cả kinh kêu lên, “Máu! Hoàng hậu nương nương, Canh Dung hoa chảy máu!”

Ngồi trên ghế phượng, Chu Nhu Tắc bị tiếng hét của thị tỳ làm cho kinh sợ. Nàng ta vội vàng nói, “Mau đi mời thái y! Còn nữa, đưa Canh Dung hoa trở về Lan Tuyền cư!”

Trong Di Ninh cung, Thái hậu biết tin Canh Dung hoa sảy thai, quay sang nói với Trúc Tức cô cô, “A Nhu như vậy mà yếu đuối quá, ngay cả Miêu thị còn đàn áp không được, ngày sau làm sao sống tốt?” Nói đến đây, Thái hậu không khỏi lắc đầu, “Nếu đổi lại là Nghi Tu, chỉ sợ Miêu thị đã sớm chết không có chỗ chôn!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-1

Huyền Lăng nghe tin Canh thị sảy thai, những nỗi mong chờ bấy lâu trong phút chốc hóa đã trảng xe cát. Hắn vô cùng giận dữ, lập tức hạ chỉ: Ninh Quý tẩn Miêu thị hành động hồ đồ, miệt mài đâm thọc, giáng xuống Chính lục phẩm Quý nhân, tước bỏ phong hào, chuyển ra khỏi thiên điện của Diên Hi cung, cấm túc ba tháng, tạm thời để Tô Lương đệ quán lý sự vụ Diên Hi cung.

Nhu Tắc bất an trong lòng, ngồi bất động ở nội điện. Nàng sợ Huyền Lăng vì chuyện của Canh thị mà hỏi tội mình. Bãi máu đỏ sậm hiển hiện trước cửa Châu Quang điện. Chu Nhu Tắc nào dám muốn Canh thị sảy thai? Nàng chỉ nhắc nhở nàng ta, rằng nàng mới chính là Hoàng hậu, nàng ta phải biết tôn ti, tuyệt đối không được sinh ra tâm tư khác. Ở một góc độ nào đó, nàng cảm thấy may mắn làm sao. Hoàng hậu nàng chưa sinh được con trưởng, những phi tử khác cũng đừng nên sinh được. Có như vậy, đứa nhỏ của nàng mới tránh được việc bị uy hiếp. Dư Phong của Nghi Tu, nàng đã không can được thì con của Canh Dung hoa không nên ra đời mới tốt.

Chu Nhu Tắc cảm thấy ý nghĩ này của mình không sai. Nàng đâu có ra tay hãm hại phi tử nào đâu? Nàng chỉ muốn các nàng có con chậm một chút.

Bên Lan Tuyền cư, sắc mặt Canh Dung hoa trắng bệch, nằm trên giường, nhắm chặt đôi mắt.

Thúy Quả vụng trộm lau nước mắt. Tiểu chủ khó khăn lắm mới hoài thai, nào ngờ bị Miêu Quý nhân chèn ép mà đánh mất. Hoàng hậu nương nương không phải là nữ nhân tôn quý nhất hậu cung sao? Tại sao nàng ta không ra mặt giúp tiểu chủ, để tiểu chủ chịu ủy khuất lớn như vậy chứ?

Canh Tĩnh Ngôn mấp máy môi. Thúy Quả mừng quá, vội vàng kêu lên, “Tiểu chủ, tiểu chủ,... người tỉnh rồi sao?”

“Thúy Quả...” Canh Tĩnh Ngôn gắng sức gượng dậy, nhìn thị tỳ rồi hỏi, “Ta như thế nào rồi?”

“... Tiểu chủ không nhớ sao? Người té xỉu ở Châu Quang điện, Hoàng hậu vội vàng đưa người về đây, còn gọi Thái y đến...” Thúy Quả vừa nói vừa run, sợ chủ tử tiếp tục hỏi.

Canh Tĩnh Ngôn đột nhiên đưa tay sờ lên bụng, trong giây lát liền nhớ lại lúc ngã xuống ở Châu Quang điện. Nàng hỏi, “Thái y nói gì? Hài tử của ta không có sao phải không?”

“...” Thúy Quả không biết phải trả lời thế nào, quỳ gối xuống trước giường, nức nhen.

Canh Tĩnh Ngôn thấy không ổn, thúc giục, “Ngươi mau nói ta nghe!”

“Tiểu chủ... thái y nói...” Thúy Quả ấp úng làm Canh Tĩnh Ngôn sốt ruột vô cùng, nhưng cuối cùng nàng ta cũng cắn răng rồi nói, “Tiểu chủ, người đừng thương tâm, rồi người sẽ lại có đứa nhỏ mà.”

Canh Tĩnh Ngôn nghe xong, tựa như sét đánh ngang tai. Nàng ngồi cứng đờ ở trên giường, hai mắt đăm đăm dõi về nơi xa. Thúy Quả sợ mất hồn vía, bất chấp tôn ti, đóng cửa cánh tay chủ tử, vừa nói vừa sốt ruột, “Tiểu chủ, tiểu chủ, người đừng dọa nô tỳ! Tiểu chủ...”

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thúy Quả hoảng quá, vội vàng dập đầu thỉnh an, “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Huyền Lăng bước vào trong nội thất, thấy Canh Tĩnh Ngôn ngồi không nhúc nhích liền hỏi thị tỳ tâm phúc của nàng, “Chủ tử người thế nào rồi?”

“Hồi Hoàng thượng, tiểu chủ sau khi biết mình đã sảy thai, nhất thời thương tâm nên mới như vậy.”

Huyền Lăng quay sang phân phó Lý Trường, “Ngươi đi gọi Thái y tới xem Canh thị một chút” rồi hần bước đến bên giường, khẽ gọi, “Ái phi.”

Canh Tĩnh Ngôn nghe tiếng gọi của hần, tựa như bừng tỉnh từ trong giấc mộng. Nỗi bi thương phút chốc dâng trào, nàng nức nở, “Hoàng thượng... con của tần thiếp... Hần bị người ta hại chết!”

Chiêu Dương điện.

Chu Nghi Tu đang ngâm nga câu hát, một tay vỗ nhẹ lên người Dur Phong để dỗ hần ngủ. Bất thành linh, nàng cảm thấy bả vai như có ai chạm vào, liền quay đầu lại, thốt nhiên kêu lên, “Hoàng thượng?!”

Dur Phong giật mình tỉnh dậy. Chu Nghi Tu không vội hành lễ với Huyền Lăng, nàng phân phó nhũ mẫu ôm đứa nhỏ đi rồi mới quay sang hần. Nhìn thấy bộ dáng hần thất thần, nàng nhẹ nhàng hỏi, “Hoàng thượng? Ngươi không có sao chứ?”

Huyền Lăng gắt gao kéo lấy tay nàng rồi nói, “Ái phi, con của Canh thị không còn nữa. Trẫm mới qua chỗ nàng ấy. Nàng ấy khóc thảm thiết vô cùng. Trẫm đành phải rời đi, đi một hồi, cuối cùng lại đến nơi này.”

Chu Nghi Tu rót cho hần một ly trà nóng, “Hoàng thượng, người tới lúc nửa đêm, uống chút trà cho ấm bụng.”

Huyền Lăng tiếp nhận rồi uống cạn cả chén, hoàn toàn không còn bộ dáng của một đế vương cao cao tại thượng. Hần giống như người khát nước trên sa mạc lâu ngày. Bất giác, Chu Nghi Tu có chút thốn thức trong lòng. Nàng hiểu vì sao Huyền Lăng lại đến Chiêu Dương điện. Cam Tuyền cung kia tựa như thủy tinh thuần khiết, hần tuyệt đối không muốn để nửa điểm phiền não chen vào. Di Ninh cung cũng không thể tới. Hần tự mình chấp chính đã mấy năm, không thể để việc này làm Thái hậu nghĩ nhiều.

Chỉ có ở Chiêu Dương điện, Chu Nghi Tu mới không chấp nhất cái bộ dáng luống cuống này của hần.

Uống trà nóng rồi, tâm cũng dần bình phục lại. Huyền Lăng lúc này đã bình tĩnh hơn trước, “Trẫm tưởng rằng mình đã lưu lại đứa nhỏ này, nào ngờ kết quả lại thành như vậy...”

Nghi Tu không có ý kiến gì. Nàng biết hần đang muốn tìm một nơi phát tiết để nói chuyện, nàng chỉ cần ngồi và lắng nghe là đủ.

“... Trẫm đã xử phạt Miêu thị rồi, cũng coi như không làm con của trẫm thất vọng.” Huyền Lăng nói liền một hơi, dần khôi phục lại bộ dáng đế vương lúc trước. Chu Nghi Tu hờ hững nhìn hần, trong mắt nàng không có một chút cảm tình.

Nàng đối với hắn, sớm đã chết tâm!

Hắn luôn miệng oán trách Canh Tĩnh Ngôn khóc lóc dẫn đến dung hoa thất sắc, trong mắt hiện lên sự không kiên nhẫn cùng chán ghét. Chu Nghi Tu cảm thấy vô cùng quen thuộc. Kiếp trước, nàng thua toàn bộ, cuối cùng quỳ trước mặt hắn, thống khổ kể lại nỗi đau mất con ngày xưa. Huyền Lăng chính là dùng ánh mắt này nhìn nàng, nhưng thù hận trong đó thâm sâu không kể xiết.

“Hoàng thượng, người đừng trách Canh muội muội. Tuy nàng và đứa nhỏ kia chỉ có duyên phận ba tháng, nhưng suy cho cùng cũng là tâm tình người làm mẹ. Đòi lại là nô tì, nếu có người muốn ám hại Dur Phong, dù chỉ là nói bậy vài câu, nô tì cũng sẽ hận tới mức cùng kẻ đó liều mạng...” Giọng nói của Nghi Tu vô cùng dịu dàng, âm vang trong đêm tựa như nước hồ đưa tình chảy xuôi.

Nhu Tắc đợi mãi trong Cam Tuyền cung, đợi đến khi Mặt Trời sắp mọc, rốt cuộc cũng chờ được Huyền Lăng. Nàng vui vẻ chạy ra đón hắn. Hắn khoác áo ngoài rất dày. Nhu Tắc vội nhào vào lòng Huyền Lăng. Thỉnh Thuyết và Thường Tĩnh thấy vậy liền vội vã cúi đầu, không dám nhìn một màn tình ái này.

“Nô tì còn tưởng Tứ lang sẽ giận mà không đến.” Nhu Tắc tựa vào khuôn ngực ấm áp của Huyền Lăng, thủ thủ.

“Uyển Uyển sao lại nói vậy? Trẫm làm sao bỏ được...” Huyền Lăng ôm chặt lấy Nhu Tắc, thầm thì.

Trong điện chỉ còn lại hai người, đám thị tỳ sớm đã nháy mắt với nhau, lặng lẽ rời khỏi.

“Tứ lang có trách ta vì chuyện đã không chiều cổ Canh Dung hoa tốt không?”

Huyền Lăng ôm nàng, “Sẽ không.”

Nhu Tắc nghe xong, tảng đá nặng cuối cùng trong lòng đã đè xuống. Nàng mở miệng cười rạng rỡ, “Tứ lang đối tốt với Uyển Uyển, Uyển Uyển không biết phải báo đáp thế nào?”

Huyền Lăng không nói gì, cứ thế ôm nàng. Hai người hướng nội thất đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-2

Huyền Lăng hạ chỉ, tấn vị Canh thị lên Tòng Tam phẩm Tiệp dư; niệm tình nàng thân thể chưa lành bệnh, đợi khi khỏe lại sẽ cử hành lễ sắc phong, đồng thời ban thưởng nhiều đồ vật quý giá, coi như an ủi.

Canh thị bỗng dung mất con, trong lòng đau đớn khôn nguoi, lúc tiếp chỉ đành lộ ra nụ cười miễn cưỡng. Ai nấy trong hậu cung đều không dám hướng nàng chúc mừng. Họ biết rõ, Hoàng thượng thăng vị cho nàng chẳng qua để bù đắp nỗi đau mất con mà thôi. Những kẻ không biết chừng mực như Miêu thị không nhiều, huống hồ hiện tại, nàng ta bị giáng ba cấp, cảm tức lâu dài, địa vị sớm đã không còn như ngày trước. Những phi tần mà nàng ta từng nhục mạ trong Diên Hi cung nay đều tìm cách làm khó nàng ta, khiến cuộc sống của nàng ta vô cùng khổ sở.

Nghi Tu ngồi trò chuyện cùng Đoan phi và Cam thị. Bất giác bàn đến chuyện này, nàng ca thán một câu, “Canh thị lần này vui quá hóa buồn*, không biết sau này nàng ta có tinh táo hơn không?”

*Ý nói ý có long thai mà sinh ra kiểu ngao.

Thọ Kỳ cũng từng có một thời gian náo nhiệt, bây giờ trở nên yên tĩnh vô cùng. Lan Tuyền cư của Canh Tĩnh Ngôn càng không có người qua lại nhiều, ngẫu nhiên vài lần sẽ có mấy vị mỹ nhân và tài tử đến thăm nàng ta. Thái y được tuyên đến cũng không tận tâm chữa trị, bệnh tình Canh Tĩnh Ngôn do đó mà mỗi lúc một nặng hơn.

Giữa trưa, Chu Nghi Tu đang ngồi luyện chữ, Tiễn Thu chợt tiến vào bẩm báo, “Nương nương, người của Lan Tuyền cư cầu kiến.”

“Có chuyện gì?”

“Canh Tiệp dư bệnh trở nặng rồi.”

Chu Nghi Tu lơ đãng, nói, “Chuyện này nên đến chỗ Hoàng hậu để nàng ta tuyên Thái y cho, tìm bản cung làm gì?”

Tiến Thu im lặng một hồi, khuôn mặt chợt hiện lên ý cười, “Đã qua Cam Tuyền cung rồi ạ, nhưng Thường Tĩnh kia cản trở không cho vào, nói là Hoàng hậu đang nghỉ trưa, không được phép quấy rầy, nên mới quay sang Phụng Nghi cung chúng ta.”

Chu Nghi Tu nhíu mày, “Hoàng hậu tỷ tỷ quả nhiên đang đắc ý”. Nàng đặt bút xuống rồi nói tiếp, “Kêu người thu dọn chỗ này, bản cung ra ngoài xem

thứ.”

Bên ngoài điện, Thúy Quả lòng như lửa đốt. Vừa thấy Chu Nghi Tu, nàng ta liền quỳ xuống đất ngay lập tức, “Nô tỳ thành an Quý phi nương nương! Cầu xin nương nương cứu giúp chủ tử của nô tỳ!”

Chu Nghi Tu ngồi xuống ghế rồi hỏi, “Người mau nói rõ ràng, tình trạng của Canh Tiệp dư ra sao?”

“Hồi nương nương, tiểu chủ từ khi sảy thai đến nay, thân thể luôn không được tốt. Thái y chữa bệnh chẳng được tận tâm, thuốc uống vào mãi mà bệnh không khỏi. Cả người tiểu chủ gầy rộc cả đi, xuống giường cũng chẳng còn sức để xuống. Nô tỳ thấy vậy mới cả gan chạy đến Cam Tuyền cung, cầu xin Hoàng hậu đổi một vị Thái y khác đến chẩn trị nhưng không gặp được Hoàng hậu; nô tỳ cùng đường, đành phải chạy đến đây. Xin nương nương cứu tiểu chủ của nô tỳ!” Mồ hôi túa ra trên đầu Thúy Quả, mái tóc bết hết cả lại. Nàng ta là thực lòng khẩn cầu vì chủ tử của mình.

Chu Nghi Tu thầm khen ngợi thị tỳ này trung thành, tận tâm. Nàng nói, “Chưa có khẩu dụ của Hoàng hậu nương nương, bản cung chẳng thể tự tiện làm chủ. Có điều, bản cung không phải loại người thấy chết không cứu. Hôm nay vừa vận làm sao, Văn thái y đến xem mạch bình an. Để bản cung gọi hân, thuận đường qua xem bệnh cho Canh Tiệp dư.”

Thúy Quả nghe câu đầu của Chu Nghi Tu, tưởng rằng nàng thấy chết không cứu. Sau khi nghe hết cả câu, nàng ta vui mừng quá đỗi, liên tục dập đầu, “Nô tỳ khấu tạ đại ân của Quý phi nương nương! Đa tạ Quý phi nương nương!” Sau đó, nàng ta vội vàng chạy về Lan Tuyền cư trước.

Chu Nghi Tu quay sang phân phó Tiễn Thu, “Người qua Cam Tuyền cung, báo việc này với Hoàng hậu, kéo có người lại nói bản cung tự ý chủ trương.” Tiễn Thu tuân mệnh, đi đến chỗ Chu Nhu Tắc.

Tối hôm đó, Huyền Lăng ngự giá đến Chiêu Dương điện dùng cơm. Chu Nghi Tu ra nghênh tiếp hân, “Hoàng thượng sao lại tới đây? Nô tỳ tưởng người sẽ đến chỗ tỳ tỳ.”

“Trẫm muốn gặp nàng, tiện thể thăm Dư Phong, dùng bữa xong lại qua Cam Tuyền cung.” Huyền Lăng đưa tay ra, Chu Nghi Tu vịn vào rồi đứng dậy. Hai người cùng ngồi xuống bàn. Dư Phong được nhũ mẫu ôm đến. Hân vừa thấy Huyền Lăng liền gọi hai tiếng “phụ hoàng”, làm Huyền Lăng cao hứng vô cùng, bông hân nâng lên đỡ xuống. Tiểu gia hỏa chẳng những không bị dọa, còn cười khanh khách, tưởng như mình đang bay cao.

“Đứa nhỏ này, tương lai nhất định bất phàm, sớm đã có phong phạm trấn định trẫm ổn.” Huyền Lăng dỗ con một chút rồi đưa cho nhũ mẫu, sau đó quay sang nói với ái phi.

Chu Nghi Tu cười, nói, “Hoàng thượng đừng quá khen hân. Hân tuổi nhỏ, biết cái gì mà trấn định trẫm ổn đâu? Chẳng qua thấy phụ hoàng nên cao hứng đấy thôi.” Nàng không ngờ tới mức vượt theo đuôi Huyền Lăng. Để vương luôn có sự nhạy cảm của mình.

Huyền Lăng nói, “Trẫm nghe nói, nàng kêu người đến xem bệnh cho Canh thị?”

Hành động của tỳ tỳ quả nhiên mau lẹ! Chu Nghi Tu tràn đầy ý cười trên mặt, không chút giấu giếm sợ hãi, “Đều do nô tì nhiều chuyện. Tỳ tỳ xử lý sự vụ lục cung, khó tránh khỏi không để ý đến vài chỗ. Đây chỉ là chuyện nhỏ, nô tì nghĩ vậy nên mới tiện tay. Cứu người như cứu hỏa, nô tì cho rằng, chữa bệnh cho Tiệp dư sớm hơn một khắc, nàng cũng bớt đau hơn một chút, không ngờ lại làm tỳ tỳ tức giận rồi.”

Huyền Lăng nghe Chu Nghi Tu nói câu nào câu nấy đều thật lòng, nghĩ lại liền thấy mấy lời của Chu Nhu Tắc thật trẻ con, cái gì mà tiền trăm hậu tấu rồi mới sai người đi thông báo. Trong lòng hân có chút trách cứ Hoàng hậu. Nhưng rồi hân lại nghĩ khác, tính tình Uyển Uyển như vậy, chắc chắn là do bọn nô tài xúi giục. Xem ra mình phải dọn đi một ít của Cam Tuyền cung, đỡ cho kẻ nào đó muốn gây sóng gió, ảnh hưởng tình cảm tỳ muội của hai nàng. Hân nói, “Ái phi nghĩ nhiều rồi. Trước đây trẫm từng cho phép nàng cùng Uyển Uyển san sẻ việc của lục cung. Nàng ấy mới vào, cần có nàng để giúp đỡ. Ái phi quả thực làm rất tốt.”

Dùng bữa xong xuôi, Huyền Lăng trở về Nghi Nguyên điện. Tiễn Thu nói với Chu Nghi Tu, “Nương nương, xem ra Đại Tiểu thư bên đó đã có điểm thông suốt.”

“Nha hoàn hồi môn của nàng ta gồm những ai?”

“Thính Tuyết và Thường Tinh là hai người đặc dụng nhất, ngoài ra còn có Thính Sương, Danh Nguyệt.”

Chu Nghi Tu nói, “Đi thăm dò Thính Sương và Danh Nguyệt. Thính Tuyết thì đừng lo, nàng ta là người thân cận nhất bên cạnh tỳ tỳ. Về phần Thường Tinh,” dùng một lát, môi nàng bật ra ý cười, “à ta giỏi lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-1

Chu Nghi Tu nghe Văn Thế Thanh báo lại, biết được bệnh tình của Canh Tinh Ngôn đã thuyên giảm hơn trước. Nàng quyết định đến Lan Tuyền cư thăm

nàng ta. Vừa bước vào cửa, cảnh tượng lá rơi đầy đất hiện ra trước mắt, không một tên thái giám nào thêm quét dọn. Chu Nghi Tu thăm chặc lưỡi. Bọn nô tài này, thấy chủ tử của chúng không còn được sủng ái liền trở mặt xem thường.

Canh Tĩnh Ngôn nằm ở trên giường. Thúy Quả đang cẩn thận giúp nàng ta uống thuốc. Chu Nghi Tu bước vào ngay lúc ấy.

“Bản cung đến không khéo rồi.”

“Quý phi nương nương giá lâm, tần thiếp không kịp nghênh đón. Xin nương nương thứ tội.” Canh Tĩnh Ngôn dút lời, định bụng xuống giường hành lễ.

Chu Nghi Tu không đồng ý, “Muội muội đang bệnh, không cần phải hành lễ đâu. Mau nằm xuống đi.”

Canh Tĩnh Ngôn vô cùng cảm kích, nói ra, “Tần thiếp có nghe Thúy Quả kể lại, bệnh của tần thiếp nhờ có nương nương mới khỏi. Tần thiếp cảm động đến rơi nước mắt, ngày sau nhất định dập đầu tạ ơn nương nương.”

“Muội muội quá lời rồi. Hai ta thân ở hậu cung, lý ra nên chiếu cố nhau thật tốt mới phải.” Ngừng một chút, Chu Nghi Tu nói tiếp, “Nói đến cùng, vẫn là nhờ Thúy Quả. Nàng ta chạy đôn chạy đáo khắp nơi, bản cung mới biết mà sai người đến xem muội. Được nô tỳ trung thành như vậy, muội muội thực có phúc. Bản cung rất thích tiểu nha đầu này.”

“Đây đều là bốn phận của nô tỳ. Nô tỳ không dám nhận lời khen của Quý phi nương nương.” Thúy Quả phúc thân hành lễ.

Chu Nghi Tu quay sang hỏi Canh Tĩnh Ngôn, “Hoàng thượng có đến thăm muội không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Canh Tĩnh Ngôn trở nên ảm đạm, giọng nói lộ ra vẻ thê lương, “Tần thiếp bệnh đến nông nỗi này, Hoàng thượng nào nguyện ý đến thăm...”

“Bản cung nói sai rồi, vô tình lại khiến muội muội thương tâm. Bản cung tưởng rằng muội gặp chuyện ở chỗ Hoàng hậu, nàng ấy nên khuyên Hoàng thượng đến thăm muội mới phải.” Chu Nghi Tu vừa nói vừa tự trách mình.

Trong mắt Canh Tĩnh Ngôn chợt xẹt qua một tia hận ý, “Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, nào có để mắt đến nhiều chuyện như vậy! Tần thiếp chỉ là một Tiệp dư, nàng ta đâu cần phải để tâm! Dù nàng ta có ý muốn cất nhắc, tần thiếp cũng nhận không nổi.”

“Muội muội nên bình tâm mà dưỡng sức, sau khi khỏi bệnh rồi sẽ tiến hành lễ sắc phong chính thức. Đến lúc đó, lấy lại thánh sủng, sợ gì không còn cơ hội quay đầu?”

“Tần thiếp nhất định nghe theo nương nương, tuyệt không để đám tiểu nhân được dịp chế giễu!” Canh Tĩnh Ngôn nghe Chu Nghi Tu khuyên bảo, trên mặt tràn đầy vẻ quyết tâm.

“Nương nương, Chu phu nhân tiến cung rồi.”

Đang nói chuyện giữa chừng, Tú Hạ bất chợt truyền lời tới, Chu Nghi Tu hơi nhíu mày, “Giữ chứ? Sao bà ta lại đột ngột tiến cung?”

Tú Hạ nói, “Nô tỳ nghe được, Hoàng hậu nương nương triệu Chu phu nhân vào cung, nói là nhớ người nhà.”

“Mẫu thân đã đến rồi, bản cung cũng không thể không gặp. Chuẩn bị kiệu, chúng ta đến Cam Tuyền cung.” Chu Nghi Tu phân phó rồi quay sang Canh Tĩnh Ngôn, nói vài lời, “Bản cung có việc phải đi trước, ngày khác lại đến thăm muội muội.”

“Quý phi nương nương đi thông thả. Thúy Quả, người mau tiễn nương nương.” Canh Tĩnh Ngôn vội vàng phân phó thị tỳ.

Châu Quang điện, Cam Tuyền cung.

Chu phu nhân đảo mắt khắp nội điện trống lẻ, bản thân vô cùng đắc ý. Nghĩ lại ngày đó, chính mình kiên trì đưa Chu Nhu Tắc vào cung đúng là một ý nghĩ khôn ngoan. Nay nữ nhi đã thành Hoàng hậu tôn quý, dù nha đầu thứ xuất kia có con trai thì đã là gì?!

“Mẫu thân có khỏe không? Nữ nhi lâu rồi không gặp người, trong lòng lo lắng không thôi.” Nhu Tắc nói chuyện với Chu phu nhân, tỏ ra bộ dạng nũng nịu như khi còn là thiếu nữ.

“Con của ta ỏi, nương mọi việc đều ổn. Ta chính là không yên tâm về con. Con vào cung đã hơn một năm rồi, vẫn chưa có tin vui sao?”

Chu Nhu Tắc đỏ mặt. Nàng ta cúi đầu, không nói gì. Chu phu nhân thấy vậy thì lạnh mồm lạnh miệng, “Còn mắc cỡ gì chứ? Hai ta là mẫu tử ruột thịt, có gì cứ nói với nương. Nương bảo này, nhất định phải sinh bằng được con trai. Bằng không, tiện nhân kia ngày sau đắc ý, chính con sẽ bị người ta khinh bỉ!”

“Mẫu thân, con của Nghi Tu cũng là con của con mà...” Giọng nói của Chu Nhu Tắc trở nên rầu rĩ. Thái hậu đã nhắc nhở nàng ta lúc trước, tuyệt đối không được có tâm tư với Dư Phong; mà bụng của nàng ta lại lâu quá không có động tĩnh, khiến nàng ta càng lúc càng sốt ruột.

Chu phu nhân khinh thường, nói, “Bên ngoài tuy là nói vậy, nhưng không phải do chính mình sinh, dù có nuôi cũng không quen thuộc, rốt cuộc vẫn là đẻ nha đầu Nghi Tu kia chiếm tiện nghi trước! Tốt hơn hết, chính bản thân sinh đứa nhỏ mới yêu thương hết lòng được!”

Lời của mẫu thân trực tiếp vạch trần tâm ý của nàng ta. Chu Nhu Tắc quả thực cũng không nguyện ý nuôi con của kẻ khác, nhưng nàng ta đến giờ chẳng có tin vui nào.

“Mẫu thân, sau khi về nhà, người mau giúp con hỏi thăm một chút. Con nhất định phải vì Hoàng thượng mà hạ sinh đứa nhỏ.”

Chu phu nhân gật đầu liên tục, “Yên tâm. Nương không giúp con thì ai giúp đây? Sau khi trở về, nương sẽ sai người đi tìm vài vị danh y, rồi sẽ đưa tới cho con thứ đó...”

“Nương nương, Quý phi cầu kiến.” Thính Tuyết bất thành linh đi vào bẩm báo. Chu Nhu Tắc và Chu phu nhân nhất thời ngừng cuộc nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24-2

Chu Nghi Tu tiến vào Châu Quang điện, quỳ gối xuống hành lễ, “Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Muội muội bình thân.”

“Tạ nương nương.” Chu Nghi Tu được Tiễn Thu đỡ đứng dậy. Nàng ngồi xuống ghế, nhìn Chu phu nhân đối diện trước mắt rồi nói, “Không biết là hôm nay mẫu thân đến thăm tỷ tỷ, nữ nhi chậm trễ rồi.”

Thái độ của nàng cực kỳ ôn hòa, khiến Chu phu nhân không thể tiếp tục ngồi yên. Sắc mặt bà ta vô cùng khó coi, nhưng cũng đành đứng dậy hành lễ, “Thần phụ thỉnh an Quý phi nương nương.”

“Mẫu thân khách khí rồi. Bản cung không dám nhận đâu. Tiễn Thu, mau đỡ phu nhân đứng dậy.” Đợi cho Chu phu nhân hành lễ đầu đó xong xuôi, Chu Nghi Tu mới lên tiếng.

Cả người Chu phu nhân trở nên cứng ngắc, “Tạ ơn Quý phi nương nương.”

“Đều là người một nhà, mẫu thân hà tất phải nói vậy? Nơi này không có người ngoài, mẫu thân cứ gọi thẳng tên của bản cung như khi còn ở nhà.” Chu Nghi Tu cười đến rạn rở, đầu mày cuối mắt vô vàn mỹ lệ.

Chỉ là nha đầu của một thôn nữ hèn mọn! Đích mẫu ta đã hành lễ với nàng, nàng còn làm bộ làm tịch, cũng không sợ tổn thọ hay sao?! Trong lòng Chu phu nhân rất bất mãn, lúc nói chuyện, khẩu khí chẳng có một chút tôn trọng, “Đã nói vậy rồi, ta đây cũng không khách khí. Ta nghe nói A Nhu muốn nuôi dưỡng con trai của người, tại sao người lại cự tuyệt? A Nhu là chính cung Hoàng hậu, con trai của người được nàng nuôi dưỡng, thân phận dĩ nhiên cao quý hơn rất nhiều. Hay là, người sợ A Nhu của ta bạc đãi hân?”

Nếu là người khác, nghe xong mấy lời này của Chu phu nhân ắt sẽ tức giận tột độ. Nhưng Chu Nghi Tu nàng vẫn là một bộ dáng vẫn đậm phong khinh, cười cười nói ra, “Mẫu thân quá lời rồi, ta làm sao lo lắng chuyện ấy chứ? Tỷ tỷ hiện thời được Hoàng thượng sủng ái, sớm muộn cũng sẽ sinh được hoàng tử. Con trai ta tư chất bình thường, sợ rằng đưa đến chỗ tỷ tỷ chỉ tăng thêm phiền toái. Huống hồ hân tuổi nhỏ, lỡ buổi tối lại khóc nháo lên, quấy rầy Hoàng thượng và tỷ tỷ nghỉ ngơi, thì ta quả thực có tội rất lớn.”

Chu phu nhân sừng sốt, “Người nói một thôi một hời, hóa ra lại nói thành ta đây gieo tiếng oan cho người! Ta sớm đã quên, người là loại người chuyện gì cũng có thể xảo biện, miệng mồm lạnh lợi, sau khi vào cung lại càng trở nên lợi hại!”

Chu Nhu Tắc ngồi ở ghế trên, thấy mẫu thân nói chuyện quá mức tùy ý. Nghi Tu đâu sao cũng là Quý phi, vậy mà mẫu thân vẫn cứ xem nàng là thứ nữ khi còn ở nhà mà quở trách. Chuyện này truyền ra ngoài chỉ e không ổn, tất sẽ tổn hại thanh danh Cam Tuyền cung. Nghĩ vậy, Chu Nhu Tắc liền lên tiếng, “Mẫu thân, Nghi Tu đối với nữ nhi hết mực tôn kính, người đừng trách nàng nữa.”

Chu phu nhân đành phần hận không nói nữa.

Quay trở lại Phụng Nghi cung, Tiễn Thu vô cùng tức giận, mắng, “Đại phu nhân kia thật làm căn! Bà ta còn khi dễ nương nương! Dám buông lời chỉ trích, đúng là khinh người quá đáng!”

Chu Nghi Tu sáng giọng, nói, “Bà ta đã bao giờ đặt ta và mẫu thân vào trong mắt đâu? Năm đó, mẫu tử chúng ta ở trong Chu phủ còn không bằng nô tì quản sự. Phụ thân có nạp mấy cơ thiếp cũng chẳng có lấy một đứa con nối dõi, còn không phải là chuyện tốt bà ta làm ra hay sao? Nếu không phải mẫu thân nén giận trong lòng, chỉ sợ ta chẳng sống được đến ngày hôm nay.”

“Nương nương, người định tiếp theo sẽ làm thế nào?” Tiễn Thu từ nhỏ đã theo Chu Nghi Tu, dĩ nhiên chịu không nổi Chu phu nhân cứ thích làm khó dễ người khác kia.

“Phụ thân lâu rồi không có con nối dõi, lòng ắt nóng như lửa đốt. Gia nghiệp lớn như vậy mà không có ai kế thừa, há chẳng phải cho kẻ khác không

công mà chiếm lấy tiện nghi hay sao?” Chu Nghi Tu vuốt ve hộ giáp trên tay.

Tiền Thu gật đầu, “Nô tỳ nghe nói, trong tộc đã có người lên tiếng. Lão gia không có con trai, họ đang sắp xếp một người để làm con thừa tự.”

Chu Nghi Tu bật cười, “Phụ thân là người khôn khéo, sao có thể dễ dàng đưa gia nghiệp tích góp nhiều năm cho ngoại nhân trông nom? Mặc dù ông ấy lớn tuổi, nhưng vẫn muốn có một đứa con ruột thịt hơn.”

“Bao nhiêu thông phòng, thị thiếp trong phủ đều bị phu nhân hạ thuốc, dù là có thai cũng sẽ sinh non...”

“Đại phu nhân dù sao cũng là đương gia chủ mẫu, lại là cáo mệnh phu nhân. Nếu như đưa người ngoài vào thêm, bà ta nhất định sẽ động thủ rất nhanh...”

Tiền Thu hiểu ý liền hỏi, “Nương nương, người định làm thế nào?”

“Không con nói dối đứng đầu trong Thất xuất chi điều. Phụ thân mặc dù chưa có hưu bà ta, nhưng nhiều năm như vậy, trong lòng ông ấy hẳn đã có nghĩ vẩn. Theo ta thấy, chẳng bằng thỉnh trưởng tộc ra mặt, cầu Thái hậu hạ chỉ, chọn một nữ tử trong sạch cùng tộc rồi ban cho phụ thân. Có ý chỉ làm chỗ dựa, người ta sẽ không dễ mình bị tùy ý sai khiến. Huống chi bây giờ tỳ tỳ đã vào cung, ta thấy Thái hậu nín nhịn đã lâu, nhất định sẽ đồng ý chuyện này.” Nghi Tu chậm rãi nói.

“Cứ như vậy, Đại phu nhân chắc chắn sẽ lo việc củng cố địa vị của mình ở trong phủ, không xen vào chuyện của Đại Tiểu thư nữa.” Sắc mặt Tiền Thu lộ ra nét vui mừng.

Chu Nghi Tu lại nói, “Ta nhớ hồi nhỏ, biểu thúc công từng có lần khen ngợi ta hết lời. Không biết bây giờ, ông ấy vẫn mạnh khỏe chứ?”

“Lão thái gia là thúc thúc của Thái hậu. Trước khi nương nương tiến cung, ngài ấy đã là tộc trưởng, luôn ở tại kinh sư hưởng phúc.” Tiền Thu đối với việc trong Chu phủ đều biết rõ một hai.

“Bảo Nhiễm Đông nếu có rảnh thì ra ngoài một lần, mang theo chút hậu lễ rồi đi thỉnh an lão thái gia.”

“Dạ, nô tỳ sẽ truyền lời ngay.”

Thang Tĩnh Ngôn sau khi lành bệnh, mặc lên người lễ phục dành cho Tiệp dư, quỳ trước mặt Chu Nhu Tắc để nghe lời dạy bảo của Hoàng hậu.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương giáo huấn, tần thiếp vô cùng cảm kích.” Thang Tĩnh Ngôn dập đầu ba lần, ánh mắt oán hận được che giấu rất nhanh.

Thấy khuôn mặt của nàng ta không có một chút đau thương buồn bã, thần thái lại phấn khởi, Chu Nhu Tắc trầm nghĩ: Nàng ta mất con, lẽ ra phải thương tâm đến chết ấy chứ, làm sao có thể bình phục nhanh như vậy được?

“Tiệp dư xem ra đã khỏi bệnh rồi, bản cung thấy sắc mặt người hồng nhuận không ít.”

“Tần thiếp được Hoàng thượng và nương nương quan tâm, không dám bệnh lâu, phải sớm ngày bình phục.” Thang Tĩnh Ngôn nói lời khiêm tốn, mi mắt hạ xuống.

“Vậy là tốt rồi. Bản cung cũng yên tâm.” Chu Nhu Tắc cười, ra vẻ hài lòng, “Người nay đã là Tiệp dư, tất không giống như trước, sau này phải biết tuân thủ cung quy. Đừng làm ra chuyện quá phận khiến bản cung lo lắng.”

Trong lòng Thang Tĩnh Ngôn phẫn hận cực độ, nhưng trên mặt vẫn một bộ dạng cung kính, nói, “Tần thiếp nhớ kỹ lời Hoàng hậu dạy bảo.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25-1

Sinh thần của Thái hậu rơi vào một ngày đầu hạ. Huyền Lăng là người con hiếu thảo, hẳn yêu cầu Nội vụ phủ phải tận tâm chuẩn bị. Khắp Di Ninh cung giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng tràn ngập nội điện.

Chu Nghi Tu bảo Tiền Thu chuẩn bị lễ vật, nàng tự mình viết trăm chữ Thọ rồi sai Châm công cục thêu thành một bức bình phong để dâng lên Thái hậu. Tiền Thu sau khi truyền lời cho đám người dưới thì quay lại, nói với chủ tử, “Ý của nương nương, nô tỳ đã dặn dò người của Châm công cục kỹ lưỡng, chắc chắn sẽ hoàn thành trước ngày thọ yến của Thái hậu. Mặt khác, nô tỳ còn nghe nói, lần này vì muốn lấy lòng lão nhân gia người, Hoàng hậu nương nương hao tổn tâm tư không ít.”

“Lúc Thang Tiệp dư sảy thai, Thái hậu tuy ngoài miệng không có trách cứ tỳ tỳ nhưng thái độ đã lạnh nhạt đi rất nhiều. Tỳ tỳ là người yếu đuối, có điều không phải kẻ ngốc, nàng ta chắc chắn nghĩ cách giành lại phần tình cảm đã mất này.” Chu Nghi Tu thần nhiên nói.

“Đúng vậy. Nương nương biết không, Hoàng hậu triệu biết bao nhiêu là nhạc công và vũ cơ đến Châu Quang điện đấy. Cam Tuyền cung ca múa rộn ràng, đàn sáo hòa nhạc ầm ĩ. Hoàng hậu nương nương còn sợ người ta không biết việc mình làm à...” Tiễn Thu cười nhạo.

Chu Nghi Tu cười, lắc đầu, “Đại phu nhân dạy tỷ tỷ cách lấy lòng nam nhân, lại không dạy nàng đạo lý của một đương gia chủ mẫu. Thái hậu hận nhất là nữ tử hồ ly mị chủ, tỷ tỷ còn chèo kéo Hoàng thượng để ứng phó với lão nhân gia người, chỉ sợ là công cốc mà thôi. Mặc kệ đi. Nàng là Hoàng hậu, dù sao đi nữa, Thái hậu cũng sẽ nể mặt nàng ba phần; huống hồ Hoàng thượng coi nàng như trân bảo, chúng ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được rồi.”

“Nương nương anh minh.”

Mùng ba tháng bảy, các mệnh phụ bên ngoài đồng loạt vào cung, chúc thọ Thái hậu.

Giữa buổi, Chu Nhu Tắc đứng dậy, đáng điệu vô cùng uyển chuyển. Nàng ta cung kính, “Mẫu hậu, nhi thần vì ngày hôm nay đã soạn ra một điệu múa đèn hoa sen. Cung chúc mẫu hậu phúc như đồng hải, thọ tỷ nam sơn.”

Lời nói vừa dứt, mấy phu nhân cáo mệnh ngồi bên dưới đồng loạt nhìn về phía Hoàng hậu. Ánh mắt họ liên tục biến hóa, khe khẽ thì thầm với nhau, “Quả nhiên không sai. Hoàng hậu rất giỏi về âm luật, ca múa. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, khó trách được Hoàng thượng yêu thương như vậy.”

Thái hậu dịu dàng nói, “Hoàng hậu có lòng.”

Huyền Lăng vô cùng vui sướng, thốt lên, “Uyển Uyển có hiếu với mẫu hậu cũng là phúc khí của trăm.”

“Nô tì không dám, đây là bổn phận của nô tì.” Nhu Tắc cười nhẹ nhàng, nhìn về phía Huyền Lăng. Ánh mắt nàng ta tràn ngập tình ý.

Nhạc công bắt đầu tấu nhạc. Vài vũ cơ cầm đèn hoa sen, y phục rực rỡ bước ra. Khi điệu múa kết thúc, Thái hậu vuốt cằm rồi nói, “Được lắm.” Lời nói không có mấy phần cao hứng như Chu Nhu Tắc mong chờ, khiến nàng ta có hơi thất vọng.

Đến lượt Chu Nghi Tu. Nàng đứng dậy, hành lễ đầu đó xong xuôi với Thái hậu và Huyền Lăng mới cất tiếng, “Nô tì không giỏi về nhạc lý như Hoàng hậu, chỉ có thể tự tay viết trăm chữ thọ dâng lên Thái hậu, mong Thái hậu không ghét bỏ nô tì.” Vừa dứt lời, Tiễn Thu liền đưa đến một bức bình phong, trên mặt chỉ chút những chữ Thọ, mỗi chữ lại có một cách viết khác nhau, sắp xếp tạo thành một bài văn rất dài. Tâm ý quả thực tinh tế vô cùng.

Thái hậu lộ ra nét cười trên mặt, ôn tồn nói, “Thọ lễ của Quý phi nổi bật quá. Ai gia rất thích.”

“Có thể được Thái hậu để mắt đến chính là phúc khí của nô tì.” Chu Nghi Tu nói với giọng khiêm tốn.

“Viết ra trăm chữ này, tốn không ít thời gian. Vất vả cho Quý phi rồi.”

“Nô tì không dám nhận. Thái hậu là bậc trưởng bối, nô tì chỉ là vãn bối. Vì trưởng bối tận tâm là bổn phận của nô tì. Có điều, Chăm công cục vì ý tưởng của nô tì mà ngày đêm đầy nhanh tốc độ, sợ chậm trễ sinh thần của Thái hậu, họ mới thực sự là những người vất vả.”

Thái hậu nói, “Như vậy đi. Truyền lời của ai gia, ban thưởng cho Chăm công cục, coi như ai gia cảm ơn tâm ý của họ.”

“Thái hậu ân trạch, nô tì kính phục.”

Sau Chu Nghi Tu, Đoàn phi và vài phi tần khác dâng lên hậu lễ. Xung quanh một mảnh ôn hòa.

Chu Nhu Tắc thấy Chu Nghi Tu lấy được lòng Thái hậu. Nàng ta thầm nghĩ, vật chết làm sao có thể so với điệu múa đi vào lòng người cơ chứ? Khuôn mặt nàng ta lộ ra nét không vui, ai nấy đều thấy rõ điều này. Mọi người nhìn đến người ngồi đầu chúng phi, chỉ thấy Chu Nghi Tu tràn đầy khí độ ung dung, đoan trang hòa nhã. Đem so với Hoàng hậu, người ta bất giác nghĩ đến, Chu gia này tám phần là lần lần danh phận đích thứ rồi. Hoàng hậu hẹp hòi chẳng bằng Quý phi làm việc trầm ổn. Hoàng thượng đúng là người dễ bị dụ.

Yến hội quá nửa. Thái hậu thấy mệt, quay bước trở về Di Ninh cung.

Chu Nghi Tu thả lỏng người, ánh mắt nhìn ra xung quanh. Chu lão gia hôm nay tiến cung không có dẫn theo Chu phu nhân, thay vào đó là một nữ nhân trẻ tuổi. Nàng vẫy tay gọi Tiễn Thu, bảo nàng ta đi hỏi thăm một chút, xem người nọ là ai.

Một lát sau, Tiễn Thu trở về bẩm báo, “Nương nương, người đó là Như phu nhân mà Thái hậu tứ hôn cho lão gia. Hôm nay Đại phu nhân bị bệnh, lão gia liền dẫn nàng kia đến.”

“Nàng ta ăn mặc không hề phô trương, ngược lại có phần thanh nhã; lại thêm thông hiểu văn thơ, khó trách được phụ thân yêu thích. Biểu thức công quả nhiên không chọn lầm người. Người đi mời nàng đến đình viện trước đợi ta.” Chu Nghi Tu đối với nữ nhân kia ấn tượng không hề sai.

Huyền Lăng cùng Nhu Tắc ngọt ngào tình ái, căn bản không để ý đến ánh mắt của mọi người, cũng không quan tâm về việc Nhân Quý phi lấy cớ thay quần áo giữa chừng để rời đi. Chẳng hề mất chút thời gian nào, Chu Nghi Tu đã gặp được tân phu nhân của Chu lão gia, Hàn thị.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25-2

“Thiếp thân thỉnh an Quý phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.” Cử chỉ của Hàn thị vô cùng lễ độ, không hề vì thân phận của Chu Nghi Tu mà tỏ ra sợ hãi.

“Phu nhân không cần đa lễ. Bản cung chỉ là ra ngoài thay y phục, không nghĩ tới tình cờ gặp được phu nhân. Người được Thái hậu tứ hôn, luận bối phận, cũng coi như trưởng bối của bản cung.” Thái độ của Chu Nghi Tu rất nhẹ nhàng, lời nói chân tình dịu dàng thốt ra, “Phu nhân không cần phải đứng, ngồi xuống nói chuyện cùng bản cung đi.”

“Tạ nương nương cất nhắc, thiếp thân không dám nhận.” Hàn thị dè dặt, cẩn trọng ngồi xuống, tư thế sẵn sàng đứng dậy bất cứ lúc nào.

“Hoàng hậu và bản cung đều đã vào cung thị giá, không thể ở bên cạnh phụ thân làm tròn bổn phận, khó tránh khỏi trong lòng tiếc nuối. Nếu phu nhân có thể vì người mà hạ sinh vài đứa nhỏ, cũng coi như giúp bản cung an tâm một chút.”

Hàn thị nói một cách khiêm tốn, “Thiếp thân nhận ân điển của Thái hậu, đến hầu hạ lão gia, tất sẽ chu toàn tận tâm. Có điều, hài tử còn phải trông vào ý trời, thiếp thân không dám cưỡng cầu.”

Thái độ không kiêu ngạo không xu nịnh chút nào này của Hàn thị khiến Chu Nghi Tu rất cao hứng. Nàng nói, “Nghe cách nói của phu nhân, hình như là người đã từng đọc qua thơ văn.”

Hàn thị hơi giật mình, vội đáp, “Nương nương anh minh. Phụ thân của thiếp thân ngày trước thi không đậu cử nhân, sau này mở lớp dạy chữ cho các đệ tử trong tộc. Thiếp thân khi còn bé mura dầm thấm đất, cũng có nhận biết được vài Hán tự.”

“Thì ra là thế. Phu nhân vừa mới vào phủ, đã quen với mọi thứ hay chưa?” Trong lời nói của Chu Nghi Tu lộ ra vẻ quan tâm.

“Lão gia đối với thiếp thân rất tốt. Mọi việc trong phủ đã có Đại phu nhân lo liệu, thiếp thân cũng kính nể bà ấy.”

Chu Nghi Tu gật đầu, nói, “Phu nhân có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Phụ thân nhiều năm nạp thông phòng cơ thiếp, vậy mà dưới gối lại không có con trai, có lẽ là vì duyên phận chưa tới. Trong phủ lắm người nhiều chuyện, phu nhân dù có nghe thấy cái gì cũng đừng để bụng. Cốt yếu nhất là ở chỗ phụ thân.”

Hàn thị là người thông minh, vừa nghe liền hiểu ngay, “Thiếp thân đã biết.”

“Hôm nay có dịp nói chuyện cùng phu nhân, bản cung thực sự rất cao hứng. Lần đầu gặp mặt, coi như biểu lộ một chút tâm lý, bản cung đã sai hạ nhân mang đến chút A Giao* thượng đẳng được tiến cống. Nữ tử ăn thứ này vào rất bổ khí huyết. Phu nhân hãy dùng để bồi bổ thân mình.” Chu Nghi Tu nhận chiếc hộp từ tay Tiễn Thu rồi trao cho Hàn thị.

*A Giao: Vị thuốc A giao còn gọi A giao nhân, A tinh giao, A tinh lư bì giao, Bồ hoàng sao A giao (Trung Quốc Dược Học Đại Từ Điển), Bì giao, Bồn giao, Hiền minh bá, Ô giao, Phó tri giao, Phú bồn giao (Hòa Hán Dược Khảo), Cáp sao a giao, Châu a giao, Hắc lư bì giao, Sao a giao, Sao a giao châu, Thanh a giao, Thượng a giao, Trần a giao (Đông Dược học Thiết Yếu), Lư bì giao (Thiên Kim).

“Nương nương, thiếp thân sợ hãi, thực không dám nhận.” Hàn thị từ chối.

“Có gì mà không dám? Chu gia có người kế tục, phu nhân đây chính là đại công thần.” Chu Nghi Tu nói, “Bản cung còn phải trở về thay y phục, không thể ở lâu nơi này.” Nàng vẫy tay gọi hai cung nữ gần đó, “Hầu hạ phu nhân cho tốt vào.”

Trở về điện Chiêu Dương, Tú Hạ vừa giúp Chu Nghi Tu thay y phục vừa nói, “Nương nương, vị phụ nhân kia đáng vẻ quá hiền lành, cũng không biết có thể địch lại Đại phu nhân hay không.”

“Đội lạt nữa sẽ biết.”

Một hồi sau, Tiễn Thu quay về, bẩm báo, “Nương nương, nô tỳ đã hỏi thăm được rồi. Đại phu nhân không hề có bệnh. Bởi vì trước ngày vào cung vài bữa đã cãi nhau với Như phu nhân (Hàn thị), lão gia phạt bà ta đóng cửa hồi lỗi. Hiện tại, mọi việc trong phủ do Như phu nhân lo liệu.”

Chu Nghi Tu quay sang hỏi Tú Hạ, “Nghe thấy chưa?” Tú Hạ đành gật đầu.

“Hàn thị là người trong bồng có kim*, Đại phu nhân chưa chắc đã chiếm được thể thượng phong trước mặt nàng ta. Hạ nhân trong phủ lại gió chiều nào theo chiều ấy, chúng ta cứ chờ xem.” Chu Nghi Tu uống một ngụm trà thanh nhuận cổ họng.

*Ý nói những người bề ngoài hiền lành nhưng tâm cơ không đơn giản.

“Đáng đời lắm! Ai bảo bà ta nhiều năm làm chuyện xấu?!” Tú Hạ cũng cực kỳ hận Đại phu nhân.

“Phải khiến bà ta hao tâm tổn trí, không thì bà ta lại quá đặc ý. Tự cho mình là nhạc mẫu của Hoàng thượng, ai đối với bà ta cũng khúm núm à?” Chu Nghi Tu cười lạnh, nói.

Thọ yến kết thúc. Huyền Lăng như thường lệ đến Cam Tuyền cung. Chu Nhu Tắc nũng nịu với hắn, nói, “Tứ lang, nô tì chuẩn bị tiết mục như vậy, sao mẫu hậu lại không thích? Có phải nô tì đã làm sai điều gì không?”

Huyền Lăng khẽ vuốt mái tóc mềm của ái thiếp, giọng nói của hắn vô cùng hòa nhã, “Mẫu hậu lớn tuổi rồi, ca múa lại náo nhiệt như vậy, có lẽ là có chút âm ỉ.”

“Là nô tì không có chu đáo...” Chu Nhu Tắc tỏ ra về áy náy.

Huyền Lăng thấy nàng nhũn mày liền vội khuyên nhủ, “Uyển Uyển đừng buồn. Mẫu hậu đâu có nói là không thích. Trẫm nhớ lúc trẫm còn nhỏ, mẫu hậu cũng từng vì Hoàng tổ mẫu mà hiền vũ, chắc hẳn người cũng hiểu lòng hiếu thuận của Uyển Uyển.”

Nhu Tắc nghe Huyền Lăng nói vậy, trong lòng liền buông xuống tảng đá lớn, “Đều do nô tì vô tình bất chước, lại không giống ai mới khiến mẫu hậu không thích. Tứ lang, nô tì tuyệt đối không có dùng thủ đoạn để lấy lòng người. Nô tì chỉ nghĩ dùng sở học ít ỏi của mình mà chế ra một khúc ca vũ, nô tì thực lòng vô cùng tôn kính mẫu hậu.”

“Tâm chân tình của Uyển Uyển, trẫm rất hiểu. Trẫm tin mẫu hậu cũng hiểu, nàng đừng lo nữa.”

Nhu Tắc nghe vậy thì rất đặc ý, khuôn mặt tràn đầy tươi cười. Huyền Lăng lập tức say mê, hai người lại một phen triền miên không dứt.

Nhóm mệnh phụ phu nhân trở về phủ. Nhắc tới hình ảnh yến hội khi đó, ai nấy đều nói Nhân Quý phi rất có khí độ, nàng đối với mọi người thập phần khiêm tốn hữu lễ. Hoàng hậu dường như bị họ quăng ra sau đầu, không có ai nói tới. Mà nếu có nhắc, mấy phu nhân đều bảo, Hoàng hậu quả thực giống hệt Triệu Phi Yến* của tiền triều tái thế, chỉ biết a dua lấy lòng chủ thượng, không có chút phong thái tôn quý nào; về sau dù có muốn kết thân với Chu gia, mấy phu nhân này liền có chút cân nhắc.

*Triệu Phi Yến: Hiếu Thành hoàng hậu nhà Tây Hán. Các nàng có thể tìm trên wikipedia tiểu sử của nàng ta.

Chu Nhu Tắc không hề biết đến chuyện ở ngoài cung, nàng ta chỉ biết ôm chặt Huyền Lăng vào lòng là tất cả. Chúng phi tần không phải kẻ ngốc, làm sao có thể để yên cho Hoàng hậu độc chiếm quân sủng? Rất nhanh, đã có người muốn ra tay.

“Tiểu chủ. Hoàng thượng cũng sắp đến, người...” Thúy Quà muốn nói gì đó lại thôi. Thang Tĩnh Ngôn trang điểm nhạt nhòa, sắc mặt tái nhợt.

“Sợ cái gì?! Người đã quên chuyện ta bị đám tiện nhân cười nhạo hay sao? Đám nô tài cũng dám khiêu khích ta. Không có sự sủng ái của Hoàng thượng, ta cái gì cũng không có!” Trong mắt Thang Tĩnh Ngôn lóe lên tia lửa kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26-1

Huyền Lăng tự mình chấp chính chưa đầy ba năm. Vùng Tái Ngoại không chịu thuần phục, phía Tây Nam rục rịch nổi loạn. Mặc dù hắn đã phái Mộ Dung Thế Tùng đi bình định nhưng lại không thể không dùng tới Miêu Tướng quân. Huyền Lăng đành hạ chỉ, thả Miêu thị ra khỏi Diên Hi cung. Có điều, vị phân của nàng ta vẫn chưa được khôi phục.

“Trời ngày càng nóng bức, xem ra khó mà có mưa. Chúng ta qua Tùng Phong đình bên kia hóng mát đi.” Chu Nghi Tu cười, nói.

“Dân gian có câu Tháng bảy nóng như lửa, quả nhiên rất khó chịu.” Đoan phi lạnh nhạt, nhắc nhở Chu Nghi Tu, “Muội muội nhớ nhắc nhở nhũ mẫu, đừng để Phong nhi ăn đồ quá mát.”

Chu Nghi Tu phe phẩy cây quạt bằng bạch ngọc trong tay, đáp, “Tỷ tỷ so với người làm nương như ta còn yêu thương Phong nhi hơn hẳn. Tỷ yên tâm, ta đã sớm nói với họ rồi. Không có lệnh của ta, không ai được phép cho Phong nhi ăn đồ lạnh.”

Cam Tu nghi thấy Thang Tĩnh Ngôn đeo trên tay một chiếc vòng phi thủy trong vắt, chất ngọc tựa hàn băng liền hỏi, “Tiếp dư này, vòng tay này lạ quá, trước giờ không thấy muội đeo.”

Thang Tĩnh Ngôn ra vẻ ngượng ngùng, vuốt ve cổ tay của mình rồi trả lời, “Đây là đồ Hoàng thượng mới thưởng cho muội, đã khiến tỷ tỷ chê cười rồi.”

“Tiếp dư được Hoàng thượng sủng ái là việc vui, có gì mà phải ngại ngùng?” Cam thị hào phóng nói, “Ta còn phải chúc mừng muội muội.”

“Lời của Tu nghi, tần thiếp không dám nhận.” Thang Tĩnh Ngôn khiêm tốn đáp lại.

“Nương nương, trong đình đã có người ngồi trước.” Ánh mắt sắc bén của Tiền Thu nhìn ra xa rồi bám với Chu Nghi Tu.

Quả nhiên, Tùng Phong đình đã có người ngồi trước ở bên trong. Vì ở khá xa nên nhìn không rõ, mọi người chỉ thấy một bóng dáng yếu đuối. Chu Nghi Tu bảo Tiền Thu, “Người đi xem thử xem là vị tỷ muội nào?”

Trong giây lát, Tiền Thu quay về, bám lại, “Nương nương, là Miêu Quý nhân của Diên Hi cung.”

Chu Nghi Tu “à” một tiếng rất nhẹ. Sắc mặt Thang Tĩnh Ngôn chợt trở nên cứng đờ, trong mắt hiện ra hận ý rất sâu. Thấy vậy, Chu Nghi Tu nói, “Nếu đã như thế thì cũng đừng kêu nàng lại đây thỉnh an, kéo khiến người khác mất hứng.”

Đoan phi trầm giọng, nói, “Nghe nói gần đây, Hoàng thượng lại cần dùng đến Miêu Tướng quân, không thể không cho hắn ta chút thể diện, nên mới thả nữ nhi Miêu thị ra để trấn an.”

Thang Tĩnh Ngôn hiểu ý của Đoan phi đây là đang giải thích cho mình. Nàng ta vội thu lại sắc mặt vừa rồi, “Đa tạ Đoan phi tỷ tỷ đã chỉ điểm.”

Đám người vốn định chuyển sang đi đường khác, nào ngờ Miêu thị lại hướng về phía bên này đi tới. Thấy nàng ta làm như không nhìn mọi người, Chu Nghi Tu mở miệng, “Hóa ra là Miêu Quý nhân. Muội muội vừa được Hoàng thượng thả ra, liền muốn đi dạo rồi à?” Miêu thị ăn vận vô cùng xinh đẹp, trang sức cài đầu nổi bật quá mức, nhất là bộ điều kết hoa phù dung, thứ này vượt quá vị phân của nàng ta.

“Tần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương, thỉnh an Đoan phi, thỉnh an Tu nghi, thỉnh an... thỉnh... Thỉnh an Thang Tiệp dư.” Miêu thị thấy Thang Tĩnh Ngôn không thèm nhìn đến mình, thậm chí nửa con mắt cũng không liếc tới thì vô cùng buồn bực, mà bản thân lại không thể không quỳ xuống trước nàng ta.

“Đứng dậy đi.” Chu Nghi Tu thấy Miêu thị không cam lòng liền biết nàng ta không chịu nghe lời dạy dỗ, vẫn một bộ dạng cố chấp như lúc trước.

“Tạ nương nương.” Miêu thị bây giờ chỉ là Quý nhân, dĩ nhiên không thể đi đầu, đành lui tới một bên, đợi cho đám người Chu Nghi Tu lướt qua rồi mới bước theo.

“Hoàng thượng thánh ân. Miêu Quý nhân được giải trừ cấm túc, tốt hơn hết nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuân thủ cung quy, không thể hồ đồ như trước.” Chu Nghi Tu nhắc nhở.

Miêu thị nghe mà không hiểu lời của nàng. Trên mặt nàng ta tràn đầy vẻ ngơ ngác, “Thứ cho tần thiếp không hiểu ý của Quý phi nương nương.”

Chu Nghi Tu nhún mày. Trên đời sao lại có kẻ ngốc như vậy?! Thang Tĩnh Ngôn thì không kiềm chế nổi nữa. Kẻ hại chết con của nàng ta đang đứng rất gần, Miêu thị rõ ràng phạm lỗi còn chẳng biết hối cải, nàng ta thực sự không thể nhìn hơn được, muốn hung hăng nhục nhã kẻ càn rỡ kia một phen mới hả dạ. “Cung quy ghi rõ, bộ điều phải từ vị phân Quý tần trở lên mới có thể đeo. Chẳng lẽ trước khi vào cung, Quý nhân không được cô giáo đường trong cung dạy dỗ à? Hay nói đúng hơn là,” trong lời nói của Thang Tĩnh Ngôn lộ rõ vẻ ác ý, “Quý nhân biết rõ mà còn cố tình phạm vào.”

Miêu thị nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Nàng ta biết Thang Tĩnh Ngôn chẳng có ý tốt gì, nhưng bản thân nàng ta cũng cường ngạnh không chịu thua, lập tức đáp trả, “Tần thiếp nhất thời sơ sẩy, mặc dù có sai đi nữa cũng phải chờ Hoàng hậu xử phạt. Tiệp dư nói như vậy là muốn thay Hoàng hậu ra tay sao?”

“Người... người còn dám kiêu ngạo như vậy!” Thang Tĩnh Ngôn tức giận đến mức phát run cả người.

“Đủ rồi!” Chu Nghi Tu thấy sắp cãi nhau to, lập tức quát lớn ngăn lại, “Ồn ào như vậy, trước mặt đám nô tài còn ra thể thống gì?! Tiệp dư, người về Lan Tuyền cư trước đi. Bản cung thấy người nóng nảy quá rồi đấy!”

Thang Tĩnh Ngôn định lên tiếng, chợt thấy Chu Nghi Tu khẽ liếc mắt với mình thì liền hiểu ý, “Tần thiếp cáo lui.”

“Miêu Quý nhân, ngôn hành không đúng. Mặc dù người đến trước mặt Hoàng hậu, ta tin tưởng nàng cũng sẽ công tư phân minh.” Chu Nghi Tu thấy Miêu thị đắc ý thì chặn nàng ta lại, nói, “Bản cung không muốn so đo với người. Hôm nay phạt người quay trở về cung, chép cung quy mười lần để hồi lỗi.”

“Tạ Quý phi nương nương đã khoan dung. Tần thiếp cáo lui.” Miêu thị được Thái Ngọc đỡ, bộ mặt xám xịt quay lại Diên Hi cung.

“Khó trách Thang Tiệp dư hận như vậy. Nổi đau mắt con, có ai mà chịu được đâu? Chỉ mong lần này Miêu thị chịu thụ giáo.” Cam Tu nghi thờ dài, đối với Miêu thị không có chút tia hy vọng.

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Bản cung cũng không trông cậy vào nàng ta được.” Chu Nghi Tu thờ dài, “Nếu hai người đó làm loạn cả lên, nhất định sẽ khiến Hoàng thượng ra mặt. Trước mặt người đang cân binh lực, còn phải cậy vào gia tộc Miêu thị, chỉ sợ người khó xử...”

Đoan phi xuất thân con nhà tướng, hiểu được rất nhiều lợi hại trong đó. Nàng ta nói, “Đúng vậy. Chúng ta là phi tần, muội lại phụng chỉ cùng Hoàng hậu san sẻ sự vụ lục cung, tốt hơn hết vẫn nên giúp Hoàng thượng giảm bớt phiền toái.”

“Vẫn là tỷ tỷ hiểu tâm tư của ta nhất.”

Cam Tu nghi nói, “Quý phi một lòng vì Hoàng thượng, nô tì kính phục.”

Chu Nghi Tu cười yếu ớt, “Đừng tăng bốc ta quá. Vừa rồi, chuyện của Miêu Quý nhân đều khiến chúng ta mất vui. Không bằng bây giờ đến điện Chiêu Dương, có lẽ Phong nhi cũng ngủ dậy rồi, hai người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2

Điện Chiêu Dương.

Mỗi người ăn một bát bưng, nóng nực trong người tiêu tan hơn phân nửa. Lúc này, nhũ mẫu bé Dur Phong vừa tỉnh ngủ đến thảnh an. Tiểu gia hỏa lạnh lợi hơn trước, thấy người liền kêu. Chu Nghi Tu sợ hấn nóng, không có ôm hấn vào lòng mà để hấn ngồi yên trên ghế.

Dur Phong nghịch nghịch mấy quyển thi thư. Cam Tu nghi thấy vậy thì cười, nói, “Đại Hoàng tử xem ra là muốn học chữ rồi. Tỷ tỷ thật biết cách dạy dỗ.”

“Muội muội nói đùa. Hấn chỉ là thấy ta thường ngày hay đọc sách nên nghịch ngợm thôi.” Chu Nghi Tu rút quyển sách trong vòng tay của Dur Phong ra, “Muội coi đi. Tiểu tồ tông làm nhẵn hết cả cuốn rồi này.”

Đoan phi và Cam Tu nghi nghe xong thì cười lớn.

Dur Phong biết mình gây rắc rối rồi. Hấn đứng dậy, tư thế lão đạo bước tới chỗ Đoan phi, nhào vào lòng nàng ta, không một chút sợ hãi. Đoan phi giật cả mình. Sợ hấn bị ngã, nàng ta vội đỡ hấn đứng thẳng rồi xoa xoa mái đầu của hấn.

“Tiểu tử này mỗi khi gặp chuyện liền trốn ở chỗ của tỷ tỷ. Tỷ tỷ chiều hấn đến hư rồi.” Chu Nghi Tu sổ gọng.

Đoan phi ôm Dur Phong rồi dỗ dành hấn, thấy trên người hấn không có chút thương tổn nào mới nói với Chu Nghi Tu, “Ta chưa từng thấy ai làm nường như muội. Ngộ nhờ đứa nhỏ bị gì, để xem muội có ngồi yên được hay không.”

Chu Nghi Tu đột nhiên nhớ lại kiếp trước, đứa con nhỏ của nàng mất đi khi chưa đầy ba tuổi. Trong lòng bất giác dấy lên nỗi đau xót, nàng nói, “Đứa nhỏ có chút va chạm cũng chưa hấn là chuyện xấu. Ta không nuông chiều hấn, chính là không muốn hấn mất đi khí khái của nam tử.”

Đoan phi ra hiệu, bảo nhũ mẫu ôm Dur Phong đi rồi đáp, “Ta thấy muội vừa rồi có hơi khác thường, vì sao vậy?”

Chu Nghi Tu hoảng hốt. Đoan phi quả nhiên là người tinh tế, không có gì có thể gạt được nàng ta. “Không sao cả. Lời của tỷ tỷ nói khiến ta đột nhiên nhớ lại lúc nhỏ, mẫu thân cũng rất yêu thương ta, bây giờ...”

Đoan phi tuy nghe vậy, trong lòng vẫn tràn đầy nghi vấn, nhưng thấy Chu Nghi Tu không muốn nói tiếp, nàng ta cũng chẳng nhiều lời thêm.

Cam Tu nghi nghe qua thì nghĩ Nhân Quý phi đang tưởng niệm mẫu thân đã khuất. Nàng ta im lặng, không nói lời nào.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn đỏ sậm phía xa xa. Đoan phi và Cam Tu nghi cáo từ, cùng nhau rời khỏi điện Chiêu Dương.

Chu Nghi Tu phái Tiễn Thu đi hỏi thăm đêm nay Huyền Lăng đến chỗ nào. Sau khi được hồi báo rằng hấn tới Lan Tuyền cư, nàng đổi với thủ đoạn của Thang Tĩnh Ngôn liền nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Xem ra Hoàng thượng rất quan tâm Thang Tiệp dư.”

“Trừ chỗ của Hoàng hậu, Lan Tuyền cư là nơi được lệnh thị tẩm nhiều nhất. Nương nương, người cũng không thể cứ ngồi yên như vậy.” Tiễn Thu nói, “Lỡ như Thang Tiệp dư có tin vui thì sao?”

Chu Nghi Tu thần nhiên, “Cứ cái đà này, nàng ta có thai là chuyện sớm muộn mà thôi. Bản cung thấy có người so với ta còn muốn sót ruột hơn, không cần chính mình ra tay cũng sẽ có kẻ thay ta làm ra chuyện.”

Tiến Thu hiểu ý, nói, “Tận mắt thấy Đại Hoàng tử ngày một khôn lớn, bản thân lại chẳng có dấu hiệu, nàng ta còn không gấp sao? Nhiễm Đông đã đi dò xét khắp nơi, Cam Tuyền cung kia liên tục phái người hỏi phủ để truyền tin, hình như là bảo Đại phu nhân đưa linh được gì đó để có con.”

Chu Nghi Tu cười nhạo một cái, “Thái y ở trong cung không giỏi sao? Bỏ gần tìm xa, Đại phu nhân chính là làm việc quá tùy ý, bằng không cũng chẳng chậm chạp như thế.”

“Nô tỳ nghe nói, địa vị trong phủ của bà ta giờ đây trượt dốc rất nhanh. Lão gia sớm đã chán cái bộ dạng lẩn quyền lẩn thế bấy lâu của Đại phu nhân, chỉ là trước giờ đều nể mặt Đại Tiểu thư mà thôi. Hiện tại có Như phu nhân chăm sóc, tâm của lão gia dĩ nhiên không còn hướng về chỗ cũ nữa.”

“Cam Tuyền cung tự động hành sự. Ta thật muốn nhìn xem, nàng ta sinh ra đứa con như thế nào. Cái gọi là linh được gì đó, nếu quả thực có tác dụng, ai

nấy đều có thể sinh con, cần gì phải đi miếu đi chùa, tốn biết bao nhiêu tiền của mà cầu tự?” Chu Nghi Tu sửa lại cây trâm trên tóc, nói, “Huống chi, linh được được chế ra từ nhiều loại được liệu khác nhau, trong đó tất nhiên có những thứ xung khắc. Tỷ tỷ ta mặc kệ tất cả mà uống vào. Ba phần độc được, chỉ sợ càng uống nhiều, càng khó có thể mang thai.”

“Nương nương mình mình.”

Chu Nhu Tắc vô cùng phần hận. Thang Tiệp dư đáng chết, dám câu Hoàng thượng đi khỏi nàng?! Huyền Lăng là trượng phu của nàng. Một Tiệp dư nhỏ nhỏ mà dám liên tục chống đối Hoàng hậu, đúng là to gan lớn mật! Nàng hạ quyết tâm, nhất định phải dạy cho Thang Tĩnh Ngôn một bài học.

Quả nhiên, vào ngày thính an, Chu Nhu Tắc thấy Thang Tĩnh Ngôn đến chậm liền nói, “Tiệp dư sao lại tới trễ như vậy?”

Thang Tĩnh Ngôn hành lễ qua loa, nói, “Hồi Hoàng hậu nương nương, là Hoàng thượng bảo tần thiếp không cần phải đến sớm.”

Chu Nhu Tắc nghe xong, sắc mặt càng trở nên khó coi, “Hoàng thượng tuy nói vậy, Tiệp dư cũng không được phép tới trễ. Nếu để cho ai nấy đều noi theo, hậu cung này còn có quy củ gì nữa?!”

Chu Nghi Tu ngồi ở bên một bên, khẽ trừng mắt. Tỷ tỷ rốt cuộc nhịn không được rồi. Ghen tuông đồ kỵ ra mặt, xem ra là đang hạ uy với Thang Tĩnh Ngôn.

Thang Tĩnh Ngôn bị Chu Nhu Tắc trách cứ, cũng tự hiểu việc mình được sủng ái gần đây đã phạm vào tội kỵ của Hoàng hậu. Nàng ta nói một cách khiêm tốn, “Tần thiếp không dám bất kính với Hoàng hậu nương nương. Chỉ là tần thiếp nghĩ, nương nương xưa nay khoan dung độ lượng, đây lại là ý của Hoàng thượng, nên người sẽ không so đo với tần thiếp.”

Nhu Tắc bị bốn chữ “khoan dung độ lượng” làm cho cứng họng. Nếu nàng tiếp tục so đo thì sẽ bị nói là kẻ keo kiệt, lỡ như truyền tới tai Huyền Lăng, chỉ sợ hấn sẽ không vui khi thấy bộ dáng ghen tuông của mình, đành phần nộ mà nói, “Vậy thì từ nay, người đừng có tái phạm nữa là được. Đừng dạy đi.”

Thang Tĩnh Ngôn không ngờ mới có bấy nhiêu mà đã được tha, thầm nghĩ: Hoàng hậu đúng là thùng rộng kêu to, miệng cộp răng thô!

Vốn là muốn xem kịch vui, ai ngờ lại kết thúc lẳng xẹt, dám phi tần bắt đầu khinh thường Chu Nhu Tắc. Vô dụng, ghen tỵ, kêu người ta lấy cái gì mà kính phục nàng?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

“Nương nương, Triệu Mỹ nhân* bên Thọ Kỳ cung có thai rồi.”

*Triệu Mỹ nhân này không phải là Vận Quý tần Triệu Tiên Huệ trong Hậu cung Chân Hoàn truyện.

Chu Nghi Tu buông quyển sách xuống, ngẩng đầu lên hỏi, “Triệu Mỹ nhân? Trước giờ ta chưa từng nghe qua. Sao hôm nay lại đột ngột xuất đầu lộ diện?”

“Dĩ nhiên là do Thang Tiệp dư tiến cử đấy ạ. Dù sao cũng cùng ở một cung, quan hệ hai người họ khá tốt.”

Chu Nghi Tu khẽ cười, “Xem ra nàng ta đã hiểu được đạo lý rồi. Té ngã một lần, cơ trí hơn trước.” Thang Tĩnh Ngôn bắt đầu nuôi dưỡng thế lực của riêng mình. Đáng tiếc, ý định này của nàng ta chỉ sợ là bùn loãng không thể trát tường.

“Nương nương, Hoàng thượng sau khi biết tin, đã tấn vị cho Triệu Mỹ nhân lên Tiểu viện.” Tiểu Thu bẩm báo tình hình cụ thể.

Chu Nghi Tu hồ hững, nói, “Thọ Kỳ cung này quả thực có phong thủy rất tốt. Hoàng thượng vừa sủng ái liền đã hoài thai, cũng không biết là có phúc khí để sinh hạ đứa nhỏ hay không. Bên Cam Tuyền cung thế nào rồi?”

“Tất nhiên là mất hứng rồi ạ, nhưng cũng đành phải ban thưởng cho có lệ. Đại Tiểu thư một ngày uống thuốc ba lần, xem ra đã vọt đến mức không chịu được.”

“Có sợ nàng ta uống thuốc thay cơm cũng vô dụng thôi. Hoàng hậu đã tặng lễ rồi, bản cung cũng không thể tay không. Người đi chọn vài thứ cho cẩn thận, dựa theo cấp bậc mà làm đi.” Chỉ là một Tiểu viện Ngũ phẩm, không đến mức Chu Nghi Tu phải đích thân đi tặng.

“Nương nương, người đừng đau lòng. Triệu Tiểu viện dù mang thai cũng chưa biết trong bụng nàng ta là nam hay nữ đâu...” Thính Tuyết thấy chủ tử của mình buồn bã không nguôi, đành quý xuống đất khuyên nhủ.

Nhu Tắc nắm lấy bàn tay thị tỳ tâm phúc rồi nói, “Thính Tuyết, ngươi nói xem. Tại sao đến bây giờ ta vẫn chưa có thai?”

Thính Tuyết có hơi khó xử, đành phải trả lời, “Nương nương, nô tỳ không biết, có lẽ là vì duyên phận chưa tới. Nô tỳ nghe người ta nói, nếu càng nôn nóng thì càng sẽ không. Nương nương, người nên thả lỏng tâm tình. Mặc kệ ai có nói thế nào, Hoàng thượng vẫn sủng ái người nhất...”

Nước mắt rom róm tràn quanh mi, Chu Nhu Tắc nói, “Sủng ái? Sủng ái thì được cái gì? Hẳn đối với nữ nhân khác cũng là sủng ái, không phải chỉ có duy nhất một mình ta! Ta cứ mãi chưa sinh được hoàng tử, chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ ghét bỏ ta...”

“Sao có thể chứ nương nương? Người đừng suy nghĩ nhiều nữa, một ngày nào đó, người sẽ hoài thai long tử mà!” Thính Tuyết cảm thấy ý nghĩ của Chu Nhu Tắc quá ngây thơ đơn thuần. Hoàng đế từ xưa đến nay, có ai mà không tam cung lục viện? Chủ tử và Hoàng thượng gắn bó như keo sơn trong hai năm qua đã là phá lệ rồi.

Nhu Tắc đột nhiên nói, “Nếu như Triệu Tiểu viện hạ sinh đứa nhỏ này, Hoàng thượng sẽ có tới hai người con. Bảo tọa Hoàng hậu này, ta sợ mình ngồi sẽ không còn vững nữa...”

“Ai dám?! Nương nương, người là chính Hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ, tự mình sắc phong lập làm Hoàng hậu. Dù các phi tần tiểu chủ sinh được con, chúng cũng phải gọi người hai tiếng “mẫu hậu”. Người đừng đau lòng nữa mà...”

Nhu Tắc bị lời nói của Thính Tuyết làm cho giật mình. Phải. Cam Tuyền cung hoa lệ, lễ phục màu vàng sáng thêu chín con phượng hoàng, chỉ có nàng ta mới được ở, được mặc. Nếu như không có con, nàng ta có thể ôm đứa nhỏ của Triệu Tiểu viện mà nuôi dưỡng. Không thể động đến Chu Nghi Tu, nhưng một Tiểu viện có thân phận đề hèn, mẫu hậu nhất định sẽ không can thiệp.

Có điều, nếu không đến chỗ vạn bất đắc dĩ, Nhu Tắc cũng chẳng cam lòng nuôi con của kẻ khác, “Mẫu thân đưa thuốc cho ta uống lâu như vậy mà vẫn vô dụng. Đúng là một lũ lang băm, chỉ biết lừa bịp mẫu thân của ta. Thính Tuyết, ngươi mau tìm cách, bảo mẫu thân phải kiểm cho được đại phu giỏi thực sự...” Nàng ta nói năng càng lúc càng lộn xộn.

Thính Tuyết chỉ biết dỗ chủ tử mà thôi, nói, “Lát nữa nô tỳ sẽ truyền tin cho Đại phu nhân. Nương nương, người nghỉ ngơi đi, sau này còn có tin tốt mà.”

Bất chợt, trong đầu Chu Nhu Tắc xẹt qua một ý nghĩ. Nếu Triệu thị không còn đứa nhỏ, Huyền Lăng sẽ mặc kệ nàng ta, sau đó trở về bên cạnh mình, rồi mình không chừng sẽ hoài thai...

Thính Tuyết thấy chủ tử lúc khóc lúc cười liền cảm thấy sợ hãi, “Nương nương, người không có việc gì chứ?”

“Thính Tuyết, ngươi nói xem. Nếu Triệu Tiểu viện không còn đứa nhỏ thì sẽ như thế nào?”

Thính Tuyết vừa nghe xong liền kinh hoàng. Nàng ta run run, nói, “Nương nương, người không được nghĩ như vậy. Ở trong cung lại làm ra chuyện này, ngộ nhờ Hoàng thượng biết được...”

“Hoàng thượng làm sao biết được chứ? Nếu là do Triệu Tiểu viện không cẩn thận mà đánh mất đứa nhỏ, sẽ không có ai trách tội bản cung đâu.” Ánh mắt Chu Nhu Tắc lóe lên một tia quỷ dị.

“Nương nương, người đừng nghĩ nhiều nữa, tốt nhất vẫn là bảo dưỡng thân mình cho tốt...” Nhu Tắc bị Thính Tuyết dỗ dành một hồi mới an tĩnh lại. Bên ngoài cửa, bóng người theo dõi sự tình âm ỉ bên trong cuối cùng cũng biến mất.

“Hoàng hậu có nói như vậy sao?” Thái hậu nghe xong liền chau mày. Đúng là không có một chút khả năng hay bản lĩnh gì, chẳng trách năm đó lão nhân gia nàng cố tình, không để Hoàng thượng nhìn thấy nàng ta.

Thị tỳ đứng phía dưới cúi đầu, hồi bẩm, “Hồi Thái hậu, nô tỳ không dám nói dối. Tất cả những gì nô tỳ bẩm lại đều là nguyên văn của Hoàng hậu, không sai một chữ.”

“Ngươi trở về trước. Ai gia nếu có việc sẽ lại truyền ngươi.”

“Thái hậu, Hoàng hậu không hiểu chuyện như vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Đợi cho thị tỳ kia lui ra, Trúc Tức mới hỏi.

“Phải làm sao à? Ai gia chỉ có thể chú ý năng một chút, tránh để chủ ý sai lầm của nàng gây hại cho hoàng tử. Nếu không phải nữ nhân kia (Đại phu nhân) dùng quỷ kế, với tư chất của Hoàng hậu, vốn là không thể tiến cung! Nhưng ý trời đã định, nàng cuối cùng vẫn là trung cung Hoàng hậu, ai gia chỉ đành tận lực bảo ban nàng. Hậu vị không thể phế lập tùy tiện, rốt cuộc vẫn là bà già này vì Hoàng đế làm chút việc thôi.” Thái hậu quay sang phân phó Trúc Tức cô cô, “Ngươi phải người tin cậy đi chiếu cố Triệu thị cho thật tốt. Ai gia muốn nàng ta sinh hạ đứa nhỏ bình an.”

“Nô tỳ hiểu rồi.” Trúc Tức cô cô cùng Thái hậu trải qua bao phen chìm nổi trong chốn hậu cung, tất nhiên hiểu hết lời nói của lão nhân gia nàng.

Đứa nhỏ là quan trọng nhất. Về phần Triệu Tiểu viện, hậu cung vốn nhiều nữ nhân, thiếu đi nàng ta cũng giống như mất đi một đóa hoa nhỏ nhoi, không đáng tiếc.

Thái hậu ngầm đưa người vào Cam Tuyền cung theo dõi. Biểu hiện của Chu Nhu Tắc làm Chu Nghi Tu sung sướng cả người. Tỳ tỳ, nổi khổ ngày trước của muội muội, người cũng nên ném thử một lần đi, mới có thể giúp ta tiêu tan mối hận trong lòng.

“Nương nương, theo ý của Đại Tiểu thư, sợ rằng nàng ta sẽ động thủ với Triệu Tiểu viện, chúng ta có cần...”

Chu Nghi Tu liếc mắt một cái rồi nói, “Người trông Di Ninh cung ngồi không đấy à? Tỷ tỷ muốn dính vào loại chuyện này, người đầu tiên không tha cho nàng ta chính là Thái hậu. Tôn tử so ra còn hơn cả chất nữ. Hoàng hậu nếu như an phận thì chẳng sao cả, bằng không...”

Tiền Thu nói tiếp, “Bằng không, Thái hậu sẽ mặc kệ nàng ta, mặc cho nàng ta tự sinh tự diệt.”

Chu Nghi Tu dẫn dò tâm phúc, “Người biết lợi hại như vậy thì tốt rồi. Trong bụng Triệu Tiểu viện còn chưa biết là nam hay nữ đâu. Ta thực sự hy vọng nàng ta sinh con trai, có thể thay Phong nhi chấn nơi đầu sóng ngọn gió. Dù sao, Phong nhi nổi bật quá cũng là chuyện không nên. Người đi truyền lời của ta, tất cả cung nhân trong Phụng Nghi cung phải tránh xa Thọ Kỳ cung hết mức. Đại phu nhân mấy năm liền ở trong phủ đã thành lão yêu tinh, ta thật muốn xem, tỷ tỷ kế thừa được bao nhiêu tâm kế của bà ta.”

“Xem ra mấy ngày nữa, trong cung sẽ náo nhiệt lắm đây.” Tiền Thu bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-2

Triệu Tiểu viện có thai vào dịp trăng rằm tháng Tám, Huyền Lăng vô cùng cao hứng. Yến tiệc đoàn viên hết sức náo nhiệt. Sắc mặt Chu Nhu Tắc rất không tốt. Tuy rằng nàng ta đã cố gắng thể hiện ra vẻ đoan trang hiền thực, nhưng trong ấn tượng của mọi người, vị Hoàng hậu đã bị cười chê. Ánh mắt nàng ta chập chờn biết bao con sóng tình kia mà. Cái bộ dạng cười gượng gạo khiến mọi người nhìn mãi cũng phát mệt, xem ra chỉ có một mình Huyền Lăng vọng tưởng Uyển Uyển đang vui cho hắn.

“Đôi canh mơ cho Triệu Tiểu viện, đồ ăn ở đây nhiều dầu mỡ quá.” Huyền Lăng ra lệnh.

Mọi người nhất loạt hướng mặt về phía Triệu Tiểu viện. Vì đang có thai, nàng ta được ngồi ở vị trí cao, bên cạnh Thang Tĩnh Ngôn.

Miêu thị ngồi ở đằng sau, trừng mắt nhìn Triệu Tiểu viện. Huyền Lăng căn bản không hề chú ý đến nàng ta kể từ lúc nàng ta bị giáng cấp. Miêu thị nghiêng răng, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống Triệu thị nhỏ bé.

“Tạ Hoàng thượng quan tâm.” Triệu Tiểu viện đỡ bụng đứng dậy.

“Muội muội à, Triệu Tiểu viện này xem ra là người rất biết nhẫn nhịn.” Đoàn phi thì thầm vào tai Chu Nghi Tu. Triệu thị không có vì mang thai mà tự kiêu tự ngạo, ngược lại còn đối với Thang Tĩnh Ngôn thêm mấy phần cung kính.

“Ánh mắt của Thang Tiệp dư không sai, có thể chọn được người đáng tin cậy.” Chu Nghi Tu không nhớ rõ Triệu thị của kiếp trước. Nàng ta mang thai vào lúc này quả là ngoài dự đoán, chỉ e Triệu thị cũng không sống được bao lâu nữa.

Chợt, Chu Nhu Tắc đứng dậy, nói, “Hôm nay nhân dịp Trung thu, nô tì đã sai người làm một nồi lẩu cua thật ngon. Mời Tứ lang và chư vị tỷ muội cùng thưởng thức.”

“Ý tốt của Uyển Uyển, trăm làm sao mà không nhận chứ?”

Nghe Huyền Lăng nói vậy, Thính Tuyết liền theo lệnh Chu Nhu Tắc bày lên mỗi bàn một cái lẩu cua, kèm theo mấy bình rượu.

Chu Nghi Tu thấy không ai lên tiếng. Ánh mắt của nàng chợt lóe lên tia sáng, bắn về phía Triệu Tiểu viện.

Quả nhiên, nàng ta không hề động đũa, thậm chí còn đứng dậy, thưa với Huyền Lăng, “Hoàng thượng, tần thiếp hiện đang mang thai. Thái y có dặn không được ăn cua vì chúng mang tính hàn. Xin Hoàng thượng thứ tội, tần thiếp nhất thời không thể nhận tâm ý của Hoàng hậu nương nương.”

“Ái phi nào có tội gì? Người đâu, mau đổi món cho Tiểu viện, đổi thành canh ngọt.”

Lý Trường lập tức nghe lệnh. Chu Nhu Tắc bất giác đứng dậy, nói, “Điều tại bản cung suy nghĩ không chu toàn, suýt nữa làm hại thân mình của muội muội. Muội muội đừng trách bản cung.”

Triệu Tiểu viện cung kính đáp, “Nương nương nói quá rồi. Nương nương là mẫu nghi thiên hạ, khó tránh khỏi có vài sơ sót, tần thiếp nào dám oán trách.”

Một phen ứng đối khiến Chu Nhu Tắc mất hết cả mặt mũi, trong lời nói còn ngầm ý uy hiếp nàng ta. Trong giây lát, nàng ta dò người ra. Chu Nghi Tu không khỏi nhìn Triệu thị với ánh mắt khác xưa. Thang Tĩnh Ngôn đứng là đã có được bảo vật.

“Uyển Uyển xưa nay là người hiền lành, nàng ấy không phải cố ý đâu.” Huyền Lăng đỡ Nhu Tắc ngồi xuống.

Nét cười trên mặt mọi người hiện lên vài phần cổ quái. Tâm tư Hoàng hậu ai nấy đều biết, thủ đoạn của nàng ta vô cùng vụng về. Triệu thị bình thường không xuất đầu lộ diện, bây giờ lại có thể có thai, dĩ nhiên không phải nhân vật đơn giản.

Chu Nhu Tắc tự rước lấy nhục nhã, sắc mặt trắng bệch cả đi. Nàng ta cảm thấy dường như mọi người đang cười chê mình, liền rom róm nước mắt muốn khóc. Huyền Lăng thấy vậy thì đau cả lòng, “Uyển Uyển sao vậy?”

Nhu Tắc lau đi nước mắt rồi nói, “Hôm nay là Trung thu, nô tì nghĩ đến phụ mẫu, khó tránh khỏi nhất thời thương nhớ. Xin Từ lang thứ tội.”

Đúng là đồ hồng nhan họa thủy! Tất cả phi tần bắt giác có cùng một ý nghĩ.

Triệu Tiểu viện là người thông minh, sợ Hoàng hậu lại nghĩ ra kế hãm hại mình liền lập tức đứng dậy, nói, “Hoàng thượng, tần thiếp cảm thấy không khỏe, không thể ở lại cùng mọi người. Tần thiếp xin được phép cáo lui trước.”

Huyền Lăng coi trọng con nối dòng, không nói hai lời liền đáp ứng, “Ái phi mau trở về đi, nhớ tuyên Thái y đến xem một chút.”

Nhu Tắc thấy mục tiêu đã rời khỏi, nàng ta càng khóc dữ dội hơn, khóc đến hoa lệ đầm mưa. Trong phút chốc, yến tiệc đoàn viên chỉ còn là cái danh không. Huyền Lăng muốn dỗ giai nhân cười, hẳn nhanh chóng đưa nàng ta về Cam Tuyền cung.

Cam Tu nghi đập đũa xuống bàn, cả giận mà quát, “Yêu nghiệt!”

Mấy phi tần khác không ngờ Cam thị lại dám nói ra miệng lời ấy, nhất thời cảm thấy khâm phục.

Chu Nghi Tu dù sao cũng là nữ nhi của Chu gia, lại là muội muội Chu Nhu Tắc, không thể không mở miệng nói với Cam thị, “Hoàng thượng và Hoàng hậu mới rời đi không lâu, muội muội nên nói năng cẩn thận. Hôm nay là ngày tốt, đừng để họa từ miệng mà ra.”

“Nô tì thất nghi.” Cam thị cũng biết lời của mình vừa rồi có hơi quá. Nàng ta im lặng, không nói gì thêm.

Chu Nghi Tu đứng dậy, nói với mọi người, “Hôm nay là rằm Trung thu, trong cung dâng lên không ít hoa đăng đẹp. Các tỷ muội đi xem cả đi, tiện thể tham gia đổ đèn, coi như không uống một đêm trăng tròn.”

Mọi người lập tức tản ra, tùy ý đi thả đèn hoa đăng.

Chu Nghi Tu đi dạo cùng Đoàn phi và Cam thị. Tới chỗ núi giả, Mặc Trúc – thị tỳ tâm phúc của Cam Tu nghi chợt kêu lên, “Có người!”

“Đừng hoảng hốt, trước tiên hãy đi xem đã xảy ra chuyện gì?” Chu Nghi Tu lệnh cho thái giám đưa người đằng sau núi giả đi ra.

Một thị tỳ mặc y phục của thô sử cung nữ bị hai thái giám bắt quỳ xuống ngay lập tức. Chu Nghi Tu hỏi, “Người là người của cung nào? Đêm hôm ở chỗ này lên lên lút lút làm gì?”

“Hồi nương nương, nô tỳ là người của Hoán Y cục. Hôm nay là Trung thu, nô tỳ chỉ là đi hái nguyệt, không biết đã quấy nhiễu nương nương. Xin nương nương thứ tội.” Thị tỳ kia tuy cúi đầu nhưng nói câu nào rõ ràng câu ấy.

Cam Tu nghi nói, “Hóa ra là như vậy. Cũng đâu phải chuyện gì lớn, sao lại tránh ở trong núi giả, khiến người khác sợ hãi thế?”

“Nương nương thứ tội. Nô tỳ xuất thân卑微, không dám đụng đến nương nương tôn quý nên mới tránh ở chỗ này.”

“Mồm miệng lanh lợi lắm, cứ ở mãi Hoán Y cục cũng ủy khuất cho người.” Đoàn phi chậm rãi nói.

“Nương nương nói vậy, nô tỳ thực không dám nhận. Nô tỳ vào cung đã lâu, có thể được làm ở Hoán Y cục đã là có phúc rồi ạ.”

Chu Nghi Tu nở nụ cười, “Đoan tỷ tỷ à, nha đầu biết ăn biết nói như vậy không có nhiều đâu. Mấy tiểu cung nữ chúng ta từng gặp, có ai mà không nom nớp lo sợ, sợ chúng ta ăn các nàng ấy chứ.”

“Nô tỳ đa tạ nương nương khen tặng.” Thị tỳ kia cúi đầu đáp.

“Người khéo miệng như vậy, bộ dáng xem ra có lẽ cũng không kém. Ngẩng đầu lên cho bản cung và hai vị tỷ tỷ nhìn một chút.” Cam Tu nghi lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-1

Thị tỳ kia chậm rãi ngẩng đầu. Ánh trăng sáng ngời chiếu lên khuôn mặt nàng ta. Chu Nghi Tu thấy rõ dung mạo người trước mắt thì giật mình. Lấy lại

bình tĩnh, nàng cất tiếng hỏi, “Ngươi tên gì?”

“Hồi nương nương, nô tỳ là Thôi Cận Tịch*.”

*Thôi Cận Tịch chính là tâm phúc của Chân Hoàn trong Hậu cung Chân Hoàn truyện, nhờ có nàng ta mách nước, chỉ điểm mà Chân Hoàn mới có thể bước dần lên chiếc ghế Thái hậu.

Trong ấn tượng của Chu Nghi Tu, Thôi Cận Tịch là một cô cô hiểu thấu thế thái nhân tình, tuổi ngoài ba mươi, xử sự khôn khéo. Còn giờ đây, trước mắt nàng chỉ là một cung nữ trẻ tuổi, ngây thơ non nớt.

“Không sai. Tên hay, vẻ ngoài cũng rất được.” Cam Tu nghĩ nhanh mồm nhanh miệng, ấn tượng của nàng ta về Thôi Cận Tịch vô cùng tốt đẹp.

“Tu nghĩ đã nhìn trúng người rồi. Bản cung bây giờ sẽ điều người đến Nhân An điện hầu hạ, ngươi tuyệt đối không được có nửa phần chậm trễ.” Chu Nghi Tu nói. Nàng biết Cam thị không phải người ngốc, nàng ta sẽ không cho phép chỗ của mình có kẻ chân ngoài dài hơn chân trong*.

*Ý nói nô tài không hoàn toàn trung thành, lo việc cho người ngoài nhiều hơn việc mình được phân.

“Ôi trời, như vậy sao được? Muội muội lẩm miệng rồi.” Cam thị ngượng ngùng, nói.

Chu Nghi Tu cười hào phóng, “Có cái gì đâu chứ? Hiếm khi mới gặp được người vừa ý, muội muội cứ đưa nàng ta về, dạy dỗ cho tốt là được.”

“Vậy thì muội muội cung kính chỉ bằng tuân mệnh.”

Chu Nghi Tu quay đầu sang nhìn Cận Tịch rồi nói, “Cam Tu nghĩ xưa nay là người khoan dung độ lượng, ngươi cần phải tận tâm hầu hạ nàng, đừng phụ tâm ý của bản cung.”

“Nô tỳ tạ ơn ân điển của Quý phi nương nương, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ Tu nghi.” Thôi Cận Tịch dập đầu trước Chu Nghi Tu, sau đó đứng dậy rồi lui ra phía Mặc Trúc.

Trở về Phượng Nghi cung, Tiễn Thu suy nghĩ mãi mà không hiểu dụng ý của chủ tử. Nàng ta liền hỏi, “Nương nương, người đó rõ ràng là muốn gây chú ý với người và hai vị nương nương, sao người còn vì nàng ta mà dụng tâm?”

Chu Nghi Tu nói, “Nàng ta muốn trở nên nổi bật, bản cung cũng thuận tay thành toàn. Tóm lại, chính là bản cung đưa nàng ta thoát khỏi Hoán Y cục, nàng ta sẽ nhớ mãi phần ân tình này. Tự cho là mình thông minh, không muốn làm một nô tỳ giặt áo cực khổ. Nàng ta tưởng trở thành tâm phúc của phi tần dễ lắm hay sao?”

Tiến Thu ngẫm lại cũng đúng, liền đáp, “Nương nương, nô tỳ thấy Thôi Cận Tịch kia rất biết ăn nói, lễ như có một ngày nàng ta trèo lên đầu Cam Tu nghi thì sao?”

Chu Nghi Tu phì cười, “Cam thị không phải người tầm thường, làm sao dám yên tâm dùng đến nàng ta? Ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu Nhân An điện có một ngày đuổi nàng ta ra ngoài, ngươi nhất định phải tìm cái cơ duyên đưa nàng ta đến Thận Hình ty. Ta muốn Thôi Cận Tịch vĩnh viễn không thể ngóc đầu!”

Chu Nghi Tu chính là đang âm thầm tính toán làm sao để giết Thôi Cận Tịch nhằm trừ đi hậu họa. Cất được nàng ta, Chân Hoàn về sau cũng không còn vậy cánh.

“Nô tỳ nhớ kỹ rồi.” Tiễn Thu mặc dù không hiểu vì sao chủ tử lại hành động như vậy, song nghĩ lại, Thôi Cận Tịch kia cũng không phải thiện tâm gì cho cam, có lẽ chuẩn bị trước vẫn là hơn.

Thôi Cận Tịch lúc này không hề biết, vận mệnh của nàng ta đã nằm gọn trong bàn tay của Chu Nghi Tu.

Bụng của Triệu Tiểu viện mỗi ngày một lớn, nghiễm nhiên trở thành bảo vật của hậu cung. Ánh mắt Chu Nhu Tắc nhìn nàng ta mỗi lúc một thâm trầm, Thái hậu và Chu Nghi Tu càng thêm phần kinh hãi.

Khó ai có thể tin được, Chu Nhu Tắc trắng trong thuần khiết đối với Huyền Lăng lại cư nhiên phái người nhiều lần ngáng chân Triệu Tiểu viện để làm nàng tay sây thai. May thay, mỗi lần đều được người của Thái hậu cứu thoát, Triệu Tiểu viện dần nhận ra có người muốn hại mình. Nàng ta an phận thủ thường ở trong Thọ Kỳ cung, không có chuyện gì liên không ra ngoài nửa bước. Huyền Lăng mỗi ngày đều đến bầu bạn, miễn cho Triệu Tiểu viện hết thấy lẻ loi, còn dặn dò Thang Tiệp dư chiếu cố chu đáo.

Cẩn thận mấy cũng có sai sót, rốt cuộc vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-2

Mùa xuân của năm Càn Nguyên thứ tư đến rất sớm. Triệu Tiểu viện mang thai đã hơn tám tháng, dựa theo quy củ, đành phải đến dự sinh thần của Hoàng hậu. Thái y cũng đã nói thai này vững vàng.

Chu Nghi Tu vốn nghĩ Chu Nhu Tắc sẽ không ngu xuẩn đến mức ra tay vào ngày sinh thần của mình, sau này ngẫm lại, nàng mới phát hiện mình quá coi thường sự ghen tuông, đố kỵ của Hoàng hậu nương nương rồi. Nhu Tắc từ nhỏ là thiên chi kiều nữ, lớn lên lại gả vào Tiêu Phòng*, trừ bỏ tình yêu say đắm với Hoàng đế và suốt ngày phải nghĩ cách lấy lòng Thái hậu, những thứ khác căn bản không lọt vào mắt nàng ta. Triệu thị mang thai ròng đã khiến nàng ta cảm thấy áp bức vô cùng. Chính cung mà không có con chính là vết thương chí mạng của Chu Nhu Tắc. Nàng ta tuyệt đối không cho phép Triệu thị được phép bình an sinh hạ đứa nhỏ.

*Tiêu Phòng là đặc ân dành cho chính thất và một vài phi tần được sủng ái đặc biệt. Tường được trát từ bùn trộn với tiêu, tạo nên mùi hương ấm áp. Trong Hậu cung Chân Hoàn truyện, Chân Hoàn là người may mắn được hưởng đặc ân này vì nàng ta có gương mặt tương tự như Thuần Nguyên Hoàng hậu Chu Nhu Tắc.

Chu Nhu Tắc nùng nịu nói với Huyền Lăng, “Nô tì và Tứ lang gặp gỡ nhau lần đầu ở hồ Thái Dịch, nên năm nay nô tì muốn sinh thần của mình được tổ chức ở đảo giữa hồ. Không biết Tứ lang có bằng lòng cùng Uyển Uyển ôn lại chuyện xưa?”

Đám phi tần không cùng nhau hẹn mà đồng loạt nhìn về phía Nhân Quý phi. Tuy ngoài mặt tỏ ra vô cùng bình thản, trong lòng Chu Nghi Tu lúc này lại vô cùng thống hận, hận không thể đem Chu Nhu Tắc ra nghiền nát thành từng mảnh nhỏ. Nàng ta cố ý gọi lại vết thương cũ của nàng, làm như sợ không có người biết nàng ta vì nguyên cớ gì mà có được ngôi vị Hoàng hậu của ngày hôm nay sao?

Chu Nghi Tu tỏ ra thờ ơ. Đám phi tần muốn xem kịch vui, mặt kẻ nào kẻ nấy lên lập tức biến sắc. Nhân Quý phi quả là không ai sánh bằng. Nếu đổi lại người khác, chỉ e đã giận sôi máu cả lên rồi.

Huyền Lăng sững sốt một hồi rồi mới nói, “Uyển Uyển đã có tâm tư như vậy, trăm sẽ chiều theo nàng.” Nói xong, hần nắm lấy bàn tay của Chu Nhu Tắc. Hai người cùng nhau bước lên phía trước thuyền rồng.

Chu Nghi Tu cùng Đoàn phi và Cam thị là ba phi tần có địa vị cao nhất theo sát phía sau, kế đó là đến thuyền của Thang Tiệp dư và Triệu Tiểu viện.

“Muội muội nếu không thấy thoải mái, chi bằng hãy về nghỉ ngơi trước đi.” Đoàn phi thấy Chu Nghi Tu lạnh lùng như vậy, nghĩ đến mấy lời vừa rồi của Chu Nhu Tắc thì không khỏi lo lắng. Hoàng hậu cũng thật là... ngay trước mặt mọi người lại khiến muội muội của mình khó xử như vậy, cũng không biết trong cung có bao nhiêu người tâm phục khẩu phục.

Chu Nghi Tu vỗ nhẹ mu bàn tay của Đoàn phi, nói, “Ý tốt của tỷ tỷ muội đều hiểu. Nhưng nếu giữa chừng bỏ đi, chẳng phải là trốn chạy khi đang lâm trận hay sao? Chu Nghi Tu này tuyệt đối không bao giờ chịu thua, dù sao đây cũng đâu phải lần đầu có người khiêu khích. Muội muội thấy quen rồi.”

“Là ta đã lo lắng quá nhiều rồi.” Đoàn phi đối với Chu Nghi Tu càng tăng thêm hảo cảm.

Thuyền rồng vừa đến giữa hồ, bất thành linh, có tiếng tỳ nữ hét lên, “Người đâu! Nước tràn vào thuyền rồi! Mau tới cứu người!”

“Sao lại như vậy?” Chu Nghi Tu đang ngồi ở trong khoang thuyền, nghe tiếng kêu to bên ngoài, nàng liền vội vàng bảo Tiễn Thu ra ngoài xem thử.

Tiến Thu đi một hồi rồi trở về bẩm báo, “Nương nương, thuyền của Thang Tiệp dư và Triệu Tiểu viện đột ngột bị chìm, cũng may là phát hiện sớm. Đám nội giám phụ trách đã mang thuyền mới đến, có lẽ là không có gì trở ngại.”

Chu Nghi Tu trao đổi ánh mắt với Đoàn phi và Cam thị rồi nói, “Triệu Tiểu viện ổn chứ?”

“Bên kia đang rất lộn xộn. Thuyền chúng ta lại ở xa, không thể hỏi thăm được gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-1

Chu Nghi Tu chịu trách nhiệm chăm sóc Nguyên An. Bản thân nàng cũng cảm thấy thương thay cho đứa con gái nhỏ này, vừa ra đời đã mất mẹ, lại do sinh non mà đổ bệnh liên hồi. Nàng cho người đi gọi Văn Thế Thanh đến. Văn Thế Thanh tận mắt chứng kiến Nhân Quý phi không để ý tôn nghiêm của mình. Cả đêm nàng ôm Nguyên An, không rời nửa khắc, vì nàng vừa đi một chút là tiểu công chúa lại khóc òa lên, thậm chí cả Đại Hoàng tử thân sinh cũng phải xếp sau. Hần thấy vậy mà cảm động vô cùng, càng thêm tận lực chữa trị.

“Nương nương, vẫn là giao Công chúa cho nữ hầu đi. Người đã mấy đêm không ngủ, mắt thâm quầng cả rồi.” Tiễn Thu nhìn chủ tử mà đau lòng không thôi, liền khuyên nhủ, “Nương nương, Công chúa cũng không phải con ruột của người. Người lo lắng nhiều như vậy, thân mình mệt mỏi thì phải làm sao

đây...?”

Chu Nghi Tu tựa lưng trên ghế, thờ dài, nói với tâm phúc, “Dù sao cũng là oan nghiệt... Đứa nhỏ này còn nhỏ đã mất mẹ, người và ta đều hiểu chuyện gì đã xảy ra. Huống hồ, có thêm Công chúa ta còn có thể đứng vững hơn trong chốn hậu cung này. Tiễn Thu, một nữ nhân không được sủng ái, lại không sinh được con, kết cục sẽ là gì?”

“Nương nương, thật ra Hoàng thượng vẫn rất quan tâm người”, Tiễn Thu nói.

Chu Nghi Tu cười một cái rồi lắc đầu, nói, “Ta không có cách để tranh đoạt sủng ái của Hoàng thượng với tỷ tỷ, chỉ có thể ở phương diện khác làm cho người thấy ta có khả năng. Một nữ nhân, nếu không thể khiến trượng phu yêu thương thì cũng phải làm tốt chuyện còn lại. Người đã hiểu chưa?”

“Nô tỳ hiểu rồi. Nương nương, người nghỉ ngơi một lát đi, để nô tỳ gọi nữ hầu đến chăm sóc Công chúa”, Tiễn Thu đã theo Chu Nghi Tu từ nhỏ, lại chứng kiến chủ nhân đi đến địa vị ngày hôm nay, dĩ nhiên thấu hiểu những khổ sở trong lòng nàng. Rõ ràng nương nương mới đích thực là mẫu nghi thiên hạ, vậy mà Hoàng thượng lại không hề sủng ái nương nương, lại đi sủng ái Đại Tiểu thư không có gì tốt đẹp kia.

Một tháng sau là thời điểm đầy tháng của Nguyên An. Vì đây là vị Công chúa đầu tiên của triều Càn Ngụy, yến hội được tổ chức náo nhiệt vô cùng. Huyền Lăng đặt cho Công chúa phong hào “Vĩnh Thái”.

Thái hậu đối với đứa cháu sinh non này cũng thương xót, liền nói, “Ôm Vĩnh Thái đến cho ai gia nhìn một cái.”

Nhũ hầu đặt Công chúa vào lòng Thái hậu. Thái hậu nhìn chăm chú đứa cháu nhỏ nhắn rồi quay sang nói Chu Nghi Tu, “Đứa nhỏ này nhìn không giống đứa trẻ sinh non chút nào, cũng là Quý phi tận tâm chăm sóc. Ai gia rất vui.”

Chu Nghi Tu vội đứng dậy, nói, “Thái hậu quá khen. Đây là bổn phận của nô tì, nô tì không dám không tận lực.”

“Người cũng đừng quá khiêm tốn. Ai gia biết người là đứa trẻ ngoan. Người gầy đi nhiều lắm. Chăm sóc trẻ con là chuyện quan trọng, nhưng cũng đừng khiến thân mình mệt mỏi. Trúc Tức, đi lấy nhân sâm trong kho phòng của ai gia đưa cho Quý phi tắm bổ.”

Chu Nghi Tu cảm thấy vô cùng bất ngờ. Thái hậu đã lâu lắm rồi không có quan tâm nàng như vậy. Nàng nói, “Đa tạ Thái hậu. Công chúa là con gái của nô tì, nô tì nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

“Ừ. Người có thể nghỉ như vậy là tốt rồi. Bây giờ, người là nữ nhân phúc khí đủ đầy, không phải ai cũng có được đâu.”

Lời này của Thái hậu khiến tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Chu Nghi Tu. Chu Nghi Tu hiểu rõ, Thái hậu chính là đang muốn nhắc nhở Hoàng hậu. Hoàng hậu thân là đích mẫu mà lại không muốn nuôi dưỡng Công chúa, thật chẳng còn từ nào để nói!

“Trúc Tức, lấy lễ vật của ai gia mang đến đây.”

Trúc Tức cô cô cầm trên tay một chiếc hộp bằng vàng khảm ngọc, bên trong là chiếc khóa Trường Mệnh Như Ý bằng bạc, trên có khắc hoa văn cát tường. Thái hậu tự mình đeo cho Vĩnh Thái rồi nói, “Cháu gái đầu tiên của ai gia dĩ nhiên phải được thương yêu nhất”, sau đó lại nhìn qua Huyền Lăng, tiếp tục, “Hoàng đế, con là phụ thân, cũng phải quan tâm con gái nhiều hơn mới được.”

“Nhi thần xin nghe theo lời dạy bảo của mẫu hậu,” Huyền Lăng đứng dậy, đồng ý.

Đến lượt Hoàng hậu và các phi tần tặng lễ. Chu Nhu Tắc chợt nói, “Bản cung có sai người làm ra một ngọc bội bằng dương chi bạch ngọc, mong Công chúa lớn lên ôn hòa như ngọc, vạn sự được như ý, an vui.”

Nhu Tắc thấy Thái hậu yêu thương Vĩnh Thái như vậy, liền cũng muốn ôm một cái. Nào ngờ, Vĩnh Thái còn chưa được nữ hầu giao cho nàng ta đã khóc òa lên, khiến nàng ta không còn mặt mũi. Đám phi tần ngồi phía dưới liên tục cười nhạo, thầm nghĩ: Trẻ con đầy tháng cũng biết Hoàng hậu là người bất chính, dĩ nhiên không muốn gần gũi rồi.

Chu Nghi Tu vội ôm lấy Vĩnh Thái, dỗ dỗ một hồi, tiểu Công chúa mới nín khóc. “Công chúa còn nhỏ. Hoàng hậu đừng trách nàng thất lễ. Nô tì thay Công chúa nhận lễ vật này, đa tạ tâm ý của nương nương.”

“Bản cung dĩ nhiên không so đo với trẻ con”, Nhu Tắc cố gắng kìm nén cảm xúc, từ từ ngồi xuống. Nàng ta thầm nghĩ: Nha đầu kia quả nhiên giống hệt mẹ ruột của nó. Thấy Chu Nghi Tu tận lực chăm sóc khiến Thái hậu yêu thích, Chu Nhu Tắc vốn định đưa Công chúa đến Cam Tuyền cung nuôi dưỡng. Bây giờ nghĩ lại, thôi thì bỏ đi, dù sao cũng chỉ là Công chúa, không phải Hoàng tử, chẳng có ích lợi gì.

Thái hậu bất thành linh mở miệng, nói, “Hoàng hậu chưa từng sinh nở, buồn bực vì trẻ con cũng là chuyện thường tình. Ngày sau sinh ra Hoàng tử Công chúa rồi, tất sẽ hiểu nỗi lòng người mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29-2

Sắc mặt Chu Nhu Tắc trở nên trắng bệch. Nàng ta không dám cãi lại, chỉ đành hậm hực ngồi vào ghế.

Đến lượt các phi tần chúc mừng. Cam Tu nghi tự tay bế Vĩnh Thái. Đứa nhỏ không hề khóc lóc, đủ khiến ánh mắt mọi người nhìn Chu Nhu Tắc với ý vị sâu xa.

Yến hội quá nửa. Thái hậu đứng dậy, nói, “Ai gia mệt rồi. Hoàng hậu cùng ai gia trở về Di Ninh cung thôi. Hôm nay là ngày đầy tháng của Vĩnh Thái, có Quý phi chủ trì là được rồi.”

Nhu Tắc không dám không tuân theo. “Dạ, mẫu hậu.”

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cung tiễn Thái hậu.

Nhu Tắc đỡ Thái hậu trở về Di Ninh cung. Thị tỳ xung quanh được lệnh lui hết ra ngoài, chỉ còn một mình Trúc Tức cô cô ở lại. Thái hậu ngồi trên ghế cao, tay cầm trượng đầu rồng, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Chu Nhu Tắc, khiến cho nàng ta run rẩy cả người.

Trong lòng lão nhân gia nàng rất không vui. Lúc trước, Thái hậu không để Huyền Lăng gặp Chu Nhu Tắc là để tránh có ngày hôm nay. Sống trong hậu cung, bản thân không có con cái, lại thêm thù đoạn vụng về, chỉ có một nước duy nhất là chết sớm.

Thái hậu trầm giọng, nói, “Hoàng hậu, ngươi có biết vì sao ai gia gọi ngươi tới đây không?”

Nhu Tắc chột dạ, trong lời nói không khỏi có chút run rẩy, “Nhi thần... Nhi thần không biết...”

Thái hậu thấy nàng ta không chịu thừa nhận liền đi thẳng vào vấn đề, “Ngươi thấy thế nào về chuyện của Diệu Tần?”

Nhu Tắc giấu bàn tay đang nắm chặt trong tấm áo dài, run rẩy đến cực độ. Nàng ta đáp, “Hồi mẫu hậu, có lẽ là mệnh số không tốt, nàng ta mới mất sớm...”

Thái hậu “ừ” một tiếng rồi nói, “Mệnh số à? Mệnh số cũng có thể bị người khác nắm trong tay, có phải không hả, Hoàng hậu?”

“Nhi thần... Nhi thần không biết...” Nhu Tắc mặt cắt không còn giọt máu.

“Tốt! Ai gia coi như ngươi không biết!” Ánh mắt Thái hậu sáng lên, tựa như nhìn thấu con người của Hoàng hậu, “Nhưng mà, ai gia phải nhắc nhở ngươi. Ngươi hết thảy đều dựa vào Hoàng đế. Nếu có một ngày, Hoàng đế biết rõ chuyện mà ngươi làm, ngươi nghĩ hắn sẽ cảm thấy thế nào, hả?!”

Nhu Tắc cảm thấy mình như bị sét đánh cho một cái, thân mình đơn bạc cố gắng chống cự lắm mới không ngã xuống.

“Nương nương, Nhiễm Đông có việc bẩm báo.”

Chu Nghi Tu gọi nhũ mẫu ôm Vĩnh Thái đi, sau đó ngồi vào ghế rồi nói, “Bảo nàng ta vào đây.”

Nhiễm Đông đi vào. Chu Nghi Tu miễn lễ cho nàng ta, hỏi, “Sao rồi? Chuyện bản cung nhờ ngươi tra, đã tra ra cái gì rồi?”

“Hồi nương nương, đúng như dự đoán của người. Hoàng hậu phái người đi mua chuộc thái giám, sai hắn ta động tay động chân trước, sau đó vả lại đẩy thuyền một cách sơ sài, vì vậy thuyền mới bị chìm khi ra tới giữa hồ.”

Chu Nghi Tu hỏi, “Người đó đã bị Hoàng hậu diệt khẩu chưa?”

“Nô tì có âm thầm hỏi qua. Nghe nói hắn làm việc không chu toàn, đã bị Thái hậu hạ lệnh phạt trăm trượng.”

Chu Nghi Tu thờ dãi, “Vẫn là Thái hậu bảo vệ nàng ta. Chuyện này dừng ở đây, không tiếp tục tra xét thêm nữa,” nàng lại hỏi tiếp, “Hội Xuân theo ngươi học thế nào rồi?”

Nhiễm Đông đáp, “Có thể đi ra rồi ạ.”

“Tốt! Bản cung muốn nàng ta trở lại bên mình hầu hạ, ngươi tiếp tục lưu ý động tĩnh các cung cho ta.”

“Dạ.”

Chu Nghi Tu chột cười khế, “Y phục của ngươi cũng cũ quá rồi. Ở đây có hai khúc vải mới, ngươi cầm lấy mà may quần áo. Dù sao cũng là người của ta, ra ngoài không thể ăn mặc quá bình thường. Nhũ mẫu* có khỏe không?”

*Nhũ mẫu đây là mẹ của Nhiễm Đông, tên Ngọc Châu, lúc trước là nha hoàn của Mạnh thị - mẫu thân của Chu Nghi Tu. Ngọc Châu xuất hiện ở

“Tạ ơn nương nương đã quan tâm. Mẫu thân vẫn khỏe. Đại Công tử* đang chuẩn bị vào kinh ứng thí.”

*Mạnh Khải Thái, con trai của cừu cừu, cũng là biểu ca của Chu Nghi Tu, được nhắc tới trong

Chu Nghi Tu lấy bạc từ trong hòm ra, đưa cho Nhiễm Đông. “Một nửa cho nữ hầu, coi như tâm ý của ta đối với lão nhân gia nàng. Một nửa đưa đến chỗ Mạnh gia. Ở kinh thành này, nơi nào cũng phải dùng đến bạc, có thêm một chút cũng tốt hơn.”

“Dạ. Đa tạ nương nương.”

Đêm đến, Huyền Lăng muốn đến nghỉ ngơi tại điện Chiêu Dương. Chu Nghi Tu cũng không thấy lạ, dù sao cũng là sinh thân của Vĩnh Thái.

Huyền Lăng thấy ái phi mặc thường phục đơn giản, tóc búi gọn gàng, lộ ra tư thái bình yên nhàn nhã. Chu Nghi Tu tựa vào tay hán để đứng dậy, nào ngờ hán đột ngột cầm lấy tay nàng. Nàng cũng không rút tay ra, mặc kệ để hán dẫn đi, khuôn mặt đầy vẻ ngượng ngùng. Huyền Lăng nhìn thấy liền bị mê hoặc, “Trước giờ Quý phi của trẫm luôn đoan trang trầm tĩnh, thì ra cũng có lúc như vậy.”

Chu Nghi Tu mỉm cười, nói, “Miệng lưỡi trơn tru. Nếu nô tì giống như tỷ tỷ, chẳng phải khiến người khó xử sao?”

Huyền Lăng cười vang, “Ái phi tâm tư tinh tế, đoá hoa giải ngữ của trẫm lại là tỷ muội với Uyển Uyển. Trẫm có được hai nàng, quả là phúc khí đầy mình.”

“Hoàng thượng chỉ biết giễu cợt nô tì. Nô tì tài hèn sức mọn, làm sao bằng được tỷ tỷ?”

Huyền Lăng ôm nàng vào lòng, nói, “Uyển Uyển và ái phi, mỗi người một vẻ. Nói đến sở trường ái phi, có khi Uyển Uyển theo còn không kịp.”

Chu Nghi Tu tựa đầu vào bả vai Huyền Lăng, “Hoàng thượng nói vậy, lỡ tỷ tỷ nghe được thì ghen tỵ mất!”

“Uyển Uyển thiên chân hồn nhiên, tính tình có hơi trẻ con, trẫm dĩ nhiên biết chứ. Lại nói, Vĩnh Thái lúc sinh ra rất yếu ớt, ái phi vừa chăm sóc lại vừa có Phong nhi bên cạnh, quả thực là vất vả.”

“Vậy Hoàng thượng thưởng cho nô tì cái gì đây?”

Huyền Lăng hiếm khi thấy Chu Nghi Tu cười quyến rũ như vậy. Một hồi sau, màn mỏng khép lại, che đi cảnh xuân triều miên trên giường.

Ngày kế, Tú Hạ trong lúc trang điểm cho Chu Nghi Tu có nói, “Nương nương, lúc Hoàng thượng đi, thấy nương nương còn ngủ, người lệnh cho chúng nô tỳ không được đánh thức nương nương.”

“Vậy à...” Chu Nghi Tu không cho là đúng, nàng hồ hững thường thức xâu chuỗi mã não trong tay.

“Nương nương, sao người không có chút nào vui mừng cả vậy? Hoàng thượng sủng ái người là chuyện tốt mà...” Tú Hạ không hiểu được tâm tư chủ tử.

“Nương nương, Lý Trường cầu kiến”, Tiễn Thu từ bên ngoài đi vào.

“Nô tài xin thỉnh an Quý phi nương nương.”

“Sao mới sáng sớm Lý công công đã đến đây? Tiễn Thu, ban ngồi.” Chu Nghi Tu phân phó Tiễn Thu lấy ghế.

“Nương nương khách khí rồi,” Lý Trường ngồi xuống rồi tiếp tục nói, “Hoàng thượng bảo nô tài mang tới cho nương nương mấy công phẩm làm từ ngọc, người còn dặn dò buổi tối sẽ tới điện Chiêu Dương, mong nương nương chuẩn bị.”

“Làm phiền công công rồi”, Chu Nghi Tu liếc mắt một cái, Tiễn Thu lập tức lấy hà bao đưa cho Lý Trường, “Nương nương của chúng ta mời công công uống trà.”

“Tạ ơn nương nương. Nô tài còn có chuyện phải làm, sẽ không ngồi lâu.”

“Tiễn Thu, tiễn Lý công công về.” Chu Nghi Tu cười nói.

“Chúc mừng nương nương, Hoàng thượng quả nhiên rất quan tâm tới nương nương!” Tú Hạ cười đến rạng rỡ đầu mày cuối mắt.

“Bản cung cũng nên gặp Hoàng thượng nhiều hơn, bằng không cũng uống phân vị Quý phi này.” Khóe miệng Chu Nghi Tu khẽ nhếch lên. Tỷ tỷ à, những ngày tháng tốt đẹp của muội muội rồi cuộc cũng tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30-1

Thời gian thấm thoát trôi, tất cả thành viên hoàng thất đều đi đến Thái Bình hành cung để tránh nóng. Trừ Hoàng hậu, Chu Nghi Tu, Đoàn phi, Cam Tu nghi, Thang Tiếp dư và một vài phi tần có địa vị cao, Miêu thị cũng được lệnh theo hầu. Sau khi được Huyền Lăng sủng hạnh trở lại một vài lần, nàng ta đã ngoan ngoãn hơn trước.

Vì Nhân Quý phi đi cùng với Hoàng tử và Công chúa, Huyền Lăng sai người tu sửa Nghi Phủ quán, ban cho nàng làm nơi ở. Nơi đó không những thời tiết mát mẻ mà còn rất gần với Thủy Lục Nam Huân điện của Hoàng đế.

Nghi Phủ quán là chỗ ở của Chân Hoàn kiếp trước khi nàng ta được Hoàng thượng sủng ái đến cực độ, cũng vì vậy mà khiến Chu Nghi Tu cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn thấy hồ sen lớn ở bên ngoài, Chu Nghi Tu nói với các cung nhân, “Hoa sen ngày hè có khá nhiều sâu bọ, các người cẩn thận một chút, đừng để chúng chạm vào Hoàng tử và Công chúa.” Lại quay sang nhìn trong nội điện, băng lạnh được bày biện khắp phòng, tỏa ra hơi lạnh từng đợt, nàng liền nhăn mặt, “Thân thể trẻ con rất yếu, gió lạnh thế này chỉ e không chịu nổi, bảo nhũ mẫu không cần dùng nhiều băng.”

Tiền Thu đáp, “Nương nương yên tâm. Nô tỳ sẽ đi truyền lời ngay.”

Hoàng hôn buông xuống, gió nhẹ nhẹ thổi. Chu Nghi Tu dẫn theo Dư Phong và Vĩnh Thái đến lương đình bên hồ Phiến Nguyệt. Vừa vặn làm sao, Cát Tường đang đỡ Đoàn phi từ bên cầu Luyến đi tới.

“Tỷ tỷ đến rồi.”

“Ồ trong phòng mãi cũng phiền chán, chẳng bằng ra ngoài đi dạo.” Đoàn phi trang điểm vô cùng thanh nhã, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt. “Bản cung thấy hai đứa nhỏ này đáng yêu quá chừng, cũng không biết nên thương ai hơn đây.”

“Đoan mẫu phi... Phong nhi tặng hoa cho mẫu phi...” Dư Phong vươn tay hái đóa hoa sen bên hồ. Nhũ mẫu nào dám để hần liễu lĩnh như vậy, liền bẻ cho hần ngay một cành. Tiểu Hoàng tử đưa tới trước mặt Đoàn phi để lấy lòng.

Đoàn phi vui mừng cảm lấy, cười đến rạng rỡ.

Chu Nghi Tu cá giận, nói, “Đều tại tỷ tỷ ngày thường yêu thương Phong nhi, hôm nay hần liền làm nũng!”

“Bản cung rất ngưỡng mộ phúc khí của muội muội...” Lời của Đoàn phi tựa như đang ẩn giấu một tia đau buồn. Huyền Lăng đối với nàng ta chỉ như tỷ đệ. Nàng ta vào cung sớm nhất nhưng lại không có con nối dõi, nghĩ đến từng đêm tịch mịch cũng không biết phải vượt qua như thế nào.

Nữ nhân trong hậu cung, ai nấy đều có nỗi xót xa của riêng mình.

Cam thị tình cờ đi tới. Sau khi ba người thi lễ với nhau đầu đó xong xuôi, Cam thị liền cá giận, nói, “Năm trước chúng ta tới Thái Bình hành cung, tiết trời cũng không nóng như vậy. Bây giờ mới đi được hai bước, cả người đã ướt đầm mồ hôi rồi.”

“Thời tiết thay đổi thất thường cũng có cái lý của nó.” Chu Nghi Tu phe phẩy cây quạt, cười nói, “Muội muội tính tình nôn nóng nên mới càng cảm thấy trời nóng.”

Cam thị nói, “Muội muội nghe được, kỳ này không chỉ có hoàng thất mà ngay cả các văn võ bá quan cũng đến, trong phạm vi hai mươi dặm đều có Vũ Lâm quân canh gác. Thế là lại thêm một cái Tử Cấm Thành!”

Đoàn phi ôm Dư Phong, đáp, “Chúng ta đi đến đâu cũng có người theo sau mà, cần gì nóng nảy thế?”

Cam thị gật gật rồi nói tiếp, “Đoan tỷ tỷ này, hình như ngay cả Tần Khang Quận chúa cũng tới rồi đấy.”

Chu Nghi Tu chợt trở nên dăm chiêu, “Tần Khang Quận chúa?” Cái tên này vừa được thốt lên, tựa như có tiếng sấm rền vang bên tai nàng. Đó không phải là mẫu thân của Hồ Uẩn Dung – nữ nhân mà kiếp trước muốn tranh đoạt ngôi vị Hoàng hậu của nàng sao? Nói mới nhớ, cũng không biết tiện nhân kia có đến hay không. Nghĩ đến ngày đó bị Hồ Uẩn Dung và Chân Hoàn liên thủ hãm hại, Chu Nghi Tu liền hận đến mức không thể giết chết hai người các nàng.

Cam thị tưởng Chu Nghi Tu không biết vị Quận chúa kia, liền nói một hồi chi tiết, “Quý phi tỷ tỷ chưa nghe qua sao? Tần Khang Quận chúa là con gái của Vũ Dương Đại Trưởng Công chúa – Cô nãi nãi* của Hoàng thượng. Hoàng thượng còn phải kêu Quận chúa một tiếng “cô” đấy.”

*Bà cô

Chu Nghi Tu giả bộ giật mình, hỏi, “Muội muội nhận ra bà ta?”

“Hôn phu của Quận chúa và gia phụ vốn là bạn cũ.” Cam thị giải thích, “Con gái của bà ta cũng tới Hành cung rồi. Không biết hai vị tỷ tỷ có nghe qua lời đồn về cô nương Hồ gia chưa?”

Chu Nghi Tu vô cùng rõ ràng nhưng lại làm bộ như không biết, “Ta xin rửa tai lắng nghe.”

“Nghe nói, tay của cô nương Hồ gia từ nhỏ không thể mở được, hình như đang đợi người hữu duyên đến giúp nàng.”

Chu Nghi Tu cùng Đoàn phi nhìn nhau, nói, “Chuyện này thật là đáng ngạc nhiên.”

Ngày thứ hai, Huyền Lăng thiết yến trong Phù Lê điện, mời tất cả thành viên hoàng thất ở Thái Bình hành cung cùng tham dự. Chu Nhu Tắc vắng mặt, nghe nói là ngã bệnh. Chu Nghi Tu nghĩ, có lẽ từ sau lần đó, Thái hậu đã nói gì với nàng ta rồi.

Thang Tình Ngôn đối với cái chết của Triệu thị vô cùng thương tiếc. Dù sao cũng là người của mình, ai ngờ được lại mất sớm như vậy. Vì thế, nàng ta càng cảm thấy yêu thương Vĩnh Thái, cũng có hỏi thăm Chu Nghi Tu một hai câu.

Chu Nghi Tu hiện là người duy nhất ở hậu cung có nam nữ song toàn, vị phân lại chỉ dưới mỗi Hoàng hậu, khó tránh khỏi trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Người lên kính rượu nhiều không đếm xuể, cũng may nàng là người khéo léo, dù là chủ hay khách đều có thể ứng đối được.

Huyền Lăng xưa nay luôn hậu đãi hoàng thất. Kỳ nghỉ hè này, biểu cô Tấn Khang của hần cố ý dẫn con gái mới tám tuổi – Hồ Uẩn Dung đi theo. Nghe nói, tay của nàng ta từ nhỏ đã nắm chặt lại, không thể mở ra. Tấn Khang Quận chúa hy vọng có thể mượn phúc khí của đế vương để giúp con gái của mình.

Huyền Lăng ngẫu nhiên nghe được lời đồn như vậy liền cảm thấy hứng thú, gọi nàng ta đến trước mặt mình. Chu Nghi Tu nhìn Hồ Uẩn Dung, hai tay nàng khế siết chặt lấy tay áo bằng lụa dệt những áng mây.

“Thần nữ Hồ Uẩn Dung khẩu kiến bệ hạ.”

Huyền Lăng nói, “Đứng lên đi” rồi quay sang bảo Tấn Khang Quận chúa, “Cô cô dạy nữ nhi rất tốt, còn nhỏ tuổi mà đã có phong thái bình tĩnh thế này rồi.”

Tấn Khang Quận chúa vô cùng tự hào, liền đáp tạ, “Hoàng thượng quá khen. Tiểu nữ từ khi sinh ra, đã có phương sĩ bảo rằng nàng có mệnh cách phú quý vô cùng, không nữ tử nào trong thiên hạ có thể sáng bằng.”

Huyền Lăng cười, “Quả nhiên là thế.” Nói xong, hần ra lệnh cho Hồ Uẩn Dung ngẩng đầu lên.

Hồ Uẩn Dung mới có tám tuổi mà đã xinh đẹp tuyệt trần, má hồng môi đỏ, da mịn màng trắng nõn, có thể thấy được ngày sau nhất định là một đại mỹ nhân trời sinh đẹp đẽ. Huyền Lăng đối với biểu muội này vô cùng hài lòng, “Cử chỉ rất có lễ, tốt lắm.” Hần vẫy tay, bảo nàng ta đến bên cạnh mình rồi nói, “Trẫm nghe nói từ khi ngươi sinh ra, hai tay đã không thể mở?”

Đôi mắt sáng của Hồ Uẩn Dung mở to, một hồi sau, nàng ta gật nhẹ đầu, “Dạ phải. Mẫu thân đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng đều vô dụng.”

Huyền Lăng tự mình mở tay nàng ta ra. Không cần dùng đến chút lực nào, hai tay của Hồ Uẩn Dung đã duỗi thẳng các ngón, lộ ra một khối ngọc bích sáng long lánh, rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-2

Chu Nghi Tu cười lạnh, nâng ly rượu lên rồi nhấp một ngụm. Nàng kịp nhìn thấy một tia đắc ý trong mắt Tấn Khang Quận chúa. Hai mẹ con liền thủ diễn một vở tuồng. Cái gì mà diễm lành chứ? Tất cả chỉ là đồ giả tạo. Kiếp trước, Hồ Uẩn Dung ngày đêm hy vọng Chu Nghi Tu ngã xuống khỏi chiếc ghế phượng hoàng, mưu sâu kế hiểm, tính toán từng chút một, rốt cuộc lại vì bệnh suyễn mà mất mạng.

Không thể tưởng tượng được! Hồ Uẩn Dung mới có từng này tuổi mà đã nảy sinh dã tâm lớn như vậy.

Khối ngọc bích sáng loáng, phía trên có khắc bốn chữ “Vạn thế Vĩnh Xương”, ngầm ám chỉ đến nơi ở của Thần Điều Phát Minh. Huyền Lăng nhìn kỹ một hồi, sau đó lệnh cho Lý Trường đưa đến cho tất cả mọi người cùng xem. Miêu thị là con nhà võ tướng, sớm chịu ảnh hưởng từ phụ thân, làm sao mà tin vào mấy lời đồn như vậy được? Ngọc bích tuy rằng tinh xảo, nhưng không phải là không thể từ tay người làm ra, lại thêm Hồ Uẩn Dung xinh đẹp, nàng ta đã sớm không vừa mắt, liền nói, “Hoàng thượng, nô tì nghe nói, Câu Dặc Phu nhân của Hán Triều lúc nhỏ cũng là tay nắm chặt lại như vậy, không thể mở ra. Mãi cho đến khi gặp được Vũ đế, bàn tay duỗi thẳng, bên trong có một cái móc bằng ngọc, vì vậy mà mới được ban hiệu là “Câu Dặc”. Thật là kỳ diệu làm sao, Đại Chu ta cũng có người như thế. Chỉ là... Câu Dặc Phu nhân sau khi vào cung lại cấu kết với bọn hoạn quan, vu oan, bức chết Lệ Thái tử, khiến cho một hồi gió tanh mưa máu... Cũng không biết biểu muội Hồ gia mai này sẽ như thế nào nhỉ?” Lời của Miêu thị quá rõ ràng, ý nói Hồ Uẩn Dung bụng dạ khó lường.

*Tích về Câu Dặc Phu nhân có thật trong lịch sử, các nàng có thể search trên mạng tìm đọc thêm ^^

Chu Nghi Tu âm thầm tán thưởng từng câu từng chữ sắc bén của Miêu thị. Nữ nhân này ngày trước can quấy, hôm nay rốt cuộc đã nói được lời đáng tin cậy. Tấn Khang Quận chúa có hơi kích động, sau đó rất nhanh liền trở nên bình tĩnh. Bà ta vội tâu, “Hoàng thượng minh giám. Tiểu nữ còn nhỏ, làm sao lại có lòng đại nghịch bất đạo cho được?”

Huyền Lăng mỉm cười với Miêu thị, “Ái phi lo lắng quá rồi. Hồ thị còn nhỏ, Quận chúa lại là cô cô của trẫm, làm sao lại có tâm cơ muốn động đến nền tảng lập quốc? Nghĩ lại cũng chỉ là dị tật trời sinh, nhân duyên trùng hợp, trẫm mới giải được mà thôi”, rồi quay sang Quận chúa nói tiếp, “Tuy rằng nữ tử không tài là đức, cô cô cũng nên dạy Uẩn Dung nhiều một chút về đức hạnh, tránh làm tổn hại đến thanh danh của hoàng thất.”

Tấn Khang Quận chúa vô cùng bức mình. Điềm lành rõ ràng như vậy lại bị Miêu thị nói một hồi thành ra “dị tật trời sinh” trong miệng Hoàng đế. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, nữ nhi của bà ta mai này ắt khó gả. Nhưng mà, khi nhìn đến nụ cười trên gương mặt Huyền Lăng, ánh mắt của hấn ta ngược lại âm trầm như nước, bà ta đã biết hấn không vui. Tấn Khang Quận chúa không dám nhiều lời nữa, chỉ có thể đáp ứng mà thôi.

“Ly Trường, thưởng cho nàng một mâm trái cây. Ngồi vào chỗ đi.” Hồ Uẩn Dung dù có xinh đẹp đến đâu, chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi, Huyền Lăng làm sao mà để ý đến nàng ta, liền rất nhanh vẫy tay bảo đi qua một bên.

Khỏe mới Chu Nghi Tu khẽ nhếch lên. Hồ Uẩn Dung vốn mộng tưởng mai này tiến cung, có ai ngờ “điềm lành” bây giờ lại thành “dị tật trời sinh”.

Yến hội trở nên căng thẳng cũng vì chuyện của Hồ Uẩn Dung, nhóm hoàng thất không dám tùy ý nói cười như trước nữa.

Bất thành linh, Thỉnh Tuyết chạy vào Phù Lệ điện, quỳ xuống đất rồi bẩm báo, “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.”

“Bệnh tình của Hoàng hậu không ổn à?” Huyền Lăng trở nên khẩn trương khi nghe nói đến Chu Nhu Tắc.

“Hoàng thượng không cần lo lắng. Thái y vừa mới chẩn được, Hoàng hậu nương nương đã mang thai hai tháng! Nô tỳ phụng mệnh đến bẩm báo cho Hoàng thượng.”

Huyền Lăng nghe Thỉnh Tuyết nói xong liền mừng như điên. Hấn luôn hy vọng có đứa nhỏ với Chu Nhu Tắc, giờ đây mộng đã thành thực, làm sao hấn không kích động cho được? Mặc dù vừa rồi có hơi mất thể diện, Hồ Uẩn Dung cũng là kẻ khôn khéo biết nhìn người. Nàng ta lập tức cất cao giọng, nói, “Dung nhi chúc mừng biểu tấu, nguyện biểu ca có được Hoàng tử!”

Huyền Lăng còn đang vui mừng, hấn không so đo cách nàng ta xưng hô, “Dung nhi nói rất hay! Ban thưởng một cặp vòng bằng vàng ròng!”

“Quý phi nương nương, Hoàng hậu có thai, sao không thấy người vui lên chút nào vậy?” Miêu thị nâng ly rượu lên, cười đến rạn rở, đưa về phía Chu Nghi Tu mà kính.

Khuôn mặt Thang Tình Ngôn trở nên hận cực độ. Những người còn lại đều xem phản ứng của Chu Nghi Tu.

“Quý nhân nói đùa rồi. Hoàng hậu nương nương hoài long tự là đại hỷ sự. Chỉ là, đứa nhỏ còn chưa tới ba tháng, tránh va chạm là chính. Bản cung cảm thấy vẫn là cẩn thận tốt hơn, huống chi, tỷ tỷ xưa nay là người khiêm tốn, nhất định không vui nếu chỉ vì chuyện này mà làm náo động khắp nơi. Hoàng thượng, người thấy nô tì nói có đúng không?” Chu Nghi Tu cười nhạt, quay đầu nhìn về phía Huyền Lăng.

Huyền Lăng bây giờ nghe cái gì cũng cho là tốt, lại do Chu Nghi Tu mở miệng, hấn làm sao mà bác lời nàng, liền đáp, “Ái phi nói có lý. Uyển Uyển không thích phô trương, đợi thai tượng vững vàng rồi ăn mừng cũng không muộn”. Hấn quay sang nói với Thỉnh Tuyết, “Người cần phải tận tâm hơn nữa khi hầu hạ Hoàng hậu, vạn nhất không được có nửa điểm sai lầm.”

“Hoàng thượng anh minh.” Chu Nghi Tu uống cạn ly rượu.

Miêu thị bị mất mặt, tức giận mà ngồi xuống. Phi tần ngồi xung quanh chế nhạo nàng ta không biết lượng sức. Cái đồ không biết thân biết phận, dám lên mặt với Quý phi. Quả nhiên là mới lành sẹo đã quên vết đau cũ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31-1

Trở lại Nghi Phù Quán, Chu Nghi Tu chống một tay lên chiếc bàn con, lẩm bẩm, “Làm sao mà tỷ tỷ có thai được?” Nàng từng xem qua phương thuốc mà Chu Nhu Tắc lên uống, trong đó rõ ràng có rất nhiều loại tương khắc với nhau.

Tiền Thu suy nghĩ mãi cũng không hiểu được nổi, liền nói, “Tuy rằng các vị thuốc tương khắc với nhau, nhưng cũng chưa hấn có thể khiến người mất đi khả năng sinh con. Dù sao đi nữa, Đại Tiểu thư lần này coi như sung sướng vạn phần. Nếu sinh ra Hoàng tử, mặc kệ lục cung có coi thường nàng ta bao nhiêu, bọn họ cũng không dám không nghe theo vị Hoàng hậu này.”

Chu Nghi Tu dặn dò, “Người nói với Nhiễm Đông, bằng cách nào cũng được, chép lại mỗi phương thuốc của mỗi Thái y chăm sóc cho Hoàng hậu một bản rồi đưa qua đây. Bản cung muốn biết cái thai này có giữ được hay không.”

Tiền Thu không dám chậm trễ, vội vàng lĩnh mệnh rồi đi. Chu Nghi Tu ở lại trong điện. Nàng nhìn cảnh sắc lung linh của những đóa sen bên ngoài hồ rồi lại nghĩ đến chuyện mang thai của Chu Nhu Tắc. So với kiếp trước, nàng ta có lẽ sớm hơn một năm. Từ sau khi nàng sống lại, mọi chuyện đều thay đổi

rất nhiều, không biết Hoàng hậu tỷ tỷ của nàng có sinh nổi đứa bé này hay không. Nếu như thật sự sinh được, bản thân nàng cũng nên vì Dư Phong mà tính toán một phen.

Đêm hôm đó, Huyền Lăng qua thăm cung của Chu Nhu Tắc. Tiễn Thu giúp Chu Nghi Tu thay áo rồi nói, “Nương nương, Thái hậu biết Đại Tiểu thư có thai, đã phái Phương Nhục qua đó hầu hạ rồi ạ.”

“Phương Nhục?” Cái tên này vô cùng quen thuộc. Năm đó, Chân Hoàn có thể từ vùng bùn ngoi lên mặt nước chính là nhờ sự trợ giúp của nô tỳ này. Nàng nói, “Thái hậu coi trọng cái thai của tỷ tỷ, phái người qua hầu hạ cũng đâu tính là gì.”

“Nhưng mà tới nhanh như vậy, chúng ta muốn thăm dò một số chuyện cũng khó hơn.” Tiễn Thu đáp.

“Người không cần lo lắng. Tỷ tỷ uống nhiều thuốc như vậy, tinh thần lại không được tốt, suốt ngày rầu rĩ ủ ê, chỉ sợ đứa nhỏ ở trong bụng nàng ta không thể sống yên. Người dặn dò tất cả cung nhân cho ta, không được hành động thiếu suy nghĩ, đỡ để Thái hậu hoài nghi bản cung muốn ra tay với tỷ tỷ.”

“Nô tỳ đã hiểu.”

Từ khi biết mình có thai, Chu Nhu Tắc vui sướng tới mức muốn nhảy cẫng lên. Nàng ta rớt cuộc cũng mang thai, không cần lo lắng địa vị của mình sẽ bị dao động, càng không phải sợ Huyền Lăng sẽ bị người khác cướp mất.

Thính Tuyết bụng thuốc dưỡng thai lên rồi nói, “Nương nương, tuy là thuốc do Đại Phu nhân mang tới rất linh nghiệm, nô tỳ vẫn thấy lo lắng cho thân thể của người...”

Chu Nhu Tắc nói, “Có gì mà phải lo lắng? Chỉ là thuốc trợ thai mà thôi. Chỉ cần ta an tâm tĩnh dưỡng, tất nhiên sẽ bình an mà sinh ra đứa con này. Người nhớ kỹ cho ta, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết được, nếu không, Hoàng thượng và Thái hậu nhất định sẽ trách phạt ta.”

Thính Tuyết dĩ nhiên không dám lấy tính mạng ra đùa, nghe xong liền gật đầu, “Nương nương yên tâm, nô tỳ tuyệt đối không tiết lộ nửa câu.”

Đúng lúc này, Phương Nhục đi vào. Chu Nhu Tắc vội vàng trở lại vẻ dịu dàng, uyển chuyển thường ngày. Nàng ta ngại Thái hậu nên không có chuyện Phương Nhục qua chỗ khác, ngược lại vô cùng cẩn thận. Hầu như mọi việc chỉ giao cho Thính Tuyết và Thường Tĩnh làm, Chu Nhu Tắc không để Phương Nhục phải nhúng tay. Nàng ta sợ bí mật kia bị lộ ra.

Sự tình cứ như vậy, Chu Nghi Tu càng được dịp sinh nghi. Nàng suy đi nghĩ lại, cuối cùng kết luận cái thai này của tỷ tỷ có vấn đề, chỉ tiếc không thể xem thực hư ra sao, đành dặn người bên cạnh lưu ý một chút.

Huyền Lăng ra sức săn sóc Chu Nhu Tắc. Thấy thân hình nàng ta mảnh mai, hẳn quyết định quay trở về Từ Cẩm Thành. Sự vụ lục cung lại giao cho Chu Nghi Tu xử lý.

“Nương nương, nghe nói phương Bắc có đại hạn. Hơn mười năm qua, Đại Chu chưa từng gặp tình hình nghiêm trọng như vậy. Các đại thần liên tục dâng sớ, thỉnh cầu Hoàng thượng ân chuẩn cứu trợ.” Tiễn Thu vừa quạt cho Chu Nghi Tu vừa nói.

“Chuyện triều chính... chúng ta đâu có giúp được cái gì. Nếu đã có hạn hán, vậy thì theo lệnh của bản cung, bớt đi những khoản tiền không cần thiết ở các cung đi, coi như một chút tâm ý của ta với tiền triều.” Chu Nghi Tu nói một cách miễn cưỡng.

“Vậy... còn chỗ của Hoàng hậu nương nương?”

Chu Nghi Tu khép hờ mắt, nói, “Người nói chuyện thật hồ đồ. Hoàng hậu đang có thai, phân lệ* của nàng ta không được động vào.”

*Có thể hiểu như là lương bạc, lương đồ dùng được cung cấp mỗi tháng cho các cung^^

“Đa tạ nương nương chỉ điểm.”

Chu Nhu Tắc đang có mang long tự, nhất thời nhận được vô vàn sủng ái, đồ ban thưởng cứ cuộn cuộn như nước mà đi vào Châu Quang điện. Đám phi tần đồ hết cả mắt, hậm hực vô cùng. Trong điện ngoài điện của nàng ta được Hoàng thượng và Thái hậu phái người bảo vệ nghiêm ngặt, bất kỳ ai muốn giờ thủ đoạn cũng khó.

Mỗi ngày, các phi tần đều đến chỗ Chu Nghi Tu thỉnh an, trò chuyện. Hiện tại, phi tần có địa vị cao trong cung trừ nàng ra chỉ có Đoan phi, Cam Tu phi và Thang Tiếp dư, những người còn lại toàn từ ngũ phẩm trở xuống, căn bản không nói được gì hay.

Đoan phi và Cam thị xưa nay giao hảo với Chu Nghi Tu, Thang Tiếp dư thì chịu ân huệ trước đó mà đứng về phía nàng. Bản bạc sự vụ lục cung xong xuôi, Đoan phi tái phát bệnh cũ, đành phải về Phi Hương điện trước, chỉ còn lại vài người trò chuyện ở Phụng Nghi cung.

Hội Xuân bung lên một mâm trái cây. Những quả nho tím được rửa qua nước giếng lạnh, trái nào trái nấy vừa tròn vừa căng, những giọt nước li ti bám trên chúng như những hạt ngọc nhỏ bé. Chu Nghi Tu vô cùng kinh ngạc, hỏi, “Không phải hai ngày trước còn có dưa mật của Tây Vực sao? Hôm nay lại đổi qua thứ này?”

“Hồi nương nương, Nội vụ phủ nói Hoàng hậu nương nương có thai, nhất thời thích ăn ngọt, toàn bộ số dưa mật tiến cống đã đưa qua thăm cung của nàng ta. Những cung còn lại đành phải đổi trái cây khác.”

Cam thị nghe xong liền cười lạnh một tiếng, “Hoàng hậu nương nương của chúng ta có thai, thân mình vô cùng tôn quý, mai này hoàng tử sinh ra không chừng còn cao hơn cả trời cao.”

Chu Nghi Tu bỏ một trái nho tím vào miệng rồi nói, “Cam muội muội nói sai rồi. Hoàng hậu là quốc mẫu, sinh ra con chính là trai trưởng, có tôn quý cũng là chuyện bình thường.”

Cam thị bĩu môi, “Không phải nô tì rảnh rồi nói sau lưng người khác. Hoàng hậu suốt ngày cứ làm ra cái kiểu yên thị mị hành*, thần dân thiên hạ đối với Hoàng thượng sẽ nói cái gì đây?”

*Ý nói nữ tử không đứng đắn.

“Lấy đức hạnh của nàng ta mà xét, chưa chắc có thể sinh được Hoàng tử! Còn nếu như chỉ sinh ra Công chúa, chính là làm mất hết thể diện hoàng thất!” Chu Nhu Tắc giận tiếp hại Thang Tĩnh Ngôn mất con, Thang Tĩnh Ngôn dĩ nhiên không bao giờ nói tốt cho nàng ta.

“Dù cho là vậy, nàng ta cũng được Thái hậu và Hoàng thượng bảo vệ, chúng ta làm được gì chứ?” Chu Nghi Tu nhìn ra ngoài cửa, chốc chốc thở dài.

“Nương nương, dù sao người cũng còn có Hoàng tử và Công chúa, so với chúng tần thiếp tốt hơn. Hoàng hậu đột ngột có thai, Hoàng thượng cứ như mọc rễ ở tâm cung nàng ta, không ai có thể lọt vào mắt của người.” Thang Tĩnh Ngôn rũ mắt xuống, buồn bã nói.

Mọi người cảm thấy xuống tinh thần, trong chốc lát, ai nấy đều trở về cung của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31-2

“Nương nương, lúc sáng nô tỳ đi hái hoa, người của Hoa phòng nói là toàn bộ hoa cúc năm nay nở giữa ngày hè*, cũng không biết là điềm lành hay là điềm gở đây nữa?” Hội Xuân vừa cắm hoa vào bình vừa nói.

*Thông thường, hoa cúc chỉ nở khi mùa thu đến.

Trong lòng Chu Nghi Tu khẽ động. Nàng nói, “Có chuyện như vậy à?”

“Nô tỳ tuyệt đối không dám lừa dối nương nương, sự thực chính là như vậy.”

“Điềm lành hay điềm gở còn phụ thuộc vào người nói nữa kìa...” Chu Nghi Tu nhìn Hội Xuân một cái.

“Ý của nương nương là...” Từ sau khi được Nhiễm Đông dạy dỗ lại, Hội Xuân đã khôn ra hơn trước.

Chu Nghi Tu làm như lơ đãng, nói tiếp, “Hoàng hậu nương nương có thai, nghe nói nàng ta mỗi đêm đều ngủ không được ngon, bản cung cảm thấy lo lắng vô cùng...”

“Nói không chừng, cái thai này chính là yêu nghiệt...” Hội Xuân tiếp lời, “Nếu không, vì sao hạn hán lại trùng hợp xảy đến khi Hoàng hậu có thai chứ?”

“Đừng để lộ dấu vết. Người cẩn thận truyền lời này ra ngoài. Người bất mãn với tỳ tỳ mỗi ngày một nhiều. Không biết sau khi nghe xong, bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào đây.” Chu Nghi Tu phân phó.

“Vô liêm si! Kẻ nào dám nói con của bản cung là yêu nghiệt?!” Chu Nhu Tắc giận dữ đến mức đập vỡ hết mấy ly trà.

“Nương nương bớt giận! Đợi đến khi nương nương hạ sinh long tử rồi, đám tiểu nhân đó sẽ không còn lời nào để nói!” Thính Tuyết vội vàng an ủi chủ tử.

“Người mau tra xét cho bản cung, bản cung muốn biết kẻ nào gây ra chuyện này! Nhất định phải kéo tới Thận Hình Ty đánh chết!” Chu Nhu Tắc bởi vì mang thai, tâm tình trở nên thất thường. Trừ khi có Huyền Lăng ở bên cạnh thì nàng ta ra vẻ dịu dàng hết mực, những lúc còn lại đều hồ hởi một chút là giận dữ như thế này.

“Nương nương, người đừng tức giận nữa. Nếu như làm thương tổn tới thân mình, khiến kẻ tiểu nhân bên ngoài đắc ý, long tử trong bụng người làm sao chịu nổi...” Thính Tuyết cố gắng khuyên nhủ.

Nhu Tắc vuốt ve cái bụng của mình rồi nói, “Chỉ cần đợi thêm bốn tháng nữa, đợi khi bản cung sinh hạ con trai rồi, để coi kẻ nào còn dám nói xấu!”

“Nương nương, người uống thuốc dưỡng thai đi.” Thính Tuyết bưng thuốc tới. Chén thuốc màu đen khiến Chu Nhu Tắc cảm thấy buồn nôn. Nàng ta gất gồng, “Bỏ đi! Vừa ngửi mùi đã thấy khó chịu!”

“Nương nương cố gắng một chút đi mà, tất cả đều vì tiểu Hoàng tử cả. Huống hồ, ngoài thuốc dưỡng thai này của Thái y mỗi ngày phải uống, nô tỳ còn lén nấu thuốc do Đại Phu nhân đưa tới.”

Chu Nhu Tắc nhìn chén thuốc với vẻ mặt chán ghét, lại nghĩ tới đứa con trong bụng, nàng ta đành cắn răng nuốt xuống.

“Nương nương, Đại Tiểu thư của chúng ta ấy, mỗi ngày phải uống tới vài loại thuốc dưỡng thai.” Tiễn Thu vừa bóp vai cho Chu Nghi Tu vừa nói.

“Vài loại? Là thuốc chứ đâu phải đường? Lúc bản cung mang thai Dư Phong, chỉ một loại thôi đã muốn chịu không nổi. Tỳ tỳ của ta phải mệt mỏi rồi.” Chu Nghi Tu cười.

“Nương nương nói rất đúng. Ngoại trừ thuốc dưỡng thai do Thái y đưa tới, Đại Tiểu thư còn uống thuốc mà Đại Phu nhân lén lút đi tìm ấy.”

“Ta thấy đứa nhỏ của tỳ tỳ sắp chịu không nổi rồi, ở trong bụng mẹ giống như ở trong cái ấm sắc thuốc.” Chu Nghi Tu khê thờ dài.

“Đúng vậy. Chỉ là... Hoàng thượng không biết chuyện đó, mà Phương Nhưộc cũng không thấy có gì đáng ngờ. Đại Tiểu thư không cho phép nàng ta ở bên cạnh hầu hạ, sợ nàng ta phát hiện ra chuyện mình làm. Thái hậu thấy vậy thì thuận nước đẩy thuyền, điều Phương Nhưộc sang chỗ khác.” Tiễn Thu tiếp tục nói.

“Thái hậu hình như cũng nhìn ra cái thai này của tỳ tỳ có gì đó kỳ lạ. Lão nhân gia nàng ở trong cung nhiều năm như vậy, chuyện gì mà chưa từng thấy qua chứ? Ngươi không thấy mỗi lần Hoàng thượng bảo ta đi chăm sóc tỳ tỳ, ta liền tìm cớ thoái thác đó sao? Ta không dám lại gần tỳ tỳ, lỡ như nàng ta có bất trắc gì, vạn sự đều sẽ đổ ập lên đầu ta. Cái trách nhiệm này, ta gánh không có nổi đâu.” Lúc này đây, Chu Nghi Tu kịch liệt tránh xa Chu Nhu Tắc, để nặc nàng ta tự làm tự chịu.

“Nương nương anh minh.”

Đối với cái thai của Chu Nhu Tắc, đám người trong hậu cung được dịp ồn ào một phen.

“Cái thai này của Hoàng hậu thật kỳ quái!”

“Không phải sao? Nàng ta vừa mang thai, Đại Chu liền gấp hạn hán. Cũng không biết trong bụng nàng ta chứa cái gì, chỉ sợ là yêu nghiệt chuyển thế!”

“Ai mà biết được? Ta thấy nàng ta vô cùng cẩn thận, một ngày gọi Thái y đến bốn năm lần! Chẳng rõ trong bụng đã biến thành cái dạng gì rồi?!”

“Muội muội đừng nói lung tung. Ngươi ta là tất cả tâm can của Hoàng thượng, nếu mà nghe được lời này, lỡ như tức giận rồi sảy thai thì biết phải làm thế nào đây?”

“Còn phải xem xem Hoàng thượng đau lòng vì nàng hay vì hoàng tử, là bỏ mẹ chọn con hay bỏ con chọn mẹ nữa kia!”

“Theo ta thấy, Hoàng thượng nhất định là chọn nàng ta. Ai bảo nàng ta giỏi ca múa hơn Diệu Tần kia chứ?”

“Nương nương, người đừng nóng giận. Đám phi tử đó chẳng phải là người đứng đắn gì, nương nương không cần phải so đo như vậy.” Thính Tuyết nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Chu Nhu Tắc đã giận dữ tới mức vụn vỡ, nàng ta chưa bao giờ thấy chủ tử như vậy, nhất thời trở nên sợ hãi.

“Gọi mấy kẻ đó tới đây mau lên! Tới nhanh cho bản cung!” Chu Nhu Tắc lạnh lùng nói.

“Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Vài phi tần lăm miệng bị Chu Nhu Tắc triệu tới bất thành lĩnh, không rõ vị Hoàng hậu này đã nghe được cái gì rồi, trong lòng ai nấy bất giác run sợ.

“Vừa rồi các người nói cái gì? Nói lại cho bản cung nghe một lần nữa!” Sắc mặt nghiêm nghị, lời nói mau lẹ khác với vẻ thường ngày, Chu Nhu Tắc thực sự dọa không ít người.

Đứng đầu đám phi tần lăm miệng chính là Miêu Quý nhân. Nàng ta vốn đã chướng mắt vị Hoàng hậu này, liền mở miệng nói, “Hồi Hoàng hậu, chúng tần thiếp chỉ là nói chuyện phiếm vài câu, đã nói cái gì đâu nào? không hiểu vì sao Hoàng hậu nương nương vô duyên vô cớ lại tức giận như vậy?”

Chu Nhu Tắc phẫn nộ, quát, “Ngươi... Tiễn tỳ! Ngươi dám vô lễ với bản cung!”

Miêu thị tử nhỏ đã được nuông chiều. Mặc dù mẫu thân của nàng ta là thiếp, cũng chính là thiếp được sủng ái nhất của Miêu Tướng quân, Miêu Phu nhân còn phải nể mặt ba phần. Miêu gia chỉ có nàng ta là con gái duy nhất, nàng ta nghiễm nhiên trở thành hòn ngọc quý báu, làm sao mà chịu được lời sỉ nhục này của Chu Nhu Tắc? Miêu thị trả lời một cách vô cùng lạnh lùng, “Tần thiếp là phi tần do đích thân Thái hậu hạ chỉ tiến cung, làm sao có thể so với nương nương được Hoàng thượng đề mắt? Tần thiếp đâu có cao quý như nương nương đây, đã có hôn ước với tướng môn mà còn có thể gả vào Hoàng thất!”

Từng câu từng chữ trong lời của Miêu thị đều có ý châm chọc Chu Nhu Tắc và chuyện nàng ta quyến rũ Hoàng thượng lúc trước. Chu Nhu Tắc vốn đã tâm tình bất thường, bây giờ lại có kẻ nhắc lại chuyện cũ càng khiến nàng ta đỏ quạch, “Quý nhân Miêu thị đi hạ phạm thượng, ngôn hành vô phép! Bản cung phạt ngươi quỳ dưới nắng hai canh giờ, đợi đến khi Mặt Trời lặn rồi mới được đứng dậy!”

“Ngươi...!” Miêu thị căm tức, nói, “Hoàng hậu cố ý làm khó tần thiếp! Muốn gán tội cho một người, sợ gì mà không có lý do!”

“Ngươi dám nhục mạ bản cung? Người đâu?!” Chu Nhu Tắc thấy Miêu thị hồn xược, nàng ta đã giận đến mức mất cả thần trí rồi. Hai nội thị chỉ còn chờ nàng ta ra lệnh mà thôi.

“Coi chừng Miêu thị cho bản cung! Nếu nàng ta dám đứng dậy, các người lột hết giày của nàng ta ra cho ta! Sau khi Mặt Trời lặn mới cho phép nàng ta trở về!”

“Chu Nhu Tắc! Ngươi dám...!!!” Miêu thị bị hai nội thị áp xuống trên đất, nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn, “Ta nguyện rửa đứa con trong bụng của ngươi! Ta nguyện rửa ngươi sinh ra yêu nghiệt!”

“Chặn miệng nàng ta lại! Đừng để Hoàng hậu nương nương nghe được mấy lời không sạch sẽ!” Thính Tuyết vội nói.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-1

Điện Chiêu Dương lúc này chìm trong khoảnh khắc bình yên.

Vĩnh Thái càng lớn càng đáng yêu, Huyền Lăng vì vậy mà cũng sinh ra mấy phần thương yêu hơn trước.

“Trẫm là phụ hoàng của con, con có biết không?”

Vĩnh Thái cười khanh khách. Chu Nghi Tu cũng không nhịn được cười, nàng nói, “Hoàng thượng, Công chúa còn chưa biết nói đâu đấy.”

“Trẫm thấy con bé không có yếu ớt như lúc mới sinh. Đều nhờ công lao của ái phi cả.”

“Công chúa là con gái của nô tì, có khổ cực cách mấy cũng đáng mà. Nhưng mà nhìn lại, vẫn là Công chúa thân thiết với Hoàng thượng hơn. Người xem, ánh mắt của nó cứ nhìn người chăm chăm, đúng như câu phụ tử liên tâm.” Chu Nghi Tu véo nhẹ cái mũi nhỏ xinh của Vĩnh Thái, cười cười.

“Để trẫm xem nào.” Huyền Lăng nghe nàng nói xong liền ôm chặt Vĩnh Thái vào lòng, “Quả đúng như vậy. Con gái của trẫm rất lanh lợi.”

“Phụ hoàng...” Dư Phong ngồi trong lòng nhũ mẫu chợt vỗ tay kêu to một tiếng.

Chu Nghi Tu nói, “Coi kìa, Hoàng thượng chỉ để ý Công chúa, quên mất Phong nhi rồi.”

Huyền Lăng mỉm cười, “Dư Phong là con trai trưởng của trẫm, sao lại tranh giành với muội muội chứ?”

Dư Phong nghe xong, hần có hơi xụ mặt, sau đó liền nói, “Nhi thần phải bảo vệ muội muội, không để ai khi dễ nàng...”

Huyền Lăng vừa nghe thì vô cùng sùng sốt, hần dang tay đón Dư Phong vào lòng, “Phong nhi trưởng thành rồi. Mới có bao lâu không gặp, phụ hoàng không biết là con lại có thể nói như vậy đây.”

Dư Phong cắn một cái vào má của Huyền Lăng rồi nói, “Nhi thần rất nhớ phụ hoàng. Mỗi ngày phụ hoàng đều đến thăm nhi thần có được không?”

Bất thành linh, Lý Trường từ bên ngoài chạy vào. Thấy Hoàng thượng còn đang dỗ con, hần muốn nói cái gì đó lại thôi. Huyền Lăng ra lệnh, “Có gì nói thẳng đi.”

Lý Trường khom người, bẩm báo, “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương phạt Miêu Quý nhân phải quỳ dưới nắng hai canh giờ. Miêu Quý nhân đã ngất đi rồi.”

Vừa nghe được tin, Huyền Lăng vội giao Dư Phong lại cho Chu Nghi Tu rồi xăm xăm bước ra ngoài. Chu Nghi Tu cũng cùng đi theo hần đến Châu Quang điện. Chỉ còn trẫm bước đến chính điện, đã thấy Miêu thị gục ngã trên nền đất, bên cạnh là hai tên nội thị đang hắt nước vào người nàng ta để buộc nàng ta tỉnh lại. Ai nấy thấy cảnh tượng này đều không khỏi chặc lưỡi. Dù cho Miêu thị chưa khôi phục thân phận Quý tần, nàng ta cũng là phi tần của Hoàng đế, sao có thể để hai tên nô tài to gan lớn mật đối đãi như vậy?

Lý Trường còn định quát lớn, Huyền Lăng đã ra hiệu, bảo hần lùi lại phía sau, những người đi theo cũng không được lên tiếng.

Chu Nghi Tu thấy tình cảnh này liền nhớ lại chuyện kiếp trước. Chẳng qua khi đó nàng sống chết mặc bây, lần này không thể để mặc như vậy được.

*Kiếp trước, Chu Nhu Tắc từng phạt Miêu thị quỳ dưới nắng như thế này, kết cuộc khiến nàng ta sảy thai.

Miêu thị cảm thấy choáng váng cả đầu, ánh nắng gay gắt cứ chiếu vào mắt nàng ta. Vài phi tần phẩm cấp thấp bị dọa đến trắng cả mặt, bọn họ vội vàng cầu xin, “Hoàng hậu nương nương, Miêu Quý nhân nhất thời hồ đồ. Xin nương nương tha thứ cho nàng ta...”

Chu Nhu Tắc ngao mạn nói, “Miêu thị liên tục chống đối bản cung! Hôm nay không phạt nặng, ngày sau làm sao nàng ta nhớ được? Nếu ai còn lảm miệng, bản cung sẽ bắt các người quý cùng với nàng ta, để coi đám người các người có tỷ muội tình thâm hay không?!” Phía sau Nhu Tắc có Thính Tuyết và Thường Tinh che lọng quạt mát, nàng ta cảm thấy đầu cần vội vàng tha thứ.

Vừa dứt lời, không ai dám hó hé gì thêm.

“Hoàng thượng, chúng ta qua đó đi. Miêu muội muội xưa nay đã quen an nhàn sung sướng, làm sao mà chịu nổi? Lỡ như bị trúng nắng độc thì phải thế nào?” Chu Nghi Tu thấy Huyền Lăng đã trở nên kinh ngạc, nàng liền nhỏ nhẹ nói.

“Uyển Uyển... sao Uyển Uyển lại làm ra những chuyện này?” Huyền Lăng tựa như còn chưa tin vào những gì mình thấy.

Chu Nghi Tu vốn là chờ hần nói những lời này, nàng tiếp tục, “Miêu muội muội xưa nay thẳng tính, sợ rằng cũng vì vậy mà khiến tỷ tỷ tức giận. Lúc trước, tỷ tỷ nhiều lần cũng chỉ trách phạt cung nữ thái giám, không hiểu sao hôm nay lại xảy ra chuyện này...”

Huyền Lăng cả kinh, “Cái gì? Nàng ấy thường xuyên trách phạt đám cung nhân à?”

Chu Nghi Tu vội vàng quỳ xuống, thỉnh tội, “Nô tì lảm miệng! Tỷ tỷ đang mang thai, khó tránh khỏi tâm tình thất thường, xin Hoàng thượng đừng để trong lòng!”

Thấy váy của Miêu thị có vết màu sẫm, Chu Nghi Tu biết nàng ta đã sảy thai. Lúc này, nàng mới ghé sát tai của Huyền Lăng mà nói, “Hoàng thượng, Miêu muội muội có chút gì đó không được bình thường. Xin Hoàng thượng triệu Thái y đến xem thử.”

Đến tận ngày hôm nay, chứng kiến hành động và lời nói của Chu Nhu Tắc, Huyền Lăng cảm thấy bàng hoàng cả người. Hần trầm mặc hồi lâu rồi mới nói được một câu, “Truyền khẩu dụ của trẫm: Miêu thị phạm thượng, đưa nàng ta về rồi cầm túc ở Diên Hi cung, không cho phép kẻ nào lại gần. Mặt khác, gọi Thái y tới xem một lát.” Nói xong, hần không nhìn lại lần nào nữa, quay đầu đi ra khỏi Cam Tuyền cung.

“Tiễn Thu, người cũng nghe Hoàng thượng nói rồi đó, tới chỗ tỷ tỷ truyền chỉ đi.” Chu Nghi Tu bình thần mà phân phó thị tỳ. Huyền Lăng, không biết người cảm thấy thế nào sau khi nhìn rõ bộ mặt thật của tỷ tỷ nhỉ? Còn ta, ta cảm thấy sáng khoái vô cùng!

“Nô tỳ tuân mệnh.” Tiễn Thu phúc thân, giọng nói ần chứa tiếng cười khi người gặp họa.

Huyền Lăng trở về Nghi Nguyên điện. Lý Trường nín thở đứng ở một góc, ngay cả ho cũng không dám, lo sợ làm Hoàng đế tức giận. Ai có thể ngờ được chứ? Trước mặt Hoàng thượng, Hoàng hậu như con chim nhỏ dịu dàng, hiền hậu ngoan ngoãn, sau lưng lại là cộc mẹ tâm ngoan thủ lạt!

Một tên thái giám mang lên cho Huyền Lăng một chén băng giải nhiệt. Trong cơn thịnh nộ, vị Hoàng đế trút toàn bộ cơn giận xuống. Hần hất mạnh tay một cái, chén sứ bị bể nát, từng mảnh vỡ lan ra trên sàn.

Lý Trường rụt cổ, không dám lên tiếng, đợi đến chủ tử bớt giận thì thôi. Hần lặng lẽ sai người thu dọn đồng bị bể nát, vừa đi vừa nhón chân rất khẽ. Huyền Lăng rất cố chấp, không chịu thừa nhận nữ nhân mình yêu là một độc phụ!

Đúng vào lúc đó, Tiễn Thu tiến vào. Lý Trường vội vàng đẩy nàng ta đi. Huyền Lăng vừa kịp nhìn thấy, lạnh giọng hỏi, “Quý phi có chuyện gì sao?”

Tiến Thu cúi đầu, đáp, “Hồi Hoàng thượng, nương nương sai người đưa Miêu Quý nhân về Diên Hi cung. Thái y xem qua rồi nói...”

“Nói cái gì?!” Huyền Lăng lúc này đang rất giận. Hần không muốn nghe mấy câu dài dòng.

“Thái y nói... Miêu Quý nhân trúng nắng độc, lại thêm thân mình quá mức yếu ớt nên đã... đã sảy thai rồi.”

“Cái gì? Miêu thị có thai?”

“Dạ phải. Thái y nói là hai tháng ạ.”

Huyền Lăng không biết lúc này phải nói cái gì nữa. Hần phất tay, ra hiệu cho Tiễn Thu lui ra.

Tiến Thu vừa đi, Thính Tuyết đã vội chạy đến. Nàng ta quỳ “phịch” một tiếng rất mạnh, nói với giọng hốt hoảng, “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đau bụng không ngừng, sợ là sắp sinh rồi ạ!”

“Còn đứng ở đó làm gì? Mau truyền Thái y!” Huyền Lăng rút cuộc vẫn là trọng tình. Mặc dù nhất thời bị đá kích, nhưng hần vẫn yêu thương đứa nhỏ của hần và Chu Nhu Tắc.

Ngự giá vừa tiến đến Châu Quang điện, đã thấy bên trong hỗn loạn khắp chốn. Tiếng kêu thảm thiết của Chu Nhu Tắc liên tục truyền ra bên ngoài.

Hai bàn tay Chương Di toàn là máu. Hần phải rất chặt vật mới lau sạch sẽ được rồi vội chạy ra ngoài tiếp giá. Huyền Lăng hỏi với giọng sốt ruột, “Hoàng hậu thế nào?”

“Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu bị xuất huyết liên tục. Đứa nhỏ... đứa nhỏ đã chết rồi.” Trên trán của Chương Di đầy mồ hôi, hần tưởng như mình còn một nửa cái mạng để sống.

“Thái hậu giả lâm!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32-2

Mọi người vội vàng hành lễ với Thái hậu. Thái hậu khẽ xua tay, ánh mắt nhìn về phía Chương Di, trầm giọng hỏi, “Khanh nói... đứa nhỏ không còn nữa?”

Chương Di quỳ xuống đất rồi nói, “Y thuật của vi thần không giỏi, không thể bảo vệ long tử của Hoàng hậu.”

Thái hậu không tức giận, trong mắt có chút buồn bã như đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, “Đang yên đang lành, vì sao Hoàng hậu lại sảy thai cơ chứ?”

Bất thành linh, có tiếng hét thất thanh từ trong nội thất truyền đến.

“Á!!!! Yêu quái!!!”

Thái hậu và Huyền Lăng nhất thời biến sắc mặt. Thái hậu giận dữ quát lên, “Nói mau!”

Chương Di vô cùng khẩn trương, nói một hồi cũng không nói ra ý chính, chủ yếu chỉ khoe khoang chữ nghĩa. Thái hậu bực mình vì mấy lời vô nghĩa, liền ra lệnh, “Chỉ nói chuyện chính thôi. Ai gia và Hoàng đế sẽ không trách người.”

Có Thái hậu cam đoan, Chương Di mới lắp bắp trả lời, “Hồi Hoàng thượng và Thái hậu... Cái thai này của Hoàng hậu... không phải... không phải tự nhiên có được... Mà là... là... là...”

“Mà là cái gì hả?” Thái hậu quát lớn hơn trước, mọi người cảm thấy áp lực nặng nề vô cùng.

“Hoàng hậu nương nương là do dùng thuốc mạnh để thôi thúc có thai, ngoài ra còn uống thuốc lạ trong một thời gian dài, thêm vào tâm tình nóng nảy bất thường, khiến cho bản thân trứng độc, thân mình không thể chịu đựng nổi nên mới sinh ra quái thai. Ngoài ra... theo vi thần thấy... Hoàng hậu sợ là... sợ là không thể có con được nữa.”

Ánh mắt Huyền Lăng tựa như bốc lên ngọn lửa. Hắn nắm lấy vạt áo Chương Di, giận dữ hét lớn, “Người nói bậy! Người dám khi quân phạm thượng, trẫm bắt người phải ngửa mặt phan thây!”

“Hoàng đế!” Thái hậu lớn tiếng, ý bảo Huyền Lăng ngừng lại.

Huyền Lăng lúc này mới buông tay. Chương Di thất tha thất thểu lùi xuống vài bước rồi quỳ sụp xuống, cả thân người run như cây sậy. Hắn sợ cái mạng già này không giữ nổi nữa, liền tục dập đầu van xin, “Vi thần không dám nói bậy! Nếu như Hoàng thượng không tin, có thể gọi Thái y khác đến xem mạch cho Hoàng hậu!”

“Cút mau cho trẫm! Cút!”

Hai lần bị đá kích tâm trí nặng nề đã khiến Huyền Lăng thống khổ một phen. Đầu hắn bây giờ rối tung rối mù cả lên, hỗn độn vô cùng, không biết phải bắt đầu suy nghĩ từ đâu.

Bà đỡ từ nội thất đi ra, trong tay ôm một cái bọc nhỏ. Thái hậu biết đó là thai nhi đã chết nên quay mặt đi không muốn nhìn. Trúc Tức cô cô ra hiệu cho bà đỡ mau đưa đi cho nhanh, nào ngờ Huyền Lăng lại chạy đến mở bọc ra xem. Bên trong cái bọc là một thân mình màu đen, tay chân đã thành hình, có dáng vẻ của đứa trẻ đã được sáu tháng. Có điều, thân mình đó nhỏ như con mèo, miệng và mũi vương đầy tơ máu, thấp thoáng trong miệng là mấy cái răng nanh nhỏ xíu. Huyền Lăng vừa liếc mắt nhìn một cái đã thấy kinh hãi.

Tất cả sự việc trên đều đã có người báo lại cho Chu Nghi Tu biết.

“Nói như vậy, Thái hậu và Hoàng thượng đều đã biết chuyện tốt mà tỷ tỷ làm rồi sao?”

Hội Xuân hớn hờ, nói, “Hồi nương nương, Hoàng thượng tức giận đến mức xanh cả mặt mày. Sau khi trở về Nghi Nguyên điện, người liền nhốt mình trong thư phòng, không chịu gặp bất cứ ai.”

Chu Nghi Tu đặt bút viết một chữ “Nhu” rồi nói, “Tỷ tỷ suy tính rất nhiều, rốt cuộc lại không tính tới điểm chí mạng này, chỉ có thể nói là tự làm tự chịu. Đáng tiếc cho Miêu thị, vô duyên vô cớ mất đi đứa nhỏ.”

“Miêu Quý nhân vẫn còn hôn mê, vẫn chưa biết được mình đã sảy thai.”

Chu Nghi Tu tiếp tục nói, “Đợi khi nàng ta tỉnh lại thì nói cho nàng ta biết. Để xem... Miêu thị đi tìm Hoàng thượng rồi, tỷ tỷ của ta sẽ thế nào đây.”

“Nương nương, Thái hậu ra lệnh cho Thái y viện, không ai được phép nói lung tung về việc Hoàng hậu lên lút dùng thuốc, chỉ có thể nói là sinh non rồi chết mà thôi. Chương Thái y đã xin cáo lão hồi hương.” Hội Xuân kể lại toàn bộ sự tình.

Chu Nghi Tu lại nói, “Chương Di muốn bo bo giữ mình đây mà, cũng phải xem ý tứ của Hoàng thượng và Thái hậu thế nào. À phải, bên chỗ tỷ tỷ sao rồi?”

“Vẫn chưa tỉnh. Nghe nói do tổn hao nguyên khí, về sau không thể sinh được nữa. Thái hậu lệnh cho Thái y phải chữa khỏi bệnh của Hoàng hậu.”

“Không phải lời đồn đã ứng nghiệm rồi sao? Cái thai của tỷ tỷ quả thực là yêu nghiệt. Thái hậu rút cuộc vẫn muốn nàng ta tỉnh lại. Mặc kệ đi. Hậu vị bây giờ chỉ có tiếng mà không có miếng, ta thấy tỷ tỷ cũng không ngồi lâu được đâu.” Chu Nghi Tu nói với giọng châm chọc, “Uống công một phen khổ tâm của Đại Phu nhân.”

“Nương nương anh minh. Thái hậu đã ra lệnh xử tử bà đỡ và những người liên can rồi.”

Chu Nghi Tu dừng một chút rồi hỏi, “Mấy nha hoàn hồi môn của tỷ tỷ thì sao?”

Hội Xuân lắc đầu, “Bọn họ không bị sao cả. Tất cả còn ở trong Châu Quang điện. Lo sợ Hoàng hậu sinh lòng nghi ngờ, Thái hậu cấm họ nói sự thật là nàng ta sinh ra quái thai. Nghe nói trong miệng đứa nhỏ đó đầy những răng nanh, ai nấy đều sợ chết khiếp.”

Chu Nghi Tu nhếch môi một cái, “Thái hậu cũng một phen khổ tâm rồi. Truyền lời của bản cung, hoàng tử chết yếu, tất cả người trong Phụng Nghi cung ăn mặc đơn giản hết thảy, không được đánh phấn trang điểm, tránh để Hoàng thượng và Thái hậu phiền lòng.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Chu Nhu Tắc dần dần tỉnh lại. Nàng ta ngồi dậy, Thính Tuyết thấy vậy liền vội lấy gối qua đỡ cho chủ tử của mình rồi nói, “Nương nương, người nằm xuống đi. Thái y đã dặn người không được gắng sức.”

“Con của ta sao rồi?”

Thính Tuyết im lặng, cúi đầu.

Chu Nhu Tắc thấy tâm phúc của mình không đáp lại liền cảm thấy có điều bất ổn. Nàng ta dùng bàn tay gầy gò của mình nắm lấy bả vai của Thính Tuyết, dùng sức đến mức móng tay đâm vào cả da thịt mà gần giọng hỏi, “Không có phải không? Đứa nhỏ không còn nữa phải không?”

Thính Tuyết gạt đầu, nước nớc.

Tựa như sét đánh ngang tai, Chu Nhu Tắc bàng hoàng cả người. Nàng ta gào khóc, nói, “Đứa nhỏ không còn nữa, bản cung còn gì để trông cậy vào chứ!”

“Nương nương, người đừng đau lòng! Người còn có Hoàng thượng, tốt xấu gì Hoàng thượng cũng yêu thương người mà!” Thính Tuyết nhớ đến chiếc bọc có đứa nhỏ kia khiến ai nấy đều sợ hãi, liền cảm giác không có gì tốt đẹp về sau.

Nghe được mấy lời của Thính Tuyết, Chu Nhu Tắc mới nín khóc. Nàng ta tựa như bắt được sợi dây cứu mạng liền gào lên, “Bản cung còn có Hoàng thượng. Đúng rồi, có Hoàng thượng ở đây, bản cung sẽ vĩnh viễn là Hoàng hậu... Hoàng thượng đâu? Bản cung tỉnh rồi, sao không thấy Hoàng thượng đến thăm bản cung?”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33-1

Miêu thị tỉnh lại từ trong cơn mê. Nghe Thái Ngọc kể lại mọi chuyện, nàng ta lập tức nổi điên, vừa khóc vừa làm loạn. Chu Nghi Tu sai người đưa tin đến chỗ Huyền Lăng để hẩn đi thu dọn tàn cuộc rồi rầm này.

“Hoàng thượng! Người nhất định phải làm chủ cho nô tì! Chính Hoàng hậu đã giết con của nô tì, là nàng giết con của nô tì!” Nước mắt loang ra khắp gò má, Miêu thị kích động đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt. Nàng ta hận Chu Nhu Tắc, hận không thể ăn thịt uống máu vị Hoàng hậu đáng ghét kia.

“Hoàng thượng, đó là con của người mà?! Hoàng hậu nương nương trách phạt quá độc ác, nô tì còn chưa biết con của mình tồn tại thì nó đã chết rồi! Nô tì không cam lòng!!! Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho nô tì!!!”

Ánh mắt Huyền Lăng lóe lên tia nhìn lạnh lẽo. Hẩn không hề an ủi Miêu thị câu nào, trước lúc đi chỉ để lại ý chỉ, “Truyền khẩu dụ của trẫm, phục vị Quý

tần cho Miêu thị, phong hào vẫn như cũ là Ninh, ban cho ở chủ điện Diên Hi cung.”

Miêu thị ngậy ngốc nhìn Hoàng đế rời đi. Hồi lâu sau, nàng ta tựa như không còn sức mà ngã vào người Thái Ngọc rồi khóc rầm rức, tất cả cũng chỉ vì đứa con chợt đến chợt đi kia của mình.

Huyền Lăng chậm rãi bước vào Châu Quang điện, ra hiệu không cho một ai lên tiếng. Hắn đi vào nội thất, yên lặng nhìn Chu Nhu Tắc đang nằm ở trên giường. Nàng dường như biết hắn đã đến liền mở mắt.

Sắc mặt của Chu Nhu Tắc tái nhợt. Nàng nở nụ cười mệt mỏi. Trái tim Huyền Lăng vô cùng khó chịu trước nụ cười này. Hắn thực sự rất muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Đã đến nước này, làm sao nàng còn có thể cười với hắn như vậy chứ? Nàng lừa hắn. Lúc hắn biết nàng đã mang thai đứa con của hai người, hắn mừng đến phát điên. Vậy mà nàng nhẫn tâm gọi cho hắn một chậu nước lạnh đến tận xương tủy! Nàng có khác đám phi tử trong hậu cung này là bao? Suốt ngày chỉ biết lấy lòng hắn, dụ dỗ hắn để có được vinh hoa phú quý!

Huyền Lăng thẫn thờ nhìn Chu Nhu Tắc. Nàng vẫn giống như ngày thường vậy, dịu dàng uyển chuyển, ánh mắt gọn sóng tình lúng liếng mời gọi hắn, “Tứ lang.”

Hắn không lên tiếng mà nhìn nàng chăm chăm. Lời nói của Thái y không ngừng lặp lại bên tai hắn, Chu Nhu Tắc của hắn... thì ra tất cả chỉ là đáng về giả tạo kịch cỡm.

Thật là ghê tởm làm sao! Nàng so với Thư Quý phi được phụ hoàng sủng ái năm xưa có gì khác biệt đâu chứ?

Thời gian tựa như ngưng đọng. Chu Nhu Tắc chưa bao giờ nhìn thấy Huyền Lăng lạnh lùng như vậy. Hắn lúc nào cũng tình ý triền miên với nàng cơ mà? Nàng bắt đầu hoảng sợ. Có phải hắn biết nàng mất con rồi, hắn không cần vị Hoàng hậu là nàng nữa? Liệu hắn có phế nàng rồi Chu Nghi Tu làm Hoàng hậu không? Khuôn mặt của nàng lúc này đầy sự sợ hãi, bất an, ưu sầu. Hai hàng lông mày nhàu nát lại.

“Tứ lang, chàng sao vậy?” Chu Nhu Tắc mệt mỏi cất tiếng.

Nàng càng mở miệng, Huyền Lăng càng cảm thấy nàng giả tạo vô cùng. Hắn tưởng như có dòng nước trắng đang chảy về phía hắn, chớp mắt một cái đã biến thành bạch xà quấn chặt vào cổ.

Nhớ lại những ngày tháng đẹp đẽ trước kia, Huyền Lăng chợt nhận ra mọi thứ chỉ là một âm mưu được sắp đặt kỹ lưỡng..

Nàng mặc áo thêu Phượng hoàng, vào cung vấn an Nghi Tu

Nàng không ngần ngại đàm luận thi từ cùng trẫm ở hồ Thái Dịch

Ngày Dư Phong đầy tháng, ánh mắt nàng nhìn trẫm với vẻ e thẹn

Hóa ra... hóa ra tất cả là một âm mưu!

Nàng coi trẫm là thằng ngốc mà đùa giỡn!

Bóng của Huyền Lăng phủ xuống giường Chu Nhu Tắc. Ánh nắng xuyên qua lớp lụa mỏng tang bên cửa sổ. Chỉ còn hai bước nữa đã tới chỗ nàng mà hắn cũng không muốn bước thêm.

Khuôn mặt không lộ vẻ buồn vui, Huyền Lăng cứ đứng im tại chỗ. Trong mắt hắn tràn đầy sự phẫn nộ xen lẫn tuyệt vọng. Hắn cất lời rất nhẹ, nhưng khi Chu Nhu Tắc nghe vào tai mình lại tưởng như có tiếng sấm nổ vang, “Đứa nhỏ này... là do nàng uống thuốc mà có, phải không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Chu Nhu Tắc trở nên trắng bệch. Đôi mắt đẹp lóng lánh sóng tình đầy những tia kinh hãi. Nàng mấp máy môi, nói, “Hoàng thượng, ta...”

Huyền Lăng nhắm chặt mắt rồi lại mở ra. Lửa giận trong lòng bỗng chốc dâng lên, hắn thật muốn đem người trước mắt đốt thành tro.

Không cần hỏi thêm gì nữa, vẻ mặt của nàng đã trả lời hết thảy rồi.

“Tứ lang! Ta thật sự nóng vội, ta muốn sớm ngày có được con của mình...” Nhu Tắc thở phà phò, cố gắng hết sức rướn người để giải thích.

“Im miệng cho trẫm!” Huyền Lăng giận đến mức quát to.

Chu Nhu Tắc không dám nói thêm nữa.

Huyền Lăng xoay người. Hắn không muốn nhìn Hoàng hậu nữa mà ngửa đầu về phía cửa sổ. Đợi đến khi bình tĩnh lại, lấy lại uy nghiêm thường ngày của bậc đế vương, Huyền Lăng mới xoay người lại. Hắn trừng mắt nhìn màn lụa đính đầy châu hoa rồi trầm giọng, hạ lệnh, “Lý Trường, truyền ý chỉ của trẫm. Hoàng hậu mới sảy thai, cần phải an tâm tĩnh dưỡng. Bắt đầu từ ngày hôm nay, không cho phép bất kỳ kẻ nào đến quấy rầy Hoàng hậu dưỡng bệnh. Những kẻ liên can ở trong điện này cũng không được rời đi, bằng không...” Huyền Lăng cắn chặt răng, tiếp tục nói, “Đánh chết!”

Chu Nhu Tắc cảm thấy một màn tối sầm trước mắt. Ngay sau đó, nàng ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33-2

Kể từ ngày ấy, Châu Quang điện của Hoàng hậu đã trở thành lãnh cung của Từ Cẩm Thành, không một ai dám bén mảng tới gần nơi này nửa bước, thậm chí ngay cả đình nghi mát và hồ nước lân cận cũng không có người đặt chân.

Huyền Lăng không còn đến thăm. Châu Quang điện im hơi lặng tiếng.

“Nương nương, lần này người nhất định sẽ trở thành Hoàng hậu.” Tú Hạ hết sức vui mừng, nàng ta cài lên tóc chủ tử cây trâm hoa phù dung.

Chu Nghi Tu nói, “Câu này không được phép nói nữa, tránh đề cung của chúng ta gặp chuyện phiền toái.”

“Đại Tiểu thư bây giờ đã thất sủng rồi. Trước mắt ở trong cung, nương nương là người ở vị phân cao nhất, lại có cả Hoàng tử và Công chúa. Ngồi vị Hoàng hậu này lẽ ra nên để nương nương ngồi vào mới đúng.”

“Thái hậu chắc chắn không đồng ý, Hoàng thượng sớm muộn rồi cũng nhớ lại tình cũ. Bọn họ sẽ chẳng phé tý tý đâu, cùng lắm thì chăm sóc nàng ta cả đời.” Chu gia không thể xuất hiện phé hậu, Chu Nghi Tu hiểu rất rõ điều này. Cho dù Thái hậu bất mãn với Chu Nhu Tắc đến thế nào cũng sẽ không phé đi nàng ta, thà rằng để nàng ta làm một Hoàng hậu hữu danh vô thực còn hơn để Chu gia bị cả thiên hạ chê cười.

Tú Hạ không phục, nói, “Nếu là như vậy, Đại Tiểu thư kia vẫn còn giữ lại danh phận Hoàng hậu, so ra thế nào cũng hơn nương nương. Nô tỳ cảm thấy ảm ức thay cho nương nương!”

Chu Nghi Tu nghe vậy thì liền trách nặng, “Được rồi! Lo mà làm cho tốt việc của người đi. Từ nay về sau không được nói mấy lời như vậy nữa.”

Huyền Lăng yêu Chu Nhu Tắc, yêu đến tha thiết vô cùng. Thời gian rồi sẽ qua đi, nỗi đau rồi cũng có lúc được xoa dịu. Hắn sẽ lại nhớ đến những điểm tốt của Chu Nhu Tắc mà thôi.

Chu Nghi Tu đang chờ cơ hội. Nàng đã đợi rất lâu, đợi thêm một chút cũng chẳng hề gì.

Miêu thị một lần nữa trở thành phi tần được sủng ái nhất của Huyền Lăng. Nàng ta vì đứa nhỏ mà khóc thảm thiết một trận, sau đó được Huyền Lăng lệnh cho Thái y chữa trị, rốt cuộc cũng đã khôi phục bộ dạng xinh đẹp của một Ninh Quý tần.

Chu Nghi Tu thờ ơ nhìn Huyền Lăng bị đá kích vì chuyện của Chu Nhu Tắc. Mấy ngày sau, ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng khó đoán, ý cười chỉ dừng ở mặt ngoài, hững hờ.

Những ai sáng suốt đều nhìn ra lý do dưỡng bệnh của Hoàng hậu thực chất là bị giam lỏng. Lời đồn trong cung bắt đầu râm ran, mãi mà không dứt, mỗi ngày một ồn ào thêm. Qua tầm mười ngày, Thái hậu gọi Hoàng đế đến Di Ninh cung.

Huyền Lăng là người con có hiếu. Hắn không hề có ý cự tuyệt lời mời của Thái hậu, trực tiếp dẫn Lý Trường đi theo.

“Nhi thần thành an Mẫu hậu.”

Người phụ nữ duy nhất trên thế gian có tư cách nhận lễ của Hoàng đế tươi cười hòa ái, “Không cần đa lễ, con ngồi xuống đi. Trúc Tức, người đi lấy chút điểm tâm mà Hoàng đế thích ăn nhất mang ra đây.”

“Đa tạ Tôn cô cô.” Trúc Tức là nha hoàn hồi môn của Thái hậu, hầu hạ từ khi Thái hậu còn là một Quý nhân nhỏ đến ngày trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ như hôm nay. Mặc dù Huyền Lăng muốn kính nể nàng ta ba phần nhưng vẫn còn trở ngại bởi thân phận nô tỳ của nàng ta.

Thái hậu nhìn Huyền Lăng bằng ánh mắt hiền hòa rồi nói, “Hoàng đế, con tự mình chấp chính đã hơn hai năm. Con nói xem, tình hình trong triều hiện nay thế nào?”

Huyền Lăng tuổi trẻ đã kế thừa ngôi vua, lại thêm hùng tâm tráng chí, ước vọng kiến công lập nghiệp thổi bùng lên trong tim hắn, hắn không hề do dự mà trả lời ngay lập tức, “Theo nhi thần thấy, các bộ lạc hiện tại chưa hoàn toàn thần phục Đại Chu, nhất là Tây Nam, tuy rằng đã vài lần phái quân tới đánh vẫn không dẹp hết. Trẫm đã bảo Mộ Dung Thế Tùng đem quân chinh phạt, mong rằng hắn không phụ lòng trẫm, sớm ngày tiêu diệt hết đám man di đó. Ngoài ra, Hách Hách và Đại Chu sớm đối địch nhau, chỉ là hai nước từ lâu không có động binh đao, thương nhân hai bên liên tục qua lại buôn bán, Khả hãn Anh Cách hiện tại cũng không muốn gây chiến. Chuyện này coi như yên ổn. Ở trong triều, Cam Thừa tướng và Miêu Tướng quân cũng hỗ trợ nhi thần rất nhiều. Có điều, hai người họ là lão thần nhiều năm, thế lực vô cùng rắc rối khó gỡ, khó tránh khỏi... trẫm có chút kiêng dè...”

Ánh mắt Huyền Lăng chợt xuất hiện tia nhìn lạnh lẽo. Cam, Miêu hai người một văn một võ, ý có công hộ giá nên luôn tự cao tự đại. Hắn thật sự rất

muốn sớm ngày nhỏ cỏ tận gốc, trừ đi hai mối họa lớn này.

“Nhi thần đăng cơ lúc tuổi nhỏ, trăm ngàn khó khăn bủa vây, lòng luôn hy vọng có thể dùng đức để vạn dân được hưởng phúc dài lâu.”

Thái hậu gật đầu hài lòng, nói, “Hoàng đế có thể nghĩ như vậy, trong lòng ai gia thật sự rất vui. Có điều, vì sao chuyện bên ngoài con rõ ràng hết thấy mà chuyện bên trong lại nhiều lúc mơ hồ?”

Khuôn mặt Huyền Lăng lúc này xấu hổ vô cùng. Ngày đó, hắn cố chấp đòi lập Chu Nhu Tắc làm Hoàng hậu, thậm chí còn cãi nhau gay gắt với Thái hậu. Nào có ngờ đâu nàng ta ngoài khuôn mặt dịu dàng còn có một khuôn mặt khác, đứa con sinh ra cũng là yêu nghiệt! Giờ nàng ta lại nhờ Thái hậu ra mặt, đúng là đáng giận!

Thái hậu vỗ như không thấy vẻ mặt khó xử của con. Lão nhân gia nàng nhìn chiếc bình hoa thủy tiên, nhụy hoa vàng nhạt còn đầm mấy giọt sương đêm rồi nói, “Hoàng hậu đúng là đã sai, nhưng xét cho cùng, người khơi nguồn câu chuyện này vẫn là con. Con sùng ái Hoàng hậu quá mức rồi.”

Ánh mắt Huyền Lăng trở nên âm u. Thái hậu thờ dài, rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ thiếu kiên nhẫn.

“Bây giờ con không quan tâm đến Hoàng hậu, sợ rằng người ta sẽ nói con bạc tình bạc nghĩa. Hoàng hậu dù sao cũng đứng đầu lục cung, hai người lại là phu thê kết tóc, con cứ như vậy mà lạnh nhạt với nàng, thiên hạ sẽ nghĩ con là vị Hoàng đế như thế nào?”

Huyền Lăng cúi đầu hồi lâu rồi nói, “Nhi thần xin ghi nhớ lời dạy của mẫu hậu. Chỉ là... nhi thần không thể đối với Hoàng hậu như trước đây được nữa.”

“Hoàng hậu là quốc mẫu, con cho nàng thể diện là được, những cái khác tùy con. Ai gia đã nói hết lời, Hoàng đế trở về rồi suy nghĩ đi.” Nếu không phải lo lắng cho đại cục, Thái hậu nhất định không nói thay cho Chu Nhu Tắc. Nếu như cứ để trung cung ở tình trạng này mãi, khó có thể nói sẽ không xảy ra sóng gió phong ba.

“Nhi thần đa tạ mẫu hậu chỉ dạy.”

Rời khỏi Di Ninh cung, Huyền Lăng hạ lệnh giải trừ giam lỏng cho Hoàng hậu, nhưng sau đó lại lấy lý do nàng ta đang bệnh, phi tần không cần phải đến thỉnh an. Sự vụ lục cung giao Nhân Quý phi Chu Nghi Tu quản lý.

Phải đến tận gia yến cuối năm, Chu Nhu Tắc mới xuất hiện trước mắt mọi người. Dung nhan nàng ta tiều tụy làm sao, thân hình mảnh dẻ yếu ớt, so với cái ngày múa điệu Kinh Hồng sao mà khác xa quá. Huyền Lăng thấy bệnh tình nàng ta như vậy thì chợt nhớ đến tình cảm ân ái khi xưa mà lòng mềm đi đôi chút. Hắn tiến tới đỡ Hoàng hậu vào chỗ ngồi.

Chu Nhu Tắc nhất thời xúc động nên khóc nức nở, nước mắt rơi hết cả mu bàn tay Hoàng đế. Huyền Lăng cảm thấy khó chịu, hắn an ủi nàng ta vài câu rồi bảo nàng ta đường bệnh cho tốt, không được buồn bã như thế nữa.

Tất cả mọi người thấy tình cảnh này đều hiểu được: Hoàng hậu vẫn là Hoàng hậu, không hề dễ dàng rơi đài.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34-1

Chu Nhu Tắc mắc bệnh hơn một năm trời, rất hiếm khi xuất hiện trước mặt mọi người. Huyền Lăng tuy có thỉnh thoảng ghé qua thăm nàng ta, nhưng cũng chỉ là uống ly trà xong rồi đi chứ không nghỉ lại Cam Tuyền cung.

Miêu thị được sủng ái một thời gian, rốt cuộc vẫn là tính tình kiêu ngạo khiến Huyền Lăng tức giận vài lần mà thất sủng. Thang Tĩnh Ngôn trở thành phi tần được Hoàng đế sủng ái nhất hậu cung, Lan Tuyền các của nàng ta đông vui như trẩy hội.

Chu Nghi Tu nắm phượng ấn trong tay, chương quản sự vụ lục cung. Huyền Lăng cũng không có vì chuyện của Chu Nhu Tắc mà thay đổi thái độ với nàng, vẫn như trước tương kính như tân. Chỉ là hắn đối với Dư Phong và Vĩnh Thái thân thiết hơn trước, bởi trong cung chỉ có hai đứa nhỏ này.

Dư Phong đã nhận được mặt chữ. Mỗi ngày, Chu Nghi Tu sẽ dạy hắn mười chữ không hơn. Hắn rất thông minh, chưa đến tuổi vào Thư phòng đã có thể đọc ro ro Tam Tự Kinh và Thiên Tự Văn. Sức tay của tiểu hải tử không đủ, lúc cầm bút vẫn thiếu chút lực. Chu Nghi Tu không hề chiều hắn, chỉ mong hắn viết ra được hình dáng của chữ là đủ. Những phần khác đành phải đợi đến ngày hắn có sư phụ chỉ dạy.

“Nương nương, bệnh của Đại Tiểu thư ngày càng nặng, nghe nói mỗi ngày đều ho ra máu, cả người nàng ta gầy đến trơ xương”, Tiễn Thu nói.

Chu Nghi Tu nhìn ánh dương bên ngoài rọi chiếu, nàng sai cung nhân mở rộng cửa điện, dẫn Dư Phong bốn tuổi và Vĩnh Thái hai tuổi ra vườn hái hoa mẫu đơn.

Vừa nghe xong lời của Tiễn Thu, Chu Nghi Tu không khỏi lắc đầu, nói, “Thời gian trôi nhanh quá. Bản cung còn nhớ năm đó nàng ta tiến cung, ánh nắng

cũng âm áp như ngày hôm nay vậy, ngờ đâu chỉ sau ba năm lại trở nên như thế này.”

Tiền Thu cười, đáp lại, “Nương nương nói đúng lắm. Đừng nói là nàng ta bây giờ, ngay cả Đại Phu nhân ở trong phủ cũng bị Như Phu nhân chèn ép đến không còn chỗ đứng. Như Phu nhân sinh ra đứa con trai, đứa con trai này về sau sẽ là người kế thừa Chu gia chúng ta.”

Chu Nghi Tu nói, “Ngày xưa bà ta tác oai tác quái trong phủ, kết cục như vậy còn chưa đủ đâu.”

“Dạ phải. Bà ta độc ác vô cùng, rốt cuộc có ngày hôm nay, không phải đều là báo ứng cả sao? Tam phu nhân trên trời linh thiêng nhất định cũng được phần nào an ủi.”

“Đạo này Hoàng thượng rất hay đến chỗ Thang Tiệp dư, xem ra nàng ta hợp với tâm ý của Hoàng thượng.”

Tiền Thu khinh thường, nói, “Nàng ta được sủng ái thì đã sao chứ? Không có con cũng chỉ là một cánh lục bình trôi. Thang Tiệp dư chỉ là một tỳ thiếp, Hoàng thượng nhất thời cảm thấy mới mẻ đó thôi.”

Chu Nghi Tu suy tính thời gian, không đến hai năm nữa Dư Ly sẽ được sinh ra, có lẽ chậm nhất sẽ là cuối năm nay Thang Tiệp dư mang thai. Nàng nói, “Thang Tiệp dư nhận nhiều ân sủng, có Hoàng tử là chuyện sớm muộn, người đừng có khinh thường nàng ta.”

Đúng lúc này, Dư Phong và Vĩnh Thái được nữ hầu đưa đến. Vĩnh Thái cảm thấy mệt liền ngáp một cái, ánh mắt linh động chớp chớp, cái miệng nhỏ bập bẹ kêu lên, “Mẫu phi, ôm, ôm.”

Chu Nghi Tu đón lấy Vĩnh Thái từ nữ hầu. Đứa nhỏ nằm ở trong lòng nàng cựa quậy một chút rồi nhắm mắt lại ngủ ngon lành. Dư Phong dùng ngón tay sờ sờ khuôn mặt của Vĩnh Thái rồi nói với Chu Nghi Tu, “Mẫu phi, muối muối đúng là con heo lười ư ngủ.”

Chu Nghi Tu bật cười. Tiền Thu và hai nữ hầu cũng cười theo. Nàng vỗ nhẹ đầu con rồi nói, “Tiểu tử ngốc, con vừa nói gì đó? Muối muối nhỏ hơn con hai tuổi, đang ở giai đoạn ham ngủ nhất đấy. Lúc con bằng tuổi Vĩnh Thái, khi ngủ còn chảy nước miếng nữa đó.”

Dư Phong nghe mẫu thân nói như vậy thì chợt ngăn người. Bất chợt, hắn xoay người chạy đi khiến nữ hầu đuổi theo không kịp. Tiền Thu cười nói, “Đại Hoàng tử mắc cỡ kìa.”

Hồi lâu sau, Chu Nghi Tu chợt thở dài buồn bã, “Con cái trong hoàng gia chỉ có thể hồn nhiên ngây thơ được bấy nhiêu năm, sau này lớn lên lại thay đổi tâm tính.”

Tiền Thu lo lắng, nói, “Nương nương, người sao vậy?”

“Không có gì. Phải rồi, người bảo Thái y viện đề ý cho ta, tốt nhất đừng để bệnh của tỷ tỷ được chữa hết, nhưng cũng không được để nàng ta chết. Chốn hậu cung này đáng sợ nhất chính là chịu đựng cảm giác sống không bằng chết!” Chu Nghi Tu lạnh lùng, nói.

“Nương nương yên tâm. Nô tỳ nhất định sẽ dẫn dò Văn Đại nhân làm tốt chuyện này.” Chương Di sớm đã cáo lão hồi hương, Chu Nghi Tu nhân cơ hội đưa Văn Thế Thanh ngồi lên vị trí cao nhất của Thái y viện.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34-2

Ghi chú: Thường Tình sửa là Quán Tình, Lan Tuyền cư sửa là Lan Khê cư

Châu Quang điện giờ đây không còn vẻ hoa lệ như ngày xưa. Ánh nền âm đạm và màn sa dày đặc u ám vô cùng, khiến người ta nhìn qua chỉ thấy nản lòng.

“Nương nương, người uống thuốc đi.” Thính Tuyết đỡ thân hình gầy như que củi của Chu Nhu Tắc ngồi dậy, vừa khóc nức nở vừa nói.

Chu Nhu Tắc nhìn chén thuốc màu đen kia một cách chán ghét. Nàng ta đánh đổ hết cả, giận dữ nói, “Uống gì mà uống! Người thấy bản cung chưa đủ thảm sao? Tất cả đều là thuốc của mẫu thân hại bản cung, nếu không thì tại sao Hoàng thượng không đến thăm bản cung chứ?” Nói xong, nàng ta dùng sức véo Thính Tuyết thật mạnh, hét lên, “Đều do tiện nhân nhà người xúi giục, bản cung mới có kết cục như vậy! Nếu không phải vì người, con của bản cung sao mới sinh ra đã chết? Là người lừa bản cung uống thuốc!!! Bây giờ người còn dám tiếp tục lừa dối ta nữa sao? Người ngại bản cung còn sống sẽ liên lụy đến tiền đồ của người, đúng không?!!!”

Thính Tuyết vừa oan vừa đau, vội nói, “Nương nương, oan uổng cho nô tỳ quá! Nô tỳ chỉ một lòng muốn tốt cho nương nương, rõ ràng là do nương nương vội vã muốn đưa nhỏ này...”

“Nếu không phải vì nghe lời người, làm sao bản cung dám mạo hiểm chứ? Bản cung bây giờ ở một chỗ này... cả ngày không thấy mặt trời, so với người

đã chết có gì khác hả?! Nhất định là ả tiện nhân Chu Nghi Tu kia làm hại ta!!! Nhất định là ả, trừ ả ra, không kẻ nào dám có lá gan đó! Bây giờ trong tay ả có phượng ấn, chẳng phải ả rất mong muốn Hoàng hậu như ta phải phục tùng đó sao? Bản cung đúng là có mắt như mù, lúc trước không nhìn ra lòng dạ tàn độc của ả!”

Từ khi biết được hậu cung hiện tại do Chu Nghi Tu quản lý, Chu Nhu Tắc liền không thể nhẫn nhịn vị muội muội thứ xuất mà nàng ta khinh thường năm xưa này.

“Nurong nurong, người đừng la lớn. Nếu người khác nghe được, truyền đến tai Hoàng thượng thì...” Thính Tuyết nghe mấy lời khùng điên của chủ tử thì hết hồn, vội vàng quỳ xuống đất khuyên nhủ, “Nurong nurong bây giờ vẫn là Hoàng hậu, Hoàng thượng cũng ban cho cung chúng ta phân lệ như thường, thậm chí không hề cấm cản tự do, người hà tất phải tự tìm buồn phiền chứ? Tốt hơn hết vẫn nên cố gắng dưỡng tốt thân thể, lấy lại sủng ái của Hoàng thượng như xưa mới là điều đúng nhất.”

“Nurong nurong vẫn còn muốn được Hoàng thượng sủng ái à? Nô tỳ thấy nurong nurong nên đi nghỉ một chút đi. Với cái dáng vẻ bây giờ, sợ là Hoàng thượng thấy người rồi lại sợ hãi thêm cho mà xem” Quán Tinh lười biếng cầm chén nước trà súc miệng, ném mạnh lên trên một cái.

“Ngươi!... Bản cung vẫn là Hoàng hậu, nô tỳ như ngươi sao dám vô lễ?!” Chu Nhu Tắc không ngờ thị nữ hồi môn của mình cũng dám trở mặt. Nàng ta tức giận đến mức run cả người.

Quán Tinh cười nhạt, nói, “Nurong nurong, người là Hoàng hậu à? Hữu danh vô thực ấy mà. Ai mà không biết Nhân Quý phi bây giờ mới là người có tiếng nói ở trong cung, hưởng hồ, nô tỳ thấy Hoàng thượng đâu có ý gì với người? Nghe nói Thang Tiệp dư của Lan Khê cư đang được sủng ái nhất, đồ ban thường lũ lượt đưa vào cửa.”

“Thang Tinh Ngôn chỉ là con gái của kẻ sa cơ thất thế, có tư cách gì mà so với bản cung? Nô tài như ngươi nếu cảm thấy không hợp thì mau cắt đi! Bản cung không cần loại người mất chó không biết chủ tử là ai!”

“Ngươi còn tưởng ngươi là Đại Tiểu thư Chu gia, bảo bối trong lòng Hoàng thượng sao? Đừng có mà ở trước mặt ta ra vẻ tiểu thư đài các! Ngươi tưởng ta muốn hầu hạ ngươi lắm à? Hoàng thượng ghét ngươi vì ngươi sinh ra yêu nghiệt đó!” Quán Tinh hừ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

“Nurong nurong, người đừng nóng giận. Quán Tinh này không đáng để nurong nurong bực mình đâu...” Thính Tuyết thấy Chu Nhu Tắc bị Quán Tinh khi dễ đến mức hơi thở gấp rút nên vội an ủi.

Chu Nhu Tắc bắt lấy tay Thính Tuyết, hỏi, “Ngươi mau thành thật trả lời, Quán Tinh đó nói có phải là sự thật không? Bản cung thật sự đã sinh ra yêu nghiệt?”

Thính Tuyết không dám trả lời. Thái hậu sớm đã lên tiếng, ai dám tiết lộ nửa câu sẽ bị lôi đi Thận Hình ty xử lý.

Chu Nhu Tắc thấy gương mặt của thị nữ tâm phúc sợ hãi, ánh mắt trốn tránh mình, nàng ta liền hiểu Quán Tinh không nói sai. Cả người nàng ta mềm nhũn hẳn đi, tê tái cùng cực, khóc rống lên thảm thiết, “Vi sao trời cao lại đối xử với ta như vậy? Con của ta sao có thể là yêu nghiệt chứ? Nhất định là có kẻ hãm hại...”

“Nurong nurong, người đừng đau lòng mà...”

Chu Nhu Tắc khóc một hồi lâu rồi ngừng lại. Hai hốc mắt sưng đỏ cả lên, nước mắt giàn giụa, nàng ta oán hận, “Nhất định là Chu Nghi Tu! ả ôm hận trong lòng, muốn cướp lấy ngôi Hoàng hậu của ta! Nhất định là ả!!!”

“Nurong nurong, lời này không thể nói lung tung, lỡ Nhân Quý phi nghe được, không biết sẽ ồn ào thêm bao nhiêu chuyện nữa đâu. Dù sao Hoàng thượng vẫn còn nhớ tới người, thỉnh thoảng cũng đến thăm người mà...” Thính Tuyết nhanh miệng khuyên giải. Chu Nhu Tắc dần bình tĩnh lại. Thính Tuyết thăm oán sao bản thân lại đi theo một chủ tử không tốt như vậy.

Một tia sáng lóe lên trong mắt Chu Nhu Tắc. Nàng ta nói, “Ả muốn làm Hoàng hậu, bản cung tuyệt đối không đồng ý! ả không phải ý vào bản thân có con trai sao? Bản cung muốn xem thử, không có con trai, ả có thể đắc ý trong bao lâu? Hoàng thượng có thể vứt bỏ bản cung, đương nhiên cũng có thể vứt bỏ ả...”

“Nurong nurong, nô tỳ cầu xin người! Người nên dưỡng cho thân thể mình khỏe lên đã, đừng để tổn hại thêm nữa. Thái y đã khuyên như vậy mà!” Thính Tuyết run sợ cùng cực, sợ Chu Nhu Tắc điên cuồng rồi lại làm ra việc ngốc nghếch.

“Được! Mau đem thuốc đi hâm nóng lại, sau đó cho bản cung uống một chút.” Chu Nhu Tắc tỉnh táo lại, vuốt ve búi tóc tán loạn của mình.

Cũng còn may, ý định của Chu Nhu Tắc không có ai biết ngoài Thính Tuyết. Thính Tuyết thở nhẹ ra một hơi, cuối cùng thì chủ tử cũng ngoan ngoãn uống thuốc rồi, tính tình bớt đi phần nóng giận hơn trước.

Đúng lúc này, Lan Khê cư truyền đến tin vui. Thang Tinh Ngôn đã mang thai hơn một tháng. Huyền Lăng mừng rỡ vô cùng, dặn dò Thái Y viện phải chăm sóc cẩn thận.

Đêm hôm đó, Huyền Lăng đến chỗ Chu Nghi Tu. Hắn nói, “Ái phi, Thang thị có thai rồi, không lâu nữa hẳn sẽ lại có thêm hoàng nhi.”

Chu Nghi Tu cũng cười theo, “Chúc mừng Hoàng thượng. Thang muội muội lần này ắt hẳn sẽ sinh cho Hoàng thượng một vị Hoàng tử.”

“Mong được như lời của ái phi.” Huyền Lăng kéo tay Chu Nghi Tu, đặt vào trong lòng mình. Hắn nói, “Ái phi vất vả rồi, sự vụ lục cung đều do nàng lo liệu, ngay cả việc Thang thị có thai cũng phiền nàng chăm sóc. Trẫm cảm ơn nàng.”

Khuôn mặt Chu Nghi Tu hiện lên một chút vui mừng. “Hoàng thượng quá lời. Con của Thang muội muội sau khi sinh ra sẽ gọi nô tì là “mẫu phi” mà. Nghĩ đến việc Phong nhi có thêm huynh đệ, nô tì cảm thấy rất vui.”

Huyền Lăng nghe xong, nhìn Chu Nghi Tu rồi nói, “Trẫm nhớ mẫu hậu từng nói, nàng là người thích hợp nhất cho vị trí Hoàng hậu. Lúc trước trẫm.. Nàng có oán hận việc trẫm đã nuốt lời không?”

Chu Nghi Tu hơi ngần người, tăng tăng sương mù tưởng như đang giăng trước mắt nàng. “Hoàng thượng muốn nghe lời nói thật lòng của nô tì chứ?”

Huyền Lăng gật đầu.

“Nô tì quả thực đã từng có lúc oán hận, chỉ là sau này lại cảm thấy tỷ tỷ tốt hơn bản thân mình rất nhiều. Hoàng thượng thích nàng ấy, hơn nữa, mỗi lần nô tì nhìn Hoàng thượng ở bên nàng ấy được vui vẻ, nô tì dần dần không còn oán hận. Nô tì tuy không xinh đẹp bằng tỷ tỷ, nhưng có Phong nhi và Vĩnh Thái cũng đã mỹ mãn rồi. Nô tì luôn mong Hoàng thượng sẽ có lúc quay đầu nhìn lại... Nô tì vĩnh viễn đợi người.”

Trái tim Huyền Lăng đột ngột chấn động, thậm chí có phần lâng lâng. Những thất vọng về Chu Nhu Tắc nhanh chóng bị hòa tan bởi chân tình của Chu Nghi Tu. Hắn ôm lấy nàng, nói, “Lúc trước là trẫm đã xem nhẹ nàng, không biết Tiểu Nghi đối với trẫm sâu sắc đến vậy.”

“Tiểu Nghi?” Chu Nghi Tu đã lâu lắm rồi không nghe kiểu xưng hô này. Từ lúc Huyền Lăng gặp Chu Nhu Tắc, hắn không còn gọi nàng như vậy nữa. Trong giây lát, cả thân người nàng phát run. Huyền Lăng cảm giác được điều đó, vội hỏi, “Nàng lạnh sao?”

“Đã lâu rồi, Hoàng thượng không có gọi nô tì như vậy... Nô tì nhất thời luống cuống...”

Huyền Lăng thấy khóe mắt nàng ươn ướt, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp. Đây mới là người yêu thương hắn thật lòng. Đúng lúc đang định mở miệng, Lý Trường chợt từ bên ngoài chạy vào bẩm báo.

Cầu nô tài! Mỗi lần tới đều là chuyện xấu! Huyền Lăng âm thầm mắng Lý Trường. Hắn buông Chu Nghi Tu ra, nói, “Vào đi.”

Chu Nghi Tu vội quay trở lại dáng vẻ đoan trang của một Quý phi. Huyền Lăng không khỏi đắc ý, chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy vẻ mặt nữ nhi động tình của nàng, vì vậy mà hỏi Lý Trường với thái độ đã bớt đi vài phần gay gắt, “Chuyện gì?”

Lý Trường trầm ngâm Thính Tuyết mấy trăm lần, nói, “Hồi Hoàng thượng, bên Cam Tuyền cung nói Hoàng hậu bệnh nặng, mời Hoàng thượng qua đó xem thử.”

Chu Nghi Tu nghe xong thì cười lạnh ở trong lòng, xem ra tỷ tỷ vẫn còn chưa chịu buông xuống. Thấy sắc mặt âm trầm của Huyền Lăng, nàng mở miệng khuyên nhủ, “Hoàng thượng đi đi. Thân thể tỷ tỷ trước giờ gầy yếu, chắc là bệnh rất nặng nên mới phải người đến đây mời, dù sao thì tỷ ấy cũng mới sảy thai mà.”

Huyền Lăng nghe xong lời của nàng, lập tức nghĩ tới cái bọc kia toàn thân xanh tím, miệng đầy răng nanh. Tinh thần vừa mới dễ chịu một chút lại cảm thấy tê liệt, hắn lạnh lùng nói, “Trẫm đâu phải Thái y mà đi chữa cho nàng ta khỏi bệnh? Truyền khẩu dụ của trẫm, bảo Thái y đến xem bệnh cho nàng ta, không có việc gì thì cứ dưỡng bệnh cho tốt, đừng có suy nghĩ lung tung.”

Chu Nhu Tắc đợi mãi mà không thấy Huyền Lăng đến. Thái y có đến cũng chỉ xem bệnh qua loa cho nàng ta. Nàng ta vì vậy mà ghen đến tức chết.

Mấy ngày nay thời tiết tốt, Thính Tuyết đưa Chu Nhu Tắc rời Cam Tuyền cung, ra ngồi hóng mát ở một hành lang dài. Chợt nghe có tiếng trẻ con cười nói, Chu Nhu Tắc hỏi, “Là ai vậy?”

Thính Tuyết đi hỏi thăm một hồi rồi báo lại, “Là công chúa Vĩnh Thái.”

Chu Nhu Tắc vừa nghe, ánh mắt liền xoay chuyển. “Chu Nghi Tu lấy con của kẻ khác nuôi như bảo bối, ta lại muốn xem đứa nhỏ đó thương à được bao nhiêu! Kêu nó lại đây!”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35-1

Cái thai lần này của Thang Tĩnh Ngôn rất ổn. Thái y sau khi chẩn mạch liền xác định có đến tám chín phần là con trai. Huyền Lăng mừng rỡ vô cùng, lệnh cho phủ Nội vụ dùng phần lễ của Quý tần đối đãi Thang Tĩnh Ngôn, đợi đến khi nàng ta sinh hạ hoàng tử mới chính thức sắc phong.

Chu Nghi Tu biết lần này nhất định là một đứa con trai, vì vậy mỗi ngày đều căn dặn phủ Nội vụ mang huyết yến bổ dưỡng đến chỗ Thang Tĩnh Ngôn.

Một ngày nọ, Chu Nghi Tu cùng Đao phi, Cam thị và Thanh Tĩnh Ngôn nói chuyện phiếm. Nhắc đến việc cái thai lần này có hơn phân nửa là con trai, Thang thị vô cùng sung sướng, nói, "Nếu quả thực đúng như vậy, tần thiếp chỉ cầu mong con mình được thông minh như Đại Hoàng tử của nương nương mà thôi."

"Đứa con này của Tiệp dư nhất định sẽ là một đứa có hiếu. Muội muội không cần lo lắng." Chu Nghi Tu vốn đã quá rõ ràng về tư chất của Dư Li*, chẳng qua nàng không tiện nói ra.

*Kiếp trước, Dư Li là Đại Hoàng tử, con trai của Cẩn phi Thang Tĩnh Ngôn. Cẩn phi vì muốn cho con một tiền đồ tốt mà đại đột làm ra chuyện hồ đồ, bị Chu Nghi Tu nắm chặt trong lòng bàn tay, rốt cuộc phải tự sát để con của mình thành con của Hoàng hậu. Tư chất của Dư Li rất tầm thường, đến nỗi Chân Hoàn đã từng nói y chỉ làm một người giữ thành đã là tốt lắm rồi.

Thang Tĩnh Ngôn xoa nhẹ bụng của mình, ánh mắt vô vàn sự chờ mong. Ngồi bên cạnh, Đao phi và Cam thị xưa nay không con không cháu buồn rầu. Chu Nghi Tu định mở miệng khuyên nhủ thì chợt có tiếng nói cất lên.

"Mẫu phi, mẹ ruột của con có phải là Triệu Tiểu viện không?"

Giọng nói non nớt của công chúa Vĩnh Thái bất giác phá tan bầu không khí yên tĩnh trong điện Chiêu Dương.

Đao phi, Cam thị và Thang Tĩnh Ngôn đồng loạt nhìn về phía Nhân Quý phi. Sắc mặt Chu Nghi Tu trở nên hoang mang, nàng vội hỏi, "Nguyên An, chuyện này là ai nói với con?"

Công chúa Vĩnh Thái chạy đến trước mặt Chu Nghi Tu, hai bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy hai chân của nàng, vừa nói vừa khóc, "Mẫu phi, người người có phải mẹ ruột của con không?"

Chu Nghi Tu ngồi xổm xuống, ngang vai với Vĩnh Thái, nói, "Mẫu phi dĩ nhiên là mẹ ruột của con."

"Nhưng mà có người nói với con là không phải. Người đó nói, mẹ ruột con là Triệu Tiểu viện vì sinh khó mà mất, sau đó phụ hoàng mới đem con tới chỗ người. Đây có phải là sự thật không?" Công chúa Vĩnh Thái chưa đầy ba tuổi mà đã có thể kể lại mọi sự rõ ràng. Cái mũi nhỏ của con bé khóc đến đỏ cả lên.

"Con...!!!" Chu Nghi Tu nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Cổ họng nàng bỗng chốc nghẹn lại.

Vĩnh Thái thấy vậy thì càng thúc giục nàng, "Mẫu phi, người mau nói đi! Đây có phải là sự thật hay không? Mẹ ruột của con đã chết có phải không?!"

Chu Nghi Tu nghẹn lời, trong đầu nàng lúc này rối như tơ vò. Rốt cuộc là ai to gan đến mức nói ra chuyện này với Vĩnh Thái?

Đao phi thấy nàng luống cuống, vội vàng gọi Vĩnh Thái lại bên mình rồi nói, "Nguyên An, lại đây với Đao mẫu phi nào."

Vĩnh Thái ngoan ngoãn đến trước mặt Đao phi. Đao phi cúi người xuống, lấy khăn lụa ra lau nước mắt cho con bé, sau đó dịu dàng an ủi nó, "Nguyên An, con nói xem, mẫu phi con có thương con không?"

"Mẫu phi rất thương Nguyên An." Tiểu cô nương trả lời rất nghiêm túc.

"Vậy con có thương mẫu phi con không?" Giọng nói dịu nhẹ của Đao phi làm Vĩnh Thái bình tĩnh trở lại. Đứa con gái nhỏ lập tức trả lời, "Nguyên An thích mẫu phi nhất".

"Vậy thì, nếu như có người muốn con bỏ mẫu phi con đi, con sẽ làm gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhỏ của Vĩnh Thái trở nên sợ hãi, "Nguyên An không có nghĩ tới việc bỏ mẫu phi mà đi, ai nói xấu mẫu phi thì đó là người xấu". Mặc dù còn nhỏ tuổi, Vĩnh Thái cũng hiểu việc mẫu tử chia lìa là chuyện đáng sợ biết nhường nào.

Đao phi gật đầu, nói, "Vậy thì Nguyên An không cần để ý tới mấy lời kia. Con chỉ cần biết mẫu phi con thương con là được rồi, con hiểu chứ?"

"Nguyên An hiểu rồi ạ"

"Nguyên An của chúng ta là đứa trẻ ngoan. Nếu con đã biết sai, kể tiếp con nên làm gì nào?" Đao phi cười nói.

Vĩnh Thái xấu hổ, nhẹ giọng nói, "Nguyên An không nên tin lời của người khác mà nghi ngờ mẫu phi. Nguyên An xin lỗi mẫu phi..." Nói xong, tiểu cô nương đi đến trước mặt Chu Nghi Tu, quỳ gối xuống, "Mẫu phi, Nguyên An sai rồi, mẫu phi đừng giận con nhé."

Chu Nghi Tu cố nén nước mắt, hôn lên trán của đứa con gái nhỏ, dịu dàng nói, "Mẫu phi sẽ không trách Nguyên An, mẫu phi thương Nguyên An nhất mà." Nàng ngừng đầu, phân phó Tiệp Thu, "Người đưa Công chúa về nghỉ trước, để nữ mẫu ở lại."

Đợi cho Tiệp Thu đưa Vĩnh Thái đi khỏi, sắc mặt Chu Nghi Tu trong nháy mắt liền trầm xuống. Nàng nhìn nữ mẫu rồi nói, "Sáng hôm nay các người đi đâu? Sao lại để Công chúa nghe được mấy chuyện đó?"

Nhũ mầu sợ tới mức quỳ xuống đất, cuống quýt nói, "Nương nương thứ tội, hôm nay nô tỳ đưa Công chúa đến chơi ở gần hồ Thái Dịch, sau đó thì Hoàng hậu nương nương phái người đến mời Công chúa sang... Xin nương nương tha nô tỳ!"

Sắc mặt Đao phi, Cam thị và Thang Tĩnh Ngôn lập tức biến đổi.

"Hội Xuân, đưa nàng ta đến Thận Hình ty, đánh năm mươi roi, nói là làm việc không hết lòng hết dạ, sau đó bảo Nội Vụ phủ đuổi nàng ta ra ngoài, chọn kẻ khác hầu hạ Công chúa. Mai này nếu có dám kẻ tái phạm, bản cung tuyệt đối không dung thứ!" Chu Nghi Tu trầm giọng nói.

Nhũ mầu cầu xin tha thứ liên tục, rốt cuộc vẫn bị Hội Xuân kéo đi. Về mặt lạnh như băng của Chu Nghi Tu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự chua xót khôn nguôi. Những lời chất vấn của Vĩnh Thái giống như những tảng đá đè nặng trong lòng nàng.

"Quý phi tỷ tỷ, chỉ là lời của trẻ con, tỷ không cần để ở trong lòng đâu." Cam thị thấy đôi mắt Chu Nghi Tu đỏ hoe liền khuyên nhủ.

Chu Nghi Tu khàn giọng, nước nớc, "Ta chịu bao nhiêu khổ sở nuôi lớn đứa con này, chuyện hôm nay tựa như từng nhát dao găm vào tim ta. Muội bảo ta làm sao mà không đau chứ?"

"Tỷ tỷ, hậu cung ai mà không biết tỷ xem Công chúa như con ruột của mình chứ? Năm đó đứa nhỏ này sinh non, nếu không phải tỷ dùng hết tâm sức, thuốc thang quý giá cỡ nào cũng chịu, thử hỏi làm sao nó có ngày hôm nay? Chỉ bằng điểm này thôi, nói tỷ không phải mẹ ruột chưa chắc đã có người tin. Tỷ cũng đừng đau lòng. Công chúa còn nhỏ, nghe vài lời đồn đãi bậy bạ, nhất thời không hiểu chuyện đó mà." Cam thị an ủi.

Chu Nghi Tu dùng khăn chấm chấm nơi khóe mắt, nói, "Ta dĩ nhiên sẽ không so đo với trẻ con, cũng may là nó hiểu lòng mẫu phi này. Ta chỉ buồn vì kẻ đã nói ra chuyện này. Ly gián tình cảm mẹ con giữa ta và Vĩnh Thái thì người đó được lợi gì chứ?"

Thang Tĩnh Ngôn đã từng một lần mất con, khó khăn lắm mới lại có thai, tình mẫu tử này sinh trong lòng làm nàng ta đồng cảm với Chu Nghi Tu. "Người ở Cam Tuyền cung kia sinh không được con nên có lẽ hận khi thấy con của người khác hiểu thảo đây mà. Đúng là ác độc!"

Chu Nghi Tu đứng dậy, cảm tạ Đao phi, "Tỷ tỷ vừa rồi giải vây, muội muội vô cùng cảm kích."

Đao phi vội vàng đỡ nàng, nói, "Nguyên An cũng là đứa trẻ ta nhìn lớn lên, lại tận mắt thấy muội muội chăm sóc nó như thế nào, ta cùng lắm chỉ nói vài ba câu, muội muội cảm tạ thế này thì thật quá khách khí rồi. "

Tiền mảy người Đao phi đi rồi, Chu Nghi Tu vẫn còn đứng ở trước cửa điện. Mặt Trời đã ngả về Tây, ánh chiều tà ảm áp chiếu vào người sớm đã tan biến từ lâu, chỉ còn gió đêm thổi qua, khiến cả thân người đột ngột lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35-2

"Nương nương, Thánh Tuyệt của Cam Tuyền cung dạo này rất hay lên ra ngoài", Tiền Thu nhỏ giọng hỏi báo.

Chu Nghi Tu nhíu mày, nói, "Nàng ta lại muốn làm gì?"

"Nàng ta nói là đi mời Thái y, có điều lần nào cũng đi hơn nửa canh giờ mới về."

Hội Xuân vừa nghe vậy liền cảm thấy hoang mang. Thánh Tuyệt là kẻ khôn khéo, cho dù có cố gắng tra cũng không rõ được nàng ta đi đâu, làm gì.

"Phái người để ý nàng ta cho kỹ vào. Bản cung thật muốn xem tỷ tỷ lần này sẽ làm ra chuyện tốt gì đây!"

Ánh mắt Chu Nghi Tu tràn ngập sự lạnh lẽo đến đáng sợ. Dám dùng kế ly gián nàng và Vĩnh Thái, kẻ đó chỉ có một kết cục duy nhất là chết!

Cuối năm là thời điểm yến tiệc hoàng thất, tất cả người trong hoàng gia đều đến tham dự. Từ Quý phi như Chu Nghi Tu cho đến Canh y ở cấp bậc thấp nhất đều chuẩn bị áo quần tí mỉ, màu sắc rực rỡ, tơ lụa lộng lẫy tựa như những đám mây cầu vồng, trang sức châu ngọc nhiều đến chói cả mắt. Thịnh thế phù hoa – Khuyên nhân dục tụy*. Ca vũ mừng cảnh thái bình, nhạc mừng không ngừng tấu khúc. Trọng Hoa điện tràn ngập trong cảnh phồn hoa rực rỡ.

*Thái bình thịnh thế, hoa lệ rực rỡ, con người muốn say sưa, đắm chìm vào khoảnh khắc ấy.

Chu Nhu Tắc vì bệnh mà vắng mặt, bên ngoài không ngớt lời đồn về việc nàng ta thất sủng. Nhìn thấy vị trí bên cạnh Hoàng đế không có giai nhân, mấy vương gia hoàng thất không hẹn mà cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm, lần này bọn họ không cần phải gặp vị Hoàng hậu chuyên làm ra mấy việc khác người đó nữa.

Chu Nghi Tu để ý thấy bụng của Nhữ Nam Vương phi Hạ thị đã lớn, liền biết nàng ta đang mang thai thế tử tương lai Dư Bạc. Nàng mời rượu nàng ta,

cười nói, "Ly rượu này bản cung chúc mừng Vương phi. Nhìn sơ qua đã biết trong bụng Vương phi là một tiểu thể tử ngoan ngoãn."

Khuôn mặt Hạ thị tràn đầy sự vui mừng. Nàng ta ngượng ngùng, đáp, "Tạ ơn ý tốt của Quý phi nương nương."

Huyền Lăng đang muốn lung lạc người huynh đệ giỏi võ là Nhữ Nam Vương, đúng lúc thấy Vương phi của hắn ta và Chu Nghi Tu giao hảo liền nói, "Không cần khách khí như vậy. Hôm nay là gia yến, ngay cả trẫm cũng nên gọi Vương phi hai tiếng "Tam tần" mới đúng."

"Hoàng thượng coi trọng thiếp thân rồi." Hạ thị dịu dàng đáp lễ, dù được Hoàng đế nể trọng cũng không lộ ra một chút kiêu ngạo, quả thực là tiểu thư con nhà khuê các.

Yến hội linh đình, vũ cơ cùng tà váy lụa tung bay, tay áo nhẹ nhàng phiêu lãng trong gió. Thái bình thịnh trị, chính là cảnh tượng này đây.

Cơm no rượu say, từng đĩa bánh ngọt được dâng lên. Điểm tâm được làm hết sức đẹp mắt, món nào món nấy đều rất ngon lành.

Vĩnh Thái từ sau lần ấy, vì sợ Chu Nghi Tu còn giận mình, tiểu cô nương ngày nào cũng liên tục làm nũng. Chu Nghi Tu chỉ còn biết thờ dài. Con cái trong hoàng thất trưởng thành sớm quá, mới đó đã biết tìm cách lấy lòng người khác rồi.

Vĩnh Thái ngồi trong lòng Chu Nghi Tu, tay chỉ vào một mâm đầy bánh làm từ bột trong suốt tạo hình con thỏ trên cung trăng, nói, "Mẫu phi, con muốn con thỏ nhỏ đó."

"Mẫu phi, con cũng muốn ăn". Dư Phong ngồi bên cạnh, không cam lòng yếu thế, mở miệng nói.

Chu Nghi Tu bảo nhũ mẫu gấp cho hắn. Vĩnh Thái lấy hai ngón tay chỉ vào má mình, trêu chọc, "Xấu hổ chưa kia! Hoàng huynh bắt chước Nguyên An!"

Tất cả mọi người nghe được câu này của tiểu công chúa liền cười thành tiếng.

Huyền Lăng cười, nói, "Nha đầu Vĩnh Thái này nghịch ngợm thật, ngay cả Phong nhi cũng không phải là đối thủ của nó."

Dư phong giận dữ, chạy đến bên chỗ Thái hậu, làm nũng với lão nhân gia nàng. Thái Hậu vỗ vỗ lưng cho hắn, cười dịu dàng, "Phong nhi là nam tử hán, không nên so đo hẹp hòi với muội muội như thế."

Tiểu Thu đưa ra hai chén sữa bò nóng làm riêng cho Hoàng tử và Công chúa. Chu Nghi Tunhìn nàng ta một cái, nàng ta nhanh chóng gọi nhũ mẫu đến dứt cho bọn nhỏ uống.

Vĩnh Thái né tránh nhũ mẫu, nói, "Con muốn mẫu phi dứt cơ."

Chu Nghi Tu hơi hơi nhíu mày, nhưng vẫn cười nói, "Được được, mẫu phi dứt cho con uống. Nguyên An của mẫu phi ngoan nhất có phải không?"

Tiểu cô nương gật gật đầu.

Chu Nghi Tu uống trước một muỗng, sau đó mới thổi nhẹ, chuẩn bị dứt cho Vĩnh Thái. Bất thành linh, bụng nàng quặn đau, giống như kim đâm vào lục phủ ngũ tạng. Nàng nhăn mặt, chén sữa trong tay rơi xuống đất bẻ nát. Vĩnh Thái hoảng sợ quá liền la to lên. Chu Nghi Tungã xuống, bất tỉnh nhân sự.

Tiếng kêu của Vĩnh Thái khiến Huyền Lăng vội vã rời ghế đi tới chỗ nàng. Đôi mắt nàng nhắm chặt, bên khóe miệng là một dòng máu đỏ tươi đáng sợ, cả thân người nàng nằm gục trên bàn.

Khắp đại điện nhất thời im lặng như tờ. Huyền Lăng ôm lấy Chu Nghi Tu, phần nộ quá, "Mau truyền Thái y!"

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trọng Hoa điện lâm vào cảnh hỗn loạn. Trong Châu Quang điện, Chu Nhu Tắc nhàn nhã nằm trên giường, ngọn nến chỉ còn cháy phân nửa. Nàng ta đợi Thính Tuyết quay về, sau đó túm lấy áo nàng, kêu lên, "Sao rồi? Hai đứa nghiệt chủng đó đã chết chưa? Há?!"

Thính Tuyết mặt đến mức thở không nổi, khó khăn lắm mới trả lời được vài câu, "Nương nương, nô tỳ... Nô tỳ đứng ở bên ngoài một lát, nhìn thấy Quý phi ngã xuống đất bất tỉnh, Hoàng thượng vội vàng truyền Thái y đi vào. Nô tỳ sợ quá nên vội chạy về đây..."

Chu Nhu Tắc nghe xong liền buông tay, Thính Tuyết lập tức ngã xuống mặt đất. Nàng ta nhìn vị chủ tử gầy yếu đã đỏ hết cả mặt, vui mừng quá sức. Chu Nhu Tắc cười ha ha, tiếng cười nghe mà sồn gai ốc.

"Tốt! À ta chết rồi! À chết thì sẽ không một ai giành được vị trí Hoàng hậu của bản cung nữa ! Ha ha ha! Cuối cùng thì à ta cũng chết rồi!" .

Tiếng cười độc ác khiến Thịnh Tuyết lặng im. Nàng không hiểu vì sao Chu Nhu Tắc lại trở thành như vậy. Ánh mắt linh động sáng trong giờ đây còn đâu, thay vào đó là sự đen tối, thâm trầm đến mức đáng sợ.

Huyền Lăng ôm lấy Chu Nghi Tu, đưa nàng đến Noãn các phía sau điện. Thái hậu vẫn ngồi trên ghế cao, nhìn xuống mọi người, trầm giọng nói, "Bắt hết tất cả người trong Trọng Hoa điện! Không cho phép kẻ nào bước ra ngoài một bước!"

Ngồi ở bên dưới, mấy phi tần và các vị vương gia thân thích đều biết rõ sự tình nghiêm trọng, không ai dám mở miệng phản đối. Mới một khắc trước, nơi này còn ca múa cảnh thái bình, vậy mà bây giờ lại im lặng vô cùng, chỉ còn tiếng đình đang của châu ngọc chạm vào nhau của mấy nữ nhân.

Dư phong được Thái hậu bảo vệ nghiêm ngặt. Vĩnh Thái vừa rồi bị đáng về của Chu Nghi Tu dọa tới mức khóc toáng lên. Nhũ mẫu phải dỗ dành mãi, tiểu cô nương mới im lặng một chút.

Trong chốc lát, Lý Trường dẫn đám người Thái y viện chạy tới. Văn Thế Thanh bắt mạch cho Chu Nghi Tu, nói, "Hoàng thượng, Quý phi nương nương e là trúng phải kịch độc."

"Trúng độc?!" Huyền Lăng tức giận đến mức tưởng như có thể vắt người ta ra nước. "Nàng sao lại trúng độc được?! Cung yến của trẫm sao có thể có kịch độc"

Văn Thế Thanh toát cả mồ hôi, đáp, "Không biết vừa rồi nương nương nương nương đã ăn qua thứ gì? Xin hãy Hoàng thượng tránh đi một chút, vì thần sẽ dùng kim để ép độc trong người nương nương ra ngoài."

Huyền Lăng cùng một Thái y khác trở lại thiên điện. Kim bạc đã được chuẩn bị rất tốt, Tiễn Thu châm vào tất cả đồ ăn mà ban này Chu Nghi Tu ném qua, kim bạc đều không có phản ứng gì. Trong lúc đó, Cam thị chợt thấp giọng nói, "Lúc này, Quý phi vì dứt sữa bò cho Công chúa uống nên mới xảy ra chuyện này..."

Chén sữa bò của Vĩnh Thái đã bị Chu Nghi Tu làm rơi mà bể nát, cũng may còn lại vài mảnh vỡ, kim bạc vừa đâm vào liền lập tức biến thành màu đen, ai nấy nhìn thấy đều hoảng sợ. Ánh mắt Thái hậu lộ ra một tia lạnh lẽo.

"Thử cả chén của Dư Phong luôn đi."

Thái y thay kim bạc, lại châm vào chén sữa khác. Kết quả y hết.

Đoan phi buồn bã, nói, "Xem ra kẻ hạ độc muốn hại Hoàng tử và Công chúa, không may là Quý phi lại phải gánh chịu..." Huyền Lăng thấy kim bạc đen thui, nghiêng răng nghiêng lợi, nói, "Tra ngay cho trẫm! Trẫm muốn biết kẻ nào muốn hại Hoàng tử và Công chúa của trẫm!"

Lý đại lập tức dẫn người đi Ngự Thiện phòng kiểm tra. Trọng Hoa điện rộng lớn, tiếng Vĩnh Thái khóc vang. Mọi người nhìn một bàn đồ ăn, nhất thời đều cảm thấy sợ hãi. Món ngon như vậy, đẹp đẽ như vậy, nào ngờ đều là sứ giả câu hồn.

Một thái giám bước ra từ trong Noãn các, bẩm báo, "Hoàng thượng, Quý phi nương nương tỉnh rồi."

Sắc mặt vừa thoáng dịu đi của Thái hậu chợt xuất hiện một nét cau mày. Huyền Lăng lập tức chạy tới hậu điện.

Chu Nghi Tu nằm ở trên giường, bên khóe miệng còn vương vài sợi tơ máu. Nàng cố hết sức, nói, "Hoàng thượng... Nô tì phúc mỏng, sợ là không thể lại..."

Huyền Lăng cầm lấy tay nàng, vội la lên, "Tiểu Nghi, nàng đừng nói chuyện không may. Trẫm nhất định sẽ cứu nàng!" Sau đó, hắn quay đầu nói với Văn Thế Thanh, "Quý phi sao rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, Quý phi nương nương trúng phải độc của cô Đoàn Trường. Loại độc này sau khi ăn phải thì ruột sẽ biến thành màu đen và dính liền với nhau, dẫn tới đau bụng đến chết. May mà nương nương ăn không nhiều lắm, thần đã cho nương nương uống thuốc, phun ra hơn phân nửa, sau đó lại dùng kim ngân và cam thảo để giải độc."

Huyền Lăng nghe vậy thì không kiềm lòng được nữa! Ai mà lại tàn độc đến thế, âm mưu giết chết con của hắn! Sắc mặt Chu Nghi Tu trắng bệch. Nàng nói với giọng yếu ớt, "Hoàng thượng, Hoàng thượng... cứu Phong nhi với Nguyên An..."

"Tiểu Nghi, nàng yên tâm. Có trẫm ở đây, xem kẻ nào dám đụng vào mẹ con!" Huyền Lăng không để ý thấy lòng bàn tay Chu Nghi đỏ đầy mồ hôi lạnh. Hắn nắm chặt tay nàng, phân phó Văn Thế Thanh, "Các người phải dốc toàn lực chữa trị. Nếu ngọc thể của Quý phi gặp chuyện không hay, trẫm sẽ tru diệt gia tộc nhà các người!"

Văn Thế Thanh liên tục quỳ xuống, dập đầu, nói, "Vi thần nhất định dốc hết toàn lực."

Huyền Lăng quay trở lại tiền điện. Người của Thận Hình ty làm việc rất nhanh, sớm tìm được thị nữ bụng sữa đến. Cả người ả ta run bần bật, đôi môi trắng bệch mấp máy, "Hoàng thượng, không liên quan đến nô tỳ! Là... là... Thịnh Tuyết ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương! Nô tỳ chỉ đi nhà xí một chút, những chuyện sau đó, nô tỳ cái gì cũng không biết, xin hoàng thượng tha mạng!!!"

Giọng nói tàn khốc lạnh lùng của Huyền Lăng hạ xuống, "Mang ả ta ra ngoài, trượng tử! Bắt ả tiện tỳ kia đến đây cho trẫm!"

"Hoàng thượng tha mạng...!!!" Thị vệ không chút lưu tình, kéo thị nữ kia ra khỏi đại điện. Tiếng ai oán khóc than hồi lâu vẫn không tan.

Quý phi đột ngột bất tỉnh, tất cả mọi người được một phen hoảng hốt. Nhữ Nam Vương phi Hạ thị bị kích động đến mức ô m bưng, đau không thở nổi. Huyền Tể rất thương thê tử, vội vàng đứng dậy, xin phép Thái hậu đưa Hạ thị ra ngoài.

Thái Hậu vuốt cằm, trầm ngâm, "Người đâu, gọi Thái y đến xem mạch cho Vương phi. Chư vị hôm nay bị sợ hãi, yển hội đành tạm dừng ở đây. Mọi người giải tán đi, Hoàng đế còn có chuyện nhà cần giải quyết."

Hoàng hậu độc hại Hoàng tử Công chúa, nói nặng là làm lung lay hoàng quyền, tàn sát hoàng tử; nói nhẹ cũng là đích mẫu hãm hại con của kẻ mẫu. Chuyện nhà, hai chữ này có ý cảnh cáo mọi người rằng đây là chuyện riêng của Hoàng đế, không liên quan đến quốc gia đại sự. Thái hậu xem ra có ý định bênh vực đây mà...

Mọi người đứng dậy, thưa dạ rồi khỏi, chỉ còn lại Thái Hậu, Dư Phong, Vĩnh Thái và Đoan phi, Cam thị. Thang Tĩnh Ngôn vì đang mang thai, tránh phải nhìn thấy cảnh tượng không hay, nàng ta sớm đã cùng Vương phi Hạ thị ra ngoài.

Huyền Lăng ngồi ở trên cao, hai tay nắm chặt đến gắt gao, lộ ra cả gân xanh. Thính Tuyết mặt cắt không còn giọt máu, sau khi bị thị vệ kéo đến thì vội quỳ xuống đất, nói, "Nô tỳ... thỉnh an Hoàng thượng, Thái hậu..."

Có điều, Chu Nhu Tắc cũng cùng theo tới. Nàng ta bình tĩnh hành lễ với Thái hậu và Hoàng thượng. Sắc mặt nàng ta vàng như nến, tưởng chừng già đi mười mấy tuổi.

"Hoàng hậu sao không ở trong cung dưỡng bệnh, đêm khuya gió lạnh lại chạy tới đây làm gì?" Huyền Lăng cố gắng kìm nén, thốt ra câu hỏi lạnh lùng.

Nhu tắc rùng mình một cái, dùng hết sức để đứng vững, đáp, "Hoàng thượng không hỏi rõ ràng đã sai người bắt thị tỳ của nô tì. Nô tì lo lắng nên mới tới để xem

Huyền Lăng tức giận vô cùng, lớn tiếng quát Thính Tuyết, "Nói! Là ai ra lệnh cho người hãm hại Hoàng tử và Công chúa?" Việc đã đến nước này, thái độ của Chu Nhu Tắc thật sự làm hấn thất vọng.

"Nô tỳ oan quá... Nô tỳ chưa từng làm chuyện như vậy, Hoàng thượng minh giám..." Thính Tuyết cúi đầu, đầu hơi hơi hướng về bên người Chu Nhu Tắc ra hiệu. Chu Nhu Tắc lại làm ra vẻ hồ hững, thờ ơ.

"Người đâu, kéo nàng ta tới Thận Hình ty, phải dùng mọi cách để nàng ta khai hết mọi chuyện!" Huyền Lăng không có kiên nhẫn để dài dòng tiếp, trực tiếp gọi người kéo nàng ta đi thẩm vấn.

Chu Nhu Tắc giống như một pho tượng đứng im, không hề tức giận, chỉ dùng cặp mắt che kín tơ máu nhìn chăm chăm Huyền Lăng, sống lưng vẫn rất thẳng tắp.

Qua một tuần trà, Lý Trường trở về bẩm báo, "Hoàng thượng, Thính Tuyết đã thú nhận cả rồi. Ngoại trừ việc hạ độc vào sữa của Hoàng tử và Công chúa, cái chết của Điệu Tần tiểu chủ cũng do nàng ta gây ra. Kẻ đứng đằng sau sai khiến chính là..."

Nói đến đây, Lý Trường ngừng lại.

"Nói mau!" Huyền Lăng cười lạnh, nói, "Có giấu kỹ đến mấy cũng chỉ là bịt tai trộm chuông thôi. Người nói chi tiết cho trẫm là được rồi."

"Dạ." Lý Trường khom người, tiếp tục bẩm báo, "Thính Tuyết nói, tất cả đều là âm mưu của Hoàng hậu nương nương."

Chu Nhu Tắc ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, "Thận Hình ty xưa nay giỏi dùng khổ hình, vu oan giả họa, sao có thể chơi xấu bản cung như vậy chứ? Bản cung thân là hoàng hậu, chẳng lẽ lại đi hãm hại phi tần?"

"Oa ——"

Vĩnh Thái vừa mới được nhũ mẫu dỗ nín đột ngột cắt tiếng khóc lớn. Huyền Lăng thấy con khóc thì giận dữ, khuôn mặt đỏ bừng, không nhịn được mà ôm nó vào lòng, nói, "Vĩnh Thái đừng sợ, có phụ hoàng ở đây, đừng sợ đừng sợ!"

Cánh tay nhỏ của Vĩnh thái kéo lấy tay áo Huyền Lăng, vừa khóc vừa nói, "Phụ hoàng, phụ hoàng, đừng đưa Nguyên An cho người khác... Đừng bắt Nguyên An rồi bỏ mẫu phi!"

"Đừng khóc, con đừng sợ, phụ hoàng sẽ không bắt con rồi bỏ mẫu phi..." Huyền Lăng không hiểu tại sao con gái lại đột nhiên nói lời như vậy, không khỏi nghi ngờ, nói, "Nói phụ hoàng nghe, là ai bảo muốn đưa con cho người khác?"

Vĩnh Thái vừa khóc vừa chỉ vào Chu Nhu Tắc, nói, "Mẫu hậu... Mẫu hậu nói con không phải con ruột của mẫu phi, muốn con bỏ mẫu phi để làm con gái của bà ấy. Phụ hoàng, Nguyên An không muốn rời bỏ mẫu phi! Phụ hoàng đừng bắt Nguyên An rồi bỏ mẫu phi mà!"

Đôi mắt Thái hậu hết nhắm lại mở, ánh mắt trở nên lạnh lẽo tựa băng lạnh. Lão nhân gia nàng chậm rãi đứng dậy, nói, "Hoàng đế, nơi này giao cho con, ai già đau đầu cả đêm rồi."

Chu Nhu Tắc nhìn Thái hậu rời đi, cảm thấy thân mình nhỏ bé của mình dường như vừa bị giáng cho một gậy thật đau.

Huyền Lăng ôm Vĩnh Thái vào lòng, "Phụ hoàng đồng ý với con, sẽ không bắt con phải rời bỏ mẫu phi. Đừng khóc nữa nhé, Vĩnh Thái..." Hắn dịu dàng an ủi con gái, lúc nhìn qua Chu Nhu Tắc thì ánh mắt tràn đầy căm giận.

"Chuyện đến nước này, nàng còn gì để nói?"

"Một lời khai của một con nô tỳ, một câu nói của một đứa nhỏ, Hoàng thượng chỉ bằng bấy nhiêu đó mà hỏi tội nô tì, đúng là không khỏi quá mức qua loa!" Chu Nhu Tắc cắn môi dưới, móng tay trở nên run rẩy.

Trong đại điện yên tĩnh, giọng nói trầm thấp của Đoàn phi chợt vang lên, "Nô tì còn nhớ rất rõ. Năm đó, phế hậu Hạ thị của Tiên đế cũng từng hạ độc, hòng đưa Hoàng thượng và Thanh Hà vương vào chỗ chết, nào ngờ người bị trúng phải lại là Thất Hoàng tử và Bát Hoàng tử. Tiên đế cũng có thăm vấn, nàng ta thê thốt phủ nhận."

Những lời này tựa như đâm vào góc tối trong lòng Huyền Lăng. Năm xưa, vì ngôi vị Hoàng đế, hắn phải trải qua không biết bao lần bị ám sát. Vì vậy, hắn tuyệt không cho phép con của mình giẫm lên vết xe đổ đó.

"Đúng là ngoan cố! Nàng cút ra ngoài mau! Trẫm không muốn nhìn... thấy nàng nữa!" Huyền Lăng trầm giọng, hạ chỉ, "Truyền ý chỉ của trẫm, Hoàng hậu lòng dạ độc ác, mưu hại hoàng tử, sát hại phi tần, bắt đầu từ hôm nay giam vào Cam Tuyền cung, không được bước ra ngoài, tất cả cung nhân nội thị có liên quan đều bị trọng tể, đợi sau khi Quý phi tỉnh lại liền xử trí!"

"Tứ lang!"

Chu Nhu Tắc gọi hắn một tiếng, giọng vô cùng thê lương, mang theo sự tuyệt vọng vô tận.

"Đừng có gọi trẫm như vậy! Nghe thật là kinh tởm! Lý Trường, mang nàng ta đi!!!" Huyền Lăng quay lưng lại, không muốn nhìn Chu Nhu Tắc một chút nào nữa.

"Nương nương, người tỉnh rồi." Tiễn Thu thấy Chu Nghi Tu đã mở mắt, nhất thời mừng rỡ không thôi, lập tức nói với Hội Xuân, "Mau đi bẩm báo Hoàng thượng, gọi cả Văn đại nhân đến bắt mạch nữa!"

"Nương nương, độc của người đã được giải trừ." Văn Thế Thanh bắt mạch cho Chu Nghi Tu, trả lời.

Chu Nghi Tu chậm rãi nói, "Làm phiền đại nhân."

Văn Thế Thanh ngẩn ra, đáp lại, "Đều là việc vì thần nên làm, nương nương khách khí rồi."

"Bản cung bị kẻ gian làm hại, tính mạng đều do đại nhân cứu lấy. Ân tình này bản cung ghi nhớ trong lòng, ngày sau nhất định báo đáp đại nhân."

Giọng nói dịu dàng rơi vào tai Văn Thế Thanh lập tức trở thành thanh kiếm lóe sáng trên đỉnh đầu hắn. Hắn vội đáp lại, "Thần không dám nhận. Nương nương được thần linh phù hộ, hóa nguy thành an. Vì thần chỉ là dốc toàn lực mà thôi."

"Đại nhân khách khí rồi. Bây giờ đại nhân là người đứng đầu Thái y viện, bản cung hi vọng, sau này đại nhân có thể trước sau như một, chiếu cố bản cung và Hoàng tử, Công chúa."

"Vi thần sẽ vì nương nương, dốc hết toàn bộ sức lực"

Thái Hậu ngồi yên lặng trong Di Ninh cung. Sau khi Chu Nghi Tu tỉnh dậy, ba ngày sau, Huyền Lăng viết chiếu thư phế hậu, chiêu cáo thiên hạ.

"Hoàng hậu Chu thị hoài chấp oán đối, sở vì giáo lệnh, bất năng phù tuần tha tử, huấn trường dị thất. Cung vi chi nội, nhược kiến ung chiến. Kí vô "Quan thư" chi đức, nhi hữu lữ, hoặc chi phong, khởi khả thác dĩ ấu cô, cung thừa minh tự. Kì thượng tì thụ, bãi thối cư Cam Tuyền cung."

(Đoạn này dài dòng quá, tóm lại là từ nay trở đi, giam Chu Nhu Tắc ở Cam Tuyền cung vĩnh viễn.)

Chu Nhu Tắc bị phế khỏi ngôi vị Hoàng hậu, cả đời này chỉ có thể giam mình trong Cam Tuyền cung mà năm xưa, Huyền Lăng đã vì nàng mà tu sửa.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Nương nương!" Hội Xuân chạy vào nội điện thật nhanh như một con chim sẽ đang bay nhảy. Tiễn Thu đang hầu hạ chủ tử uống thuốc, thấy vậy thì liếc nàng ta một cái, nói, "Người nhất được vàng hay sao mà vui quá vậy?"

"So với nhặt được vàng, chuyện này còn vui hơn gấp trăm lần." Hội Xuân không hề để đến lời châm chọc của Tiễn Thu.

Chu Nghi Tu cầm khăn, lau đi vệt nước thuốc trên môi rồi nói, "Nói ta nghe một chút." cầm khăn con lau quệt trên môi được nước, nói, "Nói nghe một chút."

"Lão gia đã tự mình đi cầu xin lão thái gia mở từ đường, xóa tên của Đại Tiểu thư khỏi tộc phả*!"

*Gia phả

"Cái gì?" Chu Nghi Tu giật mình, hỏi lại, "Ngươi nói thật chứ?"

Hội Xuân đáp, "Nô tỳ sao dám dối gạt nương nương? Đây chính là sự thật! Đại Tiểu thư, không đúng, phải gọi là Tiễn Hoàng hậu, nàng ta có ý đồ hãm hại Hoàng tử và Công chúa trong buổi yến tiệc, lời đồn bên ngoài sớm đã lan truyền rất nhanh. Tất cả hoàng thân quốc thích đều dâng tấu, yêu cầu Hoàng thượng phế bỏ nàng ta. Lão gia biết được, lập tức đến tìm gặp lão thái gia, nói là coi như mình chưa từng sinh ra đứa con này. Vì sợ thanh danh các cô nương khác trong tộc bị ảnh hưởng về sau, lão gia thỉnh cầu lão thái gia làm cho xong chuyện này một cách nhanh nhất."

"Phía Đại Phu nhân có tin tức gì không?" Chu Nghi Tu thật sự bội phục phụ thân mình. Nói đến nhấm tâm, nàng quả nhiên kém Chu lão gia, bằng không bản thân cũng chẳng thất bại ở kiếp trước.

Nhắc tới Chu phu nhân, Hội Xuân càng thêm phần mừng rỡ, hào hứng nói, "Bà ta ấy à? Tường sập thì người cũng đổ theo. Như Phu nhân vạch trần nội tình bao năm qua, phát hiện bà ta dùng thuốc để làm sảy thai biết bao con nối dòng của lão gia. Lão gia ngại bà ta dạy dỗ nữ nhi không tốt, liền đưa cho bà ta một hũu thư*, đuổi về nhà mẹ đẻ..."

*Thư bỏ vợ

"A đi đà Phật." Tiễn Thu khẽ niệm Phật một câu, trong lòng vô cùng sáng khoái, "Ông trời quả là có mắt, cuối cùng cũng cho bà ta gặp báo ứng!"

Chu Nghi Tu nghe xong thì dựa lưng vào giường, trong lòng ngũ vị tạp trần*, nhìn không được mà rơi nước mắt. Ngày Mạnh thị còn sống, bà phải nhận hết mọi sự khi dễ, chà đạp của Chu phu nhân, thậm chí lúc chết cũng không có được một tang lễ tử tế. Thế gian xoay vần, Chu phu nhân giờ đây lại trở thành kẻ không chốn nương thân, kết cục về sau càng thêm thê thảm.

*Hỗn loạn, buồn vui đan xen.

Bình tĩnh hạ quyết tâm, Chu Nghi Tu phân phó Hội Xuân, "Ngươi tìm cơ hội, đi nói chuyện này cho tỷ tỷ biết. Dù sao họ cũng là mẹ con, lâu ngày không gặp mặt nhau, cho nàng ta biết một chút tin tức cũng tốt."

"Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định làm tốt chuyện này." Hội Xuân nói chuyện lưu loát.

Đảo mất một cái đã hơn một tháng, Chu Nghi Tu khỏe hẳn. Không còn lý do gì để miễn thỉnh an Thái hậu hơn tháng, nàng đành cùng Tiễn Thu tới Di Ninh cung.

"Nô tì xin thỉnh an Thái hậu." Chu Nghi Tu nhẹ nhàng quỳ xuống.

Thái hậu "ừ" một tiếng, tay vẫn không ngừng cho cá ăn, "Đã bình phục hẳn chưa?"

Chu Nghi Tu cung kính nói, "Phiền Thái hậu quan tâm, nô tì đã khỏe hơn rồi."

Trúc Tức đưa lên một chiếc khăn tay, Thái hậu cầm lấy rồi lau hai bàn tay của mình, nói tiếp, "Khỏe hẳn thì tốt, ngay cả ai gia cũng muốn chúc mừng ngươi một tiếng đấy."

"Nô tì ngu dốt, xin Thái hậu dạy bảo." Chu Nghi Tu nghe ra ý châm chọc trong lời của Thái hậu, nàng càng trở nên khiêm tốn.

Thái hậu nhìn chằm chằm nàng, sau đó lạnh lùng nói, "Tâm tư của ngươi rất kín đáo, thủ đoạn vô cùng cao thâm, ai gia đều thấy rõ cả. Nhưng mà, rốt cuộc ai gia vẫn phải bội phục cái vẻ ngoan hiền này của ngươi. Vì muốn lật đổ A Nhu, ngươi không tiếc lợi dụng con cái của mình!"

Chu Nghi Tu lập tức quỳ xuống đất, nói, "Lời này của Thái hậu, nô tì có chết ngàn lần cũng không dám thừa nhận! Nô tì là người làm mẹ, sao dám nhấm tâm đến mức làm tổn thương con ruột của mình?"

"Không dám à? Vậy ai gia hỏi ngươi, ngươi sớm đã biết canh của Dư Phong và Vĩnh Thái bị hạ độc, vì sao còn bảo nhũ mẫu út cho chúng uống?" Nói đến đây, Thái hậu chột cật cao giọng, cười lạnh vài tiếng rồi tiếp tục, "Ngươi vì muốn lật đổ A Nhu, ngay cả mạng của trẻ con cũng dám đem ra đánh cược! Sự tàn nhẫn đến mức này, sợ là chỉ có Võ thị nhà Đường* mới sánh bằng!"

*Vô Tắc Thiên – Nữ hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc, sống vào thời Đường. Tương truyền, vì hãm hại Vương Hoàng hậu, bà không tiếc giết chết con ruột của mình là An Định Công chúa, giá họa cho Hoàng hậu.

Chu Nghi Tu thẳm giật mình, vội nói ngay, "Nô tì oan quá!"

"Oan? Ngươi dùng khổ nhục kế để giấu giếm Hoàng đế, nhưng ngươi không thể gạt ai gia!" Thái Hậu cười lạnh, nói, "Ngươi hận A Nhu đâu phải ngày

một ngày hai? Dù nàng ta có phạm sai lầm, nàng ta cũng không giỏi lập mưu tính kế bằng người, thậm chí ngay cả việc xuống tay quyết tuyệt như vậy!”

Chu Nghi Tu thấy đối phương ra sức bênh vực Chu Nhu Tắc, liền nói, “Thái hậu yêu thương tỷ tỷ, nô tì không còn lời nào để nói. Tỷ tỷ muốn đẩy Dư Phong và Vĩnh Thái vào chỗ chết, nếu như nô tì không nhân cơ hội đó để diệt trừ hậu hoạn về sau, nô tì làm sao xứng đáng là người làm mẹ? Dù Thái hậu có trách phạt, nô tì cũng cam lòng chịu tội.”

“Trách phạt? Ai gia dám trách phạt người sao? Người là người bị hại, bây giờ A Nhu bị phế. Trước mắt, người nhất định sẽ sớm lên làm chủ trung cung sau này, ai gia muốn làm gì cũng phải nhìn sắc mặt của người nữa kia.” Câu trước, Thái hậu còn dùng lời dịu dàng để nói, câu sau đã lộ ra bộ dáng nghiêm nghị, khiến cho người ta nghĩ đến nữ nhân năm xưa đã tự tay đâm chết Nhiếp Chính vương để con trai mình được ngồi yên ổn trên ngai vàng.

Nói đến mức này, không còn chuyện gì để giấu, Chu Nghi Tu ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, bình tĩnh nói, “Thái hậu là người cơ trí, nô tì chỉ có chút tài mọn mà thôi. So với việc năm đó, Nói đến tận đây, giấu diếm nữa cũng không té cho sự, Chu Nghi Tu nâng mắt nhìn phía Thái Hậu, bình tĩnh nói, “Thái Hậu cơ trí, nô tì cũng lắm chỉ là có chút tài mọn mà thôi. So với việc năm đó Thái hậu di họa tiếp mộc*, ba phần công lực trong số ấy, nô tì dù cố học cũng không theo được.”

*Hành động xảo trá, lừa gạt để mưu lợi riêng. Ở đây nói đến việc năm xưa, Thái hậu qua lại với Nhiếp Chính vương để con trai mình lên làm Hoàng đế, sau đó thì đâm chết ông ta để giữ ngôi cho con.

Thái hậu trở nên kinh ngạc...

Tất cả sự oan ức cùng chịu đựng, không phục nhiều năm qua trào ra trong phút chốc. Chu Nghi Tu nói, “Nô tì biết mình không hiểu ý Thái hậu bằng tỷ tỷ, nhưng trong lòng Thái hậu lại biết rất rõ một chuyện. Tính tình của tỷ tỷ như vậy, tài trí của tỷ tỷ như vậy, vốn dĩ chẳng thể quản được lục cung, áp chế phi tần. Bây giờ, trừ nô tì ra, Chu gia không còn ai đáp ứng được những điều mà người mong muốn...”

Thái hậu nghe Chu Nghi Tu nói xong, sắc mặt lập tức biến đổi, vẻ giận dữ không còn nữa, thay vào đó là cái nhũn mảy, nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu rồi nói, “Vị trí Hoàng hậu vốn nên thuộc về người. Việc đã đến nước này, ai gia không còn gì để nói. Chỉ là ai gia có một câu muốn nhắc người nhớ kỹ, bất kể lúc nào, làm gì, người đều không được quên người là con gái thế gia. Hành sự cần phải để lại đường lui cho bản thân mình, đừng bức ép người khác quá đáng mới có thể sống lâu dài.”

Chu Nghi Tu ngẩng đầu, cất cao giọng, nói, “Nhi thần xin ghi nhớ lời dạy của mẫu hậu, kéo dài sự vinh hiển của Chu gia, tuyệt đối không để phượng ấn rơi vào tay kẻ nào khác.”

“Tốt. Nhớ kỹ những lời hôm nay người đã nói, ai gia sẽ luôn ở sau lưng, hỗ trợ cho người.” Thái hậu đưa tay ra, Chu Nghi Tu mới dám đứng dậy.

Rời khỏi Di Ninh cung, Chu Nghi Tu dựa hơn nửa thân trên của mình vào người Tiễn Thu, sau đó ngồi lên kiệu rồi trở về Chiêu Dương điện.

Trở lại tẩm cung, lúc Tiễn Thu thay áo cho chủ tử, nàng ta mới phát hiện áo trong của Chu Nghi Tu ướt đầm mồ hôi hơn phần nửa, xem ra vừa rồi chủ tử và Thái hậu cãi nhau rất gắt gao.

“Nương nương, vì sao người không giải thích rõ ràng mọi chuyện với Thái hậu? Nô tỳ đã sớm đổi hai chén sữa ấy đi rồi, hai cây kim bạc bị đen cũng đều do mảnh khố của Văn Thái y, người uống thuốc độc chỉ có nương nương mà thôi...”

Chu Nghi Tu thờ dãi, “Giải thích? Người cho là Thái Hậu không biết sao? Thái hậu chỉ muốn cảnh cáo bản cung, đừng tưởng rằng có thể một tay che trời, nhất cử nhất động của bản cung đều không thể gạt được bà ấy. Bản cung sớm đã biết trong lòng Thái hậu, bản thân mình vĩnh viễn cũng không bằng tỷ tỷ. Ai bảo tỷ tỷ là đích xuất, bản cung là thứ xuất chứ...”

Tiến Thu cảm thấy chủ tử bị đối xử bất công, vội nói, “Cái gì mà đích xuất với lại thứ xuất? Đại Tiểu thư làm ra chuyện tồi tệ này, mấy cô nương chưa gả trong tộc chỉ sợ đều bị liên lụy cả ấy chứ...”

Chu Nghi Tu vỗ vỗ bàn tay của thị tỳ tâm phúc, “Bản cung biết tâm ý của người, nhưng mà xuất thân của ta vẫn còn đây. Dù tỷ tỷ không ở đây, ta cũng không bỏ đi được hai tiếng thứ xuất... Nhưng mà Đại phu nhân có kết cục như vậy, linh hồn của mẫu thân ta trên trời rốt cuộc cũng được an ủi.”

“Nương nương...” Tiễn Thu lẩm bẩm.

Ban đêm, Chu Nghi Tu vừa cầm sách vừa học đánh cờ. Ánh nến chiếu sáng khắp gian phòng. Huyền Lăng xuất hiện sau lưng, không một tiếng động, nói, “Nhân rồi đánh cờ dưới đèn hoa, ái phi nhân nhả thật đấy...”

Quân cờ trong tay Chu Nghi Tu chợt rơi xuống. Nàng đứng dậy hành lễ, nói, “Hoàng thượng tới đây, sao không dẫn dò cung nhân báo một tiếng nào? Đám nô tỳ ngày càng lười nhác rồi, để hôm nào đó, nô tì dạy dỗ lại các nàng mới được.”

Huyền Lăng ngồi đối diện với nàng, Hấn nói, “Đừng trách họ, là trầm dẫn họ không được lên tiếng. Nàng tỉnh dưỡng đã hơn một tháng rồi, trầm lo lắng cho thân thể nàng. Tuy mỗi ngày đều được Thái y viện báo lại tình hình, trầm vẫn phải tự mình tới đây thăm nàng mới yên tâm được.”

Chu Nghi Tu gục đầu xuống, nở nụ cười dịu dàng, “Đa tạ tấm lòng của Hoàng thượng. Văn Thái y là người tài giỏi, nô tì đã khỏe hơn rất nhiều.”

Huyền Lăng nói, “Trầm thấy sắc mặt của nàng hồng hào, có thể thấy Thái y thật sự hết lòng chữa trị...”

"Thái y chữa trị cho nô ti cũng đều nhờ Hoàng thượng hạ lệnh cho họ. Đã là chức trách, làm sao bọn họ không dám hết lòng?" Chu Nghi Tu nói, "Nô ti bệnh đã hơn một tháng, không biết Dư Phong và Nguyên An có khỏe hay không?"

"Dư Phong được mẫu hậu chăm sóc rất tốt, Đoan phi cũng cẩn thận chăm sóc Nguyên An. Nàng cứ an tâm tĩnh dưỡng, đợi hai ngày nữa, trẫm sẽ đưa hai đứa nó về. Dù sao cũng là con của nàng, tuổi nhỏ mà xa mẫu thân lâu quá thì không tốt."

Vì sợ đứa nhỏ nhìn thấy đáng về tiểu tụy của mình vì bệnh tật, Chu Nghi Tu xin Huyền Lăng đưa hai đứa trẻ tới chỗ Thái hậu và Đoan phi. Dù Thái hậu không hài lòng về nàng, bà ta vẫn rất yêu thương cháu mình; Về phần Đoan phi, Chu Nghi Tu biết nàng ta thương Vĩnh Thái, tạm thời giao cho nàng ta, nàng rất yên tâm..

Sau khi nghe những lời mà Huyền Lăng nói, Chu Nghi Tu hành lễ với hân, "Đa tạ hoàng thượng."

Huyền Lăng khoát tay, ra hiệu cho nàng ngồi xuống, nói, "Hôm nay trẫm tới là vì có việc muốn cùng nàng thương lượng."

Chu Nghi Tu hơi giật mình, hỏi, "Nô ti xin lắng nghe."

"Việc làm của Chu thị không xứng với một mẫu nghi thiên hạ, trẫm muốn phế bỏ nàng ta. Nếu cứ giữ lại, tiền triều không được yên, lòng dân cũng hoang mang. Ý của trẫm là muốn lập nàng làm Hoàng hậu, không biết ý của nàng thế nào?" Ánh mắt của Huyền Lăng trở nên thâm thúy dưới ánh nến, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dịu hiền của Chu Nghi Tu.

Chu Nghi Tu nghe vậy thì vội quỳ xuống đất, thưa, "Nô ti không có tài đức gì, sợ là không thể đảm đương nổi."

Huyền Lăng tự mình đỡ nàng đứng dậy, "Nàng không cần tự coi nhẹ bản thân. Bởi vì nàng là thứ xuất, lúc mới vào cung lại chưa sinh con, cho nên việc lập hậu mới trì hoãn... Nào ngờ sau đó lại..." Hân ngừng lại một chút, tiếp tục nói, "May là trẫm đã xử lý Chu thị. Nàng có Hoàng tử và Công chúa, Tu không Tô Toại đề cử nàng trước tiền triều, mẫu hậu đã đồng ý, đây cũng là ý của trẫm."

Chu Nghi Tu nhún người, thi lễ một cái rồi nói, "Được Hoàng thượng nâng đỡ, nô ti vừa mừng lại vừa lo sợ. Bởi vì... Dù sao đều cùng một nhà, nô ti sợ người đời cười chê, khiến thanh danh của Hoàng thượng bị tổn hại."

Khuôn mặt Huyền Lăng khẽ nhăn lại. Nghĩ tới những hành động hoang đường của Chu Nhu Tắc, so với Chu Nghi Tu cẩn thận lễ nghi, hân càng quyết tâm lập người trước mắt làm Hoàng hậu.

"Nàng không cần lo ngại những điều đó. Trẫm nghe nói: Chu thị đã bị xóa tên khỏi tộc phổ, không còn là tỷ muội của nàng nữa. Nàng đừng tự hạ mình, vì nàng ta mà liên lụy. Trẫm nói nàng thích hợp làm Hoàng hậu, nếu nàng lại từ chối, trẫm sẽ giận đấy."

Chu Nghi Tu cảm thấy diễn trò một hồi quả thật không sai, nàng không giả nữa, biết thời biết thế, đáp lại, "Nô ti tạ ơn ân điển của Hoàng thượng."

"Tiểu Nghi, sau này trẫm giao hậu cung cho nàng, nàng ngàn vạn lần đừng để trẫm thất vọng." Huyền Lăng cầm tay nàng, mở miệng vô cùng thân thiết.

Chu Nghi Tu vừa ngượng ngùng vừa vui mừng. Nàng nói, "Hoàng thượng tin tưởng nô ti, nô ti tuyệt đối sẽ không khiến hoàng thượng thất vọng."

Hai người ôm lấy nhau, dịu dàng thấm thiết mà không một tiếng động. Giống như trong một câu thơ: thử sinh vô thanh thắng hữu thanh.*

*Trong cuộc đời này, âm thầm (không tiếng động) lại thắng vang dội (có tiếng động) --- Không rõ nghĩa lắm.

[...] Chiều thư

Quan lễ đọc chiếu thư, Chu Nghi Tu khoác phượng bào, quỳ gối trước Thái miếu.

Huyền Lăng tựa như muốn rửa sạch nỗi nhục nhả vì Chu Nhu Tắc, lần lập hậu thứ hai này, đại diện không hề thua kém lần đầu, toàn bộ nghi thức đều tràn đầy khí thế hoàng thất, xa hoa lộng lẫy...

Nhớ đến kiếp trước, ngày trở thành Hoàng hậu, nàng bình thân như một lễ thường tình. Giờ đây, Chu Nghi Tu cảm thấy mọi thứ trước mắt như một giấc mộng, nàng thực không dám tin đó là sự thật.

Ánh nắng chói lọi chiếu xuyên qua tầng mây lạnh, phủ một màu vàng óng ánh lên mái ngói lưu ly của Chiêu Dương điện, khiến người ta cảm thấy hoa cả mắt..

Bắt đầu từ giờ phút này, Chiêu Dương điện trở thành nơi náo nhiệt nhất của Tử Cấm Thành...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38-1

Sau đại điển phong hậu, tiếng pháo mừng vang lên mọi nơi, ca múa nhạc rộn ràng khắp chốn hoàng thành. Chỉ có duy nhất Cam TuyềnCung là chỗ vắng người qua lại. Chu Nhu Tắc tuy rằng bị giam lỏng, Huyền Lăng vẫn dành cho nàng ta đãi ngộ của bậc Canh y thấp nhất, bên cạnh chỉ có hai cung nữ thô sử hầu hạ. Ngày hôm nay, nghe thấy tiếng đàn sáo hòa ca, Chu Nhu Tắc nhất thời kích động, hỏi, “Tiếng gì vậy? Trong cung đang có việc mừng sao?”

Cung nữ Tiểu Hà nghe nàng ta hỏi thì cúi đầu, tức giận, đáp một cách lơ đãng, “Nhân Quý phi trở thành Hoàng hậu, trong cung ca múa để ăn mừng.”

Chu Nhu Tắc chợt cảm thấy hoa mắt. Nàng ta bắt lấy cổ tay Tiểu Hà, hét lớn, “Sao có thể như vậy? Hoàng thượng sao có thể lập ả làm Hoàng hậu? Một nữ nhân thứ xuất làm gì có tư cách trở thành Hoàng hậu?”

Tiểu Hà dùng sức, đẩy nàng ta ra, càng tức giận hơn khi thấy cổ tay mình bị Chu Nhu Tắc nắm đến mức đỏ cả lên, “Quý phi trời sinh phú quý, dĩ nhiên trở thành Hoàng hậu. Sao mà giống như người được? Ngay cả người nhà cũng không cần người, vội vàng phui sạch quan hệ với người!”

Chu Nhu Tắc bị bệnh nhiều năm, thân mình gầy yếu. Nàng ta bị Tiểu Hà đẩy mạnh một cái liền ngã ra đất, vừa giận vừa sợ, quát lên, “Người nói cái gì?”

Tiểu Hà khinh thường nói, “Người nghe không hiểu tiếng người sao? Ở bên ngoài, ai mà không biết người hãm hại Hoàng tử và Công chúa không thành, nhà mẹ đẻ sợ liên lụy nên đã gạch tên người khỏi tộc phò? Nếu không phải vì Hoàng thượng nể mặt Hoàng hậu, bây giờ người đã phải trả giá đắt rồi! Nghe nói mẹ người không những bị tước bỏ phong hiệu Cáo mệnh phu nhân, mà ngay cả quốc trượng cũng bỏ bà ta. Người còn muốn gây sự à? Mắc cười quá đi mất! Quạ đen mà cầu làm Phượng hoàng, đúng là cái đồ si tâm vọng tưởng!”

Chu Nhu Tắc kinh ngạc đến mức ngồi sụp xuống đất, về mặt đại ra. Một hồi lâu sau, nàng ta hét lên một tiếng, tựa như bị mũi dùi đâm thấu tâm can, “Chu Nghi Tu, người thật nham hiểm!”

Buổi lễ phong hậu kết thúc.

Trong điện Chiêu Dương, Tiễn Thu dẫn đầu đám cung nhân, lần lượt quỳ xuống, dập đầu trước mặt Chu Nghi Tu, trăm miệng cùng đồng thanh, “Chúng nô tỳ chúc mừng Hoàng hậu nương nương. Nương nương vạn phúc, nương nương thiên tuế!”

Chu Nghi Tu ngồi ngay ngắn trên bảo tọa Hoàng hậu. Phượng bào lộng lẫy càng làm tăng thêm vẻ đẹp ung dung, quý phái của nàng. Trên đầu nàng là chiếc trâm phượng hoàng ngậm hạt châu vàng vô cùng tinh xảo, mười hai chiếc đuôi của phượng hoàng được cố định trên phần tóc búi theo kiểu Thiên Tiên; phượng hoàng ngẩng cao đầu, trong miệng ngậm ba chuỗi ngọc đẹp đẽ, cuối mỗi chuỗi đều có một hạt châu to bằng hạt sen.

“Tất cả đứng lên đi.”

Tiến Thu nay đã là Thượng nghi Chính nhất phẩm, thân phận cao hơn lúc trước rất nhiều. Nàng ta vui vẻ nói, “Nương nương cuối cùng cũng chờ được ngày mây mờ trắng sáng.”

“Các người là người cùng bản cung đi đến con đường ngày hôm nay, sau này càng phải giữ đúng khuôn phép, không được để Phượng Nghi cung mất mặt.” Chu Nghi Tu nhắc nhở.

“Xin tuân theo sự dạy bảo của Hoàng hậu nương nương.”

Chu Nghi Tu giơ tay, ra hiệu cho bọn họ đứng dậy. Nàng nói, “Tốt lắm. Hôm nay là một ngày vui, Tiễn Thu, mau truyền lời của bản cung, thưởng cho mỗi người thêm một tháng bổng lộc.”

Một hồi sau, Hội Xuân tiến vào, bẩm báo, “Nương nương, các vị cungchủ* đến để bái kiến.”

*Phi tần làm chủ một cung, từ Chính tam phẩm Quý tần trở lên.

“Nô tì chúc mừng Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.” Chư vị phi tần hành lễ với Chu Nghi Tu.

Chu Nghi Tu dịu dàng nói, “Tất cả đều là tỷ muội một nhà, không cần đa lễ. Mau ngồi cả đi.”

Ngồi gần bảo tọa của nàng là Đoan phi và Cam thị. Ninh Quý tần Miêu thị bị Huyền Lăng lạnh nhạt từ lâu, nàng ta thấy Thang Tĩnh Ngôn còn chưa tới, liền buông miệng hỏi một câu, “Hôm nay không thấy Thang Tiếp dư đâu nhỉ? Hôm nay là ngày vui của Hoàng hậu nương nương, sao nàng ta lại chậm trễ việc bái kiến thế này?”

Miêu thị đúng là điển hình của kiểu người chứng nào tật nấy. Nếu không phải vì Huyền Lăng còn đang mượn sức của Miêu Tướng quân, Chu Nghi Tu đã đuổi nàng ta ra khỏi đây ngay lập tức. Tuy trong lòng thật sự khó chịu ả phi tần này, Chu Nghi Tu vẫn giữ nụ cười bình thản như trước, nói, “Bản cung thấy Tiếp dư bụng lớn, đi lại mệt nhọc, thôi thì miễn thỉnh an cho nàng ấy vậy. Dù sao thì Thang Tiếp dư cũng là người hiểu lễ nghĩa, nàng ấy sớm đã sai người mang lễ vật chúc mừng đến Chiêu Dương điện.”

Miêu thị che miệng, cười khế, “Hoàng hậu nương nương quả là người khoan dung độ lượng, nô tì theo còn không kịp.”

“Muội muội một lòng suy nghĩ cho bản cung, bản cung rất hiểu tâm ý của muội.” Chu Nghi Tu chẳng thêm dông dài thêm với nàng ta. Nàng nói, “Chỉ là muội muội hầu hạ Hoàng thượng đã lâu, nếu có thể giống như Thang Tiếp dư, sinh thêm cho Hoàng thượng vài vị Hoàng tử Công chúa, bản cung càng

thêm vui mừng, Hoàng thượng nhất định sẽ càng yêu thương muội muội.”

Miêu thị nhất thời ngậm miệng. Huyền Lăng chán ghét tính tình kiêu căng của nàng ta, lâu ngày không hề tuyên triệu, Chu Nghi Tu lại chọc vào vết đau này, khiến nàng ta không khỏi tức giận. Rốt cuộc Miêu thị cũng ngồi yên, không dám nói thêm cái gì nữa.

Không có tiếng nói của Miêu thị, Chu Nghi Tu cảm thấy thanh tịnh hơn rất nhiều. Nàng nói với Đao phi, “Tiết trời đang vào mùa xuân, khó tránh tơ liễu bay nhiều. Bản cung đã dặn dò cung nhân, trong phạm vi xung quanh Dao Hoa cung không được trồng liễu, mong tỷ tỷ bảo trọng.”

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, nô tì vô cùng cảm kích." Giọng nói của Đao phi vẫn dịu dàng như trước, Chu Nghi Tu lại thoáng nghe thấy trong đó có đôi phần xa cách. Nàng sợ Đao phi chỉ muốn bo bo giữ mình, không muốn gần gũi với nàng như trước nữa.

Rời khỏi điện Chiêu Dương, trở về Diên Hi cung, Miêu thị xả ra một tràng giận dữ, “Chỉ là một Hoàng hậu, có cái gì đặc biệt hơn người đâu? Lại dám làm bản cung mất mặt trước đám người đó!”

"Nương nương đừng nóng giận, kéo làm thương tổn thân thể." Thái Ngọc khuyên nhủ.

"Nếu không phải tiện nhân Chu Nhu Tắc hãm hại, đứa con của bản cung sao lại mất được? Cũng tại ả ta, kẻ sa cơ thất thế như Thang Tĩnh Ngôn mới có cơ hội xuất đầu lộ diện!!!" Miêu thị càng nhớ lại càng phẫn nộ, nghiêng răng, “Truyền lời của bản cung tới đám cung nhân bên Cam Tuyền cung, hầu hạ Tiễn Hoàng hậu “có tâm” một chút!”

Thái Ngọc dâng trà cho nàng ta, "Nô tì đã sớm nói với họ rồi. Nương nương bớt giận. Trước mắt, Thang Tiệp dư có thai, dĩ nhiên không thể thị tẩm. Trừ Hoàng hậu ra, Hoàng thượng không hề cho gọi tiểu chủ nào khác. Nương nương có thể dùng cơ hội để khiến Hoàng thượng hồi tâm chuyển ý. Có được sự sủng ái rồi, việc mang thai chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

Miêu thị nghe xong lời nói của tâm phúc, nàng tay gầy hạt đá mã não khảm trên hộ giáp, nói với vệ tỳ tin, “Ngươi nói đúng. Với dung mạo này của bản cung, Hoàng thượng nhất định sẽ yêu thích. Ngày mai, ngươi bảo phòng bếp làm vài món điểm tâm đẹp đẽ, bản cung sẽ đưa đến chỗ Hoàng thượng. Hoàng thượng làm việc vất vả cả ngày, thân là phi tần, bản cung cũng nên quan tâm một chút.”

Ngày hôm sau, Huyền Lăng và Chu Nghi Tu đi thỉnh an Thái hậu. Chu Nghi Tu quỳ xuống, “Nhi thần xin thỉnh an mẫn hậu, nguyện mẫu hậu phượng thể khỏe mạnh, tường hòa kim an.”

Thái hậu nhận lễ, nói, "Hoàng hậu đã chấp chương Phượng ấn, sau này phải tận tâm hỗ trợ Hoàng đế, hòa thuận lục cung, khiến cho hoàng thất nhiều con nhiều cháu mới xứng đáng là mẫu nghi thiên hạ.”

"Xin nghe theo lời dạy bảo của mẫu hậu." Chu Nghi Tu khiêm nhường đáp.

Huyền Lăng đứng ở bên cạnh cũng nói, “Hoàng hậu là người thông minh, hiền lành, trầm rất yên tâm khi giao hậu cung cho nàng. Trầm tin nàng sẽ không làm mẫu hậu và trẫm thất vọng.”

Chu Nghi Tu mỉm cười, nhìn Huyền Lăng, nói, "Nô tì tất nhiên không dám phụ sự tin tưởng của Hoàng thượng.”

Trở lại Chiêu Dương điện, Tiễn Thu giúp Chu Nghi Tu thay đổi thường phục. Nàng bẩm báo lại với nàng, “Nương nương, lúc này Ninh Quý tần đi Nghi Nguyên điện, trong tay cầm một hộp đồ ăn.”

"Vậy à? Xem ra nàng ta vẫn nhớ lời của bản cung ngày hôm đó, vội vàng đổi dáng vẻ dịu dàng để đi lấy lòng Hoàng thượng.”

Tiến thu cười nói, "Với đức hạnh của Ninh Quý tần, Hoàng thượng sủng ái nàng ta ba ngày, nàng ta sẽ lộ nguyên hình ngay thôi. Ân sủng đúng là không thể lâu dài.”

Chu Nghi Tu uống một ngụm trà thơm do Hội Xuân dâng lên. Nàng hỏi, “Đư Phong và Nguyên An đâu rồi?”

"Hồi nương nương, nhũ mẫu đã dẫn Hoàng tử và Công chúa ra Ngự hoa viên chơi rồi ạ.”

"Qua đó dặn họ chú ý hơn một chút, đừng để chuyện xảy ra giống như lần trước.” Chu Nghi Tu nói.

Tiến Thu đáp, "Nương nương yên tâm. Bây giờ không còn kẻ nào dám lăm miệng, nếu dám trái lời, lập tức sẽ bị đưa đi Thận Hình ty tra khảo.”

"Vậy thì tốt.”

Miêu thị hào hứng đi Nghi Nguyên điện. Nào ngờ, Huyền Lăng đang giận dữ vì chuyện chính sự, Miêu Tương quân dẫn binh chậm chạp, không những không dẹp được phản loạn, ngược lại còn bị hao binh tổn tướng, đã thế còn đòi hỏi triều đình cấp thêm lương thảo. Điện tiết cả lên mà không có chỗ phát, vừa gặp Miêu thị, thất tha thất thểu rời khỏi Nghi Nguyên điện. Huyền Lăng liền xả hết toàn bộ vào nàng ta, nói nàng ta ‘thân là hậu phi nên ở yên trong cung, không được tự tiện đi lại’, phạt nàng ta đóng cửa sám hối, chép phạt “Nữ đức” một trăm lần. Miêu thị xám hết cả mặt, thất tha thất thểu rời khỏi Nghi Nguyên điện.

Chuyện này truyền ra khắp hậu cung, ai nấy đều chê cười, bàn tán xôn xao...

Mùa thu năm Canh Nguyên thứ bảy, Nhị Hoàng tử Đư Li ra đời. Huyền Lăng chính thức sắc phong Thang Tĩnh Ngôn là Quý tần Chính tam phẩm, vẫn

giữ phong hiệu “Cẩn”, ban cho nàng ta quyền làm chủ Thọ Kỳ cung.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu* truyện được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2

Ngày Dư Li tròn tháng, lễ sắc phong Quý tần diễn ra đồng thời. Có thể nói, thời khắc ấy, Thang Tĩnh Ngôn là người nổi bật nhất chúng phi.

Đông qua xuân về, hậu cung không thể toàn người cũ mãi. Vừa qua Lập Xuân không lâu, Thái hậu đã cho người gọi Chu Nghi Tu đến Di Ninh cung để bàn chuyện.

"Ý của mẫu hậu là... tuyền tú?" Chu Nghi Tu hỏi.

Thái hậu xoa xoa cằm, nói, "Phải. Quy củ tổ tông định ra từ trước, cứ ba năm sẽ tuyền tú Diễn đàn Lê Quý Đôn một lần, một là để hậu cung thêm phong phú, hai là khai chi tán diệt cho hoàng gia, ba là khiến giang sơn vững chắc, muôn đời thịnh trị. Người nghĩ xem, người trong hậu cung toàn là người cũ từ khi Hoàng đế đăng cơ tới nay, ai gia thấy không ổn chút nào. Nếu truyền ra ngoài, thể diện của hoàng thất sẽ bị tổn hại. Vì vậy, ai gia mới tìm người để thương lượng."

Chu Nghi Tu dĩ nhiên sẽ không làm trái ý Thái hậu. Nàng là Hoàng hậu, làm vừa lòng bà ta mới là điều đúng đắn; còn nếu không thể, ít nhất cũng nên chung sống một cách hòa bình. Chu Nghi Tu đáp lời, "Mẫu hậu suy tính rất chu toàn, chỉ là khi ấy, phượng Nam gặp nạn hạn hán quá nặng, hoàng thượng không muốn dân chúng phải hao tài tốn của nên mới miễn thuế một năm, vì vậy mà không có người mới vào cung. Hiện giờ mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, cũng nên có thêm vài vị tỷ muội để hầu hạ hoàng thượng."

Thái hậu rất vừa lòng thái độ của Chu Nghi Tu, giọng nói vì thế mà trở nên nhẹ nhàng hơn một chút, "Người biết rõ đạo lý như vậy thì tốt. Ai gia đã nhắc chuyện này với Hoàng đế rồi, hán không có ý kiến, người cứ bắt tay vào làm đi. Nhớ kỹ, nhất định phải chọn nữ tử hiền lương thực đức, không được nhìn trúng những kẻ hồ ly mị chủ*. Người là người thông minh, ai gia tin người sẽ hiểu ý của ai gia."

* Ý nói những kẻ xinh đẹp, chỉ biết quyến rũ người khác.

Chu Nghi Tu đứng dậy hành lễ, nói, "Nhi thần nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của mẫu hậu, cố gắng hết sức để làm tốt chuyện này."

Thái hậu bảo Trúc Tức đỡ nàng đứng dậy, dịu dàng nói, "Người yên tâm. Bất luận thế nào, Dư Phong vẫn luôn là đứa cháu mà ai gia yêu thương nhất. Trong lòng ai gia hiểu rất rõ."

"Được mẫu hậu yêu thương là phúc của Dư Phong, nhi thần cảm thấy mừng thay cho hoàng nhi."

Phượng Nghi cung.

Tiền Thu đỡ Chu Nghi Tu ngồi xuống ghế, nói, "Nương nương, Thái hậu muốn da.nze.quydo/mn tuyền tú, nương nương nhất định phải nắm được chủ ý của bà ấy."

"Đó vốn là quy củ do tổ tông định ra, cứ ba năm phải tuyền tú một lần, bản cung cũng chỉ là làm việc theo lệ. Người mau đi dặn dò phủ Nội vụ và bên Hộ bộ để bọn họ thương nghị với nhau, sau khi đã có danh sách đầy đủ rồi thì mang đến đây để bản cung xem qua."

"Nô tỳ tuân lệnh."

Mùa xuân năm Càn Nguyên thứ tám, vạn vật sinh sôi, trăm hoa đua nở. Trải qua nhiều vòng tuyển chọn khắt khe, cuối cùng, các tú nữ được chọn từ những gia đình khác nhau sẽ được đưa đến trước cửa Dục Tường; sau đó, nội giám sẽ dẫn họ vào điện Vân Ý thuộc cung Trường Xuân để chờ đợi đến lượt gọi tên mình.

Ngay từ sáng sớm, Tiền Thu và Tú Hạ đã hầu hạ Chu Nghi Tu thay triều phục, trang điểm kỹ càng rồi đỡ nàng lên ghế phượng để đến Trường Xuân cung. Vừa tới nơi, không thấy Huyền Lăng đâu cả, Chu Nghi Tu bảo Giang Phúc Hải đi hỏi thăm xem sao. Hắn đi một hồi rồi trở về dinendian.loqid]on bẩm báo, "Hoàng thượng vẫn còn đang nghị sự ở Ngự thư phòng, có lẽ ngự giá sẽ đến trễ một chút, xin nương nương đợi thêm một lát."

Chu Nghi Tu cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Tuyền tú là chuyện quan trọng, không biết việc gì đã khiến Huyền Lăng trì hoãn như vậy. Nàng hỏi, "Người có nghe được là chuyện gì không?"

"Hình như là chuyện bình định phản loạn ở Tây Nam..." Giang Phúc Hải cung kính đáp.

Mộ Dung...!!! Chu Nghi Tu thâm thở dài, đột nhiên nghĩ đến một cái tên quá đỗi quen thuộc trong danh sách tuyển tú. Nàng vẫy tay, ý bảo Giang Phúc Hải lui xuống.

Lúc Huyền Lăng đến, vẻ mặt hân hoan vô cùng vui sướng. Hắn nói, "Hoàng hậu biết không, Mộ Dung Thế Tùng thắng lớn ở Tây Nam, bắt sống được thủ lĩnh của đám phản loạn."

"Đây quả là việc vui, ngày hôm nay lại là ngày tốt để tuyển tú, sự vui mừng còn cao hơn gấp bội." Chu Nghi Tu cười nói.

Huyền Lăng nghe vậy thì càng hài lòng, "Hoàng hậu nói rất đúng." Dứt lời, hắn tự tay đỡ Chu Nghi Tu rồi cùng ngồi xuống ghế, sau đó ra hiệu cho nội giám gọi tú nữ vào.

Huyền Lăng chợt nhớ ra cái gì đó, mở miệng, "Trẫm nhớ hình như con gái của Mộ Dung Quýnh cũng tham gia tuyển tú?"

Chu Nghi Tu ngăn ra, nàng đáp, "Dạ phải. Nàng ấy là trưởng nữ, tên gọi Thế Lan."

"Vậy lát nữa, Hoàng hậu nhớ để mắt đến nàng ấy một chút nhé." Huyền Lăng căn dặn.

"Dạ, nô tì sẽ để ý."

Nội giám cất cao giọng, gọi tên từng người. Tú nữ lần lượt tiến vào. Từng người quen thuộc lần xa lạ trong ký ức xưa xuất hiện ở trước mặt Chu Nghi Tu, chờ đợi quyết định của Huyền Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39-1

Trong điện Vân Ý, ước chừng có khoảng năm sáu chục tú nữ đang đứng. Người nào người nấy đều trang điểm xinh đẹp, châu ngọc cài đầu rực rỡ. Bọn họ khoảng từ mười ba đến mười tám tuổi, dáng người thanh thoát tựa con gió xuân phơi phới, khiến cho cả cung đình vốn dĩ trang nghiêm cũng trở nên đầy rạng rỡ...

Mộ Dung Thế Lan là người nổi bật nhất đám tú nữ d.i.e.n.d.an. l.e.q.uy. don. Áo màu đỏ hoa hồng, phần cổ được thêu hoa văn tinh xảo, kết lên châu ngọc sáng ngời. Nàng ta mặc một chiếc váy làm từ gấm Tứ Xuyên, trên tóc cài trâm Hi Thước Đẳng Mai* được làm từ Hồng Mã Nào và Hồ Phách, miệng của chim Hi Thước ngậm một chuỗi hạt kết ngọc bích, rủ xuống bờ vai. Tiếng đình đang êm tai vang động mỗi khi Mộ Dung Thế Lan cất bước...

*Chim khách đậu trên cành mai, mang ý nghĩa: Hoa mai khoe nhị đón điềm tốt, chim khách trên cây báo điềm lành.

Nguồn chú thích: <http://phongthuyhoankiem.com/tranh-chim-hy-tuoc-phong-thuy-hoan-kiem.html>

Các cung nữ bắt đầu dâng trà cho tú nữ. Dung mạo khuynh thành khiến Mộ Dung Thế Lan được người khác chú ý. Các tú nữ tùm năm tùm ba, lặng lẽ bàn tán, trong mắt tràn đầy sự ghen tỵ.

Mộ Dung Thế Lan với vẻ mặt ngao ngễ, thản nhiên hưởng thụ sự chú ý của mọi người.

Trong điện Vân Ý, nội giám cầm danh sách trong tay, cất cao giọng nói, "Con gái của Tri phủ Tề Châu Phùng Tham – Phùng Nhượng Chiêu*, mười sáu tuổi."

*Nhân vật Kính phi trong Hậu cung Chân Hoàn truyện.

Phùng Nhượng Chiêu tuổi đời còn trẻ. Nàng ta mặc một chiếc váy dài màu xanh lơ, dáng người thon thả, cử chỉ tao nhã, giọng nói uyển chuyển, hành lễ đúng quy củ, "Thần nữ Phùng Nhượng Chiêu tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu. Nguyên Hoàng thượng vạn phúc kim an, Hoàng hậu thiên tuế cát tường."

Huyền Lăng thấy dung mạo DienDaanLeeeQuayDonnnàng ta thanh tú, so với những kẻ bôi son trát phấn thì có phần nhã nhặn, liền nói, "Nhượng Chiêu, cái tên này quả là không tầm thường chút nào."

"Đa tạ hoàng thượng khen ngợi." Phùng thị không lộ ra chút kiêu căng, vẻ mặt vẫn an tĩnh như trước.

Chu Nghi Tu nhìn xuống Phùng Nhượng Chiêu hầy còn non nớt, không khỏi nhớ tới chuyện kiếp trước. Nàng ta từng liên thủ với Chân Hoàn, đối đầu với nàng. Vốn dĩ nàng định gạch tên nàng ta ra khỏi danh sách tuyển tú, nhưng cuối cùng ngẫm lại, so với việc tuyển kẻ khác vào cung rồi phát sinh chuyện không hay, chi bằng chọn người quen thuộc vẫn hơn, ít nhất còn có dịp để nắm thóp họ. Thấy Huyền Lăng có vẻ hứng thú, Chu Nghi Tu nói, "Tề Châu là quê nhà của hai vị Khổng Mạnh*, đất ấy sinh ra nhân tài, ngay cả nữ nhi cũng là tiểu thư khuê các, am hiểu lễ nghĩa."

Huyền Lăng nghe vậy thì vô cùng hài lòng. Chu Nghi Tu tiếp tục phản phó thái giám, “Còn không mau ghi lại tên?”

Phùng thị cúi người tạ ơn, sau đó lui về chỗ cũ.

Nội giám tiếp tục xướng tên người kế tiếp, “thị tiếp theo xướng nói, "Con gái của Thứ sử Giang Châu Hà Quốc Vĩ – Hà Diễm Thu, mười bảy tuổi.”

"Thần nữ Hà Diễm Thu tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu. Nguyên Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Giọng nói ngọt ngào, không khó nghe là mấy, nhưng mà mấy từ “vạn tuế”, “thiên tuế” thường xuất phát từ miệng của nam tử. Giang Châu quả là nơi xa kinh thành, nữ nhân không được học nhiều. Huyền Lăng cất tiếng, "Ngẩng đầu lên."

Không ngờ Hà Diễm Thu này lại cực kỳ kiêu diễm, dáng người nở nang. Đáng tiếc, hàng chân mày để lộ sự nóng nảy, dù nàng ta có đẹp đến tám phần thì cũng chỉ còn lại sáu phần, vừa nhìn đã biết là kẻ không có đầu óc.

Chu Nghi Tu không khỏi nhú mày. Nàng vừa mới gặp Kính phi, bây giờ lại gặp Lệ Quý tần*, nhất thời không chịu nổi mà nhìn về phía Huyền Lăng, chỉ nghe hần nói, “Giang Châu vốn dĩ có phong tục giản dị, nữ nhi đều có cá tính. Lưu lại đi.”

*Nhân vật cũ trong Hậu cung Chân Hoàn truyện

Hà Diễm Thu vừa nghe, mặt mày lập tức hớn hở, “Đa tạ Hoàng thượng, đa tạ Hoàng thượng.”

Chu Nghi Tu thảm than, Huyền Lăng dù sao cũng là Hoàng đế, mà Hoàng đế thì nào có buông tha cho mỹ nhân...

Sau đó, lại có thêm năm người được trúng tuyển, lần lượt là Lý thị, Tần thị, Lục thị, Sử thị, Tiết thị. Lại sau bất quá tuyển năm người, phân biệt vì Lý thị, Tần thị, Lục thị, Sử thị, Tiết thị.

Cuối cùng thì người quan trọng nhất ngày hôm nay đã lên sân diễn.

“Con gái của Phiêu Kỵ tướng quân Mộ Dung Quýnh – Mộ Dung Thế Lan, mười bảy tuổi.”

Huyền Lăng đột ngột tỉnh táo, mà diendanLejQuyDo.n.n Chu Nghi Tu cũng sửa lại tư thế cho nghiêm chỉnh để nghênh đón vị Thuận Thành Quý tần của kiếp trước có nửa đầu phong quang vô hạn, nửa cuối chịu kết cục thê lương này.

*Có ai nhận ra nàng ấy không nhỉ? Hoa phi nương nương của chúng ta ấy mà...

"Thần nữ Mộ Dung Thế Lan tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu." Lời nói vô cùng dứt khoát, không hề có một chút nịnh bợ.

Dung mạo của nàng ta nổi bật nhất trong các tú nữ. Mắt phượng hẹp dài, lộ ra khí khái hào hùng, không giống như những tú nữ dịu dàng, yếu ớt khác.

"Ngươi là con gái của Mộ Dung tướng quân sao?"

"Dạ phải."

"Phụ huynh* của ngươi đều là tướng hiền của bốn triều, trăm rất nể trọng bọn họ, chỉ là không ngờ, họ còn có một người con gái và muội muội xuất sắc như ngươi." Ý của Huyền Lăng đã quá rõ ràng, Chu Nghi Tu đưa mắt nhìn thái giám, hần ta liền lập tức ghi lại tên.

*Phụ thân và huynh (Mộ Dung Thế Lan có hai người ca ca: Thế Tùng và Thế Bách).

Mộ Dung Thế Lan cười ngạo nghễ, nói, "Đa tạ Hoàng thượng đã khen ngợi, thần nữ cũng vì phụ huynh mình mà tự hào, nhưng hôm nay là tuyển tú, thần nữ hy vọng Hoàng thượng có thể coi trọng chính bản thân thần nữ, mà không phải nhờ vào công lao của phụ huynh."

Huyền Lăng bị những lời của nàng ta làm cho hưng phấn, liền nói, “Khẩu khí không nhỏ chút nào! Hôm nay tuyển tú, ai nấy đều là giai nhân, ngươi nói xem, ngươi có gì để gọi là xuất sắc?”

"Thần nữ từ nhỏ đã theo phụ huynh học tập kỹ xạ. Nếu Hoàng thượng cho phép, thần nữ xin được biểu diễn một phen." Khuôn mặt Mộ Dung Thế Lan lộ vẻ nóng lòng, rất muốn khoe tài.

Chu Nghi Tu thấy Huyền Lăng định đồng ý, nàng diendanLeQuyDo.n.n không khỏi ho nhẹ một tiếng để nhắc nhở, “Hoàng thượng, sau này còn nhiều thời gian, nếu người thích thì hãy lưu tên lại trước đã. Còn có rất nhiều tú nữ đang đợi người đó.”

Huyền Lăng được Hoàng hậu nhắc nhở, mặc dù có hơi không vui, nhưng rồi nghĩ lại, mới vừa bắt đầu mà Mộ Dung Thế Lan đã như vậy thì không thỏa đáng cho lắm, liền gạt đầu, nói, “Không còn sớm nữa, lưu tên nàng ấy lại trước đi.”

"Mộ Dung Thế Lan trúng tuyển, lưu tên." Nội giám cất cao giọng, hô vang.

Nàng ta khó tránh khỏi thất vọng, nhưng đã lưu tên lại thì không sao nữa rồi, đành hành lễ rồi lui về phía sau.

"Con gái của Điện bực Hàn Lâm viện Tào Chính Dương – Tào Cẩm Mặc, mười lăm tuổi."

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39-2

Tào Cẩm Mặc không có được dung mạo rực rỡ, nhưng ít nhất có được tư thái tao nhã của một tiểu thư nhà giàu. Nàng ta cúi đầu, dáng vẻ vô cùng lễ phép, nói, "Thần nữ Tào Cẩm Mặc tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu. Nguyên Hoàng thượng, Hoàng hậu phúc thọ an khang."

"Phụ thân người ở Hàn Lâm viện. Nói vậy, người được đọc rất nhiều sách, đã đọc qua sách gì rồi?" Huyền Lăng hỏi.

"Hồi Hoàng thượng, thần nữ ngu dốt, gia phụ đã dạy từ nhỏ "nữ tử không tài mới là đức", chỉ bảo thần nữ học một ít thêu thùa may vá." Trước có Mộ Dung Thế Lan rạng ngời như ánh lửa, sau có Hà Diễm Thu Tiên xinh đẹp tựa những áng mây màu, Tào Cẩm Mặc ngược lại dịu dàng như dòng nước hiền hòa, thực khiến người ta cảm giác mới mẻ.

"Người có thể làm tròn bổn phận của nữ tử, tốt lắm, lưu lại đi." Huyền Lăng gật đầu nói.

Đến nhóm tú nữ cuối cùng, Huyền Lăng [d[i[e[n]danLeQUYdo[n] không để tâm nhìn kỹ, lướt qua danh sách một hồi cũng chẳng có hứng với ai, liền vẫy tay, bảo các nàng rời khỏi điện. Nội thị chuẩn bị mở miệng, bất thành linh, một tú nữ lên tiếng, "Thần nữ ngàn dặm xa xôi đến đây, thắm mong được Hoàng thượng để ý một lần, nào ngờ Hoàng thượng chỉ làm cho có lệ, thần nữ quả là uổng công đợi chờ rồi."

Nội thị quát lớn, "To gan! Dám vô lễ trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu!"

Huyền Lăng ngăn lại, "Người vừa nói là ai?"

Một tú nữ mặc áo đỏ màu quả lựu quỳ xuống, đáp, "Thần nữ Lữ Doanh Phong tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu."

"Người cũng như tên, tuy có chút hấp tấp, nhưng lại là một cô nương nhanh nhẹn nhanh miệng, thẳng thắn thật thà." Chu Nghi Tu mỉm cười, quay đầu qua nhìn Huyền Lăng, nói, "Hoàng thượng thấy sao?"

Huyền Lăng cười, nói, "Trông cũng được lắm. Người từ đâu đến?"

Thái giám Tư lễ liền trả lời, Con gái của Tham tướng Ích Châu Lữ Cường – Lữ Doanh Phong, năm nay mười sáu tuổi."

"Lưu lại đi, trẫm muốn nhìn kỹ người hơn một chút." Huyền Lăng vừa vung tay, nội thị liền đặt bút viết.

Lữ Doanh Phong nghe tên mình được lưu lại, nàng ta không vội đứng dậy mà tiếp tục nói, "Đa tạ Hoàng thượng, Hoàng hậu. Xin Hoàng thượng, Hoàng hậu khoan thứ cho tội lỗi linh của thần nữ."

"Biết sai có thể sửa, dám làm dám chịu, quả nhiên là phong thái hào sảng của nữ nhân đất Thục."

Huyền Lăng cười, nói, "Hoàng hậu đã nói người biết sai có thể sửa, sao trẫm lại trách người được? Đứng lên đi."

"Đa tạ sự khoan dung, độ lượng của Hoàng thượng, Hoàng hậu." Lữ Doanh Phong đứng dậy. Chu Nghi Tu khẽ liếc nhìn nàng ta. Dáng vẻ đoan trang, có chút rụt rè, khoe miệng hiện lên nét cười xinh xắn, khiến cho ai nấy đều nảy sinh cảm giác thân thiết...

Tuyển tú xong xuôi, Chu Nghi Tu trở về điện Diên DANLeQUYyyDooon Chiêu Dương để nghỉ ngơi. Sau một ngày dài, nàng mệt mỏi đến mức mỗi khi cử động đều nghe tiếng xương cốt. Tiễn Thu nói, "Nô tỳ đã chuẩn bị nước nóng để tắm, nướng nướng ngâm mình, gân cốt giãn nở sẽ thoải mái hơn."

Chu Nghi Tu tắm xong rồi đi ra, Huyền Lăng sớm đã chờ nàng ở bên ngoài. Nàng nằm xuống bên cạnh hắn, "Hoàng thượng, hôm nay tuyển được nhiều vị muội muội như vậy, sau này trong cung sẽ náo nhiệt lắm."

Huyền Lăng nói, "Tiểu Nghi ghen à?"

Hai người nằm sát nhau. Chu Nghi Tu không câu nệ việc thủ lễ như kiếp trước nữa, nàng trợn mắt với hắn, sẵn giọng, "Nô tỳ không có nhỏ mọn như vậy"

đầu. Nếu Hoàng thượng thích thì cứ tiếp tục tuyển thêm vài vị tài nữ vào.”

"Nếu sớm biết Tiểu Nghi rộng lòng như vậy, trăm đã chọn thêm vài người rồi. Không bằng ngày mai truyền chỉ, gọi tất cả các nàng tới đây, trăm xem lại một lần nữa, bảo đảm không có con cá nào lọt lưới đâu.” Huyền Lăng cười, trêu chọc nàng.

Chu Nghi Tu giận dữ, la lên, “Hoàng thượng chỉ biết trêu chọc nô tì! Nếu Thái hậu biết, chắc chắn người sẽ quở trách nô tì làm ra chuyện khiến gà chó không yên...”

"Trăm sẽ cầu tình cho Tiểu Nghi ở trước mặt Thái hậu.” Huyền Lăng ôm Chu Nghi Tu vào lòng. Hai người “lăn qua lăn lại” một hồi.

Xong “việc”, Huyền Lăng mới nói, “Tiểu Nghi thấy Mộ Dung thị thế nào?”

"Con gái nhà Tướng quả là có phong thái hào hùng, hiên ngang. So với Đoan phi, tỷ ấy cũng xuất thân con nhà Tướng, tính tình ngược lại vô cùng trầm tĩnh.

Huyền Lăng nói, "Nguyệt Tần vào cung từ nhỏ, bị những quy củ trong cung ràng buộc. Tuy rằng nàng ấy cư xử lễ độ, rớt cuộc vẫn là có chút khô khan. Không bằng so với Mộ Dung thị, tiêu sái hào sảng.”

Chu Nghi Tu nhìn Huyền Lăng, biết hắn đang nhớ lại Mộ Dung Thế Lan lúc tuyển tú, nàng nói, “Hoàng thượng vừa ý Mộ Dung thị như thế, nô tì cũng nên cân nhắc một chút về vị phân của nàng ấy một chút.”

Huyền Lăng khẽ cười, nói, "Không phải là nàng đang ghen đó chứ? Nói đến Mộ Dung thị, dù sao cũng là phi tần, kém xa so với Tiểu Nghi nhiều lắm. Theo ý trăm, cho nàng ấy làm Chính ngũ phẩm Tần đi, ban thưởng phong hiệu “Hoa”.

"Ý của Hoàng thượng, nô tì vốn không nên phản đối. Chỉ là có một vài người cũ trong cung vẫn còn chưa vượt quá Ngũ phẩm. Mộ Dung muội muội mới vào cung đã được phong Tần, lại được Hoàng thượng ban thưởng phong hiệu, như vậy có quá mức nổi bật hay không? Nô tì sợ Mộ Dung muội muội bị làm khó.”

Kiếp trước, Hoa phi dám ra mặt chống đối Chu Nghi Tu, không để Hoàng hậu như nàng vào mắt, tất cả đều do Huyền Lăng sủng ái, cung chiều nàng ta quá mức. Kiếp này, nếu nàng còn nhượng bộ Huyền Lăng, Hoa phi không chừng sẽ tiếp tục ngồi lên đầu nàng..

Huyền Lăng nghe xong, nói, "Nếu đã vậy, Tiểu Nghi nghĩ cách xem?”

Chu Nghi Tu nói, "Hoàng thượng nhìn trúng Mộ Dung muội muội, đó là phúc của nàng. Theo nô tì thấy, trước tiên cứ ban thưởng phong hiệu, còn chuyện Tần vị thì tạm thời gác lại. Đợi sau khi diện.đan. j. le. quy.don. nàng vào cung, nếu thực sự được Hoàng thượng yêu thích, lúc đó ban thưởng cũng không muộn. Danh chính ngôn thuận, nhất định sẽ không ai dám cười chê.”

Huyền Lăng cân nhắc một chút rồi nói, "Nếu phong nàng ấy làm Tần, ai nấy đều sẽ cho rằng nàng ấy nhờ vào gia tộc mà vinh quang, như vậy quả là có chút không hay. Thôi thì phong nàng ấy làm Lương viện. Phi tần mới vào cung, vị phân không cần cao quá, tránh việc các nàng sinh ra kiêu ngạo.”

"Nô tì sẽ làm theo ý của Hoàng thượng, sắp xếp Mộ Dung thị làm Lương viện. Sau khi vào cung, nàng có vị phân cao nhất, như vậy cũng thể hiện sự coi trọng của Hoàng thượng đối với nàng, được không?”

Huyền Lăng gật đầu, nói, "Cứ làm như thế đi."

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

“Nương nương, Nội Vụ phủ đã định ra vị phân cho các vị Tiểu chủ mới, mời nương nương xem qua.” Tiễn Thu đưa danh sách cho Chu Nghi Tu.

Chu Nghi Tu cầm lấy bản danh sách, sau đó nhắm nhắm những cái tên quen thuộc một cách cẩn thận: Tông ngũ phẩm Lương viện Mộ Dung thị, Chính lục phẩm Quý nhân Phùng thị, Tông lục phẩm Tài nhân Lục thị, Tông lục phẩm Tài nhân Tiết thị, Tông lục phẩm Mỹ nhân Tào thị, Chính thất phẩm Thương tại Hà thị, Chính thất phẩm Nương tử Lữ thị, Chính thất phẩm Nương tử Tần thị, Tông thất phẩm Tuyên thị Lý thị, Tông thất phẩm Tuyên thị Sử thị.

Những hình ảnh của kiếp nào lướt qua trước mắt như chiếc đèn kéo quân, Chu Nghi Tu nhắm mắt rồi lại mở ra, sau đó chỉ tay vào chỗ các cung đã được an bài trong bản danh sách rồi nói, “Sắp xếp cho Mộ Dung thị ở Cát Vân đường. Nàng ta được Hoàng thượng nhìn trúng, đừng để nàng ta phải chịu thiệt thòi.”

Tiền Thu vừa nghe chủ tử nói vậy thì liền cảm thấy thể diện của Mộ Dung Thế Lan có phần quá lớn, không khỏi mở miệng góp lời, “Nương nương, Cát Vân đường này ở cung Mật Tú, mà hiện giờ cung Mật Tú vẫn chưa có chủ, bên trong chỉ có mấy Mỹ nhân Tài nhân sớm đã thất sủng, nàng ta lại là Tông ngũ phẩm, nếu thật sự tới đó ở thì sẽ thành người đứng đầu. Chúng ta đề cao nàng ta quá rồi, phải không ạ?”

“Hoàng thượng nhìn trúng nàng, bản cung dĩ nhiên sẽ vì Hoàng thượng mà cho nàng một chút thể diện. Cứ như vậy mà làm đi.” Chu Nghi Tu tiếp tục nói, “Sắp xếp Tiết thị, Lý thị và Sử thị ở tại cung Đường Lê. chỗ đó là nơi thanh u* tao nhã, ba người họ đều đến từ Giang Nam, nhất định sẽ rất thích.”

*Thanh u: Thanh tịnh và đẹp đẽ

“Dạ, nô tỳ đã biết. Nương nương còn phân phó gì không ạ?”

“Tạm thời cứ như vậy đi, những người khác không cần động đến.” Chu Nghi Tu nói, “Ý chỉ sắc phong đều được ban ra đi cả chưa?”

“Dạ rồi, Khâm Thiên giám cũng đã chọn ngày hoàng đạo, đến khi đó thì sẽ có người đưa các vị tiểu chủ nhập cung.”

Chu Nghi Tu gật đầu, nói, “Vậy là tốt rồi, đây là lần tuyển tú đầu tiên kể từ khi Hoàng thượng đăng cơ, nhất định phải làm cho thật đàng hoàng, không được để bất kỳ chuyện gì xảy ra.”

“Nương nương yên tâm, tất cả mọi người đều đã lấy lại tinh thần, đây là việc vui trong cung mà.”

Chu Nghi Tu ra về trầm ngâm, nói, “Phải... Đây dĩ nhiên là việc vui, sau này nhiều người, chuyện cũng nhiều thêm..”

Thái hậu xem bản danh sách những người được sắc phong, sau đó quay sang nói với Chu Nghi Tu, “Làm rất tốt. Ngươi là người khiến ai gia yên tâm nhất... Mấy người này đều được chọn ra từ cả vạn người, sau này ngươi nhớ phải dạy dỗ các nàng cho tốt, để các nàng phụng dưỡng Hoàng đế thật tận tâm, vì hoàng gia mà khai chi tán diệp.”

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định sẽ chỉ dạy các muội muội thật tốt.”

“Ừ.” Thái hậu vuốt cằm nhẹ nhàng, nói, “Ai gia thấy Mộ Dung thị vừa tiến cung đã là Tông ngũ phẩm rồi, đây là ý của Hoàng đế à?”

Chu Nghi Tu đáp, “Dạ phải.”

Thái hậu nhìn nàng một cái, lại hỏi, “Ngươi nghĩ như thế nào?”

Chu Nghi Tu gạt mình, đáp lại, “Theo nhi thần thấy, Hoàng thượng thích nàng là một chuyện, mẫu gia của nàng đang được Hoàng thượng trọng dụng cũng là một nguyên nhân.”

Trong mắt Thái hậu hiện lên một tia hài lòng. Bà ta nói, “Ngươi có thể nghĩ được như vậy thì tốt. Nữ nhân xuất thân thế gia, gia tộc lại hưng thịnh như vậy, chỉ sợ vị tiểu thư này tiến cung rồi, tính tình không thể kiềm chế được. Ngươi là Hoàng hậu, đến lúc đó nhớ chỉ điểm cho nàng ta một chút, bảo nàng ta phải biết mà kiên nhẫn, hiểu chưa?”

Chu Nghi Tu không khỏi cảm thấy ánh mắt sáng như đèn đuốc của Thái hậu, vừa nhìn đã đoán được bảy tám phần tính cách của Mộ Dung Thế Lan. Nàng vội đáp, “Nhi thần đã rõ.”

Thái hậu nói tiếp, “Hoàng đế còn trẻ, mai này trong cung sẽ còn thêm nhiều người. Ngươi thân là hoàng hậu, chấp chương lục cung, tất không thể sinh lòng ganh tỵ, tránh làm ra những chuyện tổn hại đến thể diện hoàng thất. Dĩ nhiên, nếu phi tần phạm sai, ngươi cứ án theo cung quy mà xử phạt. Chỉ cần ngươi xử sự công bằng, chính trực, ai gia và Hoàng đế đều sẽ đứng về phía ngươi, biết không?”

“Nhi thần xin tuân theo sự dạy bảo của Mẫu hậu, nhất định dốc hết toàn lực để quản lý tốt hậu cung.”

Thái hậu đánh xong một đòn, không quên ném cho Chu Nghi Tu một trái táo ngọt. Bà ta nói, “Ai gia già rồi, chuyện của hậu cung, ai gia cũng không quan tâm được nhiều nữa. Ngươi phải có dáng vẻ của một mẫu nghi thiên hạ, hậu cung mới có thể hòa thuận, Hoàng đế càng yên tâm xử lý chính vụ ở tiền triều. Nếu không, hậu cung hỗn loạn, tiền triều cũng chẳng được an tĩnh. Ngươi ngàn vạn lần không được phụ hy vọng của ai gia đó...”

Mùng sáu tháng năm, vào năm Càn Nguyên thứ tám, tất cả cung tần lần lượt nhập cung. Mỗi người được đưa đến cung thất đã sắp xếp trước đó. Chu Nghi Tu báo Giang Phúc Hải đi truyền chỉ, dặn các nàng ba ngày sau sẽ tới điện Chiêu Dương vào giờ Mão để hành lễ. Ngoài ý chỉ còn thưởng rất nhiều đồ, nàng đặc biệt dặn Giang Phúc Hải đưa nhiều hơn một chút khi qua chỗ Mộ Dung Thế Lan..

Giang Phúc Hải đi rồi trở về, bẩm báo lại toàn bộ cử chỉ lẫn hành động của mọi người, sau đó nói, “Khỏi bẩm nương nương, sau khi Mộ Dung Lương viện tiếp chỉ và nhận đồ ban thưởng thì chỉ nói đa tạ nương nương, ngoài ra không còn câu nào khác. Theo nô tài thấy, tâm ý của nàng ta đối với người cũng chỉ là cho có lệ.”

Tiền Thu nói, “Cùng lắm chỉ là một Lương viện, mới vào cung mà đã hành xử như vậy, tính cách tùy tiện đó giống Ninh Quý tần đến quá nửa.”

Chu Nghi Tu uống một ngụm trà thơm rồi nói, “Nàng ta không cảm tạ tấm chân tình của bản cung cũng không sao cả. Nàng ta là người mà Hoàng thượng nhìn trúng, bản cung chỉ cần thay Hoàng thượng để ý nàng ta một chút là được. Cô cô Giáo dẫn* của Mộ Dung thị nói thế nào?”

*Cô cô ở trong cung, chỉ dạy về các nghi lễ, quy tắc trước khi cung tần nhập cung.

“Ngược lại, Mộ Dung thị rất tôn trọng cô cô Giáo dẫn. Có điều, nàng ta kiêu ngạo, tự cho là mình xinh đẹp, mẫu gia lại được thế, lúc cô cô nói đến các vị nương nương, tiểu chủ trong cung thì sắc mặt nàng ta có hơi khác lạ...” Tiễn Thu nói vài câu nhẹ nhàng cho qua, cảm thấy chán ghét thái độ của Mộ Dung Thế Lan đối với chủ tử mình.

“Nàng ta được nuông chiều từ bé, lại là trưởng nữ của Mộ Dung thế gia, tính tình cao ngạo một chút cũng là chuyện bình thường. Không nói nàng ta nữa, những người khác thì sao?” Chu Nghi Tu liếc mắt sang Giang Phúc Hải, hần lập tức đáp lời, “Lữ Nương tử nhờ nô tài đa tạ nương nương, Phùng Quý nhân cũng là người lễ nghĩa không sai, Hà Thường tại kia thì lại có chút... Lúc nô tài đi ngang qua, vô tình nhìn thấy nàng ta đang ở Cát Vân đường, trò chuyện rất vui vẻ với Mộ Dung Lương viện...”

“Nương nương, cái mũi của Hà Thường tại này sao mà thính đến thế, mới đó mà đã vội vàng đi thỉnh bệ hạ Mộ Dung Lương viện rồi.” Tiễn Thu nói, “Đây cũng chẳng phải chuyện tốt gì, trong các vị cung tần nhập cung, trừ Mộ Dung Lương viện xinh đẹp hơn hẳn, dung mạo của Hà Thường tại quả thực rất xuất chúng. Nếu như hai người họ liên hợp lại thì...”

Chu Nghi Tu nói, “Không phải người vừa nói đó à? Tính tình của Mộ Dung thị rất tùy tiện, mắt cao hơn đỉnh, sao có thể cho phép người khác chia đều ân sủng? Hà thị là kẻ nông cạn, cũng lắm chỉ biết nghe lời thôi. Nếu nàng ta đoạt đi ánh sáng của Mộ Dung thị, người nói xem, người đầu tiên không dung được nàng ta sẽ là ai?”

Tiến Thu cười nói, “Đa tạ nương nương đã chỉ điểm.”

“Giang Phúc Hải, Tào Mỹ nhân thì sao?” Chu Nghi Tu hỏi. Tào Cẩm Mặc từng là quân sư của Mộ Dung Thế Lan trong kiếp trước. Mộ Dung Thế Lan có thể đứng vững ở hậu cung, nhiều năm không ngã, toàn bộ đều do một tay Tào Cẩm Mặc thay nàng ta bày mưu tính kế, diệt trừ kẻ chống đối...

Giang Phúc Hải giật mình, đáp, “Vị Tào Mỹ nhân này là một người rất an tĩnh. Lúc nô tài đưa đồ đến nơi, Tào tiểu chủ đang thêu hoa ở trong phòng, nhìn thấy đồ của nương nương ban cho thì vô cùng cảm kích.”

“Xem ra Tào Mỹ nhân đã quyết tâm an phận. Dung mạo của nàng không xuất chúng, mẫu gia cũng chẳng tính là hiển hách. Những người mới đến đều sẽ dễ dàng xem nhẹ nàng. Người dọn đồ Nội vụ phủ, tuyệt đối không được khi dễ nàng, đối xử bình thường như các vị Mỹ nhân Tài nhân khác.”

“Nô tài nhớ kỹ.”

Mùng chín tháng Năm, toàn bộ giai nhân gặp mặt ở điện Chiêu Dương. Chủ vị các cung phân ra ngồi hai bên. Mười người mới tiến cung được Giang Phúc Hải dẫn vào, hành đại lễ với Hoàng hậu.

Bái kiến Hoàng hậu rồi, bọn họ tiếp tục hành lễ với Đoan phi, Cam Tu nghi và những Quý tần khác. Lúc đến lượt mình, Ninh Quý tần nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Thế Lan đang đứng ở vị trí mình, thấy dung mạo đẹp đẽ đến không có gì sánh nổi của đối phương, trong lòng nàng ta không khỏi ghen tỵ, “Nhan sắc của Lương viện đây đẹp như vậy, thảo nào Hoàng thượng nhớ mãi không quên, ngay cả cách ăn mặc cũng rất khác biệt.”

Mộ Dung Thế Lan vận cung trang màu đỏ thêu kim tuyến, trên đầu cài một cây trâm ngọc tinh xảo, được làm khéo đến mức không ai bì kịp. Trên trâm ngọc đính đầy hạt châu là một viên dạ minh châu rất lớn, tỏa ra ánh sáng chói mắt, kết hợp với dung mạo được trang điểm kỹ càng của Mộ Dung Thế Lan khiến cả người nàng ta như chìm trong ảo mộng, phảng phất như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh...

Trong lòng Mộ Dung Thế Lan vốn đã mang tâm tư kết giao với Miêu thị, dù sao thì hai nhà đều xuất thân từ võ tướng chinh chiến chốn sa trường. Nhưng mà sau khi nghe những lời chua chát của Miêu thị, nàng ta không kìm được tính tình hung hăng của mình nữa, đáp trả lại ngay lập tức, “Nương nương khen lắm rồi, chỉ là đồ thường phối cùng ngọc thường mà thôi, đều là thứ phẩm tục cả, đâu có so được với trâm cài lẫn nhan sắc ôn trọng* của nương nương.”

*Thận trọng, vững vàng, ổn định

Sắc mặt Miêu thị nhất thời trầm xuống, hai má ửng đỏ vì giận dữ. Nàng ta không ngờ là Mộ Dung Thế Lan lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, ngầm ý châm chọc nàng ta tuổi già, nhan sắc tàn phai. Con giận của Miêu thị chuẩn bị phát tác lần nữa, Chu Nghi Tu đành phải ho khan một tiếng, nói, “Được rồi. Ngày tháng sau này còn dài, các tỷ muội có nhiều thời gian để tâm sự, không cần nóng lòng như vậy đâu.”

Nàng quay đầu, hỏi Giang Phúc Hải, “Bên Thái hậu nói thế nào?”

“Thái hậu nói các vị tiểu chủ nhập cung là việc vui, người đều biết tâm ý của các vị, nhưng mà Thái hậu muốn tịnh tâm lễ Phật, cho nên mọi người không cần qua đó bái kiến.”

Chu Nghi Tu vuốt cằm, nói, “Nếu đã như vậy, các muội lui về nghỉ ngơi trước đi, dù sao cung tần cũng mới đến, cần nhiều thời gian để thích ứng.”

Chư phi đồng loạt đứng dậy hành lễ rồi rời khỏi. Đợi bọn họ đi hết, Tiễn Thu mới thừa chuyện, “Nương nương, sợ là Ninh Quý tần không phải đối thủ của Mộ Dung Lương viện. Nàng ta ngoài mạnh trong yếu, rốt cuộc cũng chỉ được dung mạo đẹp đẽ mà thôi. Trái lại, y phục của Mộ Dung Lương viện thật sự có hơi huênh hoang rồi.”

Chu Nghi Tu lơ đãng, nói, “Hoàng thượng thích nàng ta cũng vì điểm này. Mặc dù nàng ta có huênh hoang đến mức nào đi nữa, có Hoàng thượng làm chỗ dựa, ai dám nói nàng ta nửa câu?”

Mộ Dung Thế Lan vừa theo đám người rời khỏi điện Chiêu Dương thì đột nhiên nghe có tiếng ngựa hí ngân dài. Một con ngựa thoát khỏi sự trói buộc của đám cung nhân, phóng thẳng hướng đến Thượng Lâm Uyển.

Đám phi tần yếu đuối sợ đến mức hoa dung thất sắc*, né tránh đến mức hỗn loạn cả lên...

*Mặt cắt không còn giọt máu

“Không phải chỉ là súc sinh thôi sao, có cái gì đáng sợ!” Mộ Dung Thế Lan từ nhỏ đã cùng hai vị huynh trưởng học tập cưỡi ngựa với phụ thân. Thấy mọi người kích động như vậy, khuôn mặt nàng ta liền lộ ra vẻ khinh thường.

Nàng ta giật cây roi trong tay cung nhân, quát mạnh lên thân ngựa. Con ngựa vồ lên, Mộ Dung Thế Lan lắc mình né qua, sau đó xoay người một cái, trực tiếp nhảy lên ngựa, nắm chặt dây cương của nó mà cười...

Ngựa và người cùng nhau chạy. Đám cung nhân vội vàng né tránh. Qua chừng bốn năm vòng, con ngựa mới bình tĩnh trở lại. Để nó đi chậm, Mộ Dung Thế Lan ghim chặt dây cương, đưa nó trở lại chỗ ban đầu. Sau một hồi chạy như bay, tóc tai nàng ta rối hết cả lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ hoạt bát, linh động.

Vừa mới xoay người xuống ngựa, Mộ Dung Thế Lan đột nhiên nghe tiếng vỗ tay. Qua đầu lại, nàng ta phát hiện ra Huyền Lăng, không biết hắn đã đứng đó nhìn từ bao giờ.

Mọi người vội vàng cúi người hành lễ, Mộ Dung Thế Lan cũng không ngoại lệ, đồng loạt hô vang, “Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Huyền Lăng tự mình đỡ nàng ta đứng dậy, “Nàng cưỡi ngựa rất tốt, là do phụ thân dạy à?”

“Dạ phải. Từ nhỏ, nô tì đã cùng các ca ca học với phụ thân.” Khuôn mặt của Mộ Dung Thế Lan đỏ bừng, nàng ta còn thở hổn hển.

Huyền Lăng cười rất sáng khoái, “Vừa rồi nhìn nàng cưỡi ngựa đã khiến trẫm được mở mang tầm mắt, không hổ là cha nào con nấy. Trẫm còn nhớ lúc tuyển tú, nàng nói nàng giỏi về cưỡi ngựa và bắn cung, trẫm vốn còn tưởng đó chỉ là lời nói đùa của nữ nhân, bây giờ xem ra... quả không hổ danh chút nào.”

“Nếu Hoàng thượng có hứng thú, nô tì không ngại cùng Hoàng thượng so tài.”

Huyền Lăng có chút kích động, cảm thấy Mộ Dung Thế Lan thú vị làm sao. Hắn nói, “Nàng mới thuần phục ngựa, nhất định là đã mệt rồi. Nếu bây giờ trẫm so tài với nàng, đó chẳng phải là thắng không cần phải nói sao?”

Mộ Dung Thế Lan ngẩng đầu, đáp, “Chỉ là việc nhỏ, nào đáng nói đến. Lúc còn ở nhà, mỗi ngày nô tì đều cưỡi ngựa đến hai, ba canh giờ đấy. Mất phương của nàng ta càng tăng thêm mấy phần khí khái của một bậc anh hùng kiêu ngạo.”

Huyền Lăng cười nói, “Nếu đã như thế, trẫm sẽ so tài với nàng một lần, hy vọng giai nhân của trẫm không mệt mỏi quá đấy.”

Mộ Dung Thế Lan nghe ra ngụ ý trong lời của Huyền Lăng thì cảm thấy có chút xấu hổ, khuôn mặt càng trở nên kiêu kỳ. Huyền Lăng nắm lấy tay nàng ta, hai người cùng bước đến mã trường*...

*Trường đua ngựa

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Huyền Lăng cực kỳ vừa ý Mộ Dung Thế Lan, lật thẻ của nàng ta ba ngày liên tục. Chu Nghi Tu xem đồng sử* mà không khỏi thờ dài. Tiền Thu thấy nàng cau mày, liền nói, “Nương nương, Mộ Dung Lương viện được sủng ái như vậy, người nói xem, nàng ta có phải lại giống như...”, sau đó mấy mấp môi ba chữ “Cam Tuyền cung”.

*Đồng sử: quyển sổ ghi lại thời điểm và số lần hoàng đế sủng hạnh một phi tần.

Chu Nghi Tu khép quyển sổ lại, cười nói, “Vất vả cho người khi nghi hai người các nàng giống nhau rồi. Yên tâm đi, theo bản cung thấy, Hoàng thượng chỉ là sủng ái Mộ Dung thị hơn một chút mà thôi. Một ngày bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. Hoàng thượng đã từng vấp ngã, nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ đâu.” Ngày mà Mộ Dung Thế Lan chân chính trở thành người được sủng ái nhất lục cung vẫn còn ở rất xa, mới đó mà Tiền Thu đã thiếu kiên nhẫn, mai này biết phải làm thế nào? Nàng nói tiếp, “Bản cung thấy mấy ngày gần đây, trừ Mộ Dung thị được thị tẩm nhiều nhất còn có Hà thị được san sẻ vài phần, những người khác... cho đến bây giờ vẫn chưa thể gặp được Hoàng thượng...”

Tiền Thu nói, “Không phải sao? Hà Thường tại một mực xu nịnh Mộ Dung Lương viện, bản thân lại chẳng có tâm cơ nào khác, cùng lắm chỉ có vẻ ngoài

đẹp đẽ mà thôi. Bây giờ, bất kỳ ai dám chạm tay vào Cát Vân đường cũng sẽ bị bỏng. Hoàng thượng liên tục ban thưởng, mấy tiểu chủ khác trong cung e là đã đỏ mắt ghen tỵ với Mộ Dung Lương viện rồi. Nàng ta cũng sợ mọi việc quá mức, cho nên mới đồng ý làm người tốt đó.” May mắn vận đường hiện thời chạm tay có thể bỏng, hoàng thượng như nước chảy ban cho đưa đi qua, trong cung cái khác tiểu chủ đối Mộ Dung Lương Viện đều đỏ mắt thật sự, nàng cũng sợ quá mức phát triển, tự nhiên nguyện ý làm người tốt.”

“Được rồi, không nói tới nàng nữa. Hai ngày qua, thân thể Thái hậu không được khỏe. Bản cung là Hoàng hậu, theo lý phải đến đó hầu bệnh. Người chuẩn bị một chút, chúng ta qua Di Ninh cung.” Chu Nghi Tu nói.

...

“Hoàng hậu bận rộn nhiều việc, sao hôm nay lại đến nơi này thăm ai gia?” Thái hậu ngồi trên giường, lưng tựa vào gối mềm, sắc mặt có chút tiêu tụy.

Chu Nghi Tu hành lễ trước rồi đáp, “Mẫu hậu khó chịu trong người, nhi thần là tước phụ*, dĩ nhiên phải đến hầu bệnh, làm tròn phận hiếu.”

*Con dâu

Thái hậu nhếch miệng, nói, “Vất vả cho Hoàng hậu rồi.”

Chu Nghi Tu đón lấy chén từ tay Trúc Tức cô cô, ngồi ở trước giường, hầu hạ Thái hậu uống thuốc.

“Ai gia nghe nói gần đây, Hoàng đế rất sủng ái nha đầu họ Mộ Dung kia?” Thái hậu uống thuốc xong thì dùng khăn lau khóe miệng một chút.

Chu Nghi Tu đưa chén cho Tiễn Thu, sau đó bỏ một viên mật quả mơ vào miệng Thái hậu, cung kính đáp, “Quả đúng như thế. Mộ Dung Lương viện có đáng vẻ xinh đẹp, tính tình lại hoạt bát, do đó mới được Hoàng thượng phá lệ sủng ái hơn một chút.”

Nghe câu trả lời của nàng, ánh mắt của Thái hậu khẽ nhướng lên. “Ai gia còn nghe nói, Hoàng đế thường xuyên dẫn nàng ta đi cưỡi ngựa, săn bắn, thật sự có chuyện này sao?”

Chu Nghi Tu nói, “Dạ. Mộ Dung Lương viện biết một chút về kỵ xạ, cho nên Hoàng thượng mới thích mang nàng ấy đi cùng.”

“Như vậy làm sao được? Thân là cung tần phải dịu dàng hiền thực, học mấy cái công phu bàng môn tả đạo đó để làm gì? Người là Hoàng hậu, nhất định phải dạy dỗ để nàng ta giữ trọn bốn phận. Nếu Hoàng đế sa vào vui chơi quá mức, bỏ bê quốc sự thì phải làm thế nào?” Giọng nói của Thái hậu tràn đầy sự tức giận, bà không nhịn được mà ho khan một tiếng.

Chu Nghi Tu vội vàng quỳ xuống, nói, “Mẫu hậu bớt giận. Đây là lỗi của nô tì, không tận tâm dạy bảo phi tần cho tốt. Xin mẫu hậu bảo trọng phượng thể.”

Thái hậu thấy nàng kính cẩn nghe theo, sự bất mãn trong lòng cũng vơi đi một chút. Bà dịu dàng nói, “Ai gia biết chuyện này không liên quan tới người. Hoàng đế yêu thích ai, đưa ai đi cùng là chủ ý của Hoàng đế, nhưng người là người đứng đầu hậu cung, mấy phi tần mới vào còn nhỏ tuổi, xử sự không chu toàn, người cần phải nhắc nhở bọn họ. Bằng không, chuyện quấy rối Hoàng đế này mà truyền ra bên ngoài, người ta sẽ nói là do lỗi của Hoàng hậu. Ai gia một lòng suy nghĩ cho người, người đã rõ chưa?”

“Mẫu hậu yêu thương nhi thần, nhi thần xin ghi lòng tạc dạ, sau khi trở về, nhất định sẽ khuyên bảo Mộ Dung muội muội. Xin mẫu hậu an tâm dưỡng bệnh.” Chu Nghi Tu không muốn vì việc nhỏ này mà đắc tội Thái hậu, đành phải một mặt nghe theo lệnh của bà ta...

Thái hậu vui mừng, vuốt cằm, nói, “Ai gia thích nhất chính là sự thông minh, biết đến đại thể của người. Mộ Dung thị còn trẻ, khó tránh khỏi có chút ương bướng, nếu như không thừa dịp này, khi căn cơ nàng ta chưa ổn mà triệt hạ tính tình kiêu ngạo thì sau này, nếu được phong Tán phong Phi, nàng ta sẽ không để Hoàng hậu như người vào mắt.”

“Đa tạ mẫu hậu vì nhi thần mà trù tính, nhi thần vô cùng cảm kích.”

Chu Nghi Tu càn cúi đầu khiêm nhường, Thái hậu càng hết sức hài lòng. Bà ta trấn an nàng vài câu với thân phận trưởng bối, sau đó bảo nàng quay về.

Trên đường trở về Phượng Nghi cung, Tiễn Thu nói, “Nương nương, Thái hậu rõ ràng là muốn nương nương ra mặt làm kẻ ác, đến khi Hoàng thượng hỏi đến thì lại là nương nương không đúng...”

Chu Nghi Tu tựa vào kiệu, nói, “Thái hậu muốn tự tay duy trì thế cân bằng ở hậu cung. Bà ta không muốn Hoàng hậu như ta đây một tay che trời, nhưng cũng chẳng cho phép Mộ Dung thị được phép đứng đầu. Nói tới Mộ Dung thị... nàng ta quá nổi bật, đúng là nên dạy dỗ một chút.”

Thượng Lâm Uyển đang bước vào mùa xuân. Thược dược nở hoa, muôn hồng nghìn tía. Trừ Đoan phi không yêu thích hoa cỏ, các phi tần tiểu chủ khác đều sai thị tỳ đi hái vài đóa về để trang điểm...

Thái Anh – thị tỳ của Ninh Quý tần Miêu thị nhìn trúng một đôi hoa Thược dược màu hồng phấn mọc song song. Nàng ta định đưa tay hái thì một bàn tay khác chợt từ đâu vươn tới, ngắt hoa trước cả nàng ta. Thái Anh nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nô tỳ lạ mặt, y phục dường như không theo phẩm cấp, trang sức cài đầu chỉ là hai miếng ngọc kết hoa.

Thái Anh đứng vị trí thứ hai, là người đắc lực nhất bên cạnh Miêu thị, chỉ sau Thái Ngọc, nàng ta làm sao có thể để một tiểu cung tỳ mới vào mặt chứ. Do đó, Thái Anh nói không chút khách khí, “Người ở cung nào? Một chút quy củ cũng không có! Không thấy ta đưa tay ra hái trước hả? Thứ tự trước

sau chẳng hiểu biết gì, tiểu chủ nhà người dạy người như vậy đấy à?”

Người hái hoa sừng sốt một lát rồi cúi chào Thái Anh, nói, “Cô cô đừng trách, nô tỳ là nha hoàn bên cạnh Mộ Dung Lương viện ở Cát Vân đường. Tiểu chủ thích nhất là hoa thực được, nô tỳ lại thấy đóa hoa song đôi kia thật hiếm thấy, nhất thời nóng vội nên hái, xin cô cô đại nhân đại lượng, không so đo với nô tỳ.”

“Hóa ra là Cát Vân đường... Người tên gì?”

Người nọ đáp, “Nô tỳ là Tụng Chi.”

“Tên nghe cũng không tệ, trông qua cũng là người lanh lợi nhưng biết nghe lời. Nếu đã vậy rồi, chi cần người giao đóa hoa kia cho ta, ta sẽ không so đo với người nữa.” Thái Anh đưa rõ tới trước mặt Tụng Chi, ý bảo đối phương bỏ hoa vào cho mình..

Tụng Chi đứng bất động, trái lại còn cười, “Cô cô, hoa này nô tỳ đã hái. Người xem, trong vườn còn biết bao nhiêu đóa hoa nở rộ, người có thể chọn đóa khác được không?”

Thái Anh dĩ nhiên biết mấy ngày nay, Mộ Dung Thế Lan nhận được muôn vàn sủng ái, Miêu thị không ít lần mắng chửi sau lưng, nàng ta thân là nô tỳ hầu hạ, đương nhiên muốn nhân cơ hội này để trêu chọc Tụng Chi một chút. Thấy Tụng Chi một mực không cho, nàng ta chẳng thêm nề mặt nữa, nói, “Tục ngữ có câu, ai tới trước lấy trước. Vừa sáng sớm thì ta đã nhìn trúng đóa thực được này, nào ngờ lại bị người cướp lấy giữa đường, tất nhiên người phải trả lại cho ta chứ. Xung quanh đây có rất đông người nhìn thấy, người đừng có thấy ta giữ cho chút thể diện mà lên mặt.”

Tụng Chi đi theo Mộ Dung Thế Lan từ nhỏ. Từ trong phủ cho đến trong cung, trừ bỏ chủ tử, rất hiếm người dám lên mặt nhục mạ nàng ta. Vừa nghe Thái Anh nói xong, nét tươi cười trên mặt nàng ta cũng thu lại, “Cô cô nói rất đúng, tới trước lấy trước, nếu đã là do nô tỳ hái trước, dĩ nhiên phải thuộc về nô tỳ rồi. Lại nói đến việc trưa nay Hoàng thượng sẽ ghé qua chỗ của tiểu chủ nhà ta, hai người cùng ngắm hoa, so ra còn thích hợp hơn một người tự ngắm như chủ tử nhà cô cô.”

Thái Anh thấy Tụng Chi không phục, trong lời nói còn hàm ý châm chọc Miêu thị không được sủng ái, nàng ta liền cảm thấy khó chịu, nói, “Đúng là một con hầu thấp hèn, ý vào tiểu chủ nhà mình mà dám tùy tiện phi báng Quý tần, cũng không soi lại mình xem, chủ tử chân chính còn chưa làm được mà đã ra oai này nọ rồi!”

Một cung nữ bên cạnh vội nhắc nhở Tụng Chi về thân phận của Thái Anh.

Biết Thái Anh là người của Miêu thị, lại thấy dáng vẻ kiêu ngạo của đối phương, Tụng Chi cũng giận sôi cả máu. Lần đầu gặp mặt, Miêu thị đã khiến Mộ Dung Thế Lan không thoải mái, lúc tiểu chủ trở về Cát Vân đường còn giận dữ một hồi, liên lụy nô tỳ các nàng. Tụng Chi lập tức đáp trả, “Cô cô đã nói vậy thì nô tỳ hết đường chối cãi. Nô tỳ chỉ là một cung tỳ, sao dám nói xấu Quý tần sau lưng chứ? Ninh Quý tần cũng là người mang thân phận nương nương, cô cô hành sự như thế, không sợ hủy hoại thanh danh của Quý tần sao!”

Thái Anh bị Tụng Chi chống đối, lại thấy nàng ta có một hai phần nhan sắc, sớm đã kiềm nén không được, lập tức tát cho đối phương một bạt tai, nói, “Hừ! Một nô tỳ không biết cao thấp, tiểu chủ của người chỉ là may mắn được sủng ái mà thôi, mới đó mà đã cáo mượn oai hùm! Hôm nay ta dạy dỗ người, nhất định phải bắt người nhớ thật lâu!”

Tụng Chi bị đánh liền khó chịu trong lòng, ôm khuôn mặt bị sưng rồi òa khóc nức nở, ba chân bốn cẳng chạy về Mật Tú cung.

Thái Anh trút được cơn giận, vô cùng đắc ý. Thấy giỏ hoa của Tụng Chi rơi trên đất, nàng ta liền dùng chân đạp nát số thực được trong đó, hừ một tiếng rồi quay trở về Diên Hi cung.

Mộ Dung Thế Lan vừa nghe tâm phúc cáo trạng xong thì cơn bực tức bùng bùng nổi dậy, hét lớn, “Miêu thị là cái thá gì hả?! Cùng lắm chỉ biết ý vào việc vào cung sớm hơn hai năm mà chà đạp ta!”

Tụng Chi thút tha thút thít, nói, “Tiểu chủ, Thái Anh đó nói chuyện vô cùng khó nghe, còn nói tiểu chủ chỉ được sủng ái nhất thời, ngay cả chủ tử chân chính còn chưa được làm. Nô tỳ giận quá, cãi nhau với nàng ta vài câu, nàng ta liền tát nô tỳ một cái...”

“Chu Ninh Hải!” Mộ Dung Thế Lan thét lớn.

Nghe tiếng gọi, một tên thái giám mặt mày khôn khéo lập tức chạy vào, hành lễ với Mộ Dung Thế Lan rồi nói, “Tiểu chủ có gì phân phó ạ?”

“Đi lấy ít thuốc trị thương cho Tụng Chi, không cho phép bất kỳ kẻ nào ra ngoài, tránh để đám tiện nhân kia đắc ý.” Mộ Dung Thế Lan lạnh lùng nói.

Chu Ninh Hải liếc mắt qua cô nương Tụng Chi diễm đạm đáng yêu, đầu tay đỏ ửng in hằn trên da thịt quả là đáng sợ, hần lập tức đáp, “Tiểu chủ thiện tâm, nô tài sẽ đi lấy ngay cho Tụng Chi cô nương.”

“Người khoan hãy đi lấy thuốc. Đợi lát nữa Hoàng thượng tới đây, ta sẽ để ngài nhìn xem người ngoài khi dễ bọn ta thế nào...” Mộ Dung Thế Lan thấp giọng nói.

Tụng Chi hiểu ý, phúc thân, nói, “Nô tỳ đã hiểu.”

“Nương nương, hôm nay là ngày mười lăm, người có muốn trang điểm một chút không? Lát nữa Hoàng thượng sẽ đến...” Tiễn Thu nói.

Chu Nghi Tu đặt quyển sách xuống, cười nói, “Sợ là ban ngày, Hoàng thượng thích nhìn giai nhân quyền rũ, hoa lê đầm mưa hơn đó. Bản cung vẫn nên thoải mái thì tốt hơn, Hoàng thượng thấy vậy cũng an lòng một chút.”

“Nghe nói buổi chiều, Mộ Dung Lương viện tố cáo Ninh Quý tần ở trước mặt Hoàng thượng, nói người ta ý thế hiếp người.” Tiễn Thu rất rõ từng ngọn gió thổi, sợi cỏ lay ở hậu cung này.

Chu Nghi Tu nói, “Hoàng thượng là Thiên Tử, đâu có rảnh để quản nấy việc cãi nhau của phi tần chứ, không chừng còn muốn ném qua cho bản cung xử lý nữa kia...”

“Nói trắng ra thì, nương nương à, theo nô tỳ thấy, cho dù là Ninh Quý tần hay Mộ Dung Lương viện, cả hai đều không an phận. Chúng ta cứ dứt khoát để bọn họ đấu với nhau đi, bản thân thì ở giữa ngư ông đắc lợi...”

Tiến Thu còn chưa nói xong, âm thanh của nội thị bên ngoài đã vang lên.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an.”

“Tiểu Nghi mau đứng lên, không cần đa lễ.” Huyền Lăng đỡ nàng một phen.

“Tạ hoàng thượng. Tiễn Thu, mau mang trà hạt sen ra đây.” Chu Nghi Tu phân phó, Tiễn Thu vội vàng bưng lên.

Chu Nghi Tu mời trà Huyền Lăng, nói, “Nô tì thấy tiết trời gần đây rất nóng, khỏe miệng của Hoàng thượng đều bông rộp cả lên, hạt sen lại có thể thanh tâm giải hỏa, cho nên đã sai người nấu một chút. Hoàng thượng mau uống đi.”

“Vẫn là Tiểu Nghi quan tâm trẫm nhất.” Huyền Lăng nhận lấy ly trà rồi nhấp hai ngụm, nói, “Không giống hạt sen tầm thường có chút vị chua, cái này ngược lại có thêm vị ngọt.”

“Nô tì đã gọi người đổi đường phèn thành mật, mật có công hiệu chữa bớt khô nóng, dễ uống hơn một chút.”

Huyền Lăng cười nói, “Đã khiến nàng vất vả một phen rồi.”

Chu Nghi Tu ngồi xuống bên cạnh hắn, đáp lời, “Nô tì cùng lắm chỉ là đang giữ vị trí Hoàng hậu mà thôi, nói ra thì khắp hậu cung này, có tỷ muội nào mà không quan tâm việc ăn uống, cuộc sống thường ngày của Hoàng thượng đâu?”

Huyền Lăng nghe xong liền đặt ly trà lên bàn, nói, “Tâm tư của các nàng ấy đều dùng để tranh giành tình cảm mà thôi, nghĩ tới mà trẫm thấy phiền lòng. Nàng có nghe nói chuyện của Mộ Dung thị và Miêu thị chưa? Miêu thị ngày thường rất kiêu ngạo, sao có thể ngang nhiên đả thương người khác như vậy chứ?”

Chu Nghi Tu mím môi, một lát sau mới nói, “Tính tình của Miêu muội muội thẳng như ruột ngựa, nói chuyện không xuôi tai đã thành thói quen, nhưng nếu nói nàng ấy ngang ngược đả thương người khác, liệu rằng việc này có hiểu lầm gì chăng?”

“Trẫm tận mắt thấy một nửa bên mặt của nha hoàn bên cạnh Thế Lan có vết sưng hình hai ngón tay, chẳng lẽ là giả ư?” Huyền Lăng thấy Chu Nghi Tu hoài nghi như vậy thì chột không vui.

Chu Nghi Tu ung dung nói, “Nha hoàn bên cạnh Mộ Dung muội muội vừa mới vào cung, có thể là nói chuyện không cẩn thận, bị một hai câu giáo huấn cũng là điều bình thường. Hoàng thượng có từng nghe nói hay chưa? Cung nhân mới nhập cung được cô cô có chức vị dẫn dắt, chỉ cần làm sai liền ăn bạt tai. Miêu muội muội tính tình thẳng thắn, người bên cạnh cũng là mưa dầm thấm đất, nhìn thấy người mới phạm sai lầm, nhất thời động thủ, về tình về lý đều có thể tha thứ, ít nhất cho nàng ta cảnh tỉnh một lần, sau này làm việc sẽ chu toàn hơn.”

Huyền Lăng nói, “Theo như Tiểu Nghi nói, tất cả là do nha hoàn bên cạnh Mộ Dung thị vu cáo sao?”

“Nô tì cũng không có nói như vậy, nhưng Miêu muội muội phụng dưỡng hoàng thượng đã lâu, Hoàng thượng cũng biết tính tình nàng ấy. Nàng ấy là người ruột thẳng tới đấy.*”

*Có gì nói nấy

Huyền Lăng nghe xong liền mỉm cười, nói, “Trẫm dĩ nhiên hiểu tính tình của Miêu thị. Nàng ấy đúng là có chút kiêu căng, nhưng sẽ không cố ý sinh sự, quả là nha hoàn bên cạnh Thế Lan lỗ mãng quá mức rồi.”

“Nói đến đây, mọi chuyện đều là do Hoàng thượng cả.” Chu Nghi Tu khẽ cười.

Huyền Lăng nghi hoặc, nói, “Lời này giải thích thế nào?”

“Hoàng thượng sủng ái Mộ Dung muội muội, tôi tớ khó tránh khỏi có chút đắc ý. Nếu Hoàng thượng xử lý sự việc công bằng, tin rằng bọn họ có thể tự hiểu rõ, biết đường an phận.”

Huyền Lăng nghe xong, nói, “Tiểu Nghi đây là đang trách trẫm sủng ái Mộ Dung thị quá mức đó à?”

Chu Nghi Tu vẫn giữ nét cười trên mặt, nói, “Nô tì không dám trách tội Hoàng thượng, nhưng mà cùng Mộ Dung thị vào cung, có không ít người mới là

do đích thân Hoàng thượng nhìn trúng. Hoàng thượng dù sao cũng nên chú ý đến các nàng một hai phần. Lục cung hòa thuận, trọng trách Hoàng hậu của nô tì cũng nhẹ hơn rất nhiều. Hoàng thượng coi như thay nô tì làm việc tốt đi.”

Huyền Lăng bị Chu Nghi Tu tăng bốc đến mức thư thái cả người, hần cười xòa, “Nàng được nhan rồi, mấy việc cần dùng sức kia lại bảo trầm đi làm. Cũng tốt, trầm nhớ có mấy người mới cũng không tệ, ngày mai đến gặp các nàng ấy.”

“Nô tì thay mặt chư vị tỷ muội, tạ ơn Hoàng thượng.”

Huyền Lăng nắm chặt tay nàng, vuốt ve, “Nàng và ta, hai người cùng ở một chỗ, cần gì phải giữ mấy nghi thức ấy?”

Ánh nến mờ nhạt, màn sa lay động

Ngày kế tiếp, Huyền Lăng sủng hạnh Quý nhân Chính lục phẩm của Liên Tinh các – Phùng Nhượng Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Dựa theo quy củ, ngày thứ hai sau khi được thị tẩm, người mới phải đến Phụng Nghi cung thật sớm để hành lễ ba quỳ chín lạy với Hoàng hậu, thể hiện mình đã là phi tần danh xứng với thực. Trời vừa sáng khôn lâu, Chu Nghi Tu đã được Hội Xuân báo rằng Phùng Nhượng Chiêu đang đợi nàng ở trước điện.

Ngồi trên ghế phượng, nhận lễ của Phùng Nhượng Chiêu xong, Chu Nghi Tu dịu dàng nói, “Người mới được thị tẩm hôm qua, lẽ ra nên nghỉ ngơi cho khỏe, nhưng quy củ của tổ tông không thể không tuân theo. Tiễn Thu, mau đỡ Phùng Quý nhân đứng dậy. Ban ngồi.”

“Đa tạ nương nương, Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, tần thiếp không dám, chỉ có thể dùng lễ nghĩa để bày tỏ lòng mình.” Phùng Nhượng Chiêu không kiêu ngạo, không nịnh bợ, thái độ khiến người ta nảy sinh lòng yêu thích.

“Quý nhân có thể hiểu chuyện như thế, bản cung rất vui mừng, sau này nhớ phải tận tâm hầu hạ Hoàng thượng, khai chi tán diệp cho hoàng gia.”

Phùng Nhượng Chiêu hơi e lệ, gật đầu, đáp, “Xin tuân theo sự dạy bảo của Hoàng hậu nương nương.”

“Nương nương, vị Phùng Quý nhân này vừa khiêm tốn vừa hiểu lễ nghĩa, không hề giống với Mộ Dung Lương viện khi hành lễ với nương nương - vừa đặc ý, vừa như sợ người khác không biết Hoàng thượng sủng hạnh nàng ta tới mức nào.” Tiễn Thu luôn không vừa mắt với hành động của Mộ Dung Thế Lan.

“Nàng ta mới được sủng ái, phía trước lại có Mộ Dung Thế Lan làm “cây to đón gió”, dĩ nhiên bản thân phải biết thu mình lại rồi. Quy củ không hề sai sót, nhưng có được hay không thì phải nhìn trước nhìn sau thật kỹ, nếu thật sự là người có tài, bản cung dĩ nhiên sẽ cất nhắc nàng ta.” Chu Nghi Tu biết Phùng Nhượng Chiêu là người cực kỳ hiền lành, lại giỏi ẩn nhẫn. Kiếp trước, cho dù bị Hoa phi làm khó mọi đường, nàng ta vẫn có thể nhẫn nhục để bảo vệ bản thân. Nếu muốn nàng ta dựa vào mình, nàng cần phải cho nàng ta một ân huệ thật lớn mới được.

Tiến Thu nghe Chu Nghi Tu nói vậy liền hiểu chủ tử có chút coi trọng Phùng Quý nhân, lập tức phụ họa theo, “Vậy thì phải xem nàng ta có phúc khí để đi theo nương nương hay không rồi...”

Mộ Dung Thế Lan mắt cao hơn đỉnh. Những người vào cung cùng một đợt, chẳng ai có dung mạo và gia thế nổi trội hơn nàng ta. Huyền Lăng ngủ lại chỗ của nàng ta ba ngày, nàng ta liền đặc ý, cho rằng hần coi trọng mình. Vốn dĩ đã cáo trạng với Huyền Lăng vào ngày hôm ấy để Ninh Quý tần ném chút khổ sở, nào ngờ hần lại im hơi lặng tiếng, bỏ qua mọi chuyện, thậm chí còn sủng hạnh Phùng Nhượng Chiêu. Mộ Dung Thế Lan hận đến mức nghiến răng nghiến lợi...

Phùng Nhượng Chiêu thường ngày im hơi lặng tiếng, ai ngờ lại đi can người như vậy, hơi không để mắt đã quyến rũ Hoàng thượng đi rồi, thế nào cũng phải cho nàng ta biết chút lợi hại của Mộ Dung Thế Lan ta!

Vừa thỉnh an Hoàng hậu ở Phụng Nghi cung xong, Phùng Nhượng Chiêu mới về tới cửa đã gặp Mộ Dung Thế Lan. Nàng lập tức quỳ gối, hành lễ, “Tần thiếp xin thỉnh an Mộ Dung Lương viện, Lương viện cát tường.”

Mộ Dung Thế Lan không hề nói hai chữ “miễn lễ”, ngược lại còn miễn cưỡng nói với Tụng Chi ở bên cạnh, “Sáng hôm nay, ta nghe thấy tiếng líu ríu ở bên ngoài, chẳng biết là chim sẻ từ đâu tới hót vang, làm đầu ta đau hết cả lên...”

Tụng Chi hầu hạ Mộ Dung Thế Lan nhiều năm, sớm đã quá hiểu tính cách chủ tử, lập tức phối hợp theo, “Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không có để ý, nào ngờ nó lại quấy nhiễu giấc mộng đẹp của tiểu chủ.”

Mộ Dung Thế Lan không thèm để ý, nàng ta hươ hươ tay, nói, “Không trách người, người chỉ có một đôi mắt, sao có thể nhìn hết mọi nơi được chứ?

Cùng lắm chỉ là một lũ súc sinh thừa cơ vắng người mà bay vào, cho rằng không ai bắt được nên cố ý kêu to đó mà.”

"Đa tạ tiểu chủ đã khoan dung độ lượng, lần sâu, nô tỳ sẽ cẩn thận hơn, quyết không để xảy ra sai sót.”

"Ôi, hóa ra Phùng muội muội đang ở đây. Vừa nãy, ta chỉ lo nói chuyện với Tụng Chi, muội cũng thật là... sao không lên tiếng nhắc nhở ta? Nếu không thì đã chẳng quỳ lâu như vậy rồi.” Mộ Dung Thế Lan liếc mắt qua Tụng Chi.

Tụng Chi vội quỳ xuống đất, nói, "Nô tỳ mới gặp nên không biết, thật lòng không dám coi thường Phùng Quý nhân, xin tiểu chủ thứ tội.”

"Phùng muội muội, nha đầu của ta ấy mà, từ trước tới giờ cứ hay sợ ý lo là, muội đừng trách nằng ta. Mau đứng dậy đi, chúng ta ở cùng một cung, không cần phải đa lễ như vậy.” Mộ Dung Thế Lan thấy thân hình Phùng Nhược Chiêu lung lay sắp đổ, nằng ta liền cười đến mức rạn rờ.

"Tạ ơn Lương Viện.” Phùng Nhược Chiêu mới thị tẩm tối hôm qua, sáng sớm lại phải đi thỉnh an Chu Nghi Tu. Từ nãy tới giờ, nằng đã phải giữ tư thế bất động để hành lễ trong thời gian một nén nhang, thân thể nào mà chịu nổi, buộc phải dựa vào người Như Ý để không mất mặt trước mọi người --

Mộ Dung Thế Lan giả bộ xin lỗi, nói, "Là lỗi sơ ý của ta, muội muội cũng đừng oán ta.”

"Tần thiếp không dám, nếu Lương viện không còn gì sai bảo, tần thiếp xin trở về Liên Tĩnh các trước.” Trán của Phùng Nhược Chiêu thấm đầy mồ hôi, giọng nói của nằng run run.

Mộ Dung Thế Lan vuốt cằm, nói, "Ngày khác, ta sẽ tới tìm muội muội trò chuyện.”

Như Ý vừa đóng cửa phòng, Phùng Nhược Chiêu liền ngồi xuống giường, tay đỡ thắt lưng, sắc mặt trắng bệch, nói, “Như Ý, mau rót chén trà cho ta.”

"Dạ, tiểu chủ, trà này đã sớm được pha từ lúc sáng, người uống rồi nghỉ ngơi một chút đi.” Như Ý mang chén trà làm bằng sứ hoa xanh tới, hầu hạ Phùng Nhược Chiêu uống, trong lòng không tài nào nuốt được con giận vừa rồi, nói, “Tiểu chủ, Mộ Dung Lương viện rõ ràng cố ý làm khó người, đúng là quá đáng mà!”

Phùng Nhược Chiêu che miệng nằng ta lại, khẽ nói, “Sở dĩ ta mang người vào cung là vì khi ở nhà, người rất biết nặng nhẹ, nhưng sao bây giờ người lại bất cần như vậy? Tại vách mạch rừng, có một số việc, trong lòng ta đều hiểu cả. Đừng cãi nhau với nằng ta, chỉ trông chờ ngày được rời khỏi chỗ này, khi đó mới thật sự là vạn phúc.”

"Nương nương, người của Liên Tĩnh các tới báo là Phùng Quý nhân bị bệnh, mấy ngày nữa không thể thị tẩm.” Tiền Thu nói.

"Thế à? Sao mới được thị tẩm mà đã bệnh rồi? Đã mời Thái y đến xem chưa?” Chu Nghi Tu bình thản nói.

Tiền Thu đáp, “Đã đi mời rồi, nói là một trong người, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là được rồi mà?”

"Bản cung muốn cất nhắc nằng ta, tiếc là nằng ta lại nhát gan như vậy. Nếu đã thế, người đến nói với Kính sự phòng rằng trong tháng này sẽ không sắp xếp nằng ta thị tẩm.”

Tiền Thu nói, “Phùng Quý nhân chỉ muốn tránh né Mộ Dung Lương viện, rõ ràng đã phụ tâm ý của nương nương.”

"Nằng ta muốn bo bo giữ mình, bản cung sẽ dạy cho nằng ta hiểu, trong chốn hậu cung này, nếu không có được sự sủng ái của Hoàng thượng, người nào cũng có thể giẫm đạp nằng ta. Mộ Dung Thế Lan có thể khi dễ nằng ta, những người khác đều có thể.” Chu Nghi Tu lạnh lùng nói.

"Nương nương anh minh.” Tiền Thu nói, "Nước cờ Phùng Quý nhân này tạm thời không đi, kế tiếp, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

"Hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của ai?”

"Sau giờ Ngọ đã truyền lời tới, nói là Lữ Nương tử ở An Hạc cư.”

"Lữ Nương tử?”

Tiền Thu thấy đáng vẻ Chu Nghi Tu đầy suy tư thì liền nhắc nhở, “Chính là tú nữ đã đáp trả lại lời của Hoàng thượng trong ngày tuyển tú, nương nương, không phải người còn giảng hòa vào lúc đó hay sao?”

"À, hóa ra là nằng ta, một tú nữ mềm miệng mau lẹ.” Chu Nghi Tu cười nói, “Hoàng thượng sẽ thích tính tình của nằng ta cho xem, người bảo ma ma chỉ dạy cho nằng ta biết vài điều kiêng kỵ, trong ngày đầu thị tẩm, dù sao cũng phải để lại ấn tượng tốt với Hoàng thượng mới được.”

"Nô tỳ đã hiểu.”

Chu Nghi Tu nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, bỗng chốc thờ dãi, “Muôn hoa đua sắc trong vườn mới gọi là tốt, chỉ một nhánh hoa đẹp duy nhất sẽ khó tránh khỏi khiến người ta chán ngấy...”

Huyền Lăng quả nhiên rất vừa ý với Lữ Doanh Phong. Nằng ta không ngang ngược như Mộ Dung Thế Lan, nói chuyện lại hết sức thú vị, thỉnh thoảng nịnh bợ hai câu sảng khoái, nhờ đó mà được sủng hạnh thêm mấy ngày...

Mộ Dung Thế Lan không có cách nào để đối chọi với Lữ Doanh Phong, đành xả hết tức giận vào Phùng Nhượng Chiêu, cho dù là việc nhỏ cũng gây khó dễ, Phùng Nhượng Chiêu khổ không kể hết...

Sáng sớm, các phi tần đến Chiêu Dương điện để thỉnh an Chu Nghi Tu. Chu Nghi Tu thấy cả người Phùng Nhượng Chiêu gầy rạc cả đi, nàng biết chắc chỉ có Mộ Dung Thế Lan làm ra việc này, do đó mà thuận miệng hỏi một câu, “Bản cung nhìn thế nào cũng thấy Phùng Quý nhân tiều tụy vì bệnh, chẳng lẽ Thái y chữa trị không tận tâm sao?”

Phùng Nhượng Chiêu nghe Hoàng hậu gọi tên mình, lập tức đứng dậy nói, “Hồi nương nương, gần đây tần thiếp ngủ không ngon, sắc mặt mới hơi kém một chút, không liên quan tới Thái y.”

"Ngủ không ngon? Tuổi của muội còn trẻ, sao lại ngủ không ngon được?" Chu Nghi Tu hỏi.

"Chắc là mệt mỏi vì hầu hạ Hoàng thượng đấy..." Miêu thị luôn thích làm người xấu, nàng ta liếc nhìn Phùng Nhượng Chiêu đang xấu hổ, châm chọc, “Bản cung quên mất, Phùng Quý nhân chỉ thị tâm một lần mà đã bị bệnh, hẳn là phúc đức không được sâu dày nên mới chịu không nổi đấy.”

Lời châm chọc rõ ràng như thế, Phùng Nhượng Chiêu làm sao nhìn được, nước mắt cứ tràn ra quanh khóe mi. Chu Nghi Tu thấy vậy mới nói, “Có thể được vào cung để hầu hạ Hoàng thượng thì đều là người có phúc, tại sao muội lại nói người ta không có phúc đức sâu dày? Hai ngày nay, tiết trời thay đổi quá nhiều, Phùng Quý nhân cảm lạnh dầm ba ngày cũng chỉ là chuyện thường tình. Ninh Quý tần, từ nay về sau, muội đừng nói những câu không đúng mực như vậy nữa, nếu truyền đến tai Hoàng thượng, chỉ sợ người sẽ trách muội không biết làm gương cho các vị muội muội khác.”

Từ trước tới nay, công phu mồm mép của Miêu thị chưa từng thắng được Chu Nghi Tu. Bây giờ, Chu Nghi Tu còn là Hoàng hậu, phong thái ở ngưỡng quá cao, càng khiến nàng ngượng đến mức phải ngậm miệng lại, không dám nhiều lời thêm nữa.

Chu Nghi Tu nhìn Phùng Nhượng Chiêu, dịu dàng nói, “Lát nữa, bản cung sẽ sai người đem một ít thuốc bổ tới cho muội. Nếu còn thiếu cái gì, muội cứ bảo người đến chỗ bản cung để lấy, sớm ngày đường cho thân thể khỏe lại, hầu hạ Hoàng thượng, làm vua hài lòng.”

Phùng Nhượng Chiêu cúi đầu, nói, “Đa tạ nương nương đã quan tâm.” Nàng ta biết, có những lời này của Hoàng hậu, Mộ Dung Thế Lan sẽ tạm thời không dám hành hạ nàng ta.

Đám người xung quanh thấy Chu Nghi Tu đối đãi với Phùng Nhượng Chiêu bằng thái độ dịu dàng, hiền lành, bọn họ cũng bớt đi vài phần khinh thường đối với vị Quý nhân nhỏ bé kia.

"Nhi thần thỉnh mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc kim an." Sau khi đám phi tần rời đi, Dư Phong và Vĩnh Thái đến Chiêu Dương điện để bái kiến Chu Nghi Tu.

"Mau đứng lên, không cần đa lễ." Chu Nghi Tu rất quan tâm hai đứa nhỏ này. Dư Phong đã hơn sáu tuổi, mỗi ngày đều phải đến thư phòng đọc sách, Vĩnh Thái thì được nàng dạy cho biết vài chữ, bắt đầu học nữ công đơn giản.

"Mẫu hậu, phụ hoàng vừa kiểm tra nhi thần vào ngày hôm qua, người dặn nhi thần phải cố gắng đọc sách."

Chu Nghi Tu cười, xoa đầu con trai, nói, “Con trai của mẫu hậu rất giỏi. Nhưng mà Phong nhi, cho dù được phụ hoàng khích lệ, con cũng không được tự mãn. Cái kiêng kỵ nhất của người đọc sách chính là học bằng cách nhớ, giống như nuốt trọn một quả táo. Mẫu hậu không cần con phải học bao nhiêu bài mỗi ngày, quan trọng là con thông suốt được cái gì, hiểu rõ đạo lý trong bài học hay không. Con hiểu chứ?”

"Mẫu hậu yên tâm, nhi thần sẽ nhớ kỹ."

"Mẫu hậu mẫu hậu, nhi thần mới làm cái này, người xem có đẹp không?" Vĩnh Thái lấy một chuỗi hạt châu còn mới, đưa ra trước mặt Chu Nghi Tu để tranh công với ca ca.

Chu Nghi Tu cầm lấy rồi ngắm nhìn, quả nhiên rất tinh xảo, ngay cả Tiễn Thu cũng cười nói, “Công chúa quả là khéo tay, ngay cả đám người am hiểu việc này trong cung còn kém xa người đấy.”

Chu Nghi Tu thấy chuỗi hạt được thắt ngắn gọn, vừa đẹp vừa có vẻ thành thạo, không giống như Vĩnh Thái mới học mà làm được. Nàng cảm thấy nghi ngờ, nhưng lại không để lộ vẻ gì, chỉ nói, “Tiễn Thu, không còn sớm nữa, người đưa Đại hoàng tử đến thư phòng trước, bản cung muốn nói chuyện riêng với công chúa.”

"Nhi thần xin cáo lui trước." Dư Phong cáo từ, sau đó cùng Tiễn Thu rời đi.

Chu Nghi Tu nói, "Nguyên An, chuỗi hạt này có thật là con tự mình làm không? Không có ai giúp đỡ chứ?"

Vĩnh Thái có hơi chột dạ, nói lòng vòng, “Hơn phân nửa là nhi thần tự làm...”

"Vậy một nửa còn lại thì sao?" Chu Nghi Tu kiên nhẫn hỏi.

"Là Tào Mỹ nhân giúp nhi thần..." Vĩnh Thái thành thật khai báo, sau đó vội nói, “Mẫu hậu đừng giận, nhi thần không cố ý đâu. Tào Mỹ nhân thấy nhi thần làm quá khó coi.. cho nên...”

Chu Nghi Tu nói, "Mẫu hậu không giận, Tào Mỹ nhân giúp con là bởi vì Nguyên An của mẫu hậu rất đáng yêu, ai thấy cũng đều thích, nhưng chỉ được

lần này thôi nhé, lần sau không được viện cớ nữa. Mẫu hậu không hy vọng về sau, con phải nhờ người khác lao lực vì mình, càng không muốn con vô duyên vô cớ mà nợ ân huệ của người khác.”

Vĩnh Thái nghe xong liền suy tư một lát, sau đó gật đầu, nghiêm túc nói, “Nguyên An nhớ kỹ rồi, hoàng huynh có nói “Không được lấy đồ bố thí”, Nguyên An cũng giống như vậy.”

Chu Nghi Tu nói chuyện cùng con một lát, sau đó bảo nữ mẫu dẫn công chúa đi chơi. Đợi Tiễn Thu về rồi, nàng mới dặn dò, “Lát nữa, người gọi Tào Mỹ nhân ở Hòa Hủ đường qua đây để nói chuyện với bản cung.”

Tào Cẩm Mặc không được sủng, xem ra cũng khó tránh khỏi có chút nóng nảy. Nàng ta dám lợi dụng Vĩnh Thái, Chu Nghi Tu làm sao có thể dễ dàng buông tha? Cho dù trong lòng nàng ta có tâm tư gì, trước tiên, nàng cứ thu vào tay mình trước, mai sau sẽ có công cụ đặc lực để diệt sạch đám cỏ căn đường.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Trong Hòa Hủ đường, Tào Cẩm Mặc yên lặng thêu hoa. Tỳ nữ Âm Tụ thấy dáng vẻ nàng như người mất hồn liền lo lắng, “Tiểu chủ, nô tỳ thấy sắc mặt của người không tốt, hay là chúng ta mời Thái y đến xem thử?”

Tào Cẩm Mặc lắc đầu, nói, “Ta muốn ở một mình, người ra ngoài trước đi.”

“... Dạ” Âm Tụ không rõ vì sao sau khi trở về từ ngày hôm qua, vẻ mặt của chủ tử cứ luôn bất an như vậy. Nàng ta chẳng dám lăm miệng, chỉ có thể ngoan ngoãn lui ra ngoài cửa.

Tào Cẩm Mặc nhìn mảnh lụa trắng bị kim đâm vài lỗ rồi đặt nó tùy ý lên chiếc bàn nhỏ. Vào cung đã gần một tháng, nàng vẫn chưa được Hoàng thượng triệu kiến. Thấy mấy Tuyền thị không có vị phân cao bằng mình nhưng đều được sủng hạnh, sao nàng có thể không nóng nảy cho được?

Nàng tự biết nhan sắc của mình không quá xinh đẹp, gia thế lại chẳng vững vàng, nhưng nếu như đã tiến cung, trong lòng nàng vẫn có ước nguyện được bay lên mây xanh, hy vọng mình có thể đứng vững ở chốn này bằng hai chân, mai sau có thể khiến nhà mẹ tươi sáng hơn một chút. Bất hạnh thay, nàng chẳng có cách nào, chỉ đành im lặng, chìm vào quên lãng.

May mà hôm qua ra ngoài, nàng đã gặp công chúa Vĩnh Thái ở Thượng Lâm Uyển.

Tiền hoàng hậu (Chu Nhu Tắc) đã bị phé truất vì có ý đồ mưu hại hoàng tử trong cung yên, ai nấy ở kinh thành đều biết chuyện này. Hiện giờ, công chúa Vĩnh Thái là đứa con gái duy nhất của Hoàng thượng, lại được đương kim Hoàng hậu (Chu Nghi Tu) sủng ái. Nếu như nàng có thể dựa vào công chúa mà lộ diện ở trước mặt Hoàng hậu, cố gắng lấy lòng, có thể nàng sẽ tìm được cơ hội chuyển mình.

Tào Cẩm Mặc biết bản thân mình mạo hiểm, nhưng đánh úp bất ngờ cũng chưa hẳn là không có lợi, bằng không, đợi Hoàng thượng nhớ tới nàng còn không biết là bao giờ. Nếu có thể bám vào cây cao bóng cả như Hoàng hậu, tháng ngày về sau ở trong cung của nàng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Trong lúc nàng đang đắn đo suy nghĩ, Âm Tụ đột nhiên đẩy cửa bước vào, nói với vẻ hào hứng, “Tiểu chủ, Tiễn Thu cô cô ở bên cạnh Hoàng hậu nương nương đã tới.”

Tào Cẩm Mặc ngẩn người, Hoàng hậu biết nhanh như vậy sao! Nàng vội nói, “Mau mời vào!”

“Nô tỳ là Tiễn Thu. Xin thỉnh an Tào Mỹ nhân, tiểu chủ cát tường!” Tiễn Thu không khinh miệt địa vị thấp của Tào Cẩm Mặc, ngược lại còn hành lễ vãn an theo quy củ.

Tào Cẩm Mặc vội vàng khách sáo, nói, “Cô cô không cần đa lễ, ta ngại chết mất. Không biết hôm nay cô cô đến đây có việc gì?”

Tiến Thu cười nhẹ, “Tiểu chủ vào cung đã mấy ngày, Hoàng hậu nương nương vốn muốn trò chuyện cùng tiểu chủ vài câu, chỉ là vài ngày trước đó quá bận rộn nên không thể đến mời, hôm nay được dịp nhàn rỗi, nương nương đặc biệt bảo nô tỳ tới đây để mời tiểu chủ đến điện Chiêu Dương một chuyện...”

Nghe Tiễn Thu nói mà Tào Cẩm Mặc âm thầm rung mình, ý của Hoàng hậu là muốn thu nhận nàng sao? Nàng cũng không trì hoãn thêm, đáp lại, “Xin cô cô đợi một lát, ta vào trong thay y phục rồi sẽ tới bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Tần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương thỉnh an, nương nương vạn phúc kim an.”

Chu Nghi Tu không gặp mặt Tào Cẩm Mặc ở chính điện, nàng dặn Tiễn Thu đưa nàng ta tới vườn hoa ở phía sau điện Chiêu Dương.

"Nơi này không phải là chính điện, không cần phải dùng lễ nghi nghiêm trang như vậy, tùy ý cũng được. Ngồi xuống đi."

Giọng nói của Chu Nghi Tu vô cùng hiền hòa, chẳng hề mang vẻ hờn giận, khiến Tào Cẩm Mặc bớt hồi hộp hơn hẳn. Nàng ta cảm tạ, sau đó ngồi xuống ghế đá ở phía đối diện, "Không biết nương nương gọi tần thiếp tới đây có việc gì?"

"Bản cung còn nhớ, trong ngày tuyển tú, Tào Mỹ nhân từng nói mình giỏi nữ công, thêu thùa đúng không?" Chu Nghi Tu cười nói.

Tào Cẩm Mặc vâng dạ, đáp, "Thưa nương nương, tay của tần thiếp vụng về, không thể nói là giỏi."

"Tào Mỹ nhân khiêm tốn như vậy, bản cung có một cái túi nhỏ, muốn tặng cho Hoàng thượng, nhưng Tuệ Nhi ở chỗ bản cung lại làm không đẹp, Mỹ nhân có bằng lòng giúp bản cung chăng?" Chu Nghi Tu nhìn Tiễn Thu một cái, mọi thứ cần thiết lập tức được bày ra.

"Có thể bóc hết tài cán vì nương nương là phúc của tần thiếp, tần thiếp cam lòng." Tào Cẩm Mặc cầm lấy cái túi đã được làm một nửa kia, sau đó nhìn Chu Nghi Tu. Thấy đối phương cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt chờ mong, sự bất an lẫn hồi hộp trước đó trong lòng nàng ta liền tan biến trong nháy mắt. Nàng ta phối các sợi tơ màu trong mâm sao cho cân đối, kể đó hoàn thành công việc thật nhanh ở trước mặt Hoàng hậu.

"Tay nghề của tần thiếp còn thô, xin nương nương đừng chê cười." Tào Cẩm Mặc giao túi đã làm xong cho Chu Nghi Tu, lòng bàn tay của nàng ta dính đầy mồ hôi.

Chu Nghi Tu nhìn kỹ một hồi rồi nói, "Quả nhiên không ngoa, rất khéo tay, tin rằng Hoàng thượng nhìn thấy sẽ rất thích. Tào Mỹ nhân có tâm tư tinh tế, dốc sức vì bản cung, bản cung cũng vui lòng giúp người hoàn thành tâm nguyện, giống như đôi uyên ương được thêu trên chiếc túi này vậy, dù sao thì cũng nên để Hoàng thượng biết một chút tâm ý của người mới được..."

Tào Cẩm Mặc nghe xong liền quỳ phịch xuống, nói, "Nếu đã được nương nương xem trọng, tần thiếp xin nhận nương nương là chủ, sai đâu đánh đó, tuyệt đối vâng lời."

"Bản cung vừa nhìn đã biết người là người có thể chịu đựng được cô đơn lạnh lẽo. Ở trong cung, người có thể chịu đựng mới là người tồn tại lâu dài. Có câu nói rằng, tuổi xuân qua mau, cho dù được sủng ái cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Quan trọng là Hoàng thượng có thể nhớ kỹ người, đặt người ở trong lòng, đó mới là mấu chốt. Do đó, bản cung hy vọng người có thể trước sau như một, tuyệt đối đừng để mình hồ đồ, nhất thời bị sắc hoa mê hoặc là được."

Chu Nghi Tu nói một hồi như vậy, thực chất chính là căn dặn Tào Cẩm Mặc đừng nghĩ tới việc một chân đạp hai thuyền, nàng có thể nâng đỡ nàng ta, dĩ nhiên cũng có thể khiến nàng ta sụp đổ. Kiếp trước, nàng biết Tào Cẩm Mặc có thai, một lòng muốn diệt trừ, nào ngờ giữa đường lại bị Hoa Phi cản đường, lấy được một quân sư tốt. Lần này, nàng sẽ không gây thù hằn, tiêu diệt kẻ địch một cách ngu xuẩn như năm xưa nữa. Tào Cẩm Mặc muốn được sống yên ổn ở hậu cung, ngoài Chu Nghi Tu ra, không ai có thể làm tốt việc này hơn.

Hiện giờ, Tào Cẩm Mặc còn chưa luyện thành lòng dạ rắn rết của ngày sau. Nghe Chu Nghi Tu nói xong, nàng ta nào dám có tâm tư khác, vội vàng đáp lại, "Hoàng hậu nương nương ban ơn khắp lục cung, tần thiếp dĩ nhiên sẽ nghe theo lệnh của một mình nương nương."

Chu Nghi Tu đỡ nàng ta dậy, nói, "Người có thể hiểu điều này là tốt rồi." Nàng quay đầu, nói với Tiễn Thu, "Mau mang hai xấp gấm Tô Châu đến đây để tặng cho Tào Mỹ nhân."

"Tần thiếp không dám nhận." Tào Cẩm Mặc từ chối.

"Có gì mà không dám? Bản cung thấy trên người người vẫn là y phục dệt từ vải sa tanh hoa được ban thưởng lúc mới vào cung, quá đơn giản, không thích hợp với thân phận của người chút nào. Ngày sau gặp Hoàng thượng, dù gì cũng cần phải trở nên tươi sáng trước mắt người chứ. Người mau mang vải về, may hai bộ đồ mới đi." Chu Nghi Tu hào phóng, bảo Tiễn Thu đưa vải cho Âm Tự.

Tào Cẩm Mặc thấy xấp vải dệt mềm mại như nước, lóe ra tia sáng dưới ánh mặt trời, trong lòng vô cùng yêu thích. Nàng ta không từ chối nữa, "Đa tạ nương nương ban cho."

"Bản cung chờ ngày có thể chính thức gọi người một tiếng 'mười muội'... Chu Nghi Tu cười vô cùng dịu dàng, hòa nhã.

Sau giữa trưa, Huyền Lăng đến điện Chiêu Dương điện. Chu Nghi Tu sai người dâng trà, cười nói, "Sao Hoàng thượng lại có thời gian đến đây vào lúc này? Thần thiếp còn tưởng người đang xử lý triều chính ở trong thư phòng."

Huyền Lăng nói, "Tâu chương có xem mãi cũng không xong, trăm chỉ tranh thủ lúc rảnh rỗi tới đây một lát, Tiểu Nghi không chào đón trăm sao?"

"Đương nhiên là chào đón, thần thiếp mong còn không kịp, Hoàng thượng vui vẻ thì nán lại chỗ của thần thiếp một lát đi." Chu Nghi Tu nói.

Huyền Lăng giả vờ không vui, "Từ xưa đến nay, Hoàng hậu đều khuyên quân vương lấy quốc sự làm trọng, Tiểu Nghi lại muốn giúp trăm nhân hạ, hình như không hợp lý cho lắm..."

Chu Nghi Tu ung dung nói, "Hoàng thượng à, trong một ngày dài như vậy, nghỉ ngơi một chút cũng là lẽ thường của con người. Huống hồ, long thể của người là phúc của vạn dân, nếu xảy ra chuyện sẽ khiến thiên hạ bất an. Thần thiếp là Hoàng hậu, dĩ nhiên phải chăm sóc người, nếu như chỉ biết chăm chăm vào tầm gương của những hoàng hậu hiền đức trước đó mà bỏ qua tâm ý của Hoàng thượng, thần thiếp chẳng còn là một hoàng hậu tốt nữa."

Huyền Lăng nghe mấy đại thần công kích nhau ngay trên triều cả một ngày dài, lúc này, lời nói của Chu Nghi Tu đã chạm vào tận đáy lòng hắn, hắn liền nói ngay, “Đáng tiếc, trăm phi phạm nhiều bạc như vậy cho đám đại thần mà không có một ai trong bọn họ biết suy nghĩ cho trăm như Tiểu Nghi, quả là công toi cho nhiều năm đọc sách thánh hiền...”

“Nếu Hoàng thượng có tâm sự thì có thể nói cho thần thiếp nghe. Tuy rằng thần thiếp chỉ là nữ nhân, chẳng giúp được gì, nhưng nói ra còn tốt hơn giữ mãi trong lòng.”

Huyền Lăng sẵn dịp nói luôn, “Mộ Dung Thế Tùng phụng chỉ dẹp loạn, triều đình chuyển cho không ít quân lương, bây giờ hắn thắng trận trở về, trăm muốn ban thưởng cho ba quân, thăng quan tiến chức cho hắn, nhưng đám đại thần lại nhao nhao phản đối, nói rằng Mộ Dung Thế Tùng còn trẻ, mới lập chiến công, đột nhiên thăng làm Phụ Quốc tướng quân sẽ khiến hắn sinh lòng kiêu ngạo; ngược lại, một số đại thần xin trăm thăng quan cho hắn, an ủi hắn có công chinh chiến vì thiên hạ. Hai bên, chẳng ai nhường ai, khiến trăm đau hết cả đầu.”

“Mộ Dung tướng quân thắng trận trở về, dĩ nhiên phải ban thưởng, nhưng mà phụ thân hắn - Mộ Dung Quýnh đã là Phiêu Kỵ tướng quân, nếu như Hoàng thượng phong hắn làm Phụ Quốc tướng quân, và lại trong tay hắn còn nắm binh quyền trọng yếu, người ta ghen tỵ đố mắt cũng là lẽ thường tình. Hoàng thượng là thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh, nếu như người thật lòng muốn thưởng cho hắn, chỉ bằng dùng để ý đến lời của đám hủ nho* kia, chỉ mong Mộ Dung Thế Tùng không có tâm tư khác là tốt rồi.” Chu Nghi Tu nói.

*Nhà nho có tư tưởng lạc hậu, lỗi thời

Với sự đa nghi của Huyền Lăng, hắn nhất định sẽ không cho phép võ tướng nắm giữ binh quyền quá lớn. Kịp trước, Hoa Phi làm càn như vậy cũng vì công lao của phụ thân và huynh trưởng ở chiến trường. Lần này, Chu Nghi Tu quyết không để nàng ta đắc ý.

Quả nhiên, Huyền Lăng trầm ngâm một lát rồi nói, “Trẫm đã có chủ ý của mình. Trẫm hiểu lời của Tiểu Nghi, nhưng nàng là nữ nhân, không hiểu được nhiều việc ở trên triều.”

Chu Nghi Tu cũng không nhiều chuyện thêm, nói theo hắn, “Thần thiếp chỉ cần thay Hoàng thượng quản lý hậu cung thật tốt, khiến Hoàng thượng vui vẻ là được.”

“Trẫm còn có tấu chương cần phê, nếu nhân hạ thêm nữa sẽ chất thành núi mất. Đợi tối rồi, trẫm sẽ qua nói chuyện với nàng.” Huyền Lăng đã có quyết định về chuyện của Mộ Dung Thế Tùng. Nói xong, hắn liền đứng dậy.

Chu Nghi Tu sửa sang lại áo ngoài cho hắn, “Hoàng thượng, trời bắt đầu nóng rồi, thần thiếp có làm chiếc túi nhỏ này cho người, bên trong là lá bạc hà, thỉnh thoảng ngửi một cái sẽ giúp tinh thần tỉnh táo.” Nói xong, nàng tự mình đeo túi cho Huyền Lăng.

Huyền Lăng cảm động, nói, “Nàng là Hoàng hậu cao quý, sao còn làm những việc như thế, cứ bảo cung nhân làm là được.”

Chu Nghi Tu nói, “Thần thiếp cùng lắm chỉ là người ra chủ ý thôi, Tào Mỹ nhân mới thật sự là người bắt tay vào làm. Hoàng thượng, người đã quên rồi ư? Hôm tuyển tú, người còn khen nàng ấy là nữ nhân biết tuân thủ lễ giáo.”

Huyền Lăng sớm đã không còn nhớ đến khuôn mặt của nữ nhân kia nữa, hắn đáp, “Là sao? Thủ pháp thâm rất cần thận.”

“Người đó, ngay cả mình chọn mà cũng quên, Tào Mỹ nhân rất giỏi nữ công, thần thiếp còn định bảo nàng ấy dạy dỗ Nguyên An.”

Huyền Lăng cười nói, “Nếu đã như vậy, hôm nào trẫm gặp nàng ấy mới được.”

Ngày kế tiếp, Huyền Lăng hạ chỉ, phong Mộ Dung Thế Tùng làm Quy Đức Tướng quân vì có công dẹp loạn Tây Nam, tấn phong mọi người Mộ Dung Thế Lan thành Chính ngũ phẩm Tán, ban thưởng phong hiệu “Hoa”.

Tào Mỹ nhân ở Hòa Hú đường được Hoàng đế triệu kiến. Bởi vì hiền lành dịu dàng lại khiêm tốn nhún nhường, giỏi việc đoán ý, quan sát người khác, một tháng sau, nàng ta được tấn phong thành Tòng ngũ phẩm Lương đệ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Mỗi buổi sáng, giai nhân đều tập hợp tại Chiêu Dương điện, tranh cơ hội, đấu dung nhan, khiến cho thế nhân ghen tỵ với điểm phúc của đế vương.

Chu Nghi Tu đã lâu không gặp Cam thị, hôm nay lại thấy nàng ta gầy đi không ít, sắc mặt khá hơn, nàng liền không khỏi quan tâm, “Bệnh của Tu nghi sao rồi? Bản cung cứ lo mãi, không biết thuốc bổ đưa tới dùng có tốt không?”

Thời gian trước, Cam thị mắc bệnh nặng. Bệnh tình hung hiểm, Văn Thế Thanh phải cùng các Thái y khác dùng hết sức lực lẫn các phương pháp trị liệu

mới cứu được mạng sống của nàng. Ngày hôm nay, nàng ta đã khỏe lại bảy tám phần nên mới vội vàng chạy tới thỉnh an Chu Nghi Tu, “Đa tạ Hoàng hậu quan tâm, bệnh của thần thiếp đã đỡ, đã phiền nương nương lo lắng rồi.”

Chu Nghi Tu gật đầu, nói, “Bản cung thấy sắc mặt của muội vẫn còn tái nhợt, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn, bồi bổ nguyên khí mới tốt. Tiễn Thu, lát nữa người vào trong kho lấy vài củ sâm núi thượng hạng cho Tu nghi mang về.”

“Thần thiếp đa tạ nương nương.” Cam thị nở nụ cười, nói, “Thần thiếp nằm trên giường mấy tháng, cảm thấy mấy vị muội muội xinh đẹp hơn so với lần đầu gặp gỡ, quả nhiên là được Hoàng hậu nương nương dạy dỗ tốt.”

Chu Nghi Tu nghe vậy liền cười, “Tu nghi nhìn qua đã biết người mình từng gặp, ban đầu ai nấy đều dựa vào tài năng lẫn đức tính tốt đẹp để tiến cung phụng dưỡng Hoàng thượng. sau khi nhận thánh ân dĩ nhiên sẽ tăng thêm vài phần tư sắc.” Chợt nghe tiếng ho nhẹ của Đao phi, nàng liền nói với cung nữ Cát Tường đang đứng ở sau lưng, “Gần đây trăm hoa đua nở, phấn hoa lẫn bụi đất cũng nhiều, người bên cạnh Đao phi cần phải cẩn thận hơn ngày thường. Bản cung đã sai người chế một ít dầu Sơn Trà để mang tới Phi Hương điện, số thuốc trước đó uống vào vẫn chẳng hiệu nghiệm chút nào.”

“Chi là bệnh cũ của thần thiếp, lại phiền Hoàng hậu nương nương ghi nhớ, thần thiếp vô cùng sợ hãi.” Đao phi dịu dàng cất tiếng, khiến cho người nghe được yên lòng trong nháy mắt.

Chu Nghi Tu hiền hòa nói, “Bởi vì bệnh đã lâu nên mới càng không thể khinh thường. Vĩnh Thái thường tới chỗ tỷ chơi, bản cung cũng không muốn nó lo lắng thân thể của Đao mẫu phi không tốt.”

Nghe đến tên Vĩnh Thái, ánh mắt Đao phi chợt trở nên nhu hòa, “Thần thiếp xin nhận tâm ý của nương nương.”

Chu Nghi Tu không nói thêm gì nữa. Nàng ngẩng đầu, nhìn lướt qua các phi tần một vòng, chợt nhận ra có một người vắng mặt, không cần hỏi cũng tự biết đó là Hoa Tần vừa được tiến phong. Tiễn Thu nhỏ giọng nói với nàng, “Nương nương, chúng ta có nên phái người tới thúc giục không?”

“Thúc giục gì chứ? Nàng ta tới trễ, dù gì bản cung cũng còn nhiều thời gian để chờ. Đừng để người khác ngồi không, thưởng trà và điểm tâm cho họ.” Chu Nghi Tu nói.

Hội Xuân dẫn theo một đám cung nữ nhỏ tuổi, bày biện mọi thứ lên bàn đầy đủ. Miêu thị hừ nhẹ, “Hoa Tần đúng là phách lối quá, cứ thần nhiên mà để chúng ta chờ nàng! Đúng là được sủng ái đến mức quên mất mình là ai rồi! Không phải Phùng Quý nhân ở trong Mật Tú cung cùng Hoa Tần sao, muội tới đây đúng giờ mà không gặp nàng ta à?”

Phùng Nhượng Chiêu đứng dậy, nhún người cúi chào Chu Nghi Tu rồi nói, “Thưa nương nương, tuy rằng thần thiếp ở cùng cung với Hoa Tần nhưng lại không đi chung, cho nên cũng không biết vì sao Hoa Tần lại đến trễ.”

“Phùng Quý nhân không cần phải gấp gáp phải sạch tay như vậy, ai đang ngồi đây mà chẳng biết muội sống khổ sở trong Mật Tú cung? Nếu Hoa Tần đã không tới, sao muội lại không nhân cơ hội này đề cầu Hoàng hậu nương nương thay đổi chỗ ở, đỡ cho muội phải gầy yếu cả người, coi chừng sớm muộn cũng bị gió thổi bay như nhành liễu ngoài kia đấy...” Lời nói của Miêu thị mang hàm ý cười chê, muốn làm xấu mặt Phùng Nhượng Chiêu.

Thang Tĩnh Ngôn vốn chỉ chăm chăm cho nhi tử Dư Li của mình, không màng đến thế sự đã lâu. Mặc dù từ trước tới giờ, nàng luôn chứng mắt Miêu thị nông cạn kia mà lại chẳng hề nói gì nàng ta, ngược lại còn giữ mồm giữ miệng đúng bốn phận. Thế nhưng lúc này, ngay cả nàng cũng cảm thấy bất bình thay cho Phùng Nhượng Chiêu.

Đám người mới còn lại đều tiến cung cùng ngày với Phùng Nhượng Chiêu, nhưng cho dù gặp mặt mỗi ngày, họ cũng không qua lại với nàng ta, và lại đôi bên chẳng có giao tình bao sâu, bọn họ dĩ nhiên không muốn vì một Quý nhân thất sủng mà đắc tội Miêu thị.

Đao phi và Cam thị sống chết mặc bay, không dễ dàng mở miệng. Hai người đều biết rõ Huyền Lăng đã cho treo bảng tên* của Miêu thị lên, chỉ cần nàng ta đừng gây ra chuyện lộn xộn, Huyền Lăng sẽ không quản cái gì hết.

*Bảng tên đề thị tẩm – khi một phi tần được treo lên tức là có khả năng được vua chọn, còn khi bị gạt bỏ tức là đối mặt với nguy cơ thất sủng.

Phùng Nhượng Chiêu một thân một mình, cúi đầu cắn môi, chỉ hận không thể lập tức tìm một cái động để chui vào. Chu Nghi Tu ngồi ở trên nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng vẫn chưa la mắng Miêu thị. Nàng đợi sự nhẫn nại của Phùng Nhượng Chiêu cạn kiệt. Năm đó, An Lăng Dung cũng giống hệt như vậy, bị người ta khinh miệt đến mức tận cùng mới nổi lòng phản kích.

Giang Phúc Hi chạy từ bên ngoài vào, cất cao giọng hô, nhanh chóng giải vây tình cảnh khốn đốn cho Phùng Nhượng Chiêu: Hoa Tần đến!

Mọi người không còn chú ý tới vị Quý nhân nhỏ bé bên này nữa, nàng ta cũng lặng lẽ ngồi xuống, không nói gì thêm.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Hoa Tần nũng nịu, hành lễ với Chu Nghi Tu.

“Muội muội không cần khách khí, ngồi đi.” Chu Nghi Tu không thèm nhìn về đắc thắng trên mặt Hoa Tần. Huyền Lăng sùng hạnh mấy người mới vào sau, rốt cuộc vẫn cảm thấy Mộ Dung Thế Lan hợp tính với mình nhất. Trong một tháng, hần ngủ lại Cát Vân đường hơn phân nửa số ngày thị tẩm, thảo nào mà Mộ Dung Thế Lan càng kiều ngạo hơn trước đó rất nhiều.

“Sao Hoa Tần đến muộn thế, trong cung có việc gì khiến muội trì hoãn chẳng? À, bản cung quên mất, Hoa Tần còn chưa phải là chủ một cung mà? Không có cung vụ để xử lý, ắt hẳn là tham ngủ thêm nửa canh giờ nên mới thỉnh an muộn chứ gì?” Miêu thị nghe Thái Anh nói Tụng Chi hết sức tùy tiện, khúc mắc giữa nàng ta (Miêu thị) và Mộ Dung Thế Lan càng thêm sâu nặng, lại thêm lần trước bản thân bị Huyền Lăng trách cứ càng khiến Hoa Tần tức

tiện hơn.

Mộ Dung Thế Lan có thái độ khác thường, không để lộ con giận ngay lập tức, chỉ xấu hổ mà nói, “Là do hôm qua, Hoàng thượng ngủ lại chỗ của tần thiếp, lại dẫn dò tần thiếp không phải dậy sớm, cho nên tần thiếp mới đến trễ, Hoàng hậu nương nương không trách tội chứ?” Nàng ta không thêm để ý đến Miêu thị, khiến đôi phương giận cả da mặt.

Chu Nghi Tu mỉm cười, nói, "Nếu đã như vậy, lần sau không được viện lý lẽ đó* nữa. Tiễn Thu, ban trà."

*Ý nói chỉ được dùng lý do đó một lần mà thôi

Hoa Tần thân nhiên ngồi xuống, sau đó tiếp lời, “Hoàng hậu nương nương quả nhiên là khoan dung rộng lượng, không giống một số người cứ thích đấu võ mồm, suốt ngày trông hóng hậu cung bất hòa.”

Miêu thị cảm thấy khó thở, "Hoa Tần, người nói ai thích đấu võ mồm?!"

Hoa Tần quét mắt nhìn Miêu thị, thân nhiên nói, “Ninh Quý tần nóng vội như vậy để làm gì? Tần thiếp có nói người đâu.”

Miêu thị chán nản. Chu Nghi Tu thấy hai người sắp sửa ầm ĩ, không chừng Miêu thị còn muốn hồ ngôn loạn ngữ, nàng liền mở miệng can ngăn, “Được rồi, mới sáng sớm đã biến thành sóng không yên. Tất cả mọi người đều là tỷ muội, cùng nhau phụng dưỡng Hoàng thượng, nếu đã ở trong cung thì lẽ ra nên chiếu cố lẫn nhau, cứ cãi cọ mãi sẽ được gì hả?! Ninh Quý tần, muội là chủ một cung, nên có phong thái của một người chủ, so đo với người mới như thế, nếu như truyền ra ngoài, người ta sẽ chê cười muội không biết khoan dung kẻ dưới. Về phần Hoa Tần, bản cung đã nói rồi, lần sau đến chậm, tuyệt đối không được viện lý lẽ kia nữa.”

Cho dù trong lòng Hoa Tần có suy nghĩ khác, nhưng nàng ta căn cơ chưa ổn nên cũng không dám cãi lại nhiều.

Mọi người ngồi một lát, nói đôi ba câu rồi lại giải tán.

"Tiện nhân Miêu thị này chỉ biết ỷ vào vị phân được thăng mà gây sự với ta ở mọi nơi! Đầu tiên là khi dễ nha hoàn của ta, bây giờ còn hếch mũi lên mặt, chẳng thêm nề nang còn khiến ta khó xử!" Hoa Tần trở về Cát Vân đường, móng tay cào mạnh vào bàn khiến suốt nửa gãy cả hai móng.

Tụng Chi vội khuyên nhủ, "Tiểu chủ đừng nóng giận. Loại người như Ninh Quý tần không đáng để người phải tức tối!"

Thị nữ khuyên nhủ một hồi, Hoa Tần cũng nguôi lửa giận, chỉ oán hận mà nói, “Một ngày nào đó, ta sẽ khiến con tiện nhân kia biết Mộ Dung Thế Lan này không phải là người dễ chọc!”

Sau một lúc lâu, nàng ta hỏi, "Phùng Nhượng Chiêu đâu?"

"Hồi tiểu chủ, Phùng Quý nhân vẫn chưa về. Rất nhiều phi tần đến thỉnh an rồi ra về ở Chiêu Dương điện, người người đều ngồi kiệu, nàng ta xếp ở phía sau nên không nhanh bằng chúng ta." Tụng Chi biết Hoa Tần thích nhất là chiếm vị trí đầu của người khác nên lập tức thay đổi cách đỡ nàng ta.

Quả nhiên, sắc mặt Hoa Tần chuyển từ giận sang vui mừng, dương dương tự đắc, “Coi như nàng ta thức thời. Đợi sau này ta trở thành chủ một cung, để Hoàng thượng sủng ái nàng ta ngẫu nhiên một lần cũng không khiến nàng ta thất vọng.”

Tụng Chi nói, "Tiểu chủ có lòng, Phùng Quý nhân có thể làm người trong cung của tiểu chủ chính là phúc khí mà nàng ta tu luyện có được."

Nói đến Phùng Nhượng Chiêu, nàng vốn là đích nữ của Tri phủ Tề Châu, sống an nhàn sung sướng từ nhỏ. Sau khi vào cung, bị Hoa Tần trút giận, nàng cũng có oán than, nhưng lại không được Hoàng đế sủng ái, sau hai lần sủng hạnh liền bị hắt hủi ra sau đầu. Bây giờ nghĩ lại thật hối hận vì đã không nắm bắt cơ hội, uống phí khi để Hoàng hậu cất nhắc Tào Cẩm Mặc.

Tiền Thu tiễn Đoàn phi và Cam thị rời khỏi Phượng Nghi cung rồi, thấy bóng lưng chần chừ của Phùng Nhượng Chiêu, nàng ta liền quay về bẩm báo. Chu Nghi Tu nghe xong chỉ cười trù, “Đừng để ý nàng ta, đợi nàng ta nghĩ thông suốt rồi sẽ tự khắc tới cầu bản cung.”

Tiền Thu đáp, “Nương nương nói rất đúng, hậu cung này có vô số người mới, không hề thiếu một người như nàng ta.”

"Bản cung thấy Tào Lương đệ và Lữ Nương tử cùng tới, hai người họ nói nói cười cười..." Ý trong lời của Chu Nghi Tu hẳn còn chưa hết.

Tiền Thu lập tức nói tiếp, “Nô tỳ nghe nói là Tào Lương đệ chủ động qua lại với Lữ Nương tử, trong lúc nói chuyện, có thể thấy Nương tử là người sáng khoái, rất dễ giao hảo. Huống hồ, Tào Lương đệ là người được nương nương cất nhắc, Lữ Nương tử lại luôn ghi nhớ ân huệ của nương nương. Hai người họ đều theo chúng ta cả.”

"Tào Lương đệ mạnh vì gạo bạo vì tiền*, không uống công bản cung cất nhắc nàng. Người dặn Nhiệm Đông âm thâm lưu ý, nếu tay nàng đuổi quá dài, chạm tới Mật Tử cung đẳng kia thì lập tức bẩm báo với ta." Chu Nghi Tu chưa bao giờ tin tưởng một người hoàn toàn. Càng ở lâu trong cung, càng có con mắt phi thường, càng tạo nên thế bất bại.

* phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả

Tháng tám giữa hè, Huyền Lăng sợ nóng, dẫn theo cung quyến đến hành cung Thái Bình để nghỉ dưỡng.

Lần này, Chu Nghi Tu ở tại Quang Phong Tể Nguyệt* điện dành cho Hoàng hậu, hai đứa nhỏ được bố trí ở tại Thiên điện. Huyền Lăng không ban cho Hoa Tàn được ở Nghi Phù quán năm đó, Chu Nghi Tu cũng không nghĩ đến mức cho rằng hân sự nàng không thoải mái, đơn giản chỉ là vì vị phân của Mộ Dung Thế Lan còn chưa đạt tới mức đó. Dù sao thì ngày ấy, nàng cũng từng là Quý phi, nếu như bây giờ để cho một Hoa Tàn ngu phàm vào ở thì không khỏi hạ giá quá đi mất. Nghe nói Hoa Tàn rất mất hứng, Huyền Lăng cũng lười giải thích với nàng ta, dứt khoát để cho Tào Lương đệ khéo hiểu lòng người được tùy giá, làm cho Hoa Tàn tức gần chết.

*Tên này ý nghĩa lắm nha – Trời Quang Trăng Sáng

Kiếp này, Mộ Dung Thế Lan không thể đạt tới vinh sùng như kiếp trước, hơn phân nửa là vì Huyền Lăng đã bị Chu Nghi Tu thổi gió bên tai, kiêng kỵ quân quyền tập trung trong tay nhà Mộ Dung. Tuy rằng danh tiếng của họ chưa cao, nhưng nhà Mộ Dung không thiếu tướng tài. Mộ Dung Thế Tông được phong làm Quy Đức Tướng quân, ban thưởng về nhà dưỡng thương, tạm thời chưa tạo nên gió to sóng lớn gì.

Huyền Lăng chiêu đãi hoàng thất ở Cúc Hồ Vân Ảnh điện. Điện được xây trên mặt hồ, lầu các tứ phía thông gió. Trên bàn được đặt một khay băng, gió mùa hạ thổi vào trở nên mát lạnh. Tầm nhìn rộng mở, hoa sen năm nay nở vô cùng đẹp, hơi thơm xen lẫn hơi mát đi vào lòng người.

Đám cung nhân dân đưa ướp lạnh và các loại trái cây lên. Bởi vì Huyền Lăng dặn không cần câu nệ lễ tiết, Chu Nghi Tung cũng vui vẻ thoải mái hơn, không giống phong thái nghiêm cẩn ngày thường của một Hoàng hậu trong những buổi cung yến. Nàng trò chuyện vài câu với Nhữ Nam vương phi Hạ thị, “Lần này, Vương phi dẫn theo Khánh Thành quận chúa và Dư Bạc đến đây, Dư Bạc đáng yêu vô cùng, bản cung rất yêu thích nó.”

Hạ thị nói, “Trẻ con không hiểu chuyện, nó còn nhỏ, nếu có chỗ thất lễ, xin nương nương thứ tội.”

“Vương phi khách khí rồi, đều là người một nhà cả mà. Huống hồ, Vĩnh Thái chỉ lớn hơn Thế tử bốn tuổi, cả ngày nó cứ ầm ĩ rằng không có ai chơi cùng, nay Quận chúa đã đến, chúng nó là đường tỷ muội dĩ nhiên có thể làm bạn.”

Chu Nghi Tu đối xử thân thiết với Hạ thị, đối phương cũng đáp lại tấm chân tình của nàng, thỉnh thoảng sẽ nói tốt cho Huyền Lăng trước mặt trượng phu Huyền Tế của mình, Huyền Tế nghe mãi cũng bớt đi ác cảm với Tử đệ.

Lúc này, Xảo Tuệ ở Phi Vũ quán chạy tới trước mặt Huyền Lăng, bẩm báo rằng Lữ Doanh Phong đã được chẩn ra có thai hai tháng, khiến cho Huyền Lăng mừng như điên. Từ trước đến nay, hân chỉ có hai nam một nữ, lập tức nói ngay, “Tần phong Lữ thị làm Quý nhân Chính lục phẩm, lệnh cho Thái y săn sóc cẩn thận.”

Sau đó, hân lại nói với Chu Nghi Tu, “Phiền Hoàng hậu vất vả một chút, thay trẫm chăm sóc Lữ thị.”

Chu Nghi Tu cười, “Thần tiếp tuân mệnh, xin lấy trà thay rượu tại đây, chúc cho Lữ Quý nhân vì Hoàng thượng mà sinh hạ Hoàng tử bình an.”

Lữ Doanh Phong có thai, cục diện cân bằng ở chốn hậu cung bất chợt bị phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sau buổi yến tiệc, Chu Nghi Tu gọi Hứa thái y – người đã bắt mạch cho Lữ Doanh Phong – đến Quang Phong Tể Nguyệt điện để hỏi tình hình cụ thể. Biết chắc rằng vị trí thai của Lữ Doanh Phong đã vững vàng, nàng mới nói, “Nếu đã như vậy thì mong Hứa thái y có thể chăm sóc tốt cho Lữ Quý nhân. Mỗi ngày, sau khi tới Phi Vũ quán, người đến chỗ bản cung một chuyến, nói cho bản cung biết kết quả bắt mạch. Hoàng thượng rất coi trọng đứa trẻ trong bụng Lữ Quý nhân, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót.”

Hứa thái y đáp, “Vi thần nhất định làm hết trách nhiệm của mình, bảo vệ cái thai của Lữ Quý nhân được bình an vô sự.”

“Vậy thì bản cung yên tâm rồi.” Chu Nghi Tu gật đầu hài lòng, dặn dò tiếp, “Mặt khác, tất cả các loại thuốc và lễ vật được khắp nơi đưa tới, mong Hứa thái y hãy kiểm tra thật giả cẩn thận, đảm bảo không có trường hợp ngoại lệ xảy đến. Trong thời gian chăm sóc cái thai cho Lữ Quý nhân, Hứa thái y tạm thời không cần phải đến những chỗ khác, chỉ cần túc trực thường xuyên ở Phi Vũ quán là được. Đại nhân hân sẽ không để Hoàng thượng và bản cung thất vọng...”

Lời nói của Chu Nghi Tu giống như chiếc vòng kim cô đội lên đầu Hứa thái y. Nếu như cái thai của Lữ Doanh Phong có chuyện, ông ta nhất định không thoát khỏi liên can, đồng thời cũng trừ được khả năng ông ta bị người khác thu mua, âm thầm sai khiến, gian lận. Hứa thái y giống như gặp phải địch lớn, luôn mồm cam đoan, “Nương nương yên tâm, vi thần đã rồi.”

Tiền bước Hứa thái y rồi, Tiền Thu mới nói, “Nương nương, chúng ta thật sự phải hết lòng bảo vệ cái thai của Lữ Quý nhân sao?”

“Đương nhiên. Hoàng thượng đã giao Lữ Quý nhân cho bản cung, nếu như nàng ta gặp phải chuyện sơ suất, bản cung cũng khó mà trốn tránh trách

nhệm.” Chu Nghi Tu thường thức thanh ngọc Như Ý màu trắng trong tay, nàng vừa chạm vào liền có cảm giác mát mẻ, cực kỳ trơn láng.

"Lỡ như nàng ta sinh được hoàng tử..." Tiễn Thu lo lắng địa vị của Dư Phong sẽ bị ảnh hưởng.

Chu Nghi Tu trầm ngâm. Dù sao đi nữa, Tiễn Thu này cũng chỉ là một thị nữ, ánh mắt không đủ sâu rộng. Nàng giải thích, "Dư Phong là trưởng tử, hiện giờ còn là đích tử*, thân phận tôn quý, con trai của một Quý nhân sao có thể sánh bằng? Hơn nữa, Lữ Doanh Phong cũng coi như là người của bản cung, bản cung bảo vệ nàng ta chính là bảo vệ bản thân mình. Nếu như nàng ta thật sự có phúc sinh được hoàng tử, ít nhất cũng có thể thay Phong nhi đứng chắn nơi đầu sóng ngọn gió. Ngoài ra, con trai của Cần Quý tần còn nhỏ, chưa nhìn ra được tư chất tốt xấu. Trong cung nên có vài hoàng tử, công chúa, bằng không thì sẽ không có lợi đối với giang sơn của Hoàng thượng..."

*Con trai của Hoàng hậu – dòng chính

Tiến Thu suy nghĩ kỹ một lát rồi nói, "Nương nương anh minh, là nô tỳ hồ đồ."

Chu Nghi Tu nói, "Bản cung biết người một lòng lo lắng cho bản cung và hoàng tử, nhưng muốn lấy được thứ gì thì phải biết cho đi trước. Muốn người ta khăng khăng đi theo mình như lời người nói, dù sao cũng nên cho nàng ta một chút lợi ích mới được."

"Nương nương anh minh." Tiễn Thu đáp, "Có được sự quan tâm của nương nương là cái phúc của Lữ Quý nhân."

Trong Phi Vũ quán, Lữ Doanh Phong mới có thai lần đầu, lại đang trong thời kỳ ba tháng đầu bất ổn nên nàng cực kỳ cẩn thận. Hơn nữa, Chu Nghi Tu đã cho người tới truyền lời, tạm miễn việc thỉnh an sáng chiều cho nàng nên nàng càng thanh nhàn hơn, mỗi ngày sẽ nằm trên giường tịnh dưỡng, trong lòng tràn đầy niềm phấn khởi, mong chờ đứa bé trong bụng sẽ được sinh ra.

Hứa thái y tới bắt mạch cho Lữ Doanh Phong đúng giờ, ngón tay ông đặt lên cổ tay nàng, cách một tấc khăn lụa. Một lát sau, ông nói, "Tiểu chủ yên tâm, mạch tượng của người rất ổn, long thai bình an, chỉ cần kiêng kỵ một số thức ăn thức uống là được."

Lữ Doanh Phong nghe xong liền thả lỏng người, thở phào nhẹ nhõm, "Làm phiền thái y rồi." Xảo Tuệ bên cạnh nàng nhanh chóng đưa một túi tiền cho Hứa thái y, "Thái y, đây là chút lòng thành của tiểu chủ, xin ngài nhận cho."

Hứa thái y từ chối cho có lệ rồi cũng nhét vào trong tay áo, "Tiểu chủ khách khí rồi, chăm sóc long thai là bổn phận của vi thần. Huống hồ, Hoàng hậu nương nương đã hạ lệnh cho vi thần phải tận lực chăm sóc, hết lòng trợ giúp tiểu chủ sinh hạ hoàng tử bình an."

"Tiểu chủ, Hoàng hậu nương nương lệnh cho Hứa thái y phụ trách thai của tiểu chủ. Ngoài nơi này ra, ông ấy sẽ không đến chỗ khác để xem mạch, có thể thấy Hoàng hậu rất quan tâm đến tiểu chủ ấy ạ..." Tiễn thái y đi rồi, Xảo Tâm mới nói.

Xảo Tuệ và Xảo Tâm đều là thị nữ hồi môn của Lữ Doanh Phong, được xem như tâm phúc của nàng. Nghe Xảo Tâm nói vậy, Xảo Tuệ đang quạt mát cho chủ tử cũng nở nụ cười, đáp, "Đây chính là phúc của tiểu chủ. Biết bao vị tiểu chủ tiến cung một lần, ấy mà chỉ có tiểu chủ của chúng ta có thai sớm nhất. Đợi tiểu chủ sinh hạ hoàng tử, hoàng tử nhất định sẽ thông minh hết như Đại hoàng tử vậy..."

Lữ Doanh Phong nói ngay, "Đại hoàng tử là con trai của Hoàng hậu nương nương, tư chất bất phàm. Ta chỉ cần con mình được bình an khỏe mạnh, cho dù là nam hay nữ ta cũng thích." Dứt lời, nàng liền dùng tay vuốt nhẹ chiếc bụng còn chưa lộ rõ của mình.

Từ sau buổi yến tiệc, biết được Lữ Doanh Phong có thai, khuôn mặt Hoa Tần không còn nở nụ cười. Trở lại Tùng Phong hiên, nàng ta mới để lộ vẻ giận dữ trên mặt, vừa tức vừa mắng, "Sao Lữ Doanh Phong có thể mang thai chứ? Hoàng thượng chỉ sủng hạnh nàng ta có vài lần mà bụng nàng ta cũng giời thật!"

Tùng Chi nói, "Tiểu chủ đừng nóng giận, Lữ Quý nhân tốt số, nhưng ai mà biết có thể sinh được hay không? Nô tỳ nghe nói âm khí trong cung rất nặng, dễ bị sảy mất lắm"

"Bây giờ nàng ta đang cực kỳ đắc ý, ngay cả Hoàng thượng cũng đến bên cạnh nàng ta mỗi ngày. Có long khí của Hoàng thượng che chở, âm khí nào dám chạm vào nàng ta, hả?!" Giọng nói của Hoa Tần thay đổi bất ngờ, chứa đầy mùi giấm chua.

"Vậy thì cũng phải xem Lữ Quý nhân có phúc để nhận hay không. Tiểu chủ ở phân vị Tần, cao hơn Quý nhân như nàng ta một cấp. Đợi đến khi tiểu chủ có thai rồi, Hoàng thượng nhất định sẽ càng coi trọng tiểu chủ." Tùng Chi nín thở.

Hoa Tần vừa nghe liền tưởng tượng đến quang cảnh khi đó, nàng ta nhin không được mà bật cười, "Đợi sau khi thỉnh an Hoàng hậu, chúng ta tới thăm Lữ Quý nhân kia, dẫu sao cũng cùng là người hầu hạ Hoàng thượng."

"Tiểu chủ, chúng ta nên mang theo lễ vật gì?" Tùng Chi hỏi.

Hoa Tần không thêm đề, "Vào trong kho, lấy chiếc bình hoa bằng sứ trắng men Sen Xanh Như Ý rồi đưa tới chỗ nàng ta đi, chỗ của nàng ta ắt hẳn cũng chẳng có được thứ gì tốt."

Tiếng nói cười trong Quang Phong Tể Nguyệt điện vang lên không dứt, hầu hết chỉ là mấy câu tán gẫu việc nhà bình thường. Hoa Tần chợt đứng dậy, nói, "Tần thiếp biết Lữ Quý nhân có thai nên muốn tặng riêng cho muội ấy một món lễ vật, tần thiếp xin báo trước với Hoàng hậu."

Chu Nghi Tu nghe xong có hơi ngập ngừng, nhưng khuôn mặt nàng càng toát lên vẻ dịu dàng, "Hiếm khi thấy muội có lòng như vậy. Các muội đều cùng nhau vào cung, vốn nên chung sống hòa thuận. Nếu đã vậy rồi, bản cung cũng không gặp muội ấy hai ngày, hay là tất cả chúng ta cùng đi đi."

Thấy Hoàng hậu lên tiếng, mọi người đồng loạt đứng dậy, đi chậm chậm đến Phi Vũ quán, khiến cho chốn nhỏ nơi ấy nhất thời đông nghịt, ngay cả một chỗ trống cũng không có.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc..." Lữ Doanh Phong thấy Chu Nghi Tu đến liền khụy xuống, hành lễ.

Chu Nghi Tu vội gọi người đỡ nàng ta dậy, "Miễn lễ, bây giờ muội là người rất quan trọng, tạm bỏ qua mọi nghi thức cả đi. Mau mau ngồi xuống!"

"Chỗ này của Lữ muội muội đúng là mát mẻ nhất, mới tới mà đã không còn cảm giác nóng như lò thiêu ở ngoài trời, quả là Hoàng thượng rất yêu thương muội muội." Miêu thị nổi con ghen, nhưng lời nói vẫn chưa đến mức khó nghe.

Lữ Doanh Phong mơ mơ hồ hồ, đáp lại, "Ân điển của Hoàng thượng, tần thiếp vô cùng cảm động, mỗi một thời khắc đều không dám quên."

Chu Nghi Tu cười, nói, "Chỉ là vài khối băng thôi. Lữ Quý nhân vì hoàng thất mà khai chi tán điệp, dĩ nhiên muội ấy là người có công. Nếu như Miêu muội muội sợ nóng, ngày khác, bản cung sẽ bảo người mang hai thùng tới chỗ của muội."

Miêu thị ngượng ngừng không nói. Mọi người cười ồ, bầu không khí trở nên đông vui.

Chu Nghi Tu quay đầu lại, quan tâm Lữ Doanh Phong, "Hai ngày nay có cảm giác thế nào?"

Lữ Doanh Phong e lệ, đáp, "Tần thiếp chỉ là lười đi lại, thậm chí còn thích ăn vài món chua cay."

Là một trong hai phi tần có con, Cẩn Quý tần Thang Tĩnh Ngôn cũng có tư cách lên tiếng, "Mấy tháng đầu đều như vậy cả. Lúc mang thai Dư Li, bản cung rất thích ăn ô mai mơ chua. Đợi thêm mấy tháng nữa, vị trí thai ổn định sẽ tốt hơn nhiều."

Những người khác chen miệng không lọt, trong lòng âm thầm tiếc nuối vì không có con nối dõi. Hoa Tần nghe Lữ Doanh Phong nhỏ nhẹ thì càng không thoải mái, nàng ta nói, "Hôm qua, ta chọn đi chọn lại mất nửa ngày ở trong kho mới chọn được một món lễ vật để chúc mừng Quý nhân có thai, mong Quý nhân không ghét bỏ nó vụng về."

Khắp cung đồn đãi Hoa Tần là người ương ngạnh, nàng ta lại còn là người có vị phân cao nhất trong số người mới, bây giờ chợt có ý tốt như thế, trong lòng Lữ Doanh Phong tràn đầy lo sợ, chỉ biết đáp rằng, "Hoa Tần tỷ tỷ khách khí rồi, muội muội xin đa tạ ý tốt của tỷ tỷ."

Chu Nghi Tu nghe xong cũng rất tò mò. Không có Tào Cẩm Mặc trợ giúp, không biết Mộ Dung Thế Lan sẽ nghĩ ra thủ đoạn gì để đá kích đối thủ. Hoa Tần đưa tay lên, Tụng Chi liền đặt một chiếc hộp lên bàn. Hộp vừa mở ra, tất cả mọi người đều tấm tắc khen ngợi chiếc bình hoa tinh tế làm sao, hoa sen được khắc quanh thành bình cực kỳ sống động, màu sắc lại thanh nhã, quả nhiên là chiếc bình sứ trắng men trần quý khó tìm.

Lữ Doanh Phong nói, "Sao tần thiếp dám nhận lấy vật quý này? Xin Hoa Tần tỷ tỷ giữ lại."

Hoa Tần nghe tiếng mọi người xuýt xoa, nàng ta còn đang đắc ý, nào có thêm nghe lời từ chối của Lữ Doanh Phong? "Quý nhân chương mất ý tốt của ta sao? Nếu Quý nhân yêu thích thì khác thì không ngại nói ra, ta nhất định sẽ sai người đưa tới cho Quý nhân."

Lữ Doanh Phong bị bức ép, không dám từ chối, "Tần thiếp không có ý đó. Hoa Tần tỷ tỷ đừng hiểu lầm, tần thiếp nhận lấy là được."

Chu Nghi Tu cứ đứng nhìn hai người, lặng yên không một tiếng động. Thấy trời không còn sớm nữa, nàng mới lên tiếng, "Được rồi, để Lữ Quý nhân nghỉ ngơi cho tốt đi. Mọi người ai về cung nấy, ngày khác lại tới thăm."

"Tần thiếp cung tiễn Hoàng hậu nương nương và các vị tỷ tỷ."

"Tiểu chủ, chúng ta có nên giữ lại bình hoa này không?" Thấy mọi người đi hết rồi, Xảo Tuệ mới hỏi.

Lữ Doanh Phong vẫn giữ sự nghi ngờ. Nghĩ đến việc Hoa Tần không thể giờ trò trước mắt bao nhiêu người như vậy, huống hồ vật kia quả thật khó mà có được, nàng ta liền nói, "Giữ lại đi, đặt nó lên bàn, ngày mai người bảo Xảo Tâm lấy một ít hoa sen về cắm bình."

Trở lại tẩm điện, Tiễn Thu mới hỏi Chu Nghi Tu, "Nương nương, không phải Hoa Tần có ý đó chứ?"

Đi theo chủ tử đã lâu, Tiễn Thu nắm rõ thủ đoạn, mưu kế trong cung như lòng bàn tay. Bình sứ trắng men rất đẹp nhưng lại thương tổn với thai nhi, chỉ là người biết chuyện đó không nhiều, chẳng hiểu Hoa Tần nghĩ ra chiêu ấy từ đâu.

Chu Nghi Tu ngồi trên giường, nói, "Nàng ta hẳn là không biết, khả năng chó ngáp phải ruồi lớn hơn."

"Vậy thì chúng ta nên mau chóng tới chỗ Lữ Quý nhân để xử lý bình hoa kia, lúc này, nô tỳ thấy nàng ta rất vừa ý." Tiễn Thu luôn luôn quan sát phản ứng của người khác rồi bẩm báo lại với Chu Nghi Tu.

Chu Nghi Tu không nhanh không chậm, nói, "Dĩ nhiên là phải xử lý, nhưng bản cung không muốn tự mình nói ra. Đợi ngày mai, sau khi thỉnh an, bản cung sẽ nhờ người nói cho nàng ta biết."

Ý nghĩ trong đầu Tiễn Thu chợt xoay chuyển, "Nương nương muốn nhờ Tào Lương đệ..."

"Mặc kệ Hoa Tàn có cố ý hay không, bản cung đều sẽ để cho người khác biết đó là chủ ý của Hoa Tàn, dù sao thì ai nấy cũng biết nàng ta ương ngạnh thành thói, cứ nhìn cách nàng ta chèn ép Phùng Quý nhân là hiểu. So với việc để nàng ta tiếp tục thắng vị, âm thầm nuôi dưỡng thế lực, không bằng khiến mọi người đề phòng nàng ta trước, như thế thì Hoa Tàn sẽ không nắm được người ta dễ dàng. Cho dù mai sau, Hoa Tàn thắng vị, Hà Tài nhân nông cạn ở dưới trướng nàng ta cũng chỉ là một cây chống cháng vững nhà mà thôi..." Với thủ đoạn của mình, cho dù trời không có gió, Chu Nghi Tu cũng có thể tạo nên một cơn phong ba, càng đừng nói tới thủ đoạn đầy lỗ hổng của Mộ Dung Thế Lan.

Tiền Thu gật đầu, nói, "Đội Tào Lương đệ nói những gì mình nghe được từ chỗ nương nương cho Lữ Quý nhân, cho dù Lữ Quý nhân không hoàn toàn tin nhưng cũng sẽ có lòng phòng bị với Hoa Tàn, sau này tuyệt đối không liên hợp với đối phương. Tào Lương đệ là người thông minh, nàng ta đã biết thủ đoạn của Hoa Tàn nên tất sẽ có đề phòng. Chiêu "một mũi tên trúng ba con chim" của nương nương" quả nhiên rất cao minh."

"Được rồi, lát nữa mức cho bản cung một ít canh. Bản cung nhất định phải bảo vệ cái thai này của Lữ Quý nhân, người cùng để ý người chỗ của người kia (Chu Nhu Tắc) sao cho thật cẩn thận. Trước mắt, vị trí hoàng hậu này vẫn chưa yên, ai dám gây họa ngầm, khiến hậu vị lung lay, bản cung sẽ xử lý không chút lưu tình."

Bây giờ, Chu Nghi Tu không phải chỉ vì bản thân mình nữa, Dư Phong và Vĩnh Thái đã trở thành mối ràng buộc của nàng. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho kẻ địch có cơ hội thờ docks.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Giữa nắng hè chói chang, Chu Nghi Tu cũng không ép một đám người ở lại trong điện của mình, đợi các phi tần thỉnh an xong, nàng liền cho phép họ về ngay, chỉ nói một câu duy nhất, "Tào Lương đệ ở lại một lát."

"Không biết nương nương có dặn dò gì chẳng?" Mọi người đã giải tán, Tào Cẩm Mặc cúi đầu đợi lệnh.

"Lương đệ không cần căng thẳng, bản cung chỉ muốn tán gẫu chuyện nhà với muội mà thôi. Đây là lần đầu muội được tùy giá* đến hành cung, đã quen chỗ ở chưa?" Chu Nghi Tu hỏi với giọng thân thiết, khiến đối phương thả lỏng tâm tình.

*Tùy giá – đi cùng xa giá của vua

Tào Cẩm Mặc nói, "Đa tạ nương nương quan tâm, mọi thứ ở chỗ tần thiếp đều ổn, trong hành cung được sắp xếp rất thỏa đáng."

"Vậy thì tốt rồi, bản cung luôn xem các muội như tỷ muội ruột thịt mà đối đãi, dĩ nhiên phải lo lắng đến mọi việc nhiều hơn một chút." Chu Nghi Tu cười nói, "Mặc dù Yên Sảng trai của muội không phải là nơi rộng rãi nhất, nhưng chim sẽ dù nhỏ cũng có đủ lục phủ ngũ tạng, nói đến tinh xảo, đẹp đẽ, nơi đó cũng là một trong những chỗ như thế ở hành cung đấy."

"Tần thiếp hiểu nương nương cất nhắc tần thiếp, trong lòng vô cùng cảm kích nương nương."

"Ừ..." Chu Nghi Tu rất hài lòng trước sự cung kính, khiêm tốn của Tào Cẩm Mặc, nhưng nàng cũng biết lòng dạ nàng ta chưa chắc đã như những gì nàng ta biểu hiện ra ngoài mặt, do đó chỉ nói, "Bản cung thấy muội giao hảo với Lữ Quý nhân mà cũng mừng thay, trong chốn hậu cung này, nếu như ai nấy đều có thể hòa thuận như hai muội thì thật tốt quá. Bây giờ muội ấy có thai, ít ra ngoài đi lại, muội có thời gian thì hãy đến thăm muội ấy để tình tỷ muội càng sâu sắc hơn."

"Tần thiếp và Lữ tỷ tỷ rất hợp ý nhau, đợi lát nữa sắm tổi, khí trời mát mẻ một chút, tần thiếp sẽ đến thăm tỷ ấy." Tào Cẩm Mặc đáp.

"Bản cung yên tâm rồi. Bản cung thấy gần đây trời nóng, các muội còn trẻ, lại ăn mặc mỏng manh, sợ rằng dễ bị cảm nắng nên đã bảo Dược phòng* bào chế ra vài hộp Hương Tuyết Nhuận Tân Đan. Muội lấy hai hộp về, khi nào đến thăm Lữ Quý nhân thì đưa một hộp cho muội ấy." Chu Nghi Tu nói xong liền cất tiếng gọi, "Tiền Thu."

*Dược phòng – bộ phận chuyên bào chế thuốc, lưu trữ thuốc ở cung đình

Thấy Tiền Thu không có mặt, ngược lại người bước ra từ phía sau điện là Hội Xuân, Chu Nghi Tu hỏi ngay, "Tiền Thu đi đâu rồi?"

Hội Xuân nhún người một cái, trả lời, "Nương nương đã quên rồi, ngày hôm qua, nương nương căn dặn chúng nô tỳ bỏ đi mấy bình gốm được tô vẽ đầy màu sắc dùng để đựng dưa và trái cây, đổi thành bình sứ, Tiền Thu sớm đã đi truyền lời rồi ạ."

Chu Nghi Tu giật mình, sau đó mới gật đầu, nói, "Bản cung đúng là có nói, nhưng nhất thời lại quên mất. Vậy thì người lấy ra cho bản cung, mấy hộp đặt ở trên bàn trà ấy."

Hội Xuân tất nhiên nhận lệnh, rồi đi.

Tào Cầm Mặc ngồi ở phía dưới không hiểu, cất tiếng hỏi, “Tần thiếp thấy mấy chiếc bình được tô vẽ đầy màu sắc trông rất đẹp mắt, nương nương không thích sao?” Chu Nghi Tu không thích đốt hương, nàng luôn cho rằng điều ấy rất tầm thường, do đó mới sai người đặt các loại dưa và trái cây theo mùa ở trong điện, vừa tự nhiên lại vừa tươi mát, ai nấy đều biết thói quen này của nàng, nhưng y phục và đồ dùng thì có gì không tốt sao?

Chu Nghi Tu nghe vậy liền cười, nói, “Muội còn trẻ nên chưa biết, bình gốm men xanh tốt nhưng đều dùng thuốc màu để vẽ, tiếp xúc với nước lâu ngày, màu sẽ thấm vào dưa và trái cây khiến chúng mùi của chúng bị hỏng, đối với con người chúng ta lại càng không có lợi, chẳng bằng đồ sứ vừa nhẹ nhàng, vừa sạch sẽ lại vừa thoải mái.”

Tào Cầm Mặc nghe xong, trong lòng vừa động, nàng ta liền nói, “Hoàng hậu nương nương có kiến thức rộng rãi, tần thiếp xin ghi nhớ lời dạy.”

Hội Xuân đưa hai chiếc hộp nhỏ tinh xảo bằng gỗ đen cho Âm Tự. Tào Cầm Mặc nói, “Tần thiếp đa tạ nương nương ban thưởng, đồng thời cũng thay Lữ tỷ tỷ đa tạ nương nương.”

"Thời gian không còn sớm nữa, bản cung cũng không giữ muội ở lâu, muội quýn* đi." Chu Nghi Tu thấy Tào Cầm Mặc đã nhận đủ đồ, nàng liền bảo nàng ta trở về.

*Trong văn cổ đại, từ này có hai nghĩa: một là thỉnh an (thường là lúc cúi chào), hai là một cách nói khéo, ý bảo ai đó lui về đi. Ở đây chúng ta dùng theo nghĩa thứ 2.

Bước ra khỏi điện, Âm Tự vừa mở dù che nắng cho chủ tử vừa nói, “Tiểu chủ, Hoàng hậu nương nương đối xử với người thật tốt, ngay cả thuốc tốt như vậy cũng đưa cho người.”

"Hoàng hậu đối tốt với ta cũng không phải rõ ràng là để..." Tào Cầm Mặc lắc đầu, than thở, “Về trước thôi, lát nữa còn phải qua Phi Vũ quán.”

Ngày hôm nay, lúc trời sắp tối, thị tỳ Xảo Tâm của Lữ Doanh Phong không cẩn thận làm vỡ bình hoa do Hoa Tần tặng. Sau khi nghe kể về sự việc, Hoa Tần thăm hện, cho rằng Lữ thị không nể mặt mình, coi ý tốt hiếm hoi của mình như đôi dép rách. Từ đó trở đi, hai bên kết hạ lương tử*.

*Ý nói kết thành thù oán, sinh ra mâu thuẫn khó bề hóa giải.

Dưới sự đề ý cực kỳ chặt chẽ của Chu Nghi Tu, cái thai của Lữ Doanh Phong từ từ ổn định, vững chắc, chỉ còn đợi ngày đưa chín rụng xuống đất.*

*Nguyên văn là “qua thực địa lạc” – khi đưa chín, cuống đưa tự động rụng đi, đưa rơi xuống đất – ý nói thời cơ chín muồi, cũng tức là đợi ngày đưa nhỏ chào đời.

Tháng tám, mấy góc kim quế tỏa mùi hương ngào ngạt trong đêm rằm Trung thu, Huyền Lăng mở yến tiệc ở Phù Lệ điện để chiêu đãi vương công quý tộc là thân thích của hoàng thất, đồng thời ngắm trăng đoàn viên (đoàn viên tức là sum họp, vui vầy).

Bụng của Lữ Doanh Phong đã lớn hơn một chút, có thể nhìn rõ là nàng đang có thai. Huyền Lăng có ý sắp xếp cho nàng ngồi cùng bàn với Cẩn Quý tần để tiện săn sóc, vị trí ghế ngồi cao hơn Hoa Tần một bậc, thế nhưng Hoa Tần lại không mở miệng châm chọc, thậm chí chẳng hề làm ra vẻ không vui, ngay cả Chu Nghi Tu cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Yến tiệc kết thúc, nhóm ngoại thân* giải tán trước, chỉ còn lại Huyền Lăng, Chu Nghi Tu với mấy phi tần.

*Thân thích hoàng thất và các mệnh phụ phu nhân

Hoa Tần bỗng nhiên giật mình, hét lớn, “Cây quạt của ta đâu?”

"Hoa Tần, muội làm sao vậy?" Chu Nghi Tu bất giác nhíu mày, lên tiếng hỏi.

Hoa Tần lộn lờ đứng dậy, đáp, "Thưa Hoàng hậu, thần thiếp không thấy cây quạt đâu nữa.”

"Việc nhỏ thôi mà, bảo hạ nhân làm lại là được, cần gì phải hô to gọi nhỏ?" Chu Nghi Tu nói.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

"Long thai sao rồi?" Huyền Lăng ngồi ở điện ngoài của Phi Vũ quán để đợi tin, vừa thấy Hứa thái y bước ra là hấn vội hỏi.

Hứa thái y đồ mồ hôi đầy đầu, ông ta trả lời: “Khỏi bẩm Hoàng thượng, Quý nhân bị kích thích dẫn đến động thai khí, may mà Quý nhân có thể chịu đựng nên tạm thời không còn gì đáng lo ngại, chỉ là không được để cho tâm tình thất thường, tránh gây tổn hại đến long thai.”

Nghe được tin đứa nhỏ không sao, Huyền Lăng và Chu Nghi Tu đều thở phào nhẹ nhõm.

Chu Nghi Tu nói: "Làm phiền thái y, thai của Lữ Quý nhân sẽ do người chăm sóc, Hoàng thượng và bản cung đều hy vọng có thể hoàn toàn trông cậy vào người."

"Vi thần nhất định dốc hết sức lực."

"Hoàng thượng, nếu nơi này của Lữ Quý nhân đã không còn chuyện gì, không bằng người đến Tùng Phong hiên của thần thiếp để nghỉ tạm đi, suốt cả một đêm đã ồn ào quá rồi." Hoa Tàn nhân cơ hội mở miệng nói.

Chu Nghi Tu cũng không có tâm tư đầu võ mồm lăng phí với nàng ta, sớm làm rõ chân tướng mới là chuyện chính. Nàng nói: “Thời giờ không còn sớm nữa, Hoàng thượng định đến chỗ của Hoa Tàn hay Thủy Lục Nam Huân điện?”

Huyền Lăng hỏi Lý Trường: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

"Thưa Hoàng thượng, vừa qua giờ Sửu ạ."

"Không bao lâu nữa sẽ đến lúc lên triều, trăm văn nện về chỗ của mình thôi, hôm nào rảnh trăm sẽ đến chỗ Hoa Tàn."

Ngự giá của Huyền Lăng rời khỏi Phi Vũ quán, Chu Nghi Tu nhìn Mộ Dung Thế Lan rồi nói: “Hoa Tàn định ở lại để chăm sóc long thai của Lữ Quý nhân ư?”

"Tần thiếp không dám. Chiều cổ các phi tần là trách nhiệm của Hoàng hậu nương nương, tần thiếp không dám phạm quá giới hạn, xin được cáo lui trước." Nói xong, Hoa Tàn khụy gối xuống trước mặt Chu Nghi Tu cho có lệ rồi cùng Tụng Chi rời khỏi với dáng vẻ rất là tiêu sái, phong tình vạn chủng.

"Các muội cũng mệt cả rồi, mau về nghỉ ngơi sớm đi." Chu Nghi Tu nói với những người còn lại.

"Dạ, thần thiếp/tần thiếp xin cáo lui." (Tam phẩm Quý tần trở lên mới được xưng là thần thiếp, còn lại chỉ được xưng tần thiếp – Hoa Tàn ngoại lệ vì nàng ta quá được sủng ái)

Nàng bước vào nội thất, bên trong chỉ có Xảo Tâm và một tỷ nữ tuổi còn nhỏ là Đào Nhi chăm sóc Lữ Doanh Phong. Thấy nàng, hai người bọn họ lập tức hành lễ: “Xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

"Ừ, miễn lễ." Chu Nghi Tu ngồi xuống cạnh giường, nói với Lữ Doanh Phong: “Muội đừng động đây, cứ nằm yên là được.”

Lữ Doanh Phong rơi nước mắt: “Hôm nay tần thiếp mất hết thể diện, không còn mặt mũi ra ngoài gặp ai nữa...”

"Nói bậy! Muội là Quý nhân, phi tần của Hoàng thượng, hà tất phải hạ thấp mình như thế?" Chu Nghi Tu cá giận, nói.

Lữ Doanh Phong vừa buồn bã vừa oán than: “Nương nương, mặc dù tần thiếp không xuất thân từ thế gia danh môn nhưng từ nhỏ cũng được học thể nào là lễ nghĩa liêm sỉ, sao có thể dung túng cho nô tỳ đi ăn trộm được?! Rõ ràng là ngày hôm nay có người hãm hại tần thiếp! Trước mặt Hoàng thượng xin nương nương thay tần thiếp rửa sạch nỗi oan này!”

Chu Nghi Tu nói: "Chuyện hôm nay, trong lòng ai nấy đều có phán đoán suy xét của riêng mình, Hoàng thượng càng không phải không biết đúng sai phải trái, chỉ là trước mặt đám đông, người không thể không bày ra dáng vẻ như vậy. Muội yên tâm, chuyện này sớm hay muộn cũng có ngày tra được manh mối, bản cung nhất định giúp muội. Tuy nhiên, muội cũng phải coi trọng chính mình. Thời gian còn nhiều, có vài việc không được nóng lòng, cần bàn bạc kỹ hơn."

Lữ Doanh Phong cảm kích Chu Nghi Tu vì nàng có địa vị cao nhưng lại hạ mình đến trấn an người có địa vị thấp là nàng ta: “Đa tạ nương nương, tần thiếp nhất định sẽ nghe theo nương nương, sinh hạ đứa nhỏ này thật bình an!”

Chu Nghi Tu ra ngồi trên chiếc sập nhỏ ở gian ngoài, nàng vừa nghiêm mặt vừa nói với đám nô tỳ của Phi Vũ quán: “Lữ Quý nhân là người mang long thai, các người phải hầu hạ cho thật tận tâm, tuyệt đối không được qua loa! Nếu bản cung biết có kẻ nào dám bất kính với chủ tử, làm ra chuyện “ăn cây táo, rào cây sung”, bản cung nhất định trừng phạt nghiêm khắc!”

Đợi đến khi trở về Quang Phong Tể Nguyệt điện, nàng mới nằm xuống giường, chớp mắt được một chút.

Chợt nghe tiếng nổ lép bép của nến hoa ở bên tai, Tiễn Thu bỗng gọi nàng: “Nương nương, nương nương...”

"Người về đấy à? Sao rồi?" Chu Nghi Tu vẫn chưa mở mắt, nàng nói rất nhỏ.

Tiến Thu trả lời: "Tất cả hết như nương nương suy đoán. Tiết Tuyên thị bắt tay với Hoa Tàn để hãm hại Lữ Quý nhân. Nếu Lữ Quý nhân yếu lòng, không giữ được long thai mới là tốt nhất; bằng không thì cho dù Hoàng thượng không trách tội, đứa nhỏ có sinh ra, Lữ Quý nhân cũng bị bỏ rơi."

"Hừ... Hôn nữa chủ ý chắc chắn là do Tiết Tuyên thị bày ra, ngày thường bản cung ít lưu ý đến ả, không ngờ ả lại bám vào Hoa Tàn để trèo cao!" Chu Nghi Tu cười lạnh và nói.

Tiền Thu châm chọc vài câu: "Giờ trò trước mắt người khác mà không biết lựa thời điểm. Lữ Quý nhân mang long thai, cho dù nàng ta phạm lỗi lớn thì Hoàng thượng cũng sẽ xá tội, đợi đứa nhỏ sinh ra rồi lại càng thân cận thêm thôi chứ chẳng xa lạ. Tiết thị ngu xuẩn mà Hoa Tàn cũng dám dùng ả, xem ra cũng chẳng phải người thông minh."

Chu Nghi Tu dựa nghiêng người vào giường, nói: "Hoa Tàn vốn đã kiêu căng, Tiết thị giỏi xu nịnh, hôn nữa còn thông minh hơn Hà thị một chút. Nàng ta (Hoa Tàn) quả là thu được vật báu đấy. Hai người đó chơi với lửa có ngày chết cháy, người không cần để ý... chỉ là Lữ Quý nhân, quả nhiên không làm bản cung thất vọng..."

"Nương nương có đôi mắt tinh tường, Lữ Quý nhân có thể dựa vào bóng mát của nương nương là phúc phận của nàng ta." Tiền Thu nói.

Hai người đang nói chuyện, Hội Xuân chợt bước vào: "Nương nương, Phùng Quý nhân đến đây."

"Đã trễ thế này, nàng ta tới làm gì?" Chu Nghi Tu hỏi.

"Phùng quý nhân nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo nương nương."

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-2

Chu Nghi Tu nói với Tiền Thu: "Ngay cả hậu viện của mình mà còn không quản được, thuộc hạ lại toàn là hạng người không biết nhìn xa trông rộng, sớm muộn gì Hoa Tàn cũng rước họa vào thân..."

"Nương nương nói rất đúng." Tiền Thu đỡ Chu Nghi Tu đứng dậy, đi tới tiền điện.

Chu Nghi Tu xuất hiện ở tiền điện, dáng vẻ của nàng vẫn thân thiết và hào phóng như trước: "Đã trễ vậy rồi mà Phùng Quý nhân còn đến chỗ bản cung, chẳng hay có chuyện gì không?"

"Hôm nay tần thiếp khó chịu ở trong người nên không thể tham dự dạ yến, đặc biệt đến đây tạ lỗi với nương nương." Phùng Nhượng Chiêu quỳ gối hành lễ, nói lời cung kính.

"Phùng Quý nhân quá lời rồi, bản cung biết thân thể muội còn yếu nên đã truyền lời đến Triều Lộ các, cho phép muội không phải tham dự. Quý nhân không cần "hung sư động chúng"*, đêm khuya đến thăm bản cung vậy đâu." Chu Nghi Tu nói rất thân thiết: "Trong người không khỏe, muội đã mời Thái y bắt mạch chưa? Lại đi tới đi lui nữa rồi."

*Hung sư động chúng: ý nói khởi binh, ra quân ồ ạt, phát động mọi người cùng làm gì đó.

"Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp tới đây, trước tiên là tạ ơn nương nương đã thương xót, hai là thỉnh tội với nương nương." Phùng Nhượng Chiêu chưa dám đứng dậy, nàng ta nói tiếp.

"Thỉnh tội? Tại sao Phùng Quý nhân lại nói vậy? Bản cung cảm thấy có chút mơ hồ..." Chu Nghi Tu lộ vẻ nghi hoặc trên mặt, nói.

"Tần thiếp mạo muội, thật ra là muốn tố giác Hoa Tàn dùng mưu hãm hại, vu oan Lữ Quý nhân!"

"Cái gì?" Tuy rằng đã sớm biết ý đồ của nàng ta, nhưng Chu Nghi Tu vẫn giả vờ khiếp sợ, thậm chí nàng còn đứng bật dậy, nói lớn: "Phùng Quý nhân có ý gì? Mời nói thẳng ra!"

"Xin nương nương minh giám, hôm nay tần thiếp không thể tham dự cung yến nên đã sớm phái người đi nói với Hoa Tàn biết, nào ngờ thị nữ Hàm Châu lại vô ý nghe thấy Hoa Tàn và Tiết Tuyên thị lệnh cho Cẩm Tú đến lúc nào đó sẽ làm chứng giả, vu oan rằng Lữ Quý nhân để cho kẻ trộm hoành hành, thật ra bọn họ muốn tâm trí của Lữ Quý nhân bị dao động, thương tổn đến long thai. Tần thiếp không đành lòng nhìn hoàng tử bị tổn tại, tiếc rằng thấp cổ bé họng, cho nên đêm nay mới đến báo cho nương nương biết."

Cả điện lâm vào trạng thái yên tĩnh.

Phùng Nhượng Chiêu nói một tràng rất khẩn thiết, nhưng câu nào câu nấy đều loại sạch bản thân khỏi đó, chỉ bảo vệ lấy mình. Nếu nàng ta thật sự lo lắng hoàng tử bị tổn hại, tại sao lúc ấy không chịu đứng ra tố giác mà phải chờ tới bây giờ? Đơn giản là vì nàng ta muốn dùng chuyện này làm nước cờ đầu tiên, hòng mong Chu Nghi Tu giúp mình thoát khỏi bàn tay của Hoa Tàn mà thôi.

Chu Nghi Tu đâu có dễ dàng như nàng ta mong muốn?

“Cảm phiền tâm ý của Quý nhân, nhưng Hoàng thượng đã có kết luận về chuyện này rồi, bản cung sợ là không thể giúp gì được nữa...”

Phùng Nhượng Chiêu nghe xong vội hỏi: “Nhưng Lữ Quý nhân thật sự oan uổng, tất cả đều do Hoa Tàn và Tiết thị có ý hãm hại...”

Chu Nghi Tu nói: “Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn... Bản cung biết Quý nhân một lòng vì lợi ích chung, đêm nay muội đến thăm cũng là vì muốn giúp bản cung hiểu chân tướng sự việc, trong lòng bản cung rất rõ, tin rằng Lữ Quý nhân biết được cũng sẽ vô cùng cảm kích Quý nhân muội muội.”

“Mặc dù tần thiếp thân hèn sức mọn, tần thiếp vẫn nguyện ý vì nương nương mà ra sức.” Phùng Nhượng Chiêu hành đại lễ.

Chu Nghi Tu thấy nàng ta thức thời như vậy thì chỉ mỉm cười, tự mình đỡ nàng ta dậy và nói: “Ai đối tốt với bản cung, ai muốn nhắm vào mình, bản cung đều biết rõ một hai. Bản cung chưa bao giờ bạc đãi người nhà... Hoa Tàn thích náo nhiệt, thân thể muội lại yếu đuối, chỉ sợ không thể an tâm điều dưỡng, nhưng bây giờ sự việc đang ở đầu ngọn gió, nếu vội chuyển muội đến nơi khác thì ngược lại sẽ bị người ta kiếm cớ đặt điều. Muội nhẫn nại thêm mấy ngày nữa, bản cung sẽ giữ việc này ở trong lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-3

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Phùng Nhượng Chiêu thấy Chu Nghi Tu mãi chưa nhả ra, không khỏi có chút thất vọng, nhưng nếu đã lấy được lời hứa hẹn của nàng thì cũng không tính là tay không trở về. Nàng ta nói: “Nương nương, nếu người có thể thành toàn cho tần thiếp, tần thiếp vô cùng cảm kích, mai này nhất định sẽ tận tâm tận lực báo đáp sự ưu ái của nương nương.”

“Gió đêm mỗi lúc một lạnh rồi. Tiễn Thu, mau lấy áo choàng cho Phùng Quý nhân mặc rồi đưa muội ấy về.” Chu Nghi Tu quay đầu, nói với Phùng Nhượng Chiêu: “Canh giờ không còn sớm, muội về trước đi.”

Phùng Nhượng Chiêu khom người cáo từ.

“Nương nương, theo nô tỳ thấy, Phùng Quý nhân này dám đứng sau lưng để bán đứng Hoa Tàn, nương nương không thể tin tưởng nàng ta được đâu.” Tiễn Thu đưa người ta về đến nơi đến chốn, trở lại rồi mới nói.

Chu Nghi Tu đưa tay vuốt ve mấy sợi tóc rồi rắc phủ xuống hai bên thái dương: “Trong lòng bản cung hiểu rõ, dù gì cũng chỉ là Quý nhân, một mình nàng ta không thể xoay chuyển khỏi lòng bàn tay của bản cung. Bản cung mệt mỏi, có việc gì thì sáng mai gặp Hoàng thượng rồi nói.”

Chu Nghi Tu dặn phòng bếp nhỏ nấu một chén canh lá sen, sau đó đi đến tắm điện của Huyền Lăng.

“Thần thiếp xin thỉnh an Hoàng thượng.”

Huyền Lăng nói: “Tiểu Nghi không cần đa lễ, mau đứng dậy.” Hắn đưa tay, ý bảo nàng lại đây.

Nàng đứng dậy rồi bước tới bên cạnh hắn, nói: “Hoàng thượng bận rộn chính sự, thần thiếp vốn không nên quấy rầy, chỉ là hôm nay phòng bếp nấu món canh lá sen tươi mới, thần thiếp nghĩ trong ngày hè, hơn nửa số món ăn do Ngự thiện phòng dâng lên Hoàng thượng đều béo ngậy và không hợp khẩu vị nên thần thiếp mới tự ý đưa canh đến đây.”

Huyền Lăng cười nói: “Trẫm nghĩ thấy mùi hương thơm ngát của lá sen, trước kia nghĩ thấy mùi vị này cũng không thèm ăn nhiều như vậy. Dư Phong và Nguyên đều có phần cả chứ?”

“Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp đã cho bọn nó ăn trước, bây giờ hai đứa đang chơi đùa với Khánh Thành quận chúa, hơn nữa còn có Dư Bạc.” Chu Nghi Tu cười nói.

“Khánh Thành và Dư Bạc...” Huyền Lăng trầm ngâm: “Hai hài tử của Nhữ Nam vương thân thiết với Hoàng tử và Công chúa của trẫm...”

“Phải đấy, bọn nó vốn là đường tỷ đường đệ của nhau, sao lại không thân thiết chứ? Thần thiếp biết Hoàng thượng coi trọng tình huynh đệ với Nhữ Nam vương, Dư Phong và Nguyên An lại là phận con cái, đương nhiên phải giống phụ hoàng của chúng rồi.”

Huyền Lăng nói: “Nàng có lòng, dạy dỗ bọn nhỏ rất tốt, giúp trẫm giảm đi không ít phiền toái.”

“Hoàng thượng vất vả vì quốc sự, thần thiếp chỉ có thể ra sức ở những việc nhỏ ấy thôi.” Chu Nghi Tu đáp lại rất khiêm tốn.

"Quốc sự, nói đến quốc sự lại khiến mùa hè của trẫm càng thêm phiền chán." Về mặt Huyền Lăng trở nên giận dữ: "Mới đẹp yên loạn thổ ty ở Tây Nam, mấy tháng gần đây, tro tàn lại cháy, dấu hiệu rục rịch cho thấy quả nhiên man di ở phiên bang không thật lòng quy phục trẫm."

Chu Nghi Tu nghe ra hàm ý trong lời của hân, nàng biết hân muốn bỏ qua việc của Lữ Doanh Phong nên mới dám cất lời: "Nếu bọn họ không chịu thần phục Đại Chu, Hoàng thượng cứ sai người tiêu diệt sạch sẽ là được."

"Nói dễ hơn làm, tuy rằng trong triều có nhiều người tài, nhưng bất chợt cũng không tìm người nào giỏi nhất." Giọng điệu Huyền Lăng trở nên buồn rầu.

"Trong triều, lương tướng như mây (tướng tốt nhiều như mây trên trời), Hoàng thượng chỉ để ý chọn người nào thích hợp nhất là được." Chu Nghi Tu cho hân một nấc thang leo xuống.

Huyền Lăng mượn nước đẩy thuyền để nói: "Trẫm nghĩ đến một chuyện không cần phải phiền hai người phụ trách. Trước đó, Mộ Dung Thế Tùng từng dẫn binh dẹp loạn, quen thuộc với tình hình ở nơi đó, vẫn nên cử hân đi là tốt nhất."

"Hoàng thượng anh minh, trước đó Mộ Dung Tướng quân đã dưỡng thương ở kinh thành, có lẽ vết thương đã khỏi hân, đây là lúc nên tận dụng* vì nước."

*Hy sinh tỏ lòng trung thành

Huyền Lăng vừa lòng và nói: "Quả nhiên vẫn là Tiểu Nghi hiểu tâm tư của trẫm nhất."

"Thần thiếp chỉ là hạ đẳng nữ lưu*, nào có hiểu được chuyện triều chính? Hoàng thượng quá khen rồi." Chu Nghi Tu đáp lại.

*Hạng nữ lưu – hạng đàn bà con gái, một cách nói khiêm tốn.

"Đúng rồi, thai của Lữ thị vẫn khỏe chứ?"

Chu Nghi Tu nói: "Hoàng thượng yên tâm, tất cả đều mạnh khỏe."

"Tuy rằng tỷ nữ của nàng ấy phạm sai, nhưng trẫm cũng không trách tội nàng ấy, nàng bảo nàng ấy an tâm nhé." Huyền Lăng nói rất rộng lượng.

"Hoàng thượng khoan dung, nhưng hôm qua sự việc có hơi thay đổi, thần thiếp không thể không bẩm một câu, có người nói rằng Cẩm Tú bị kẻ khác mua chuộc để vu oan Lữ Quý nhân." Chu Nghi Tu nói.

Huyền Lăng giật mình, giọng điệu giống như bị vạch trần vậy: "Đã tra ra ai là người đứng sau màn để sai khiến rồi à?"

Chu Nghi Tu nhìn hân và nói: "Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, thần thiếp tin rằng người cũng biết là ai làm rồi."

"Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, nhắc tới thì hân cũng do tỷ nữ của bọn họ có tính tình trẻ con mà thôi. Trẫm còn có chuyện lớn phải làm, không muốn so đo với các nàng." Ý tứ của Huyền Lăng rất rõ ràng.

"Nhưng trong lòng Lữ Quý nhân bất an, cảm thấy bị bề mặt..." Chu Nghi Tu thử nói xem sao.

"Trẫm hiểu tính tình của Lữ thị, cùng lắm dăm ba ngày là nàng ấy sẽ nghĩ thông suốt. Nàng ấy lại đang có thai, càng không thể lo lắng mấy chuyện đó được. Hay vậy đi, trẫm ra ý chỉ, tấn phong nàng ấy lên Tán, ban phong hiệu "Hân", coi như cũng an lòng nàng ấy." Huyền Lăng không cho là đúng.

*Chữ "Hân" trong phong hiệu này tức là "Vui vẻ, mừng rỡ"

"Thần thiếp thay Hân Tán cảm tạ long ân của Hoàng thượng." Chu Nghi Tu nói: "Lát nữa, thần thiếp sẽ đi báo tin tốt này cho Hân Tán biết."

"Ừ, Tiểu Nghi phải nhọc lòng rồi. Hậu cung nhiều người, khó tránh khỏi việc ngày càng có nhiều thị phi hơn. Hoa Tán xuất thân ở thế gia, khó tránh được nuông chiều hơn một chút. Chỉ cần nàng ấy không vượt quá mức, nàng coi như nhắm một mắt mở một mắt đi." Huyền Lăng nói với Chu Nghi Tu.

"Thần thiếp hiểu rồi."

Xem ra vận mệnh và ý trời vẫn cứ quay lại con đường cũ mà nàng từng phải chịu đựng, cho dù đã dùng hết sức để sửa mà cũng chẳng làm nên chuyện gì, thôi trước mắt coi như để Mộ Dung Thế Lan đắc ý một hồi vậy. Chu Nghi Tu đã âm thầm tính toán như thế.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Hậu Cung Nghi Tu Truyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.